

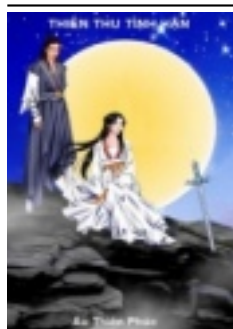
Thiên Thu Tình Hận

Contents

Thiên Thu Tình Hận	2
1. Mở Đầu	2
2. Ngũ Kiếm Kỳ Môn	4
3. Thuận Thì Sống, Nghịch Thì Chết	7
4. Hào Khí Anh Hùng	9
5. Thuận Thiên Giáo	13
6. Tà Giáo Tranh Hùng	17
7. Máu Nhuộm Khương Gia	21
8. Kiệu Hoa Chủ Nhân	30
9. Vạn Ảnh Phù Vân	32
10. C 09	35
11. Cục Hình Thảm Khốc	38
12. Nặng Nợ Ân Tình	40
13. Thủ Đoạn Nham Hiểm	50
14. Sa Vào Tay Địch	54
15. Họa Phúc Khôn Lường	56
16. Bào Huyết	62
17. Oan Gia Ngõ Hẹp	63
18. Cơ Duyên Hào Hợp	68
19. Tái Xuất Giang Hồ	71
20. Hành Hiệp Trượng Nghĩa	78
21. Công Tôn Thiếu Dương	85
22. Tâm Tình Nhi Nữ	93
23. Thiên Mệnh	97
24. Cổ Phù Chuyển Cáo	102
25. Dược Thánh	108
26. Đại Công Cáo Thành	114
27. Xâm Nhập Trượng Địa	118
28. Thiết Phiến Phu Nhân	121
29. Chu Tiểu Mạn	125
30. Giảo Nghiệm Giai Tế	136
31. Bày Binh Bố Trận	143
32. Ép Dầu Ép Mỡ, Ai Nỡ Ép Duyên	145
33. Thông Thiên Kiếm Pháp	149
34. Đâu Là Thân Phận	153
35. Chạm Trán Bên Ngoài Ngọc Giác Đài	155
36. Lãnh Diện Tu La Bảo Kiếm	159
37. Ngọc Giác Đài Võ Lâm Đại Hội	160
38. Máu Nhuộm Ngọc Giác Đài	167
39. Xà Vương Chi Độc	172
40.	175
41. Thần Công Cái Thế Tận Diệt Tà Ma	184

42. Tình Thâm Cốt Nhục	190
43. Rửa Thù Huyết Hận	196
44. Tình Nghĩa Vẹn Toàn	202
45. Oán Tình Khó Phân	205
46. Ân Tình Không Phai	209
47. Ngày Tàn Của Ngũ Kiếm Kỳ Môn	212
48. Cổ Phù Bí Lục	216
49. Huyết Chiến Trên Đỉnh Sơn Vương	221

Thiên Thu Tình Hận

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-thu-tinh-han>

1. Mở Đầu

Truyền rằng, ai vào được cổ thành sẽ học được cái thế võ công, lên ngôi bá chủ. Xa xa, giữa rừng tuyết trắng phủ dày trên những ngọn anh đào trổ trái lá bỗng xuất hiện một tia chớp màu huyết, băng mình trong tiếng réo rít của những đợt gió tuyết lửa xuống từ ngọn Tuyết Sơn hùng vĩ.

Vật thể màu huyết ấy di chuyển với tốc độ kinh người, thoáng chốc nó băng qua rừng đào, dừng phắt dưới chân núi, rồi nó cất lên tiếng hí vang hùng dũng, làm lay động cả những bông tuyết trắng. Bấy giờ mới nhận ra nó là một con linh mã toàn thân trắng toát. Lông của nó trắng đến nỗi nhìn thấu được lớp da màu ngọc huyết. Nó chính là con Huyết Hoa Linh Câu võ lâm độc nhất vô nhị.

Con linh mã dừng chân dưới chân núi, bốn vó lún sâu vào bông tuyết, nó rùng mình, phun mạnh một làn khói trắng. Từ lưng linh mã vọt ra một tia chớp cũng màu trắng cắt mình vùn vụt bay lên ngọn Tuyết Sơn. Thân pháp người này nhanh không kém con Huyết Hoa, từ chân núi nhìn lên chỉ thấy một đốm trắng phiêu hốt lượn lờ như cánh hạc. Người ấy tiến thẳng lên đỉnh Tuyết Sơn.

Ngày hôm ấy, giữa muôn trùng tuyết phủ, giữa tiếng gào rít ghê rợn của cuồng phong trên tuyết đỉnh sơn vương bỗng xuất hiện ánh mặt trời. Luồng dương quang từ phía tây chân trời rơi thẳng vào tấm cửa băng vĩ đại, sức nóng mãnh liệt và hàn khí ngút trời trên ngọn Tuyết Sơn đối chọi nhau như một trận đại thư hùng giữa hai tuyệt đại cao thủ cái thế võ lâm. Tiếng sôi xèo xèo của băng tan, tiếng nổ lộp bộp, tiếng gào rít của cuồng phong...

Cảnh tượng kinh hoàng ấy, khắc nghiệt tàn nhẫn ấy của thiên nhiên không mấy may làm lay động dù chỉ là vật áo trên tấm áo choàng đỏ rực và cả trên gương mặt lạnh lùng của lão nhân ngồi bất động trước bàn cờ bằng băng đã bày sẵn hai quân đen trắng. Lão có gương mặt mà kẻ yếu bóng vía nhìn vào phải chết khiếp. Đôi gò má xương xẩu cùng với những sợi gân máu đỏ quạch làm cho lão trông giống như ác quỷ giữa nhân

gian. Lão ngồi bên phía quân đen, hai mắt nhắm nghiền như không mảy may để ý đến những việc xảy ra xung quanh. Lão đang chờ đợi một người. Chiếc ghế hàn băng còn lại bên quân trắng hẳn là dành cho đối thủ của lão.

Người mặc bạch y lúc này cất mình vọt lên, lướt mình giữa thình không rồi nhẹ nhàng đáp xuống như chiếc lá rơi. Thân pháp kỳ ảo của người ấy có thể nói là vô lâm hiểm có. Lão nhân mặc bào đỏ mở choàng mắt ra, hai mắt của lão cũng đỏ rực như hai đốm lửa. Giọng lão the thé cất lên âm vang bốn phía như có hàng chục người cùng nói:

- Bạch huynh! Người đến muộn đấy! Người bạch y cũng là một lão nhân gương mặt phúc hậu, giọng nói từ tốn:

- Ngạn huynh đến sớm rồi chẳng? Có lẽ vì huynh quá nóng lòng xưng bá vô lâm? Công Tôn Ngạn cất tiếng cười rên rĩ. [Thiếu trang].

Trên bàn tự di chuyển như có kinh lực vô hình tác động lên chúng. Các quân đen chuyển dần thành màu đỏ còn quân trắng thì càng trắng bệch ra.

Mặt trời vẫn thiêu đốt làm cửa băng mỏng dần, mỏng dần... Lúc này áo choàng của Công Tôn Ngạn căng phồng lên, song thủ lão từ từ biến thành màu đỏ phát ra sức nóng ghê rợn như muốn thiêu cháy bàn cờ và các quân cờ bằng. Đó là công phu tuyệt thế Tụ Hỏa Dương Quang đã giúp Công Tôn Ngạn thành danh trên vô lâm. Hai mươi năm qua những cao thủ sống sót dưới ngọn Tụ Hỏa Thần Công của lão chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ở bên này, mặc dù trên đỉnh Tuyết Sơn, gió rít ghê người, nhưng chiếc áo choàng trắng của Bạch y lão nhân rũ xuống không chút lay động. Lão đang cố vận công phát ra hàn khí chống lại hỏa khí của đối phương hòng giữ cho băng kỳ khỏi tan. Song thủ Bạch Bình lúc này phủ một lớp băng trong suốt, cho thấy công phu Hàn Băng Bách Phiến đã phát tác đến tột đỉnh. Một người dùng thuần dương cương khí phát ra hỏa lực cố thiêu chảy băng kỳ, người kia sử dụng âm lực phát ra hàn khí mong giữ lại băng kỳ, đó thật sự là một cuộc thư hùng có một không hai, vô lâm kỳ tích.

Gió vẫn gào thét, mặt trời vẫn thiêu đốt. Vài giọt dầu tiên từ băng kỳ chảy ra rơi xuống lớp tuyết lạnh phát ra tiếng kêu “xèo xèo”. Mặc dù trên đỉnh Tuyết Sơn khí lạnh thấu xương, nhưng mồ hôi túa ra ướt đầm gương mặt đã bắt đầu nhợt nhạt của Bạch Bình. Băng kỳ tan dần dưới sức nóng mãnh liệt của Tụ Hỏa Thần Công.

Lúc này cửa băng khổng lồ chỉ còn lại một lớp băng mỏng. Công Tôn Ngạn thoáng rung mình, vận khí đủ mười hai thành Tụ Hỏa Dương Quang, song thủ biến thành hai cột máu nhìn thấu cả xương cốt. Lão hét to tiếng “sát”, rồi “ầm” một tiếng rung chuyển cả đỉnh sơn vương, lớp quân cờ nát vụn, bắn tung lên như pháo hoa. Nhìn lại thì thấy Bạch Bình nằm ngửa trên tuyết, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt bào trắng, trên khóe miệng, máu vẫn còn rỉ ra.

Công Tôn Ngạn tung mình đến trước tòa cổ thành lúc này đã mở rộng lối vào, lão ngửa cổ cất tiếng cười ghê rợn rồi vận đủ mười hai thành công lực phát ra công phu Tiệt Nhĩ Tàn Ma:

- Ha ha... Vô lâm chí tôn! Nội thương trầm trọng khiến Bạch Bình không chịu nổi tiếng cười như ma kêu quỷ khóc của Công Tôn Ngạn, cả người lão co rúm lại, thất khiếu túa máu tươi, phút chốc lão chỉ còn là một xác chết thoi thóp, hai lỗ nhĩ bị công phu Tiệt Nhĩ Tàn Ma hủy hoại. Dứt tiếng cười, Công Tôn Ngạn tung mình đáp xuống cạnh thi hài thoi thóp của Bạch Bình, lão ré lên:

- Bạch Bình! Uống cho thầy trò ngươi mấy mươi năm gìn giữ công đạo vô lâm. Từ nay Bạch đạo suy vi, Hắc đạo hưng thịnh. Để ta tiễn ngươi xuống diêm phủ cho xong. Dứt lời, lão phát cánh bào đỏ, lập tức phát ra một luồng cương khí quét thi hài Bạch Bình tung lên như cánh điều rồi vùn vụt rơi xuống chân núi. Trong thình không bỗng vang lên tiếng hí dài bi thương của linh mã. Thân hình Công Tôn Ngạn bay xẹt vào cổ thành.

Ánh mặt trời vụt tắt, trên đỉnh sơn vương giờ chỉ còn lại gió rét, bông tuyết... Cửa băng dần dần tụ lại thành một khối trắng khổng lồ. Truyền rằng, ai tu luyện thành võ công tuyệt thế trong cổ thành sẽ có công lực phá tan cửa băng, tái xuất giang hồ, vô địch thiên hạ.

2. Ngũ Kiếm Kỳ Môn

Ngôi tửu quán dưới tàn cây cổ thụ tỏa ra mùi rượu thịt thơm lừng quyến rũ khách bộ hành. Nhưng không phải vì thế mà hôm nay quán đông khách.

Thực khách phần lớn là giới giang hồ, khẩu khí lớn, đao kiếm đầy mình. Ngồi ở bàn đầu gần cửa chính là hai đại hán trung niên, mặt mày dữ tợn, lưng dắt cương đao. Kế bên là một bàn lớn, tám người ăn mặc theo lối thủy khấu, cười nói rôm rả.

Bàn trong là một lão hòa thượng có cây bát xà mâu to dùng dựng ngang bên vách. Lão không nói không rằng, luôn miệng chén rượu thịt, không có vẻ gì là cao tăng chính đạo. Bàn trong cùng là một thiếu niên chừng mười tám tuổi, dung mạo anh tuấn, khôi ngô, mày rậm trán cao... Chỉ đáng tiếc là chàng ta có cái lưng gù to tướng. Chàng trai mặc bộ đồ của người sơn cước, trên bàn là một chiếc tay nải màu đen.

Các bàn còn lại đều có khách, họ nói cười rôm rả, câu chuyện xoay quanh trận thư hùng trên đỉnh Tuyết Sơn vừa xong. Phe bạch đạo râu rĩ, bọn người hắc đạo thì được thể nhờn nhờn tự đắc.

Câu chuyện đang say sưa thì “rầm” một tiếng, cửa chính mở bung ra, xuất hiện bốn tên kiếm sĩ áo đen thuộc Hắc Kỳ đường, đệ tử của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Chúng rũ bông tuyết trên áo, chẳng buồn đóng cánh cửa đang bị gió đẩy kêu rầm rập. Bọn khách giang hồ trong quán im bật như gặp phải sắt tinh. Đừng nói Bạch Bình đã chết, môn chủ của Ngũ Kiếm Kỳ môn là Công Tôn Ngạn đã vào được cổ thành, ngay cả trước đây người trong giang hồ nếu chạm trán đệ tử Ngũ Kiếm Kỳ cũng phải kiêng nể tám phần.

Cả bốn tên đều mặc áo đen, trên ngực áo thêu hình kiếm kỳ, riêng một tên trong bọn thì trông lưỡi kiếm trên ngực hắn rất ghê rợn, lưỡi kiếm đen tuyền rỉ máu tươi trên nền một lá hắc kỳ, hình thêu sống động, tinh xảo hết như kiếm vừa hạ thủ xong vẫn còn vết máu. Tên đó có lẽ là chỉ huy cả bọn, hắn quét cặp mắt cú vọ khắp lượt rồi hất đầu về phía chàng lưng gù. Lập tức, một tên trong bọn hùng hổ đi về phía chàng tuổi trẻ, lên giọng xác xược:

- Thăng gù thôi tha kia, mi còn không cút đi tránh chỗ cho bọn ta. Chàng gù ngẩng lên, thung thỉnh đáp:
- Vị đại ca này không thấy tiểu đệ còn chưa xong bữa sao? Tên kiếm sĩ nổi giận:
- Á. . hóa ra còn có một thằng gù không biết sợ chết. Để lão gia giúp mày chóng xong bữa cho rồi. Dứt lời, gã sờ tay lên chuôi kiếm đeo trên lưng. Giữa lúc mọi người nín thở chờ đợi một cái chết thảm thương thì bỗng có giọng ôn nhu vọng ra từ sau bức rèm trúc:
- Sao tiểu huynh đệ không vào đây dùng bữa với lão nương, nhường bàn cho các vị huynh đài Ngũ Kiếm Kỳ? Chàng lưng gù chưa có phản ứng gì thì gã kiếm sĩ đã thét lên:
- Người muốn đi cũng muộn rồi. Xoẹt một tiếng, lưỡi kiếm đen tuyền đã ra khỏi vỏ, nhưng gã áo đen quyết không nhằm chàng gù mà hướng mũi kiếm về phía rèm trúc ra chiều nhanh như chớp. Cách hành xử của hắn lộ rõ bản chất bá đạo của bọn Ngũ Kiếm Kỳ vốn không coi võ lâm đồng đạo dưới mắt mình ra gì. Chỉ thấy hắc kiếm lóe lên, màn trúc rơi xuống tức thì.
- Ồ... Đám thực khách đồng thanh kêu to, rồi cả bọn lác mắt nhìn vị cô nương xinh đẹp ngồi cạnh một lão bà tuổi trạc ngoại tứ tuần.

Chính dung nhan diễm lệ phi phàm của nàng đã gây nên tiếng kêu thót ấy của đám thực khách giang hồ. Nàng mặc tấm áo lụa đen làm sáng rực màu da trắng như bông tuyết. Nhưng gương mặt nàng mới chính là điều kỳ diệu của tạo hóa. Mắt nàng, môi nàng, mũi nàng... Tất cả đều xinh đẹp, đều đầy đặn. Trên mái tóc đen tuyền óng ả của nàng đính một đoá hoàng mai xinh xắn làm nàng trông càng cực kỳ diễm lệ.

Không ai chú ý đến lão bà, chỉ duy nhất chàng trẻ tuổi lưng gù. Bà ta tuổi trạc ngoại tứ tuần, tay cầm một cây long đầu trượng, trên bàn đặt một thanh tiểu kiếm xinh đẹp, cạnh đó là một túi vải to tròn không biết đựng thứ gì bên trong. Thiếu nữ xinh đẹp tuy còn trẻ tuổi nhưng định lực bất phàm.

Mặc dù biết rõ có nhiều ánh mắt thô tục nhìn mình nhưng nàng vẫn thản nhiên như không, đôi mắt long lanh kiêu diễm không chút lay động. Gã áo đen chỉ huy thủng thẳng bước tới trước bàn hai người phụ nữ, tên kiếm sĩ lập tức dịch sang bên đáng vẻ rất cung kính. Gã áo đen cất giọng nham nhở:

- Không ngờ ở chốn xó rừng phương bắc lại xuất hiện nàng tiên nữ xinh đẹp nhường này. Tiểu tiên nữ có muốn tại hạ móc hết mấy đôi mắt phàm tục kia đã vô lễ với cô nương không? Lão bà bật tiếng cười khẩy:
- Kẻ đáng bị móc mắt là ngươi đấy.
- Tiền bối quá lời rồi. Người của Ngũ Kiếm Kỳ môn đâu dễ gì bị móc mắt. Lão bà vẫn lạnh lùng:
- Xem ra các người tự đắc quá sớm rồi đấy. Đừng tưởng Bạch Hạc Lão Nhân gia tạ thế thì các người có thể làm chủ võ lâm. Gã áo đen bật tiếng cười cao ngạo:
- Ha ha... Đừng nói Bạch Bình đã chết. Công Tôn môn chủ đã vào được cổ thành, cho dù họ Bạch còn sống thì đến ngày môn chủ bọn ta khai quan võ lâm cũng không còn đối thủ. Lão bà gằn giọng:
- Đã thế nhân lúc Công Tôn Ngạn còn trong cổ thành, ta phải diệt trừ bớt vây cánh của hắn đi. Gã áo đen lúc này cũng đã đổi giọng lạnh lùng:
- Không biết tiền bối là cao nhân phương nào mà khẩu khí lớn quá?
- Người không biết thì hơn. Chỉ sợ người nghe đến tên ta đã ngã ra mà chết khiếp. Gã áo đen ngửa cổ cười to rồi quắc mắt nhìn lão bà:
- Đã thế, e rằng tại hạ phải ra tay giữ gìn thanh danh cho Ngũ Kiếm Kỳ môn rồi. Để ta cắt đầu lão bà người xong sẽ đem tiểu tiên nữ về làm quà cho thiếu chủ. Gã vừa dứt lời, bỗng có tiếng cười khùng khục vang lên, mọi ánh mắt đổ dồn về phía hòa thượng, lão vẫn tỉnh bơ cười không dứt tiếng. Gã áo đen cất giọng lạnh lùng:
- Có gì đáng cười? Hòa thượng rung đùi bình thản đáp:
- Ta cười đôi mắt mù của ngươi sao không móc đi cho xong. Gã áo đen giận quá thét lên:
- Lão hòa thượng! Để ta lấy đầu mù này xong sẽ đến móc mắt ngươi. Chàng thiếu niên lưng gù bỗng đứng lên cung tay vái lão bà một cái:
- Đa tạ thịnh tình của tiền bối. Chuyện này chung quy cũng vì văn bối mà ra, để văn bối nhường bàn cho các vị huynh đài là xong. Gã áo đen dường như không nhận được nữa, đôi mắt lóe lên tia sát khí rợn người. Gã thét lên:
- Đúng là vì tên gù xấu xa ngươi mà ra, để ta lấy đầu ngươi trước tiên. Nằm xuống! Kèm theo tiếng thét lạnh lạnh là soạt một tiếng, kiếm đã ra khỏi vỏ, chỉ thấy nhoáng một tia chớp đen, luồng kiếm khí phóng ra nhắm thẳng yết hầu chàng gù. Giữa lúc đó mọi người cầm chắc sẽ thấy cảnh máu đổ thì bỗng nghe xoảng một tiếng, nhìn lại đã thấy thanh hắc kiếm nằm dưới đất và gã áo đen nhăn nhó ôm hổ khẩu đang rỉ máu tươi.
- Ồ!Ồ... Đám thực khách giang hồ trong quán đồng loạt kêu thất thanh trước lối ra chiều kỳ diệu, gã của gã áo đen, nhưng kinh ngạc hơn cả là không biết bằng cách nào, người nào đã ra tay đã thương gã. Chỉ có lão hòa thượng vẫn cười không dứt tiếng. Chàng thiếu niên gù tưởng đầu đầu mình đã rơi, bấy giờ gương mặt vẫn còn ngơ ngác... Bà lão nắm tay cô gái, thủng thẳng đứng lên:
- Từ nhi! Chúng ta đi thôi! Thiếu nữ tay phải cầm kiếm, tay trái ôm gói đồ cùng lão bà ung dung bước đi giữa ánh mắt hằn học lẫn kinh khiếp của bọn hắc y. Ngang qua chỗ chàng gù, nàng cất tiếng thỏ thẻ:
- Người cũng đi thôi. Thấy chàng ta còn ngần ngừ, lão bà gắt lên:
- Thằng ngốc kia! Người còn muốn ở lại chốn thị phi này sao? Chàng lưng gù giật mình liền khoác túi vải lên vai đi theo hai người họ. Không ai biết lão hòa thượng rượu thịt đã biến mất tự lúc nào. Gã áo đen mặc dù đau đớn thấu xương nhưng vẫn cố cất cao khẩu khí:

- Tiền bối xin để lại danh tính, sau này sẽ có ngày gặp lại. Lão bà không nói không rằng, chỉ thấy tả thủ khẽ lay động, lập tức một tia chớp màu trắng bạc lóe lên cắm phập vào vách quán, nhìn lại thì thấy một chiếc tiêu bạc có khắc hình con phượng hoàng. Trong quán cất lên vài tiếng kêu thất thanh:

- Phượng Hoàng Đoạt Mệnh tiêu, Tạ gia huynh muội.

-oOo-

Lão bà chống long trượng thủng thẳng đến ngồi vào phiến đá ven đường, thiếu nữ xinh đẹp đứng sau lưng bà lão, chàng thiếu niên lưng gù với những bước chân tập tễnh vẫn còn lếch thếch phía sau. Cuối cùng, chàng ta cũng bắt kịp họ, chàng đến trước bà lão cung tay xá dài:

- Vừa rồi có phải tiền bối ra tay cứu mạng không ạ? Nếu thế, văn bối xin đa tạ. Thiếu nữ cười khê làm dung mạo càng thập phần rạng rỡ:

- Người còn không biết sợ hay sao? Nếu cô không ra tay thì sợ rằng... Nàng không nói hết ý, hóa ra họ là hai cô cháu. Chàng thiếu niên vội khom mình thi lễ:

- Đa tạ tiền bối và cô nương cứu giúp. Văn bối mạn phép xin được hỏi cao danh? Lão bà không đáp, đưa mắt nhìn thiếu niên từ đầu đến chân rồi cất giọng hỏi:

- Tiểu tử người gan to bằng nào mà dám đối đầu với bọn người Ngũ Kiếm Kỳ?

- Văn bối không biết Ngũ Kiếm Kỳ gì cả, chỉ thấy bọn chúng vô lý quá nên không thuận lòng được.

- Thế sư phụ người là ai?

- Văn bối không có sư môn.

- Người không phải người võ lâm?

- Thưa không. Lão bà đưa mắt chăm chăm thiếu niên một lúc. Gương mặt nghiêm nghị của bà thoáng giãn ra, rồi bà cười khê:

- Kể ra người cũng to gan. Ta khuyên người từ nay có gặp bọn người võ lâm, nên tránh xa một chút.

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo. Văn bối lại xin được thỉnh giáo cao danh của ân nhân. Lão bà phẩy tay:

- Người biết cũng không làm gì. Nếu có duyên ắt sau này gặp lại. Nàng thiếu nữ cất giọng nhu mì hỏi:

- Người từ đâu đến? Giờ định đi về đâu? Chàng lưng gù thoáng đưa mắt nhìn thiếu nữ rồi cúi đầu thật nhanh. Dung nhan diễm lệ phi phàm của nàng làm cho người ta phải e dè:

- Tại hạ ở vùng này, bấy lâu làm nghề đồn củi. Vừa rồi, mẫu thân qua đời, di nguyện tại hạ đi về phương nam tìm gia phụ.

- Phụ thân của người?

- Nghe mẫu thân nói là một thương gia ở Thành Nam. Thiếu nữ có vẻ xúc động, đưa mắt ái ngại nhìn chàng thiếu niên:

- Thành Nam xa xôi ngàn dặm, biết bao giờ người mới đến nơi?

- Dù thế nào tại hạ cũng nhất quyết làm tròn di mệnh của mẫu thân. Thiếu nữ bỗng lay vai bà lão:

- Cô cô! Hay là... Cô cháu mình cho người ta đi cùng. Người ta. . Thế ấy đi đến bao giờ đến nơi.

- Không được, chúng ta còn nhiều việc phải làm.

- Cô cô à...

- Ta nói không được là không được. Thiếu nữ tỏ vẻ thất vọng. Chàng thiếu niên vội cung tay đáp lễ:

- Đa tạ cô nương quan tâm. Tại hạ không dám làm phiền hai người. Lão bà đứng lên nói:

- Chúng ta đi thôi, Từ nhi. Bà quay sang thiếu niên:

- Người có lòng nhìn cha, ta tin rằng hoàng thiên sẽ giúp người. Hãy nhớ lời ta, đừng dính vào chuyện thị phi trên giang hồ, kéo thiệt thân. Dứt lời, bà chống gậy đi trước, thiếu nữ bước theo nhưng có vẻ ngập ngừng. Chợt nàng quay lại nói thật nhanh:
 - Tôi tên Tạ Tuyết Từ. Khi nào tới Thành Nam, nếu có gặp khó khăn gì người hãy đến Tạ gia. Nói rồi, đôi má nàng hồng thoáng ửng hồng. Nàng vội vã quay lưng đuổi theo cô cô. Chàng thiếu niên đứng giữa đường cái quan ngẩn ngơ nhìn theo bóng áo đen thướt tha. Bỗng nhiên, bà lão quay phắt lại làm chàng ta thẹn thùng gục mặt không dám nhìn lên. Bà lão cất giọng từ tốn hỏi:
 - Người là người vùng Tuyết Sơn này, thế có bao giờ gặp một lão nhân tuổi ngoại lục tuần, thường hay mặc bạch bào, cười con Bạch Mao Huyết Hoa không?
 - Vãn bối chưa gặp người như thế bao giờ. Lão bà lẩm bẩm như nói một mình:
 - Cũng phải, người phạm tục như người sao gặp được thánh nhân. Bà thở dài rồi kéo tay Tuyết Từ đi thẳng.
- oOo-

3. Thuận Thì Sống, Nghịch Thì Chết

Hai cô cháu sau khi chia tay thiếu niên lưng gù liền nhắm trấn Đông Bình thẳng tiến. Tuyết Từ có lẽ không vui, thỉnh thoảng lại thở dài. Tạ Tam Cô chau mày hỏi:

- A đầu! Người có chuyện gì mà thở vắn than dài?
- Từ nhi... Nàng ngập ngừng rồi thổ lộ:
- Từ nhi cảm thấy thương cho số phận con người. Bà lão đưa mắt nhìn cháu dò xét:
- Ta xem người có cảm tình với thằng khờ kia rồi.
- Từ nhi thấy hắn không khờ chút nào. Ngược lại, hắn ăn nói lưu loát, tỏ ra là người có khí độ. Lão bà bật cười:
- Hóa ra người cũng biết nhìn người đấy! Tuyết Từ cảm thán:
- Hắn thật đáng thương. Tật nguyên như thế, một thân một mình làm sao đến được Thành Nam tìm cha. Chỉ sợ đi chưa mấy đổi thì...
- Thôi... Thôi, người đừng nói nữa! Tiểu a đầu! Nhà người từ tâm không khác gì nhị ca, quả là cha nào con nấy. Tuyết Từ thẹn về mặt giận dữ:
- Còn cô cô thì lạnh lùng quá. Nếu là cha, người đã giúp hắn rồi.
- Người nói mãi làm ta nhức cả đầu! Biết thế, lúc này cho hắn theo quách có khi còn đỡ phiền hơn. Tuyết Từ kêu lên vẻ mừng rỡ:
- Bây giờ quay lại đón hắn vẫn kịp. Cô cô để cháu đi nhé.
- Hừ! Con nhãi này thật không biết ngược. Nếu không phải hắn gù lưng xấu xí, ta tưởng người đem lòng thương hắn rồi. Hai má Tuyết Từ ngượng chín cả lên, nàng phụng phịu:
- Cô cô nói gì mà kỳ vậy!
- Người mới là kỳ! Chúng ta có phải đi dạo đâu mà mang hắn theo. Hắn không biết võ công lại đi đứng chậm chạp, lỡ trên đường gặp kinh địch, phải ra tay động thủ thì làm sao ta bảo vệ hắn đây? Tuyết Từ biết mình đuối lý nên không nói thêm nữa, tuy nhiên nàng vẫn không vui. Thấy thế, Tạ Tam Cô nói thêm:
- Lần này, cha người bảo ta đến Tuyết Sơn nghe ngóng tình hình, dặn là nếu Bạch Hạc Lão Nhân gia thất thủ, Công Tôn Ngạn vào được cổ thành thì phải quan sát xem tình hình võ lâm biến chuyển thế nào. Cha

người lo hắc đạo nhân cơ hội này nổi lên làm loạn giang hồ. Tà Tam Cô dừng lại một chút rồi thở dài nói tiếp:

- Ta thật không ngờ Bạch Hạc Lão Nhân không chỉ thua mà còn bỏ mình dưới chưởng của Công Tôn Ngạn. Đừng nói ma đầu luyện thành tuyệt nghệ trong tòa cổ thành, mà ngay bây giờ nếu không có người đứng ra lãnh đạo chính nghĩa thì sợ rằng võ lâm tới hồi mạt vận rồi.

- Vậy thì ta phải làm sao hử cô cô?

- Trước mắt hãy xem tình hình thế nào đã, sau đó về báo lại với cha người. Nhất là phải thăm dò xem Bạch Hạc Lão Nhân có còn hậu nhân không.

- Bấy lâu nay, giang hồ vẫn đồn lão nhân có thu một người đệ tử đó thôi.

- Đó chỉ là tin đồn trên giang hồ chẳng có gì chắc chắn cả. Nếu quả thật lão nhân gia còn hậu nhân thì tuyệt thế võ công của người sẽ không bị thất truyền. Chỉ hy vọng võ công của truyền nhân đó mới đủ sức chống chọi ma đầu sau khi hắc tu luyện từ cổ thành ra.

- Từ nhi không hiểu.

- Người muốn nói gì?

- Chẳng phải vừa rồi lão nhân gia đã thất thủ trước Công Tôn Ngạn đó sao, cô cô? Huống chi bây giờ ma đầu chưa tu luyện võ công trong cổ thành, đến khi hắc thành tựu rồi thì...

- Tại người không biết đó thôi, Bạch Hạc Lão Nhân chỉ học được một phần chân truyền của Trí Nguyên đại sư, chỉ một phần võ công trong Cổ Phù thôi mà lão nhân gia đã có công lực quán tuyệt võ lâm. Hơn hai mươi năm qua thay trời hành đạo. Nghe đồn Trí Nguyên đại sư trước khi tạ thế, đã để lại toàn bộ tuyệt học trong bức Cổ Phù di nguyện cho đệ tử là Bạch Bình là người kế thừa. Mà muốn học được võ công trong Cổ Phù phải là người cốt cách khác thường. Bằng không, luyện tập chỉ uống công vô ích.

- Nếu quả đúng như lời đồn thì chắc lão nhân gia đã tìm được người kế thừa rồi.

- Cũng chỉ hy vọng thế. Có điều ta biết rằng lão nhân gia có truyền nhân thì người đó cũng chưa luyện thành tuyệt nghệ. Sẵn đây, ta để ý nghe ngóng xem có tin tức gì của người ấy không. Bọn Ngũ Kiếm Kỳ chắc cũng đang truy lùng người đó để ra tay trừ hậu họa, đồng thời đoạt luôn Cổ Phù.

Hai cô cháu vừa đi vừa trò chuyện, thoáng chốc chỉ còn cách trấn Đông Bình hơn dặm. Đây là thị trấn đầu vùng Đông Bắc, dân cư tương đối đông đúc, phố phường cũng khá là sầm uất. Nghe đồn hơn trăm năm trước, có đôi vợ chồng kiếm khách họ Khương đến đây lập nghiệp, từ đó phát triển thành Khương gia đệ nhất vùng Đông Bắc.

Khương gia truyền đến nay đã qua năm đời, lấy theo thứ tự mà đặt tên hiệu. Hiện giờ, người đứng đầu Khương gia là Khương Khắc Triệu hiệu là Ngũ lang, người này võ công cao cường, hành hiệp trượng nghĩa nên người dân địa phương vẫn thường trọng vọng gọi là Khương Ngũ hiệp. Tà Tam Cô chỉ tay về phía trước nói:

- Qua khỏi vạt rừng thưa trước mắt là đến trấn Đông Bình. Lờ mờ, bỗng vang lên hàng loạt tiếng kêu thảm khóc phát ra từ cánh rừng trước mặt.

- Từ nhi, có chuyện thị phi rồi. Cùng với tiếng nói, thân hình Tà Tam Cô lay động, thân pháp như mũi tên bắn ra khỏi cung lao thẳng về phía trước, Tuyết Từ cũng lập tức phát động khinh công đuổi theo cô cô. Thoáng chốc, hai người vượt qua gần dặm đường, đến ngay chỗ vừa phát ra tiếng kêu. Trước mắt họ, nằm la liệt năm xác chết ăn mặc cùng một thứ trang phục, nhìn qua là biết người địa phương. Tà Tam Cô thất thanh:

- Người của Khương gia! Tuyết Từ cũng vừa đến nơi, gương mặt xinh đẹp thoáng chút hãi hùng, thương cảm. Nàng thở dài:

- Cũng là con người, sao họ nỡ ra tay tàn độc thế này? Mà sao cô biết họ là người của Khương gia? Tà Tam Cô không trả lời ngay, bà thần thờ như đang nghĩ một việc hệ trọng nào đó. Rồi bà thở dài chỉ vào một xác chết còn rất trẻ:

- Người xem, bọn họ đều có thêu một chữ Khương trên vạt áo. Thật kỳ lạ, kẻ nào dám ra tay giết người của Khương gia ngay trên đất họ Khương?
- Cô cô nhìn kia! Lão bà phóng mắt theo hướng tay Tuyết Từ, nhận ra đó là cây huyết kỳ, có thêu hai chữ “Thuận Thiên”, nét thêu cực kỳ tinh xảo. Cắn cờ cắm sâu vào thân cây cạnh đó, có viết sáu chữ bằng máu, vết máu còn tươi chứng tỏ hung thủ vừa rời khỏi hiện trường. Sáu chữ đó là “Thuận thì sống, nghịch thì chết”. Tạ Tam Cô bỗng ngửa mặt nhìn lên trời, thở dài cảm thán:
- Từ nhi ơi! Võ lâm sắp đến ngày dậy sóng rồi.
- Sao cô cô lại nói thế?
- Người nghĩ xem kẻ nào dám ra tay giết người của Khương gia ngay trên sào huyết của họ, lại còn dám để lại kỳ hiệu? Lá cờ này cùng với sáu chữ bá đạo kia hẳn là do bọn hắc đạo làm nên rồi.
- Cô cô biết kỳ hiệu này không?
- Ta chưa thấy cũng chưa từng nghe nói, nhưng chắc rằng chủ nó không phải tay vừa. Người xem, năm người này đều là kiếm sĩ, cho dù là tay kiếm hạng bét của Khương gia cũng có chút ít thành tựu, thế mà cả năm tên đều chưa rút kiếm đã bỏ mạng. Còn nữa, năm nhát kiếm trúng ngay yết hầu, không sai lệch một ly, nông sâu rất chừng mực, lối ra chiêu này tàn độc mà cao cường thế này, ngay cả bọn Ngũ Kiếm Kỳ nổi tiếng dùng kiếm cũng không có được thủ pháp cao siêu thế này. Ta e rằng Khương gia gặp phải đại kinh địch rồi.
- Quả thật, trên mặt bọn người Khương gia vẫn còn nét hãi hùng. Có lẽ trước lúc chết, họ đã biết mình gặp phải đại sát tinh. Thoáng chốc, mùi máu tanh kéo lũ ruồi nhặng bu đến. Tạ Tam Cô kéo tay Tuyết Từ:
- Chúng ta đi thôi, không nên ở lại chốn thị phi này. Tuyết Từ động lòng trắc ẩn:
- Nhưng còn họ, không lẽ mình để họ phơi xác giữa rừng thế này sao cô cô?
- Đã có người của Khương gia lo.
- Dứt lời, Tạ Tam Cô nắm tay cháu phóng mình ra khỏi vạt rừng. Vừa đến đường cái quan gặp ngay một toán người ngựa phi ngược lại rất vội vã. Nhìn cách ăn mặc thì biết ngay họ cùng bọn với năm xác chết trong kia. Dẫn đầu đoàn ngựa là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, ăn mặc phong lưu, cười con tuấn mã rất đẹp. Đi qua họ, thiếu niên dường như muốn dừng ngựa lại. Hắn nhìn hai người rất dữ, nhưng không biết nghĩ sao, hẳn lại giục ngựa đi tiếp. Tạ Tam Cô bỗng cười khẩy:
- Người các ngươi muốn tìm không phải bọn ta đâu. Trần Đông Bình đã hiện ra trước mắt, hai cô cháu lời bước chân, thùng thẳng đi vào trấn. Tạ Tam Cô bảo cháu:
- Mình đi tìm khách điểm nghỉ ngơi, ta đoán có nhiều chuyện đáng xem đây.
- oOo-

4. Hào Khí Anh Hùng

- Lão phu chờ người đã lâu rồi. Chàng gù dừng chân, xoay người vòng tay bái lễ:
- Tiền bối nói vãn bối chẳng? Lão hòa thượng ngồi dậy vươn vai ngáp dài, xương cốt chuyển động nghe kêu răng rắc. Lão hé mắt lờ lờ nhìn chàng:
- Ở đây chỉ có ta với người, ta không nói với người thì là ai? Chàng lưng gù vẫn hết mực lễ độ:
- Chẳng hay tiền bối chờ vãn bối có việc gì? Đột nhiên, đôi mắt hòa thượng sáng rực lên như chẳng có vẻ gì mới ngủ dậy. Giọng lão sắc như dao nhọn:
- Người là người như thế nào của Bạch Bình? Thiếu niên ngơ ngác:

- Tiền bối nói gì, văn bối không hiểu?
- Người điếc rồi chẳng?
- Văn bối không biết tiền bối nói đến người nào?
- Hừ! Người gạt Tạ Tam Cô chứ đừng hòng qua mắt lão phu. Vừa rồi, trong quán ta nhìn mặt người kích động khi nghe bọn tiểu tử kháo nhau về chuyện Bạch Hạc Lão Nhân, chẳng lẽ người không có liên hệ với người. Thiếu niên vẫn giữ vẻ điềm đạm, lễ độ:
- Mấy ngày nay người trên giang hồ đồn về đây không ngừng nói về chuyện cao nhân họ Bạch, văn bối lồm bồm nghe chuyện, cũng đoán được lão nhân gia là người chính trực, bấy lâu ra sức giữ gìn công đạo. Nay nghe tin người ta nói thế, văn bối không tránh được xúc động. Hòa thượng vẫn chưa tin, trừng mắt nhìn chàng như muốn uy hiếp tinh thần:
- Vừa rồi, người nói không biết Bạch Bình là người nào, người thật lẻo mép.
- Vừa rồi, Tạ tiền bối dặn văn bối muốn yên thân thì đừng dây vào chuyện giang hồ nên văn bối mới nói tránh đi như thế, mong tiền bối lượng thứ.
- Hừ! Người quả thật lẻo mép! Vừa dứt lời, thân hình hộ pháp của lão lay động. Trông lão thô kệch nhưng thủ pháp cực kỳ linh hoạt, chớp mắt lão đã cầm trúng mạch môn của chàng lưng gù. Lão nhả ra chút kinh lực ý định thăm dò đối phương. Bỗng lão kêu, ôi chao một tiếng thật to, rồi thất kinh nhìn chàng lưng gù:
- Kẻ nào đã truyền nội công cho người? Thiếu niên lưng gù tỏ sắc giận:
- Tiền bối buông tay văn bối ra. Hòa thượng chẳng những không buông mà còn nắm chặt hơn. Lão chau mày, nhãn mục rồi không ngớt miêng kêu lên:
- Quái lạ... Quái lạ... Thật là quái lạ...
- Tiền bối mới thật là quái lạ. Hòa thượng trừng mắt nhìn chàng thiếu niên:
- Ta hỏi người, người nào đã truyền công lực giữ mạng cho người?
- Việc đó không liên quan gì đến tiền bối.
- Người... Lão hòa thượng trợn tròn hai mắt, ra vẻ tức giận lắm. Nhưng không hiểu sao, lão chợt dịu giọng:
- Người đừng oán ta! Hóa ra, người không chỉ dị tướng mà còn dị nhân. Nếu không có một người võ công thượng thừa truyền chân khí giữ vững tâm mạch cho người, thì hẳn người đã toi mạng từ lâu rồi.
- Tiền bối đã biết văn bối có dị bệnh trong người, sao còn khó dễ với văn bối làm gì?
- Ta chỉ muốn hỏi người người nào đã truyền chân khí cho người?
- Người đó là ân nhân của văn bối, không thể nói ra được. Hòa thượng gạt gù nhìn chàng gù, ra vẻ tán thưởng:
- Người cũng là một hảo tiểu tử đấy. Thôi được, để ta giúp người đi một đoạn đường. Mụ Tạ Tam Cô không cho người theo thì ta cho. Hừ! Mụ ấy sợ người vướng tay chân, chứ hòa thượng rượu thịt ta thì không sợ.
- Chàng lưng gù bị lão nắm tay cứng quá, có muốn vùng vẫy cũng không xong. Lão còn to miệng tự xưng là hòa thượng rượu thịt, quả thật trên đời này chẳng còn hòa thượng nào càn rỡ hơn thế nữa. Lòng không muốn dây vào lão cho nên chàng gù cố vùng vẫy:
- Tiền bối buông văn bối ra, văn bối tự đi được rồi. Lão có vẻ phật ý:
- Vừa rồi chẳng phải người nói với con nhãi là muốn đi Thành Nam đó sao?
- Sao tiền bối lại nghe trộm người ta nói chuyện?
- A, hay cho tên nhóc này! Người cũng dám bắt bẻ lão phu sao?
- Văn bối không muốn đi chung với tiền bối.
- Người đã không muốn ta lại càng muốn. Lão phu lại thích làm những chuyện người ta không thích.

Chàng gù chưa kịp nói gì đã cảm thấy thân hình bị nhấc bổng lên, cổ cây vùn vụt trôi qua trước mắt. Thân pháp của lão nhanh đến nỗi gió rít rào rào bên tai, quét rất cả mặt. Lão cất tiếng cười ha hả như có vẻ đắc ý với việc làm của mình lắm.

Chẳng mấy chốc, hai người đến trấn Đông Bình. Hòa thượng thu thân pháp lại, thùng thỉnh nắm tay chàng gù đi vào trấn. Một người lưng gù, bước chân khập khiễng, còn người kia là một lão hòa thượng bụng to, tướng đi khệnh khạng, cả hai kết thành một cặp lạ khiến không ít người trong trấn phải chú ý. Chàng gù ức quá thét lên:

- Tiền bối buông tay vẫn bối ra! Chúng ta không cùng chung chí hướng nên không thể đi cùng đường được.

- Thằng nhóc cứng đầu này thật không biết hay dở! Người khác muốn đi với ta còn không được nữa là. Cho người hay, hơn hai mươi năm qua, ngươi là người duy nhất đồng hành với lão phu đó.

- Nhưng vẫn bối không thích bị ép buộc, tiền bối là bậc cao nhân sao không biết lý lẽ thế? Hòa thượng bật cười khanh khách:

- Ha ha... Chỉ có ngươi là nói lý lẽ với ta. Nếu ta có lý lẽ thì giang hồ đâu gọi là là Xú Hòa Thượng.

Thiếu niên kinh hãi khi nghe hỗn danh của lão. Trên giang hồ, danh Xú Hòa Thượng tính khí thất thường không ai là không biết. Lão không phải người chính đạo, hành động đầy tà khí, quái đản nhưng không hẳn là người của hắc đạo. Dưới ngọn bút xà mâu của lão đã có không ít cao thủ cả hai hắc, bạch đạo phải bỏ mạng.

Vì thế mà khắp nơi trên giang hồ, lão đều có kẻ thù. Võ lâm căm hận nhưng cũng khiếp sợ uy danh của lão. Xưa nay Xú Hòa Thượng là người ưa hành động đơn độc, không hiểu sao hôm nay lão nổi hứng kéo theo chàng gù. Là họa hay phúc cho người đi với lão, quả thật không thể nói trước được. Xú Hòa Thượng cứ xăm xăm kéo chàng gù đi vào trấn, mặc cho chàng phản đối. Đang đi, lão bỗng lẩm bẩm nói một mình:

- Ái chà! Hôm nay ở đây có chuyện thị phi rồi.

Quả thật, trong trấn dường như đang xảy ra chuyện hệ trọng. Khắp trấn, đâu đâu cũng có bọn võ sĩ mang kiếm, mình mặc áo có thêu chữ Khương. Bọn chúng tay đặt sẵn trên đốc kiếm như sẵn sàng rút ra nghênh địch. Chúng chặn tất cả khách võ lâm có mang kiếm, hạch hỏi đủ điều.

Đám đông bỗng xôn xao, rồi bọn kiếm sĩ tự động dạt sang hai bên nhường đường cho một tốp người ngựa. Đi đầu là thiếu niên ăn mặc sang trọng từng chạm mặt với cô cháu họ Tạ, theo sau là bọn võ sĩ của Khương gia khiêng theo năm xác chết. Xú Hòa Thượng đảo mắt quan sát tình hình rồi lão nói một mình nhưng cũng đủ cho thiếu niên cùng nghe:

- Sắp có tuồng hay để xem rồi đây.

- Người ta chết đáng thương thế kia có gì mà hay?

- Có người chết mới có chuyện hay. Người đứng là tên gốc. Thôi, hãy ngoan ngoãn theo ta, rồi xem lời lão phu nói có sai không.

Nói rồi, lão lôi chàng vào một tửu lâu có tám biển đề Vạn Phúc Lâu. Chàng lưng gù không còn cách nào hơn là ngậm hờn, theo lão, tự cho rằng mình xúi quẩy nên gặp phải đệ nhất hắc tinh của võ lâm. Lão kéo chàng thẳng đến chỗ chưởng quầy, lên giọng hách dịch:

- Cho ta một phòng thượng hạng, rượu thịt có gì ngon mang cả lên.

Gã chưởng quầy béo tròn trố mắt nhìn hòa thượng, có lẽ lần đầu tiên gã gặp một người xuất gia to miệng gọi rượu thịt như thế. Xú Hòa Thượng hung hăng nói:

- Ngươi nhìn cái gì? Có muốn ta chọc thủng mắt ngươi không? Gã chưởng quầy lú cả lưỡi:

- Ôi, không... Không! Mời... Xin mời khách quan lên lầu.

Gã gọi tiểu nhị, dặn dò đám câu rồi quay mặt ngó chỗ khác. Có lẽ linh tính mách cho gã biết hòa thượng bụng bự kia không phải hạng người dễ chơi. Lên đến phòng, hòa thượng luôn miệng giục tiểu nhị phải nhanh

tay dọn rượu thịt lên. Giọng nói to như sấm của lão làm náo động cả khách điểm. Chàng thiếu niên lưng gù không nhin được nên phải lên tiếng:

- Đi với người, văn bối thật xấu hổ. Hòa thượng trừng mắt:

- Người vừa nói gì? Chàng lưng gù to gan không hề khiếp sợ trước ánh mắt đầy sát khí của lão. Chàng hất mặt nhìn lão như muốn trêu người:

- Văn bối không dễ dọa như gã chường quỳ kia đâu. Nếu tiền bối không thả văn bối đi, thì từ nay cứ phải nghe những lời khó nghe. Xú Hòa Thượng nghiêng răng kèn kẹt, mặt đỏ bừng bừng:

- Tiểu tử! Người chán sống rồi chăng? Cho người hay, ta giết một mạng người chẳng qua như bóp cổ con gà.

- Văn bối cũng chỉ có một mạng này, cùng lắm là đi đầu thai kiếp khác.

- Người... Hòa thượng tức giận đến phun ra khói. Lão cất chường nhằm thẳng đỉnh đầu chàng thiếu niên đánh xuống. Giữa lúc lão nổi sát khí đến tột đỉnh, thì không hiểu sao lão lại bật lên tiếng cười ha hả, đơn chường rút về thật nhanh. Chàng lưng gù không khỏi ngạc nhiên trước tính khí thất thường của lão, vừa rồi đã cảm chắc cái chết trong gang tấc, thế mà bây giờ... Chàng không nhin được, thét lên:

- Có gì đáng cười đâu?

- Thằng gù thối tha! Nhà người trong mình mang dị bệnh, chán sống nên muốn mượn tay lão phu hóa kiếp đó chăng? Ha ha... Ta không mắc lừa người đâu. Thiếu niên tức giận đỏ cả mặt, giọng đầy cao ngạo:

- Hừ! Tại hạ dù mang dị tật trong mình, nhưng chưa lúc nào tuyệt vọng, chỉ có điều không cam tâm bị ức hiếp, thà chết cho đáng mặt trượng phu còn hơn sống nhục. Nhưng nếu tại hạ chết dưới tay người nào thì kiếp sau nhất định sẽ đòi nợ người ấy. Xú Hòa Thượng bỗng nhìn chàng gù chăm chú, rồi lão gục gặc cái đầu trục:

- Không ngờ tiểu tử khẩu khí cao ngạo gớm. Được lắm! Ta thích người như người. Đã thế, cho dù người có chán ghét lão phu thì nhất định lão phu cũng không buông tha người. Tiểu tử! Người là người duy nhất trên thế gian này đã làm ta hai lần phá lệ đấy.

- Thế nào là hai lần phá lệ?

- Người đi với lão phu là phá lệ độc hành của ta. Vừa rồi người chọc lão phu nổi sát khí nhưng cuối cùng không ra tay giết người, điều đó cũng chưa hề có tiền lệ. Đã thế, ta lại phá lệ thêm lần nữa. Hảo tiểu tử! Tên họ người là gì? Thiếu niên lưng gù không nén được thắc mắc. Càng lúc chàng càng thấy lão hòa thượng tởm tợ này thật lắm trò:

- Tại sao lại gọi là phá lệ lần nữa?

- Cho người hay, hòa thượng ta chưa bao giờ hỏi tên họ ai bao giờ, cho dù người đó là cao nhân trưởng thượng hay tiểu nhân hậu bối. Người là người đầu tiên đấy. Chàng gù mặc dù không ưa gì tính khí bá đạo của hòa thượng, nhưng thấy lão cũng có chút khí cao ngạo giống mình, nên lần này vui vẻ nói:

- Vậy văn bối cũng phá lệ một lần mà cho tiền bối biết tên, văn bối họ Âu Dương, tên là Ngạo Thiên.

- Âu Dương Ngạo Thiên! Tên hay... Rất hay... Ha ha...

Không biết lão đắc ý chuyện gì mà cười rất to. Riêng Âu Dương Ngạo Thiên thì bỗng thấy con đường trước mặt thật là mù mịt. Chàng dần thân vào giang hồ không chút võ công, không người thân thích, lại thêm trong người mang dị bệnh, đường xa vạn dặm nhưng không có đích đến cụ thể, chỉ có một lời để lại trong di thư của sư phụ. "... Con hãy đi về phương nam. Nếu trời thuận lòng người, nếu võ lâm chưa đến ngày diệt vong ắt con sẽ gặp cơ duyên..."

5. Thuận Thiên Giáo

- Có chuyện rồi đây! Dứt lời, lão phóng ra khỏi phòng, Ngạo Thiên cũng vội vàng theo sau. Dưới lầu lúc nào có khoảng hơn chục tên võ sĩ của Khương gia, đao kiếm tuốt trần vây lấy cô cháu họ Tạ. Xú Hòa Thượng cười khì khì ra chiều đắc ý:

- Đây, ta nói có sai đâu! Người chờ xem tường hay sắp diễn ra rồi đây.

- Không ngờ họ cũng đến đây rồi. Ngạo Thiên lẩm nhẩm nói một mình, nhưng tai hòa thượng thính vô cùng:

- Người lo cho con nhãi kia phải không? Ngạo Thiên đỏ mặt gất lên:

- Tiền bối đừng nói càn! Hòa thượng giương đôi mắt ranh mãnh nhìn chàng:

- Ta xuống dưới đó xem tường đây, người có đi không? Hai người vừa thủng thẳng xuống lầu. Lập tức, có hai tên võ sĩ đứng dưới chân cầu thang chặn họ lại.

- Hòa thượng muốn đi đâu?

- Ta đi đâu không phải việc của người. Một tên kiếm sĩ lên giọng xác xược:

- Hôm nay Khương gia muốn bắt người. Hòa thượng người dây vào chỗ trách. Lão hòa thượng cất tiếng cười khùng khục:

- Thế thì người cứ bắt ta về thết đãi rượu thịt, ta không từ chối đâu.

- Người...

- Dừng tay! Tên kiếm sĩ vừa định phát tác thì có tiếng thét to ngoài cửa. Người đó chính là thiếu niên tuấn tú cưỡi ngựa đã chạm mặt ngoài trấn. Chàng ta thủng thẳng đi vào, phong thái đĩnh đạc, tư thế hiên ngang. Bọn võ sĩ rạp người đồng thanh:

- Thiếu gia!

Thiếu niên chính là con trai duy nhất của Khương Khắc Triệu, tên là Khương Ninh Bảo. Chàng ta dừng lại nhìn cô cháu Tuyết Từ, có phần chấn động vì thanh sắc tuyệt thế của giai nhân. Chính Âu Dương Ngạo Thiên cũng xúc động khi gặp lại nàng thiếu nữ họ Tạ.

Trong thâm tâm chàng vẫn nhớ rất rõ những lời lẽ nhu mì, đôn hậu của nàng trước khi chia tay: “Tôi tên Tạ Tuyết Từ. Khi nào tới Thành Nam, nếu gặp khó khăn, người hãy tìm đến Tạ gia”. Tuyết Từ cũng đã thấy Ngạo Thiên. Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên vì không ngờ chàng đến trấn Đông Bình này nhanh thế. Chàng khẽ cúi đầu tỏ ý chào nàng, Tuyết Từ cũng mỉm cười đáp lễ. Nụ cười của giai nhân giữa chốn giang hồ thị phi, đao kiếm trùng trùng bỗng làm cho bầu không khí đang căng thẳng chột như chùng xuống, lòng người cũng thanh thản hơn nhiều. Thiếu niên họ Khương chuyển mắt sang lão hòa thượng và Ngạo Thiên. Thấy Ngạo Thiên xấu xí tầm thường, Khương Ninh Bảo không chú ý tới mà chỉ thi lễ với hòa thượng:

- Tiền bối xin lượng thứ cho tội thất lễ của bọn thuộc hạ. Xú Hòa Thượng đúng là người không biết lễ nghĩa, lão lên giọng:

- Khương gia các người cật đồng hiệp yếu chẳng? Hòa thượng ta muốn ngồi quán uống rượu mà cũng không xong là thế nào?

- Nếu tiền bối muốn uống rượu xin cứ tự nhiên, có điều đừng can dự vào việc của Khương gia.

- Cái đó còn chưa biết chừng! Nói rồi, lão khệnh khạng đến ngồi bàn, lên giọng thúc tiểu nhị bưng rượu lên. Thấy chàng gù vắn đứng yên, lão gọi:

- Tiểu tử, sao còn đứng đó? Ngạo Thiên miễn cưỡng đến ngồi với lão, trong lòng vẫn lo lắng cho cô cháu Tuyết Từ. Khương Ninh Bảo bỏ hòa thượng, quay sang hai người phụ nữ:

- Tiền bối và cô nương, xin cho vãn bối được hỏi cao danh quý tính? Tạ Tam Cô giữa vòng vây địch nhân vẫn bình thản như không. Cả Tuyết Từ, là một thiếu nữ mảnh mai nhưng xem chừng cũng không coi đao kiếm của mười mấy tên võ sĩ Khương gia ra gì. Lão bà cất giọng lạnh lùng:

- Các người mười mấy người vây lấy cô cháu lão nương là có ý gì? Khương Ninh Bảo vẫn giữ giọng lễ độ:
 - Xin tiền bồi lượng thứ, bọn thuộc hạ làm thế cũng là có chút nguyên nhân.
 - Nguyên nhân gì?
 - Vãn bối chỉ muốn hỏi tiền bồi hai câu.
 - Hai câu thế nào?
 - Có phải vừa rồi, nhị vị từ cánh rừng phía bắc đi vào trấn?
 - Người nói tiếp đi!
 - Nhị vị có phải đã có mặt ở hiện trường?
 - Hiện trường gì?
 - Tiền bồi không nên hỏi khó vãn bối như thế! Tạ Tam Cô cất giọng cười lạnh lùng:
 - Tiểu tử! Người hành sự thật hồ đồ vô lý. Lão nương không nói chuyện với người nữa. Người về gọi Khương Ngũ lang đến đây họa chăng ta còn tiết lộ đôi điều. Thiếu niên họ Khương tím mặt, có vẻ tự ái:
 - Tiền bồi quả thật muốn làm khó vãn bối rồi.
 - Thế thì sao? Tạ Tam Cô xem chừng cũng là người ngang ngược không kém gì Xú Hòa Thượng. Chỉ có Tuyết Từ là có vẻ nhu mì.
 - Cô cô đừng làm khó người ta nữa! Mình biết gì cứ nói họ nghe là xong, cô cô à. Có lẽ Tạ Tam Cô tức mình vì bỗng dưng bị đám người Khương gia uy hiếp, nên vẫn giữ giọng ngang tàng:
 - Ta không nói đấy, xem bọn chúng làm gì ta nào! Bên này, hòa thượng đặc ý cười to:
 - Hay... Hay lắm... ! Quả là không hổ danh Tạ...
 - Câm miệng!
- Tạ Tam Cô quát mắt thét to:
- Ai mượn người lẻo mép! Hòa thượng ngang ngược là thế, nhưng trước Tạ Tam Cô, lão bỗng hiền lành khác thường:
 - Được... Được! Đã thế, ta ngậm cái miệng thói của ta lại là xong. Thái độ của lão làm Ngạo Thiên không nhịn được cười. Thiếu gia họ Khương bỗng thấy mình bị xem thường quá đổi nên nổi giận. Chàng ta trở mặt giả giọng gia chủ:
 - Đã thế, tại hạ buộc lòng phải mời nhị vị về tra hỏi. Cũng như lần trước trong tửu quán, hòa thượng bật cười ha ha:
 - Ha ha... Ta buồn cười quá đi mất! Sao trên đời này có lắm tên có mắt như mù thế không biết? Khương Ninh Bảo không phải là kẻ hồ đồ, dù biết mình đã gặp phải quái nhân, nhưng vẫn cạy thế “rừng nào cọp nấy”, chàng ta thét lên:
 - Cho dù các người là cao nhân phương nào, thì hôm nay đến đất của Khương gia cũng phải nể Khương gia đôi phần. Người đâu, bắt tất cả lại cho ta! Bọn võ sĩ đồng loạt dạ ran rồi nhất tề xông lên. Đích thân Khương Ninh Bảo cũng định ra tay động thủ với hòa thượng, giữa lúc đó bỗng có tiếng thét to:
 - Không được vô lễ! Nhìn lại thì thấy đó là một trung niên đại hán, tay cầm bảo kiếm, y phục lấm bụi như vừa trải qua một đoạn đường xa, bọn võ sĩ lập tức rạp mình hô to:
 - Trang chủ!
 - Phụ thân! Ninh Bảo cung kính cúi đầu rồi lui lại một bước. Thì ra, người đó chính là Khương gia Khương Ngũ lang. Vừa bước vào, ông ta đã mắng con:
 - Người đứng là có mắt như mù, sao không tạ tội với Tạ tiền bồi đi! Ninh Bảo vội vã khom mình thi lễ:

- Xin tiền bồi lượng thứ cho văn bồi đã thất lễ. Khương Khắc Triệu quay sang hòa thượng:
 - Lão huynh đây có phải là... Phải là... Hòa thượng bỗng cười vang:
 - Ha ha... Lão phu là Xú Hòa Thượng thì Khương Ngũ lang cứ gọi là Xú Hòa Thượng, có gì mà e ngại?
 - Lão huynh xin lượng thứ cho tiểu đệ. Nghe đồn xưa nay lão huynh vốn ưa độc hành, thế mà... Chẳng hay vị tiểu huynh đệ này... Họ Khương quả là người lịch lãm giang hồ, không chỉ nhìn ra lai lịch của Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng, mà còn quan tâm luôn cả chàng lưng gù tiểu bồi. Xú Hòa Thượng ra chiều đặc ý:
 - Lão phu lần này phá lệ một phen. Ta là Xú Hòa Thượng, hẳn là Xú Tiểu Tử, có thể mới xứng đôi chứ. Ha ha... Khương Khắc Triệu bảo con trai ra mắt tạ tội với Xú Hòa Thượng, rồi quay sang Tuyết Từ:
 - Chẳng hay tiểu cô nương đây là...
 - Tiểu nữ tên Tạ Tuyết Từ.
 - Hóa ra là thiên kim tiểu thư của Tạ Nhị hiệp. Hân hạnh... Hân hạnh. Tạ Tam Cô lạnh lùng cắt ngang:
 - Khương Ngũ hiệp, người có muốn bắt cô cháu ta về Khương gia chăng?
 - Không dám... Tại hạ nào dám thế. Các vị đều là bậc cao nhân, võ lâm trọng vọng. Chỉ có điều...
 - Có điều thế nào?
 - Vừa rồi, tại hạ đi vắng, vừa về đến thì nghe thuộc hạ báo tin Khương gia xảy ra đại sự. Nghe nói Tạ tiền bồi...
 - Ta đúng là đã có mặt ở hiện trường. Khương Ngũ hiệp nghi ngờ ta chăng?
 - Tại hạ nào dám thế, xin tiền bồi chớ hiểu lầm. Tại hạ chỉ muốn hỏi tiền bồi có chút manh mối nào giúp tại hạ điều tra hung thủ không? Lúc này, Tạ Tam Cô mới lấy giọng hòa hoãn:
 - Đáng tiếc ta đến chậm một bước nên không biết gì. Khương Ngũ hiệp! Người của Khương gia chết thảm như thế, lẽ nào người cũng không có chút manh mối sao? Họ Khương rút trong tay áo ra lá huyết kỳ giống hệt như cái mà cô cháu Tuyết Từ đã thấy trong rừng, cạnh năm xác chết. Ông ta lần lượt trao nó cho Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng xem qua. Lão hòa thượng lắc đầu nói:
 - Ta chưa từng thấy thứ này bao giờ. Tạ Tam Cô hỏi:
 - Phải chăng Ngũ hiệp lấy nó từ hiện trường?
 - Huyết kỳ ở hiện trường tiểu nhi đang giữ. Khương Ninh Bảo cũng rút ra một lá cờ giống hệt như thế. Cả hai đều đỏ rực màu máu, thêu hai chữ “Thuận Thiên” sống động như rồng bay phượng múa. Họ Khương nói tiếp:
 - Hai hôm trước, trong lúc tại hạ đến vùng Tuyết Sơn nghe ngóng tình hình, thì có người mang lá cờ này đến cho Khương gia, kèm theo một bức thư.
 - Trong thư nói gì?
 - “Thuận thì sống, nghịch thì chết”. Hòa thượng nóng nảy hỏi:
 - Thế là nghĩa lý gì? Họ Khương mặt mày nghiêm trọng:
 - Chúng hẹn trong ba ngày, Khương gia phải trao cờ Thuận Thiên, gia nhập Thuận Thiên giáo. Vừa rồi, mới hai ngày chúng đã hạ sát năm đệ tử gọi là cảnh cáo. Xú Hòa Thượng nóng nảy đập bàn quát:
 - Thuận Thiên giáo là giáo phái ma quỷ nào mà ngang tàng, bá đạo thế? Lão vừa dứt lời thì bên ngoài bỗng nghe “bùng” một tiếng. Ngay sau đó là tiếng kêu thất thanh của bọn đệ tử Khương gia cùng với xác một tên võ sĩ bay vào rớt ngay giữa phòng. Tiếp sau đó là giọng cười như vọng xuống từ giữa thính không:
 - Ha ha... Khương Ngũ lang! Người còn một ngày để giữ mạng toàn gia. “Thuận thì sống, nghịch thì chết”.
- Loáng cái, thân ảnh Khương Ngũ lang bắn vèo ra ngoài. Tiếng cười đã dứt nhưng sát khí vẫn còn bao trùm khách điểm. Tên kiếm sĩ xấu số đã chết từ lâu, vẫn là nhất kiếm ngay giữa yết hầu không sai lệch một ly.

Thoáng chốc, Khương Ngũ lang quay trở lại, gương mặt đờ đờ sát khí nhưng vẫn không giấu được vẻ sợ hãi kinh hoàng, có lẽ đã không tài nào theo kịp địch nhân. Ông ta chưa kịp ngồi xuống thì lại nghe tiếng cười lạnh lạnh lúc này. Tạ Tam Cô ngăn lại, khi thấy họ Khương định phóng đi:

- Đừng đuổi theo vô ích, hạng người này tài nghệ không nhỏ, không phải là hạng vô danh tiểu tốt đâu. Bầu không khí nặng nề khó thở vô cùng. Ngay cả Xú Hòa Thượng ngênh ngang là thế, giờ cũng nghếch mặt ra như một tên ngốc. Âu Dương Ngạo Thiên không chịu được liền lên tiếng:

- Hòa thượng! Ông làm sao thế?

- Ta... Ta chưa từng thấy công phu như thế bao giờ. Tiếng nói thoát xa thoát gần, xa như ngàn dặm, gần như ở bên tai. Công lực như thế họa chăng chỉ có Công Tôn Ngạn với giọng cười bá đạo Tiệt Nhĩ Tàn Ma mới sánh kịp. Tạ Tam Cô nghe xong liền mắng:

- Hừ! Ta còn tưởng hòa thượng người không sợ trời, không sợ đất, hóa ra chỉ mới nghe giọng nói cường địch nhân đã sợ xanh mặt rồi. Xú Hòa Thượng tức giận thét to:

- Ai bảo ta sợ chết? Lão phu chính tà bất phân, sống chết thì chỉ có một mạng thì sợ gì? Ta chỉ lo cho Khương Ngũ hiệp. Lão không nói hết câu, họ Khương liền tạ lễ:

- Đa tạ lão huynh đã lo lắng. Tạ Tam Cô hỏi:

- Chủ kiến của Khương Ngũ hiệp thế nào? Khương Khắc Triệu ngửa mặt cười to, giọng đầy khẳng khái:

- Khương gia từ khi khai nghiệp đã trải qua hơn trăm năm, lẽ nào chỉ một câu hăm dọa mà xuôi tay quy hàng làm ngược di chỉ tổ tông, xấu hổ sự môn. Hào khí của họ Khương quả là không nhỏ, không hổ danh Khương gia đệ nhất vùng Đông Bắc. Dứt lời, ông ta cung tay thi lễ:

- Tại hạ những muốn mời nhị vị tiền bối cùng cô nương và thiếu hiệp đến thăm tệt xá một phen để tiếp đãi cho thỏa lòng ngưỡng mộ. Nhưng nay cường địch trước mắt chưa biết lành dữ thế nào, đành cam thất lễ, xin chư vị tha lỗi. Tạ Tam Cô đứng lên:

- Khương Ngũ hiệp đừng khách khí thế. Ngũ hiệp cứ về lo việc nhà. Lão nương hứa sẽ trợ lực một tay.

- Vậy Khương mỗ xin cáo từ tại đây. Dứt lời, ông ta bảo đệ tử khiêng xác tên võ sĩ xấu số rồi cùng con trai lập tức trở về Khương gia. Tạ Tam Cô bỗng nguyền hòa thượng thật sắc:

- Nếu người sợ chết thì mau mau cút đi! Nói rồi, bà nắm tay Tuyết Từ về phòng của họ. Ngạo Thiên tưởng đâu với tính khí ngang tàng của mình, hòa thượng sẽ nổi giận khi bị mắng mỗ như thế, không ngờ lão chỉ xoa bụng, nhẹ răng cười hèn hếch. Không nhịn được, Ngạo Thiên hỏi:

- Tiền bối có định ra tay trợ lực cho họ Khương không?

- Ta việc gì phải dấy vào chuyện thị phi. Ngạo Thiên tức mình mắng luôn:

- Hóa ra Tạ tiền bối nói người sợ chết quả không sai. Lần này, lão trừng mắt quát:

- Tiểu tử! Người câm miệng lại! Tạ Tam Cô nói gì thì không sao, chứ người mà cũng xỉ vả lão phu thì coi chừng cái mạng của người đấy.

- Đã thế, ta cứ nói lão sợ chết đấy! Sợ chết! Sợ chết... Chàng gù quả thật to gan bằng trời. Xú Hòa Thượng giận tím mày tím mặt, hai con ngươi lồi ra đờ đờ sát khí. Lão nghiêng răng:

- Thế người không sợ chết chăng? Ngạo Thiên hất mặt lên ngạo nghễ:

- Tại hạ mà có chút run sợ thì không đáng mặt nam nhi. Hòa thượng bỗng cất giọng lạnh băng:

- Được lắm! Đã thế, lão phu cũng chiêu người một phen.

6. Tà Giáo Tranh Hùng

Xú Hòa Thượng chén một bữa rượu thịt no say rồi lên giường nằm ngáy như sấm. Riêng Âu Dương Ngạo Thiên trong lòng trĩu nặng âu lo nên không tài nào ngủ được. Có thể nói, với chàng, lần bước chân ra giang hồ này cái gì cũng mới mẻ. Những chuyện thị phi rồi cảnh chém giết đầu rơi máu đổ khiến chàng không khỏi cảm thán thương thay cho số phận con người.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Ngạo Thiên cảm thấy bầu máu nóng sục sôi, phút chốc hào khí anh hùng xông lên ngút trời. Chàng khao khát mãnh liệt ý muốn học được tuyệt nghệ võ công để đứng ra giữ gìn công đạo. Được như thế, cho dù phải xả thân nằm xuống như Bạch Hạc Lão Nhân cũng lưu danh muôn thủa. Trong lòng đã có quyết tâm, Ngạo Thiên từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giữa lúc mơ màng, bỗng chàng nghe một tiếng động lớn trong phòng liền giật mình choàng tỉnh, nhìn lại thấy cửa sổ mở toang. Xú Hòa Thượng vẫn nằm trên giường, nhưng giọng lão tỉnh như sáo:

- Tiểu tử ở yên trong phòng, để ta ra xem ma quỷ nào cả gan dám chọc ghẹo Xú lão gia.

Dứt lời, lão không ngồi dậy mà thân hình bỗng cất lên bay xẹt ra ngoài cửa sổ. Ngạo Thiên vội vàng nhảy xuống giường chạy ra xem thì không thấy bóng lão đâu nữa, ngoài trời tối đen như mực.

Giữa lúc chàng còn đang ngơ ngác thì thấy trước mắt nhoáng một cái rồi cả người tê cứng, thân hình bị nhấc bổng lên bay đi vùn vụt. Kẻ tập kích bất ngờ vẫn cắp chàng bên hông, thi triển khinh công bay đi, có điều lần này Ngạo Thiên còn có thể mở mắt nhìn cảnh vật. Dù sao tốc độ của người lần này cũng không thể sánh bằng Xú Hòa Thượng.

Đột nhiên, người đó dừng lại đáp xuống một tòa miếu hoang rồi thả tay ném chàng đánh phịch xuống đất khiến chàng đau ê ẩm cả người. Âu Dương Ngạo Thiên vốn là một thiếu niên cương cường, tính khí cao ngạo, tuy trong lòng khiếp sợ nhưng không vì thế mà nhịn nhục để người ta ức hiếp. Chàng lồm cồm ngồi dậy, quắc mắt nhìn đối phương.

- Các hạ...

Chàng bỗng kêu lên:

- Ô, hóa ra là ngươi! Thì ra đó chính là một trong hai đại hán ngồi ở bàn ngoài cùng mà chàng đã gặp trong tửu quán. Lần này hấn mặc áo dạ hành, thanh cương đao dắt trên lưng chỉ lộ ra chiếc cán bạc sáng lấp lánh. Hấn cất giọng ồm ồm khó nghe:

- Hóa ra ngươi còn nhận ra ta đấy!

- Các hạ cùng đi với một người nữa. Người đó... Thôi, ta hiểu rồi, người kia phải chăng đã dẫn dụ hòa thượng?

- Thế mà ta còn tưởng ngươi là một tên gốc đây! Ngạo Thiên lạnh lùng hỏi:

- Các hạ muốn gì? Hấn lườm lườm nhìn chàng, đôi mắt quỷ quyệt của hấn trong bóng đêm lập lờ như hai đốm lửa:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.

- Các hạ dùng thủ đoạn bức người thế này thì e rằng không được toại nguyện đâu.

- Ta e rằng ngươi không làm chủ được đây thôi. Dứt lời, hấn gằn giọng:

- Nói cho ta biết ngươi có phải là đệ tử của Bạch Hạc Lão Nhân không? Ngạo Thiên bỗng bật cười to, tên mặc áo đen tức giận:

- Ngươi cười gì?

- Ta cười ngươi thật hồ đồ. Bạch Hạc Lão Nhân là bậc danh sĩ lẽ nào lại chọn một kẻ phế nhân như ta làm đệ tử.

- Lão gia ta mấy năm qua lùng sục Tuyết Sơn, hạng người nào cũng từng gặp qua, chỉ riêng ngươi là ta chưa thấy bao giờ.

- Chỉ cần cứ bấy nhiêu người đã khẳng định ta là đệ tử của lão nhân gia thì thật buồn cười. Tên áo đen lừ lừ nhìn chàng một lúc rồi bật lên tiếng cười khẩy:

- Xem ra người đứng là không đáng mặt. Đã thế, ta cứ lấy mạng của người trước rồi lục xét trong người, họa chăng may mắn tìm được Cổ Phù.

Dứt lời, hần cất tả chưởng nhắm ngay đỉnh đầu chàng gù đánh xuống. Âu Dương Ngạo Thiên không phải hạng người sợ chết, nhưng nghĩ đến di nguyện sư môn, chí lớn chưa thành khiến lòng không cam tâm. Giữa lúc kinh lực đến nơi, chàng cảm thấy hoa mắt như có sức mạnh ngàn cân giáng xuống đầu thì bỗng nghe “bùng” một tiếng inh tai, dư lực phát tán xô chàng ngã nhào xuống đất. Chừng định thần nhìn lại thì đã thấy Tuyết Từ đứng kề bên, phong thái đỉnh đạc không kém gì đấng mây râu. Nàng cúi xuống nhìn chàng, vẻ quan tâm:

- Người có hề gì không? Giọng nói thỏ thẻ, mềm mại của nàng khiến chàng gù không khỏi rúng động tâm can, bồi hồi xúc động. Tuy trong bóng đêm không nhìn rõ nhan sắc giai nhân, nhưng mùi thơm da thịt nàng quyện vào trong gió làm cho anh hùng phải nao lòng. Âu Dương Ngạo Thiên mặc dù hình dạng xấu xí nhưng không vì thế mà mặc cảm, chàng vùng đứng lên lấy lại vẻ hiên ngang:

- Đa tạ cô nương đã ra tay cứu mạng. Tên áo đen sau phút bàng hoàng đã kịp định thần lại.

- Hừ! Người tưởng con nhãi này có thể giữ mạng cho người sao? Tuyết Từ thủng thẳng nói:

- Tiểu nữ tài nghệ thấp kém chắc hẳn không làm gì được. Nhưng Tam cô cô của tiểu nữ hy vọng có thể tiếp người dăm chiêu chăng? Tên áo đen nghe nhắc đến Tạ Tam Cô không tránh khỏi giật mình. Hần đảo mắt ngó láo liên rồi nói cứng:

- Cho dù Tạ Tam Cô có đến đây ta cũng không sợ đâu. Hần vừa dứt lời thì bỗng có tiếng cười lạt vọng ra từ phía sau ngói miếu hoang. Tên áo đen lùi lại một bước, giọng thẳng thốt:

- Người là cao nhân phương nào, sao không ra mặt mà thập thò như chuột thê? Không có tiếng người đáp lại, chỉ thấy thấp thoáng một vật to tròn bay ra rơi phịch xuống đất lăn lông lốc đến dưới chân tên áo đen. Hần lùi lại mấy bước bỗng rú lên thật to:

- Tam ca...

Hóa ra vật đó là chiếc đầu lâu còn rỏ máu tươi rùng rùng trông rất gớm ghiếc. Tên áo đen rống lên rồi ôm chiếc đầu khóc lóc thảm thiết. Tuyết Từ là phận nữ nhi, mặc dù cũng là người của giang hồ nhưng thấy cảnh đó không khỏi sồn lòng quay mặt đi chỗ khác. Ngay cả Ngạo Thiên can đảm hơn người cũng phải sồn da gà trước cảnh tượng thê thảm ấy.

Lại có tiếng cười lạnh leo vang lên, rồi từ phía sau miếu đứng đỉnh bước ra một bóng người, nhìn lại thì chẳng phải ai khác, hóa ra là Xú Hòa Thượng. Lão vừa lấy đầu người nhưng xem ra vẫn bình thản như không:

- Thất Sát Dao các người tài nghệ bao nhiêu mà dám đến vuốt mặt Xú lão gia, lại còn dám giở trò điệu hổ ly sơn.

Thì ra tên áo đen là một trong Thất Sát Dao nổi tiếng vùng Lữ Châu. Bọn chúng bảy người bảy lâu hoành hành bá đạo suốt dãy Thọ Sơn không coi người ta ra gì, không ngờ đêm nay giở trò với Xú Hòa Thượng đã chuốc họa sát thân. Thất Sát huynh đệ tuy tính tình hung ác nhưng coi nhau như thủ túc, tình nghĩa thâm trọng, nên tên áo đen quá phần uất gào to lên:

- Tên hòa thượng gian ác kia! Từ nay, Thất Sát huynh đệ thề không đội trời chung với người. Xú Hòa Thượng cười khẩy:

- Các người chỉ còn lại Lục Sát thôi, nhưng từ nay phải gọi là Ngũ Sát vì lão phu sắp lấy mạng người rồi.

- Hòa thượng! Ta liều mạng với người. Tên áo đen gào to lên rồi bằng mình lao hần vào Xú Hòa Thượng. Trong bóng đêm, ánh đao bạc chớp lên, nhưng cây bát xà mâu trong tay hòa thượng còn nhanh hơn, chỉ nghe “ối” một tiếng, nhìn lại đã thấy hần đầu một nơi, mình một nẻo, máu tươi phun thành vòi trên chiếc cổ không đầu của hần.

- Trời ơi! Tuyết Từ bật lên tiếng kêu thất thanh rồi ôm mặt không dám nhìn cảnh tượng hãi hùng ấy. Ngạo Thiên trong lòng bất nhẫn nhìn hòa thượng đầy ác cảm:

- Sao người ra tay tàn độc như thế?

- Người không cảm ơn ta mà còn trách móc sao? Ta không quay lại kịp thì liệu con nhãi này có bảo vệ nổi người chăng? Hay giờ này đầu hai đứa bay rơi khỏi cổ chứ không phải là bọn chúng.

- Dù sao chúng cũng không đáng phải chết thảm như thế. Hòa thượng tức quá mắng:

- Tên tiểu tử này thật không biết hay dở. Lão phu ra tay cứu mạng người mà người còn lải nhải trách móc là nghĩa làm sao?

- Vãn bối không đồng ý với cách hành sự bá đạo của người.

- Thật tức chết đi được

Hòa thượng nghiêng răng trèo treo có vẻ tức giận thật sự:

- Lão phu xưa nay giết người không nháy mắt, cũng chưa từng bị ại mắng mỗ vì tội giết người bao giờ. Tên tiểu tử hồ đồ! Nhà người làm ta cũng hồ đồ mất rồi. Ta đi đây, nếu không thì cái mạng chó của người e rằng có lúc nào đó lão phu không kèm được.

Lão chưa nói dứt lời đã phóng mình đi mất. Phút chốc chỉ còn lại hai người, một nam một nữ trước tòa miếu hoang. Tuyết Từ là nữ nhi nên có phần e thẹn trước khung cảnh thanh vắng chỉ cô nam quả nữ. Ngạo Thiên bỗng ngửa mặt nhìn trời buông tiếng thở dài. Tuyết Từ ngập ngừng hỏi:

- Người... Người có tâm sự gì chăng?

- Tại hạ bỗng cảm thấy ngao ngán nhân tình. Tại sao người ta cứ phải chém giết lẫn nhau như thế này chứ?

- Có điều tôi không hiểu sao mọi người ai cũng ngờ người có quan hệ thân thế với Bạch Hạc Lão Nhân gia.

- Điều đó... Tại hạ cũng không sao hiểu được. Tuyết Từ cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi có điều này muốn nói với người.

- Tại hạ xin được lĩnh giáo.

- Người không nên ở lại trấn Đông Bình này nữa, hãy nhân cơ hội rời xa chốn thị phi này càng sớm càng hay.

- Thế còn cô nương? Tuyết Từ có vẻ cảm động:

- Cảm ơn người đã quan tâm, nhưng không phải lo cho tôi, dù sao tôi cũng còn có cô cô. Còn nữa, tôi khuyên người đừng đi với Xú Hòa Thượng, ông ta tính khí thất thường, mà người thì ngang tàng cương trực quá, sợ rằng có lúc làm lão nể dọa thì thật nguy hiểm. Vừa rồi, tôi tưởng đâu lão đã...

Nàng không nói hết câu nhưng dụng tâm lo lắng thì rất rõ ràng. Âu Dương Ngạo Thiên tự biết mình dung mạo xấu xí, trong người lại mang dị bệnh không biết sống chết ngày nào, đối với hai chữ tương lai xa xôi mịt mù, còn hai chữ ái tình thì càng không dám nghĩ tới, tuy thế nhưng trước tấm lòng của nàng không khỏi khiến chàng bồi hồi xúc động. Giữa lúc chàng không biết nói gì cho phải lẽ thì bỗng nổi lên một cơn gió lạnh, mùi máu xông lên tanh tưởi rất khó chịu. Nhân cơ hội đó, chàng vội lảng sang chuyện khác.

- Tại hạ muốn bỏ chút sức giúp cho hai kẻ xấu số này một nắm mồ, chỉ tiếc không biết cái xác còn lại ở đâu, đành để đầu một nơi mình một nẻo vậy.

- Vừa rồi hấn định ra tay giết người mà người không oán hấn sao?

- Hấn muốn làm ác, đó là tội nghiệt của hấn. Tại hạ chỉ không nỡ để người chết rồi mà còn phơi xác cho thú dữ.

- Người quả thật là có tấm lòng độ lượng. Đã thế... Tôi giúp người một tay. Nói rồi, Tuyết Từ rút kiếm ra cùng với Ngạo Thiên tìm một chỗ cao ráo đào hai cái huyệt mộ. Chôn cất xong thì trời cũng vừa hừng

sáng, Tuyết Từ chia tay chàng gù rồi phóng mình trở lại thị trấn. Ngạo Thiên phân vân suy nghĩ một lúc rồi cũng tìm đường về trấn Đông Bình.

-oOo-

Cả ngày hôm đó, trấn Đông Bình không thấy một bóng người của Khương gia, tất cả võ sĩ được lệnh Khương Ngũ lang tề tựu về Khương gia ra sức phòng bị. Trong trấn thỉnh thoảng xuất hiện bọn Hắc Kỳ đường thuộc Ngũ Kiếm Kỳ môn. Bọn chúng đi lại im lìm, dò xét tình hình chứ không nghênh ngang như thói thường.

Đám khách giang hồ còn lại thì ra sức kháo nhau về chuyện Khương gia gặp nạn, mỗi người một ý, chung quy không ai biết Thuận Thiên giáo là giáo phái gì, có nguồn gốc từ đâu. Tất cả cùng chờ đợi đêm xuống, thời hạn cuối cùng của Khương gia để xem tấn tuồng diễn ra như thế nào. Có kẻ còn dám đánh cược Khương gia đại bại, toàn gia sẽ gặp nạn diệt vong.

Trong cánh rừng phía nam xuất hiện ba chiếc bóng áo đen vùn vụt phóng đi trên con đường mòn của tiểu phu. Người đi đầu không ai khác chính là tên áo đen đường chủ Hắc Kỳ đường đã từng động thủ với Tạ Tam Cô, trên cổ tay hắn vẫn còn băng mảnh vải trắng. Bọn chúng ba người dừng lại trước cây đại thụ rồi đứng im như đang chờ đợi ai đó. Chẳng bao lâu xuất hiện một bóng áo đỏ từ thình không đáp xuống nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, thân pháp kỳ ảo khác thường. Ba tên áo đen đồng thanh cung kính:

- Chúng thuộc hạ xin ra mắt Điện Tiền Tả sứ. Người áo đỏ xem chừng thân thể trọng vọng. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là hắn còn rất trẻ, tuổi chỉ độ quá ba mươi một chút. Chiếc áo bào đỏ rực của hắn tựa như màu máu nhìn rất ghê rợn. Hắn quét ánh mắt sắc lạnh nhìn ba tên hắc y, khiến bọn chúng dù là đồng bọn cũng không khỏi rét run. Giọng hắn vang lên lạnh lẽo:

- Đường chủ Hắc Kỳ đường!

- Thuộc hạ nghe lệnh.

- Bẩm sứ chờ nghe người báo cáo đây. Tên Đường chủ cung kính cúi đầu:

- Bẩm tả sứ, tình hình chuyển biến rất phức tạp. Sau khi Bạch Bình chết, Công Tôn môn chủ đã vào cổ thành. Thuộc hạ vâng lệnh thiếu chủ huy động toàn bộ Hắc Kỳ đệ tử truy tìm tông tích Cổ Phù nhưng vẫn chưa có kết quả.

- Hừ! Ta e rằng ngươi chưa tận tâm làm việc. Chỉ một câu nói như thế cũng đủ làm tên đường chủ Hắc Kỳ đường run bắn lên. Hắn vấp đầu rồi rít:

- Xin tả sứ tha mạng, thuộc hạ đã dốc toàn lực rồi. Tuy chưa tìm được Cổ Phù nhưng cũng thu lượm được chút tin tức. Tên Sứ giả vẫn một giọng lạnh lùng:

- Tin tức gì?

- Thuộc hạ đã lùng sục khắp Tuyết Sơn, phát hiện một tên gù rất khả nghi. Hắn xưa nay chưa từng xuất hiện ở vùng này, nhưng sau khi Bạch Bình chết thì nhìn thấy hắn. Rất có thể bấy lâu hắn ẩn cư cùng Bạch Bình, lần này sự phụ chết nên hắn mới xuất đầu lộ diện.

- Võ công hắn thế nào?

- Dạ... Dạ... Hắn không biết võ công. Tên sứ giả rít lên:

- Thế là thế nào?

- Thuộc hạ... Thuộc hạ cho rằng hắn cố tình che giấu thân thế. Bẩm tả sứ, tên gù này rất đáng nghi, hắn không chỉ xuất hiện bất ngờ mà còn là người có khí độ rất cao, tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường. Theo quan sát của thuộc hạ, hắn nhất định có liên quan đến Bạch Bình không sai.

- Thế sao ngươi còn không bắt hắn?

- Thuộc hạ... Tên Đường chủ cúi đầu run rẩy, tên sứ giả cất giọng lạnh băng:

- Ai đã thương ngươi?

- Chính là Tạ Tam Cô. Tên sứ giả thoáng giật mình:

- Người của Tạ gia cũng đến đây ư?
- Dạ phải! Không chỉ thế mà tên gù còn được Xú Hòa Thượng che chở. Tên sứ giả cười khẩy:
- Hừ! Xem ra có lắm kẻ dòm ngó Cổ Phù đây, nếu không sớm ra tay e rằng báu vật lọt vào tay kẻ khác mất.
- Đúng như thế ạ. Còn một chuyện lạ nữa, thuộc hạ xin được báo cáo.
- Người nói đi!
- Thuộc hạ phát hiện còn có một thế lực thần bí rất ghê gớm xuất hiện ở vùng này. Tên sứ giả quát lên:
- Thế nào là thần bí? Thế nào là ghê gớm? Chả lẽ ngoài bốn môn còn có kẻ khác cao tay hơn sao?
- Dạ, thưa bọn chúng tự xưng là Thuận Thiên giáo.
- Thuận Thiên giáo ư? Ta chưa nghe đến bao giờ.
- Chúng ra tay sát hại người của Khương gia, hẹn trong ba ngày phải quy hàng Thuận Thiên giáo, bằng không sẽ tru lục toàn gia. Gương mặt cao ngạo của tên sứ giả bỗng biến sắc, giọng hấn kích động:
- Thuận Thiên giáo ư? Không ngờ chúng ra tay hành động trước bốn môn một bước, xem ra mưu đồ của chúng không nhỏ.
- Thuộc hạ cho rằng chúng cũng muốn thống nhất võ lâm, tranh giành ngôi bá chủ với bốn môn. Tên sứ giả im lặng, gương mặt lộ vẻ căng thẳng. Hắc Kỳ Đường chủ cung kính hỏi:
- Xin Tả sứ ra lệnh liệu có nên ra tay can thiệp chăng?
- Việc này... Hắc còn đang ngập ngừng thì bỗng trong bóng đêm vang lên giọng nói còn rất trẻ, giọng nói xa mà gần, gần mà xa, chứng tỏ người này công lực không phải nhỏ.
- Việc này ta giao cho người, Trương tả sứ. Giọng nói vừa dứt, cả bọn bốn tên đồng loạt rạp người hô lên:
- Thiếu môn chủ! Giọng nói kia lại vang lên mà không thấy bóng người.
- Tả sứ nghe lệnh. Tên Tả sứ họ Trương bước lên một bước.
- Trương Thiên Hoành xin nghe huấn thị của thiếu chủ.
- Nhiệm vụ của người là phải bắt cho được tên gù, truy ra lai lịch của hắn, dò tìm tung tích Cổ Phù.
- Thuộc hạ tuân lệnh.
- Đường chủ Hắc Kỳ đường nghe lệnh!
- Xin thiếu chủ huấn thị.
- Người huy động đệ tử Hắc Kỳ đường bắt cho ta vài tên Thuận Thiên giáo. Hạn cho các người hai ngày đến gặp ta ở miếu thành hoàng phía tây. Cả bọn đồng thanh hô to:
- Xin tuân lệnh thiếu chủ.
- Các người đi đi!
- Xin thiếu chủ bảo trọng. Dứt lời, bốn tên thi triển khinh công lao mình vào bóng đêm. Bọn chúng vừa đi khỏi thì trên ngọn cây đại thụ, một bóng người áo trắng nhẹ nhàng đáp xuống không mấy may một tiếng động. Trong bóng đêm, không nhìn rõ hình dáng, chỉ biết người ấy còn rất trẻ, y phục màu trắng thư sinh nho nhã, trên tay phe phẩy một chiếc quạt giấy.

7. Máu Nhuộm Khương Gia

- Tiểu tử còn trở lại đây làm gì? Ngạo Thiên chẳng dặng dờng liền đẩy cửa bước vào. Hòa thượng đang ngồi độc ẩm, nói mà không ngừng lên:
- Người quả thật không sợ lão phu lấy mạng sao mà còn trở lại? Ngạo Thiên cười gượng:

- Văn bối có mỗi cái mạng nhỏ này, tiền bối muốn lấy bao giờ mà chẳng được. Lúc này hòa thượng mới ngẩng lên, hai mắt lom lom nhìn chàng:
- Sao bỗng dưng ngươi ăn nói dễ nghe thế?
- Văn bối... Văn bối muốn tháp tùng tiền bối đến Khương gia.
- Ngươi đến đó làm gì?
- Văn bối... Chỉ vì hiếu kỳ. Xú Hòa Thượng không phải là kẻ hồ đồ, lão quắc mắt vẻ nghi ngờ:
- Ngươi là tên tiểu tử nhà quê, một chút võ công cũng không biết, sao bỗng dưng lại hiếu kỳ chuyện võ lâm thị phi?
- Văn bối...
- Ngươi nói thật đi, rõ ràng ngươi chán ghét lão phu nhưng vẫn quay lại tìm ta là có ý gì? Ngạo Thiên biết mình không thể chối quanh nên đành khai thật:
- Văn bối xin tiền bối đến tương trợ Khương gia.
- Thế thì lạ thật, bỗng dưng sao ngươi lại muốn ta giúp họ Khương?
- Tiền bối có thể không hỏi được chăng?
- Đã thế lão phu cũng không đi. Ngạo Thiên thở dài, gương mặt tuần tú bỗng chốc đỏ rần lên:
- Văn bối... Sợ cô cháu họ Tạ không đủ sức đối phó cường địch. Xem ra, bọn người thần bí kia không phải hạng tầm thường. Nghe xong, hòa thượng bỗng bật cười khanh khách:
- Ha ha... Hóa ra không phải ngươi nghĩ cho Khương gia, mà là lo cho con nhãi họ Tạ xinh xắn kia.
- Người ta đã có ơn cứu mạng, văn bối không thể không nghĩ đến.
- Không ngờ tiểu tử ngươi cũng si tình gớm. Ngạo Thiên không biết nói sao đành ậm từ cho xong. Thật ra, lòng chàng còn có chí lớn khó thể nói ra. Hào khí chính nghĩa khiến chàng không thể làm ngơ trước vận hạn của Khương gia. Chàng chỉ hận mình không có sức lực để đích thân ra tay tương trợ. Xú Hòa Thượng vẫn mãi mê nốc rượu, khiến Ngạo Thiên trong lòng lo lắng:
- Tiền bối! Chúng ta đi thôi!
- Ngươi cứ thư thả! Ta xem tướng con nhãi họ Tạ không phải là người yếu mệnh đâu.
- Nhưng tiền bối uống say rồi.
- Ha ha... Hòa thượng ta càng say thì cây bút xà mâu càng cứng. Ngạo Thiên đành lắc đầu chịu thua. Hòa thượng cứ mặc nhiên đánh chén không thèm đếm xỉa gì đến chàng gù lòng nóng như lửa. Mãi đến nửa khuya, lão mới đứng lên vươn tay xách vũ khí:
- Đến giờ rồi đây. Ngạo Thiên mừng rỡ:
- Chúng ta đi thôi.
- Ai bảo ta cho ngươi đi cùng? Ngạo Thiên ngơ ngác:
- Tiền bối nói thế là sao? Xú Hòa Thượng bỗng nghiêm sắc mặt:
- Ngươi tưởng lần này là đi dạo hay sao? Ngay cả ta còn chưa biết có giúp gì cho họ không, nữa là... Ngạo Thiên thở dài:
- Chẳng lẽ người của Thuận Thiên giáo ghê gớm đến thế sao?
- Ngươi đúng là tên ngốc! Nếu người ta không cao tay thì sao dám giương cao sáu chữ “Thuận thì sống, nghịch thì chết”?
- Đã thế, văn bối nhất định phải đi xem.
- Ngươi thật không sợ chết sao?

- Hay tiền bối sợ vân bối làm vướng tay chân? Xú Hòa Thượng bỗng giương mắt nhìn chàng lom lom rồi gục gặc cái đầu trọc lóc:

- Hảo tiểu tử! Người đứng là hảo tiểu tử! Lão phu mấy mươi năm bôn tẩu giang hồ chưa từng thấy ai to gan như ngươi. Được! Đã thế, ta cho ngươi đi. Nếu lần này mất mạng mà có người đi cùng xuống Diêm La điện cũng gọi là bạn đồng hành.

Dứt lời, lão nắm tay chàng phóng mình qua cửa sổ, nhắm hướng Khương gia vận dụng tuyệt đỉnh kinh công lao đi. Đêm nay, Khương gia đèn đuốc sáng rực, từ trong ra ngoài chỗ nào cũng có võ sĩ đứng gác. Xú Hòa Thượng vẫn nắm tay Ngạo Thiên thì thầm dặn dò:

- Nhất cử nhất động, ngươi đều phải làm theo lão phu, tốt nhất là ngậm miệng lại.

Dứt lời, lão cắp chàng phóng lên ngọn cây, nương theo bóng tối chuyển từ cây này sang cây kia mà không mấy may phát ra tiếng động, bọn võ sĩ Khương gia vẫn không hề hay biết! Thoáng chốc đã nhìn thấy đại sảnh sáng choang ánh đèn. Khương Khắc Triệu ngồi trên chính đường, đứng sau lưng là con trai Khương Ninh Bảo. Trong sảnh còn tụ tập hơn chục cao thủ, tất cả đều là người của Khương gia. Xú Hòa Thượng đảo mắt quan sát cục diện một chút rồi ghé tai Ngạo Thiên thì thầm:

- Bọn Ngũ Kiếm Kỳ cũng có mặt rồi đấy. Ngạo Thiên cố hạ giọng thật thấp:

- Vân bối không thấy chúng đâu cả?

- Nếu chúng để tiểu tử ngươi thấy thì mới là lạ.

- Còn hai người họ...

- Im miệng! Ngạo Thiên chưa dứt lời đã bị hòa thượng chặn ngang. Cùng lúc đó, bỗng vang lên một giọng cười chói tai, kèm theo ánh chớp lóe lên, nhìn lại đã thấy lá cờ “Thuận Thiên” cắm phập vào cây cột to giữa sảnh đường, cán cờ vẫn còn rung bần bật. Đám cao thủ Khương gia nhón nháo cả lên, chỉ riêng Khương Ngũ lang vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, quả không hổ danh là đệ nhất gia chủ. Ông ta vẫn ngồi trên đại kỷ, cất giọng hùng dũng:

- Người đã đến sao còn không ra mặt? Tiếng cười chói tai lại nổi lên một tràng, đầy vẻ uy hiếp. Giọng cười vừa dứt, lập tức từ ngoài bay vào bốn thân ảnh phiêu hốt tựa như khói vàng. Nhìn lại là bốn tên trung niên võ sĩ ăn mặc kỳ dị theo lối người quan ngoại. Bọn chúng mặc áo vàng, tóc xõa cắt ngang vai, tay cầm đoản kiếm, lưỡi kiếm uốn cong hình bán nguyệt. Một tên trong bọn bước lên một bước, vòng tay hướng về phía họ Khương:

- Tại hạ là Mã Siêu, đường chủ Ngoại Biên đường, cùng các huynh đệ Thuận Thiên giáo xin chào Khương Ngũ hiệp. Khương Khắc Triệu vẫn ngồi trên đại kỷ, giọng nói hùng hồn:

- Ta còn tưởng Thuận Thiên giáo là ma quỷ gì ghê gớm lắm, hóa ra là bọn ngoại bang dị tộc. Mã Siêu nhếch mép cười khẩy:

- Khương Ngũ hiệp khẩu khí quá lớn.

- Khương gia xưa nay vẫn đường đường chính chính, lấy đại nghĩa làm trọng.

- Khương Ngũ hiệp chẳng hay đã suy nghĩ lời đề nghị của bốn giáo chưa?

- Ta đang muốn hỏi Thuận Thiên giáo các người trả lời thế nào về việc thảm sát đệ tử của bốn môn đây?

- Đó là cái giá phải trả cho những ai dám buông lời nhục mạ thánh hiệu của bốn giáo. Bốn giáo không chủ trương giết người bừa bãi, nhưng phạm ai chống đối hoặc có lời lẽ xúc phạm bốn giáo đều phải chuốc họa sát thân.

- Thuận Thiên giáo các người muốn gồm thiên hạ chăng? Mã Siêu ngửa mặt nhìn trời, khẩu khí kiêu ngạo:

- Đó là tôn chỉ của bốn giáo.

- E rằng các người mơ tưởng rồi đó. Mã Siêu quắc mắt nhìn lên, tia mắt rờn rợn sát khí:

- Ngũ hiệp có ý trái mệnh trời chăng?
- Còn phải xem bản lĩnh các người thế nào đã.
- Ngũ hiệp bất chấp tính mạng toàn gia ư?
- Người của Khương gia không hề biết khuất phục bao giờ.
- Ngũ hiệp suy nghĩ kỹ chưa? Khương Khắc Triệu từ từ đứng lên, tư thế hiên ngang, hào khí ngất trời:
- Đêm nay Khương gia sẽ trăm ma trừ yêu. Khương Ninh Bảo từ phía sau bước lên nói:
- Xin thân phụ để Bảo nhi trả thù cho các huynh đệ chết oan. Họ Khương con đây lùi lại:
- Không phải việc của người.

Lời vừa dứt chân điểm nhẹ trên đại sảnh, thân hình cất lên như cánh đại bàng nhằm thẳng Mã Siêu lao tới. Ông ta dừng lại giữa thính không, lưỡi kiếm xoay tròn phát ra hàng trăm tia kiếm khí, hào quang lấp lóe bủa vây đối phương. Màn kiếm khí chụp xuống một vùng hơn trượng, tướng đầu Mã Siêu không tài nào tránh khỏi, thế nhưng hắn vẫn bình chân như vại, đợi cho kiếm của đối phương đến gần, hắn khê xoay người, tả thủ rút kiếm, hữu thủ phát chiêu nhằm một cao thủ của Khương gia đứng gần nhất đánh tới. Lưỡi kiếm trong tay hắn khê vung lên lập tức phát ra màn hào quang đỡ lấy kiếm của họ Khương. Cục trường bổng vang lên hàng loạt tiếng kim khí va vào nhau đinh tai. Hai thanh kiếm chạm vào nhau phát ra hàng trăm tia lửa như ánh pháo hoa, ngay sau đó là tiếng thét thảm thiết của tên cao thủ Khương gia.

Thoáng chốc, cục trường trở lại im ắng, nhưng là cái im ắng rờn rợn, chết chóc. Khương Khắc Triệu mặt mày nhợt nhạt, tay cầm kiếm run run đứng chết lặng giữa sảnh đường. Tên võ sĩ thuộc hạ miệng học máu tươi không ngời dậy nổi nữa. Nên biết Khương Khắc Triệu không phải vô danh mà là chủ Khương gia. Mặc dù là một gia trang ở nơi hẻo lánh nhưng hơn trăm năm nay nhờ vào thanh kiếm mà giữ được uy danh. Thế mà hôm nay một chiêu sử dụng hết mười hai thành công lực chẳng những không đả thương đối phương mà còn bị đánh bật lại, điều đáng nói là đối thủ không chỉ đánh bại kinh địch mà cùng lúc còn ra tay đả thương một cao thủ khác. Công lực ghê hồn ấy, lối ra chiêu tinh xảo ấy quả thật làm chấn động lòng người, huống chi hắn mới chỉ là một tên đường chủ cỏn con. Đến ngay cả Xú Hòa Thượng cũng phải rúng động:

- Chao ôi! Hắn chẳng qua chỉ là tên đường chủ nhãi nhép mà còn có công lực nhường ấy thì... Ngạo Thiên cũng bàng hoàng:
- Không lẽ Thuận Thiên giáo còn có cao thủ nữa sao?
- Im lặng! Người cứ chờ xem sẽ thấy. Dưới kia tên áo vàng vừa đắc thủ cất giọng cười làm chấn động đương trường.
- Ha ha... Khương Ngũ hiệp dựa vào bấy nhiêu công lực mà muốn chống đối bốn giáo ư? Ninh Bảo bước tới thét lên:
- Mã Siêu! Người chớ có ngông cuồng, hôm nay thiếu gia liều mạng với người. Khương Ngũ lang kéo con trai lại, ông ta thừa biết con mình có cổ lăm cũng không đỡ nổi nửa chiêu của đối phương. Họ Khương sắc mặt nhợt nhạt cảm phần nhìn đối phương:
- Khương mỗ luyện nghệ chưa tinh, tài nghệ thấp kém đành chịu tội với tổ tiên Khương gia.
- Khương Ngũ hiệp! Bốn giáo nhập quan không phải để ra tay lạm sát. Tiêu chí của bốn giáo là thống nhất võ lâm ổn định giang hồ, đưa lòng người về một hướng. Tuy Khương Ngũ hiệp trót chống đối nhưng niệm tình người chưa biết, nên cho Khương gia một cơ hội. Nếu giờ đại hiệp nghĩ lại chịu gia nhập bốn giáo, từ nay cùng đứng dưới ngọn cờ Thuận Thiên thì tốt đẹp biết mấy.
- Ha ha... Khương Khắc Triệu bỗng ngửa mặt cười to, giọng cười phần uất chứa đầy bi tráng nhưng hào khí vẫn còn đó.
- Ha ha... Khương mỗ tuy bất tài nhưng quyết không làm kẻ tội danh của võ lâm thiên hạ, quyết không làm nhục sư môn. Muốn ta đầu hàng tà ma ngoại đạo ư? Thà đầu ta rơi xuống đất chứ quyết không chịu nhục. Dứt lời, ông ta thét to lên:

- Tất cả Khương gia đệ tử bảo vệ sư môn!

Trong ngoài nhất loạt vang lên tiếng dạ rân trời. Toàn bộ Khương gia đệ tử mấy chục người cùng với cha con họ Khương vung kiếm vây chặt bốn tên áo vàng. Khí thế ngút trời ấy tưởng đâu có thể đẩy lùi địch nhân, nhưng thật là không ngờ, bọn võ sĩ Thuận Thiên giáo quả là tài nghệ hơn người. Chúng múa kiếm giữa vòng vây của Khương gia như chỗ không người, kiếm đi đến đâu thân người ngã gục đến đó. Tiếng kêu thét thảm thương của Khương gia đệ tử làm chấn động cả một góc trời. Ở trên này, Xú Hòa Thượng lẩm bẩm:

- Khương Khắc Triệu thật hồ đồ, mình hẳn chết được rồi sao còn kéo theo lũ chuột con kia làm gì. Ngạo Thiên sót ruột giục:

- Bây giờ người không ra tay tương trợ còn đợi đến khi nào? Hòa thượng chất lưỡi thở dài:

- Ta vốn không ưa xen vào chuyện thị phi, nhưng hôm nay xem ra phải phá lệ mất thôi. Thảm quá... Thảm quá... Lão vừa dứt lời, bỗng có tiếng thét lạnh lạnh:

- Không được lạm sát! Ngạo Thiên buột miệng kêu lên:

- Họ đến rồi! Nhìn xuống đã thấy cô cháu Tuyết Từ đứng giữa sảnh đường bây giờ ngổn ngang xác người. Ngay cả Khương Ninh Bảo cũng bị một nhát kiếm vào tay máu tuôn đỏ cả áo. Tạ Tam Cô bừng bừng nổi giận:

- Bọn tà ma ngoại đạo kia sao dám ra tay lạm sát người vô tội thế này? Tuyết Từ thường ngày hiền lành nhưng giờ đứng trước cảnh tượng thương tâm cũng không tránh khỏi kích động:

- Cô cô đừng nói gì nữa, cứ ra tay bắt chúng đền mạng cho người của Khương gia đi! Mã Siêu bước tới một bước, chiếu tia mắt lạnh lẽo nhìn hai cô cháu:

- Tạ tiền bối! Thuận Thiên giáo một ngày gần đây sẽ tới thăm Tạ gia. Bây giờ, ta khuyên người tốt nhất đừng can dự vào chuyện của bốn giáo. Trên này, Xú Hòa Thượng lại lẩm bẩm:

- Không ngờ bọn chúng võ công cao cường mà kiến thức cũng hơn người.

- Tiền bối muốn nói chúng đã nhìn ra lai lịch của Tạ tiền bối ư? Hòa thượng không đáp, bỗng nắm tay Ngạo Thiên dặn dò:

- Người phải nấp kín ở đây. Cho dù dưới kia xảy ra chuyện gì người cũng không được phát tác.

- Tiền bối xuống dưới chăng?

- Lão phu ngứa ngáy chân tay rồi đây.

- Tiền bối hãy bảo trọng.

- Hãy nhớ lời ta, đừng chường mặt ra uống mạng.

- Tiền bối không tự tin ư? Hòa thượng cười khẩy:

- Với lũ chuột nhắt kia thì lão phu một tay nắm cả bốn tên. Chỉ e... Lão không nói hết câu, vì một cái đã bay xuống đại sảnh, kèm theo tiếng cười to như sấm nổ.

- Ha ha... Lão phu đến rồi đây. Tạ Tam Cô nhìn hòa thượng nói kháy:

- Hừ! Ta còn tưởng ngươi chết khiếp đã chạy mất rồi chứ. Xú Hòa Thượng ung dung mỉm cười, lão không có vẻ gì là phật ý khi bị Tạ Tam Cô mắng mỏ:

- Lẽ nào hòa thượng ta lại thế!

Rồi lão quay sang họ Khương:

- Khương Ngũ hiệp vẫn bình an chứ?

- Tại hạ chưa chết được. Đa tạ các vị đến tương trợ.

- Không cần... Không cần đa lễ!

Hòa thượng xoa tay:

- Xong việc, chỉ cần người dãi lão phu một bữa rượu thịt no say là được. Dứt lời, lão xoay qua bọn võ sĩ áo vàng:
- Người của Thuận Thiên giáo hay nhỉ! Lão phu cả đời giết chóc nhưng cũng chưa từng lạm sát thế này. Các người quả là đệ nhất tà giáo rồi đây. Mã Siêu giương mắt lạnh lùng nhìn đối phương:
- Hòa thượng cũng muốn can dự chuyện này chăng?
- Nhất định... Nhất định rồi! Các người nhãn lực tinh tường đã nhận ra Tạ Tam Cô, thế có biết lão phu là ai chăng?
- Ha ha... Xú Hòa Thượng! Người đồ ta đây ư? Lão hòa thượng không khỏi thán phục:
- Cao minh! Quả là nhãn lực tinh tường.
- Các người nhất định can dự vào việc của bốn giáo ư? Hòa thượng không thèm đếm xỉa đến bọn áo vàng, mà quay sang cô cháu họ Tạ:
- Tạ Tam Cô! Lão phu ngứa ngáy tay chân rồi, xin nhường cho ta phen này vậy.

Nói rồi không đợi Tạ Tam Cô có phản ứng gì, lão xốc thanh bát xà mâu nhằm ngay đầu Mã Siêu đánh tới. Xú Hòa Thượng không chỉ tính tình quái đản mà ngay cả lối ra chiêu của lão cũng khác người. Đúng hơn là lão chẳng có chiêu pháp gì, thanh bát xà mâu nặng có đến mấy mươi cân hết bỗng ngang bỗng dọc rồi lại trên đánh xuống, dưới móc lên, kinh lực phát ra tiếng rít vù vù nghe rất ghê rợn... Ấy thế mà chiêu thức chẳng ra chiêu thức của lão lại làm cho Mã Siêu chỉ biết loay hoay tìm đường né tránh. Thanh kiếm mảnh mai trong tay hắn bỗng chốc trở thành vô dụng. Có lẽ hắn biết rõ với công lực của hắn chẳng thể nào đỡ nổi một chiêu lấy thịt đè người của lão hòa thượng. Mã Siêu nhảy nhót tránh né như con khỉ. Còn Xú Hòa Thượng thì vừa đánh vừa cười khùng khục ra chiêu đắc ý lắm. Mã Siêu bỗng thét lên:

- Các người sao còn đứng đó làm gì? Ba tên còn lại nghe lệnh, đồng loạt múa kiếm xông vào. Bên này, Tạ Tam Cô cũng xách long đầu trượng xông tới, kèm theo tiếng thét lạnh lạnh:
- Đến lúc các người đền nợ máu cho Khương gia rồi. Nên biết bọn Mã Siêu tuy chiêu thức linh hoạt nhưng dẫu sao công lực vẫn còn kém xa hai bậc tiền bối lão thành như Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng. Vũ khí chúng sử dụng lại là tiểu kiếm, nên một khi công lực kém, người chúng lại càng yếu thế trước hai vũ khí thuộc hạng nặng của đối phương. Tuy được lợi thế hai đánh một, nhưng vì công lực cách biệt quá xa nên chẳng mấy chốc bốn tên đều bị đả thương miệng học máu tươi. Xú Hòa Thượng chống thanh bát xà mâu lợi hại quắc mắt nhìn bốn tên áo vàng:
- Các người tự kết liễu hay đợi lão phu ra tay? Mã Siêu búng ra một bùm máu tươi. Hắn trúng một đòn rất nặng nhưng khẩu khí vẫn không giảm:
- Hòa thượng! Người đừng đắc ý vội. Hôm nay các người đắc thủ, nhưng bọn ta chẳng qua chỉ là tiểu tốt trong bốn giáo thì người thắng cũng chẳng vinh quang gì.
- Đã thế, lão phu cứ giết bọn người rồi chờ xem Thuận Thiên giáo còn có nhân vật lợi hại nào nữa.
- Xú Hòa Thượng muốn gặp người của bốn giáo ư?

Giọng nói phát ra gần như thể người đã tới nơi, đó chính là tiếng nói khủng bố có lần đã xuất hiện trong khách điểm làm cho Xú Hòa Thượng phải một phen ngẩn ngơ. Lần này nó lại xuất hiện ở đây. Tuy lúc này lực lượng của Khương gia có được sự trợ lực của nhóm ba người Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng uy thế không nhỏ, nhưng đám võ sĩ địch lực còn non kém cả thảy đều rung động. Thực ra, tiếng nói đến nơi nhưng người vẫn còn xa lắm.

Lúc này trăng đã lên cao, xa xa giữa khoảng không gian tràn ngập ánh trăng, bỗng xuất hiện một cỗ kiệu hoa chập chờn bay tới. Cỗ kiệu không to, không nhỏ, màu sắc trang trí cực kỳ thanh nhã. Hai bên thành kiệu có gắn tám chiếc lục lạc tạo thành tiếng kêu leng keng thanh thoát như một điệu nhạc. Kiệu hoa đáp xuống sân sảnh đường nhẹ nhàng như một chiếc lông vũ. Chiếc kiệu do bốn thiếu nữ tuổi chừng đôi mươi nhan sắc thập phần xinh đẹp cùng khiêng. Nhưng điều đáng nói không phải là thanh sắc của họ, mà chính

là khinh công thượng thừa có một không hai trên chốn võ lâm. Chiếc kiệu tuy không to nhưng cũng không phải là quá nhỏ, cộng thêm ít nhất một người bên trong, thế mà bốn cô gái mảnh mai kia cùng lướt đi trên không với một tốc độ kinh hồn, quả thật khiến người ta phải thán phục. Ngoài bốn thiếu nữ kiêu kiêu, còn có hai nhân vật một nam một nữ mà Xú Hòa Thượng vừa nhìn thấy đã kêu lên:

- Hóa ra là các người!

- Xú Hòa Thượng! Lâu ngày không gặp! Người đàn ông tuổi ngoài bốn mươi, thân hình loắt choắt, đôi mắt tí hí như mắt rắn, nhưng giọng nói phát ra kinh lực tưởng xé rách màng nhĩ đối phương, đó chính là giọng nói khủng bố đã xuất hiện hai lần trước đây. Trái ngược với người đàn ông gầy nhom, mục đàn bà mập mạp, phốp pháp như cái bì thịt. Hai mắt mục lồi ra, gương mặt rõ ràng rõ chịt trông xấu xí đến phát khiếp. Mã Siêu và ba tên thuộc hạ đồng thanh:

- Ngoại Biên đường đệ tử xin ra mắt tiểu chủ và nhị vị Linh Vương. Người đàn ông cất giọng thị uy:

- Mã Siêu.

- Xin Cự Hỏa Linh Vương dạy bảo.

- Các người làm nhục thánh mệnh của bốn giáo, đã biết tội chưa? Mã Siêu cúi đầu thật thấp:

- Thuộc hạ bất tài xin chịu trừng phạt. Cự Hỏa Linh Vương cung tay hướng về phía cổ kiệu hoa dáng vẻ rất cung kính:

- Xin tiểu chủ nhân phát lạc.

- Cho bọn chúng lui về điều trị thương thế. Giọng nói phát ra từ cổ kiệu thánh thót, du dương và mềm mại như tiếng đàn tranh. Giọng nói còn rất trẻ của một người con gái tuổi có lẽ chưa quá đôi mươi. Cự Hỏa Linh Vương quay sang đám Mã Siêu.

- Các người sao không tạ ơn tiểu chủ rồi rút đi! Bốn tên đồng thanh:

- Chúng thuộc hạ tạ ơn tiểu chủ nhân. Chúng thuộc hạ xin đi trước. Nói rồi, bọn chúng động thân định ra khỏi sảnh đường. Xú Hòa Thượng thấy thế liền cười khẩy:

- Các người giết người bữa bãi, bây giờ nói đi là đi hay sao? Mục đàn bà xấu xí này giờ chung quy chẳng nói câu nào, giờ mục mới lên tiếng, giọng nói rồn rảng khó nghe chẳng khác gì dung nhan của mục:

- Xú Hòa Thượng! Người muốn gì?

- Lão phu muốn bốn cái mạng của chúng.

- Ha ha... Mục đàn bà cất giọng cười làm đám thuộc hạ Khương gia định lực kém cỏi phải bịt tai thối lui liên tục. Qua đó chứng tỏ công lực của mục cao thâm chẳng kém gì gã đàn ông được gọi là Cự Hỏa Linh Vương. Mục cười dứt liền cất giọng khinh bạc:

- Xú Hòa Thượng muốn mạng người thì đã có vợ chồng lão nương ta đây rồi. Hóa ra, họ là đôi vợ chồng, trên thế gian này có lẽ chỉ có mỗi vợ chồng mục là trông khó coi và buồn cười đến thế. Tạ Tam Cô này giờ mới lên tiếng:

- Không ngờ vợ chồng người năm xưa tạo nghiệt trên chốn võ lâm Trung Nguyên bị Bạch Hạc Lão Nhân một chuỗi đuổi ra quan ngoại, giờ lại đầu quân vào Thuận Thiên giáo, rước giặc về nhà, tàn sát võ lâm đồng đạo. Lý Thị! Người và...

- Mục họ Tạ kia có im miệng đi không? Ta nay chẳng phải là Lý thị nữa mà đường đường là Mộc Sát Linh Vương, môn hạ Thuận Thiên giáo.

- Ha ha... Còn ta là Cự Hỏa Linh Vương. Vợ chồng ta mười năm ôm hận trực xuất, nay quay về Trung Nguyên quyết một phen làm đảo điên trời đất, gồm thấu thiên hạ với Thuận Thiên giáo. Xú Hòa Thượng cũng cất giọng cười rồn rảng chẳng kém gì đối phương.

- Ha ha. . Ta nhờ vào cái gì gọi là Cự Hỏa Linh Vương, Mộc Sát Linh Vương gì gì đó. Lão phu nhờ cả vào Thuận Thiên giáo các người. Ha ha... Mộc Sát bà bà giận quá thét lên:

- Hòa thượng dám buông lời nhục mạ thánh hiệu của bốn giáo. Hôm nay tới ngày tận số của ngươi rồi. Giữa lúc đương trường rừng rực sát khí, bỗng vang lên tiếng nói thánh thót từ trong cổ kiệu hoa:

- Nhị vị Linh Vương không nên đôi co với họ làm gì, hãy hỏi lại Khương Ngũ hiệp xem, liệu người có gia nhập bốn giáo chẳng? Vợ chồng Lý thị năm xưa tạo thành một đôi ác sát, hung danh lừng lẫy có phần hơn chứ không kém Xú Hòa Thượng, hôm nay trước khẩu lệnh nhẹ nhàng của một cô gái tuổi đời có lẽ chỉ gần bằng phân nửa họ, thế mà họ một mực cung kính vâng lời. Lập tức, Cự Hỏa Linh Vương quay sang họ Khương:

- Khương Khắc Triệu! Ngươi đã nghe rõ rồi đấy. Tiểu chủ nhân niệm tình mở ra cho ngươi một con đường sống, ngươi có muốn đi chẳng?

- Khương mỗ trước sau như một, quyết không gia nhập tà giáo. Giọng nói trong kiệu lại vọng ra hết sức nhu mì:

- Khương Ngũ hiệp! Thế nào là tà giáo?

- Các ngươi vô cớ giết người, ngoại bang dị tộc.

- Thứ nhất, bốn giáo không giết người vô tội. Phàm những người bị giết hoặc là buông lời nhục mạ thánh hiệu, hoặc là cố tình chống đối bốn giáo. Thứ hai, bốn giáo nhập quan tuy là người ngoại tộc, xét cho cùng cũng là người giống người. Ngày nay, cục diện võ lâm Trung Nguyên dầu sôi lửa bỏng, không có người đứng ra làm chủ, thế thì bốn giáo muốn thống nhất thiên hạ, trấn áp quần hùng, làm cho giang hồ sóng lặng gió yên, có gì là không đúng?

Những lời lẽ nhẹ nhàng nhưng sắc bén có lý có tình khiến họ Khương bất giác trong một lúc không biết nói gì. Tà Tam Cô khẽ hừ trong cổ họng:

- Hừ! A đầu giọng lưỡi sắc sảo nhỉ!

- Tà tiền bối có gì muốn nói chẳng?

- Thứ nhất, các ngươi ép người quá đáng, ý mạnh hiếp yếu, tàn sát võ lâm. Thứ hai, cho dù võ lâm Trung Nguyên đang hồi suy kiệt cũng không cần đến bọn ngoại bang các ngươi can dự.

- Tà tiền bối bảo thủ quá rồi đấy. Xét nhân lực võ lâm Trung Nguyên hiện tại liệu có ai đủ sức đứng ra lãnh đạo quần hùng, trấn áp thiên hạ? Hay tiền bối muốn võ lâm quần hùng rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, chém giết lẫn nhau?

- Trung Nguyên đất rộng người đông, địa linh nhân kiệt lẽ nào không có người tài giỏi mà phải cậy đến bọn ngoại bang các ngươi?

- Tà tiền bối nói thế thì e rằng chúng ta phải tranh cao thấp một phen rồi.

- Ngươi muốn tranh tài thế nào đây?

- Thế này vậy, trong các nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên có mặt ở đây, nếu ai vén được tấm rèm hoa của tiểu tử thì lập tức Thuận Thiên giáo rút lui khỏi Trung Nguyên vĩnh viễn không trở lại nữa.

- Lời ngươi nói có chắc không?

- Tiểu nữ tuy thân phận thấp kém nhưng có thể xem những lời tiểu nữ nói ra là thánh lệnh của bốn giáo, Tà tiền bối cứ yên tâm. Nhị vị Linh Vương! Ta nói thế có đúng không? Cự Hỏa Linh Vương lớn giọng:

- Các ngươi đã nghe rõ rồi đấy, lời của tiểu chủ nhân ta chính là thánh mệnh. Nếu trong số các ngươi có ai vén được rèm kiệu thì Cự Hỏa Linh Vương ta sẽ vui vẻ tự cắt đầu mình để lại.

- Kể cả đầu của Mộc Sát bà bà ta, các ngươi cũng cứ đem về làm ghế ngồi. Xem ra người của Thuận Thiên giáo không chỉ tự tin mà còn thập phần cao ngạo. Nhân vật ngồi trong kiệu lại lên tiếng:

- Phiền nhị vị Linh Vương lui ra ba trượng, tuyệt đối không được ra tay can thiệp.

- Chúng thuộc hạ xin tuân lệnh.

Lập tức hai vợ chồng và cả bốn thiếu nữ khiêng kiệu thối lui đứng ba trượng. Thoáng chốc, chỉ còn có cỗ kiệu đơn độc đối đầu với hào kiệt võ lâm Trung Nguyên. Xem ra việc vén tấm màn kiệu đối với Tạ Tam Cô hay Xú Hòa Thượng đều không có gì khó khăn, thế nhưng dường như hai bậc võ lâm tiền bối ấy hiểu rõ mình đang phải đối đầu với một nhân vật vô cùng lợi hại. Bất giác họ ngẩn ngừ, mất cả tự tin. Trong cỗ kiệu hoa bỗng vang lên giọng cười hết sức trong trẻo, có phần hồn nhiên, ngây thơ lạ lùng. Quả thật, không ai ngờ người ta có thể cười thanh thản như vậy trong tình thế cực kỳ căng thẳng lúc bấy giờ. Cô gái nói như nhìn thấu tận tim gan mọi người:

- Các vị còn chờ gì nữa sao không ra tay đi? Hay mọi người mất cả tự tin rồi?

Câu nói có phần kiêu ngạo quá đáng đánh mạnh vào lòng tự ái của mọi người, đặc biệt là với Xú Hòa Thượng, một mình xưa nay vốn chẳng xem trời đất ra gì. Lão vận công cầm mạnh cây bát xà mâu xuống nền sảnh, thét lên một tiếng thật to rồi vung cả song chưởng nhắm vào cỗ kiệu hoa đánh tới. Chưởng của lão đi đến đâu phát ra kinh lực cuốn phăng cát đá tạo thành một cơn lốc xoáy tưởng chừng sẽ đánh nát cỗ kiệu mỏng manh. Chỉ thấy tấm màn vải hoa đột nhiên căng phồng lên...

Bùng... bùng... Hai tiếng nổ đinh tai vang lên gần như cùng lúc, song chưởng của Xú Hòa Thượng bị đánh bật sang hai bên, kinh lực đập nát hai con sư tử đá trước sảnh đường. Nhìn lại thì thấy Xú Hòa Thượng liên tiếp thối lui, hai mép rỉ máu tươi xem chừng thương thế không nhẹ.

-Ồ...ồ...Đám cao thủ võ lâm không nhịn được đồng loạt kêu lên thất thanh. Quả thật, không ai có thể ngờ Xú Hòa Thượng lừng lẫy giang hồ, hơn hai mươi năm tung hoành thiên hạ, thế mà hôm nay một chưởng đánh ra trong lúc tức giận đã phát huy đến cực điểm võ công tu luyện cả đời lại dễ dàng bại trận đến thế. Trong lúc Xú Hòa Thượng vẫn còn ngơ ngác thì giọng nói trong trẻo lại phát ra:

- Tiểu nữ quên không nói trước, trong bốn giáo có một thứ võ công gọi là Tá Lực Đả Lực, đối phương nội công càng thâm hậu thì lực phản hồi càng nặng, thương thế càng trầm trọng hơn. Xin tiên bối lượng thứ cho tiểu nữ. Xú Hòa Thượng nghiêng rằng cổ nuốt ngược máu tươi vào bụng, gương mặt vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Lão phu thua rồi... Thua rồi... Lão phu tâm phục khẩu phục. Nên biết Xú Hòa Thượng cả đời tung hoành ngang dọc cũng vì có chút tài nghệ mà bạo ngược hơn người, hôm nay chính miệng lão phải thốt lên những lời lẽ đáng cay như thế cũng đủ biết đối phương là nhân vật tài ba đến bậc nào. Ngay cả Tạ Tam Cô lời lẽ cũng mềm mỏng hơn nhiều:

- Vị cô nương trong kiệu có thể cho mụ được khai nhãn chăng?

- Ý Tạ tiên bối muốn gì?

- Nghe chừng giọng nói của cô nương thì tuổi tác chưa quá đôi mươi, nhưng người có công lực nhường ấy quả thật làm cho mụ không sao tin được.

- Tạ tiên bối xin lượng thứ, tiểu tử dung mạo xấu xí chẳng tiện chường mặt. Chẳng hay nhị vị tiền bối có còn muốn cản trở công việc của bốn giáo nữa chăng?

- Đêm nay Thuận Thiên giáo các người nhất định phải giết người sao?

- Cái đó còn phải xem chủ kiến của Khương Ngũ hiệp.

- Đã thế, mụ già này không lượng sức mình cũng muốn thử tài một phen.

- Tạ tiên bối liệu có hơn được hòa thượng chăng?

- Cho dù đêm nay có bỏ mạng tại đây, mụ cũng quyết không nhắm mắt làm ngơ, để mặc tà giáo các người hoành hành bá đạo.

- Tiên bối nói như thế là không thức thời rồi. Có lẽ Tạ Tam Cô nhãn nhện bấy nhiêu đã quá sức chịu đựng, bà ta thét to lên một tiếng rồi tung mình bay tới, một chiêu Phượng Hoàng Vũ Nội vận đủ mười hai thành công lực nhắm thẳng kiệu hoa đánh xuống. Chiêu này, Tạ Tam Cô đánh ra kinh lực có phần hơn chứ không kém hòa thượng. Một chiêu từ trên đánh xuống cố ý nghiền nát cỗ kiệu, chứ không đơn thuần là vén tấm màn hoa nữa. Người trong kiệu khê hừ một tiếng:

- Tạ tiền bối sao ra tay ác độc thế? Lời vừa dứt đã nghe nổ “bùng” một tiếng long trời lở đất. Cổ kiệu vẫn không hề hấn gì, nhưng Tạ Tam Cô thì bị hất ngược lại, lão đảo rơi xuống đất như con chim bị trúng tên. Máu tươi từ trong miệng bà ta phun ra có vòi trông rất ghê rợn.

- Cô cô... Tuyết Từ hét lên thất thanh rồi phóng đến đỡ lấy cô nàng. Tạ Tam Cô gắng gượng ngồi dậy, nhưng thương thế xem chừng quá nặng khiến cả người rũ xuống không còn cựa quậy nổi. Giọng trong cổ kiệu lại phát ra:

- Tiểu nữ đã cảnh cáo rồi, chỉ trách Tạ tiền bối lòng dạ ác độc ra tay quá nặng. Tuyết Từ phẫn uất hét lên:

- Chính ngươi mới là độc ác. Bỏ cô nương không tự lượng sức mình cũng muốn tiếp ngươi một chiêu xem sao.

Dứt lời, nàng rút kiếm ra chiêu lập tức. Tuyết Từ trong lúc phẫn uất làm liều chứ nàng hiểu rõ sức mình chẳng đáng gì so với đối phương. Trong lúc kiếm nàng còn chưa đến nơi, thì bỗng nghe một tiếng “hừ” lạnh lẽo phát ra, rồi bỗng đâu xuất hiện một bóng trắng nhanh như tia chớp bay xẹt xuống đẩy nàng lùi lại mấy bước. Bóng trắng không dừng lại mà tiếp tục di chuyển một cách rất quái dị, nó vọt tiến vọt lùi thoát tả thoát hữu cực kỳ nhanh nhẹn làm mọi người hoa cả mắt, tưởng chừng đâu đâu cũng có bóng người áo trắng.

Giữa lúc đám cao thủ võ lâm còn chưa kịp định thần thì bỗng nghe một tiếng huýt sáo thật to, lập tức có tiếng hí dài của linh mã đáp lại. Không đầy một khắc sau, ngựa Bạch Mao Huyết Hoa xuất hiện nhanh như một tia chớp, phụt chốc cả người và ngựa cùng biến mất, chỉ để lại đường trường một tiếng hí dài hùng tráng của linh mã. Từ khi bóng người áo trắng xuất hiện đẩy lui Tuyết Từ, huýt sáo gọi linh mã đến, rồi người ngựa cùng biến mất, tất cả diễn ra nhanh đến nỗi không kịp chớp mắt. Bọn người có mặt trong sảnh đường, cả phe họ Khương lẫn phe Thuận Thiên giáo đều ngẩn ngơ như mất hồn, chừng định thần nhìn lại thì thấy màn kiệu hoa đã vén lên từ lúc nào rồi. Có giọng ai đó thất thanh kêu lên:

- Bạch Hạc Lão Nhân! Trong lúc mọi người còn chưa hết bàng hoàng thì nhân vật ngồi trong kiệu phát tay hạ tám rèm hoa xuống, không ai kịp nhìn thấy dung mạo người đó chỉ thoáng nhận ra một bóng áo hồng. Người trong kiệu cất giọng có phần ảm ức:

- Khởi kiệu! Lập tức bốn thiếu nữ khiêng kiệu lướt tới, cổ kiệu cất bổng lên bay vọt đi, thoáng chốc đã không nhìn thấy nữa, chỉ còn giọng nói trong trẻo để lại hòa lẫn tiếng lục lạc leng keng trong gió:

- Một ngày gần đây bốn giáo sẽ trở lại thăm Khương gia. Tạ Tam Cô! Xú Hòa Thượng! Hai người liệu mà giữ lấy thân, lần sau gặp lại, nếu còn cản trở công việc của bốn giáo sẽ không toàn mạng đâu.

8. Kiệu Hoa Chủ Nhân

- Các ngươi muốn gì? Bọn võ sĩ áo đen chính là đệ tử Hắc Kỳ đường. Tên đường chủ cũng bước ra lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các ngươi là người của Thuận Thiên giáo?

- Nếu đúng thế thì đã sao!

- Ta thừa lệnh bắt các ngươi về tra xét, biết điều thì xuôi tay chịu trói sẽ bảo toàn tính mạng. Mã Siêu ngửa cổ cười to:

- Ha ha... Bọn Ngũ Kiếm Kỳ các ngươi thật ngông cuồng. Bốn giáo chưa tìm đến các ngươi thanh toán, các ngươi lại muốn sinh sự trước sao? Đã thế, ta bắt ngươi trước rồi sẽ thanh toán với Thuận Thiên giáo sau.

Dứt lời, tên đường chủ rút kiếm nhắm Mã Siêu đánh tới. Mã Siêu xoay người tránh kiếm rồi trả lại một chiêu. Hai tên đường chủ thi triển toàn lực đánh nhau kinh động cả một góc rừng. Bên này, Mã Siêu trong mình đã mang sẵn thương tích, nên dù chiêu pháp tinh xảo hơn nhưng hấn vẫn không sao thi thố hết được. Tên đường chủ Hắc Kỳ đường biết đối phương đang bị thương nên hấn cố tình ra chiêu thật nặng, chiêu nào cũng dùng hết nội gia công lực khiến Mã Siêu mỗi lần đỡ kiếm là toàn thân tê dại, động đến vết thương vô cùng đau đớn. Tên đường chủ Hắc Kỳ đường buông giọng cười nham hiểm:

- Ngươi còn không buông tay chịu trói?

- Người lợi dụng lúc ta bị thương ra tay đầu phải anh hùng.
- Chung quy, ta cũng chẳng phải là anh hùng. Mã Siêu cố đỡ một kiếm nữa rồi hét lên:
- Giáo chủ có lệnh hể gặp người của Ngũ Kiếm Kỳ là phải giết cho kỳ hết. Các người cùng xông lên đi! Ba tên võ sĩ áo vàng đồng loạt rút kiếm, cùng thét to lên:
- Giết sạch người của Ngũ Kiếm Kỳ! Bên này hơn chục tay kiếm áo đen cũng xông vào hỗn chiến. Trận đánh không cân sức chẳng mấy chốc đã kết thúc. Bọn Mã Siêu ít người hơn lại sẵn mang thương tích chẳng đời nào địch nổi đối phương. Mã Siêu trước khi bị bắt còn kịp cho tay vào áo lấy ra một ống trúc vàng huýt lên một tiếng thật to. Tiếng huýt chói tai xuyên qua màn đêm nghe lồng lộng cả núi rừng. Tên đường chủ Hắc Kỳ đường lộ về hốt hoảng:
- Chúng ta đi thôi, nó gọi đồng bọn đến đây. Dứt lời, hắc cấp Mã Siêu cùng với thuộc hạ mang theo một tên kiếm sĩ áo vàng nữa lao mình đi. Hiện trường còn lại hai xác chết áo vàng và bốn thanh tiểu kiếm. Một lúc sau cổ kiệu hoa xuất hiện cùng với những tiếng leng keng quen thuộc. Cổ kiệu được bốn thiếu nữ khiêng cùng với vợ chồng Lý thị đáp xuống hiện trường. Mục Mộc Sát bước tới xem xét hai xác chết một lúc rồi quay lại nói với người trong kiệu.
- Thưa tiểu chủ, bọn chúng chết cả rồi. Thuộc hạ không thấy Mã Siêu. Giọng trong kiệu phát ra:
- Vợ chồng người đi xem có tung tích gì của Mã Siêu không.
- Thuộc hạ tuân lệnh. Dứt lời, hai vợ chồng tung mình vào bóng đêm. Lát sau, cả hai lần lượt trở lại:
- Chúng ta đã đến trễ một bước rồi. Người trong kiệu hỏi:
- Có biết kẻ nào ra tay không? Mộc Sát bà bà đáp:
- Xét thương thế của hai tên kiếm sĩ thì đích thị là bọn người của Ngũ Kiếm Kỳ môn...
- Hừ! Ta chưa kịp tìm tới chúng, chúng đã gây nợ máu với ta rồi. Cự Hỏa Linh Vương bước tới hỏi:
- Thưa tiểu chủ nhân, kế tiếp chúng ta phải làm gì? Người trong kiệu im lặng một lúc rồi hỏi lại:
- Cự Hỏa Linh Vương! Theo ông, nhân vật đã vén rèm kiệu của ta là ai? Phải chăng Bạch Bình chưa chết?
- Chính mắt thuộc hạ đã nhìn thấy Bạch Bình rơi xuống núi. Thuộc hạ cũng đã nhìn thấy cô cháu họ Tạ hỏa thiêu xác Bạch Bình mang hài cốt đi.
- Vậy thì nhân vật thần bí ấy là ai? Người đó thân pháp kỳ ảo, siêu phàm... Đến ta còn chưa kịp trở tay. Huống chi hắc lại sử dụng ngựa Bạch Mao Huyết Hoa.
- Xin giao cho thuộc hạ điều tra. Người trong kiệu lại im lặng, một lúc sau bỗng buông tiếng thở dài:
- Xem ra, võ lâm Trung Nguyên không ít nhân tài. Lời nói của Tạ Tam Cô không phải là không có lý. Mộc Sát bà bà có vẻ hung hăng:
- Xin tiểu chủ nhân đừng đề cao thanh thế đối phương! Hắc chẳng qua chỉ học được chút thân pháp quái dị, chứ theo thuộc hạ, hắc chẳng có công lực gì ghê gớm. Nếu không phải thế thì hắc đã chẳng quất ngựa chạy đi.
- Người nói cũng có lý. Mục lại nói tiếp:
- Tiểu chủ còn nhớ trước khi nhập quan, giáo chủ dặn ba điều gì không?
- Thứ nhất: thống nhất võ lâm. Thứ hai: tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn.
- Còn điều thứ ba?
- Điều thứ ba: Mục ta sẽ đích thân nhập quan mà hành sự.
- Theo ý thuộc hạ, giờ chúng ta nên tính sổ với bọn Ngũ Kiếm Kỳ. Nhân lúc Công Tôn Ngạn còn đang tu luyện võ công trong cổ thành, ta phải chặt bớt vây cánh của lão đi.
- Người nói phải lắm. Cự Hỏa Linh Vương nói tiếp theo:

- Đồng thời cũng phải tính toán với họ Khương.
- Ý người là sao?
- Nếu muốn thu phục võ lâm, không thể không giết Khương gia. Người trong kiệu ngần ngừ một lúc rồi nói:
- Nhiều việc như vậy, mà Mã Siêu giờ lại không biết tung tích, ta làm sao gánh vác nổi? Không có Mã Siêu làm sao tập hợp đệ tử Ngoại Biên đường?
- Theo ý thuộc hạ, ta cứ tìm ra sào huyệt Ngũ Kiếm Kỳ môn sẽ tìm thấy Mã Siêu. Chắc bọn Ngũ Kiếm Kỳ nhân lúc Mã Siêu bị thương đã bắt đi rồi.
- Được! Ta giao việc ấy cho vợ chồng người.
- Xin tuân lệnh thiếu chủ.
- Tiểu Loan! Tiểu Thúy! Hai người trở về thông báo tình hình với mẹ ta, đồng thời xin thêm người tăng viện. Hương Đào! Hương Cúc! Hai người theo dõi bọn người Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng, đợi chúng đi khỏi Khương gia hãy báo với ta.
- Bọn nô tỳ đi cả rồi còn ai chăm sóc chủ nhân?
- Hừ! Người tưởng ta còn con nít hay sao?
- Nhưng giáo chủ đã dặn chúng nô tỳ phải ngày đêm chăm sóc, bảo vệ cho tiểu chủ nhân.
- Các người quên là giáo chủ cũng căn dặn mọi chuyện nhất nhất đều phải nghe lệnh ta đó sao? Thôi, các người đi đi! Mang cả cổ kiệu này đi, ta không dùng nữa. Dứt lời, tấm rèm hoa từ từ vén lên, từ trong kiệu một bóng hồng thướt tha bước ra. Thiếu nữ hình dung mảnh mai như ngọn liễu, làn da trắng hồng, mái tóc dài đen tuyền óng ả. Nàng đeo trên cổ tay một chiếc vòng lục lạc phát ra âm thanh lanh canh nghe thật vui tai. Cả thân hình nàng toát lên vẻ yêu kiều thoát tục, chỉ tiếc rằng trên mặt nàng che tấm khăn lụa trắng khiến người đối diện có cảm giác khát khao muốn nhìn thấy dung nhan của nàng, hẳn đó phải là nhan sắc phi phàm diễm lệ. Nàng phát cánh tay làm chiếc vòng lục lạc kêu lên:
- Các người đi cả đi!
- Xin tiểu chủ nhân bảo trọng! Dứt lời, cả bọn phóng đi mỗi người mỗi ngã, phút chốc chỉ còn lại một mình thiếu nữ áo hồng. Quả thật, không ai ngờ người đã một chương đánh lui Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng lại là một thiếu nữ mảnh mai, trông chừng yếu đuối, nhu mì đến nhường nào.

9. Vạn Ảnh Phù Vân

Từ lúc gặp nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên Ngạo Thiên thấy Xú Hòa Thượng cả ngày đắm chiêu không nói năng gì. Ngay cả đến rượu thịt, lão cũng không màng ngó tới. Sau khi vận công tự điều trị thương thế, lão lên giường nằm vắt chân chữ ngũ, hai mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà. Ngạo Thiên nhin mãi không được phải lên tiếng hỏi:

- Tiền bối có tâm sự gì chăng?
- Tâm sự của lão phu, người làm sao hiểu được.
- Văn bối ít nhiều cũng đoán được phần nào. Hòa thượng trừng mắt nhìn chàng:
- Người đoán thế nào?
- Phải chăng tiền bối không vui vì đánh không lại người?
- Thắng bại là chuyện thường tình.

- Nhưng đối thủ lần này xem chừng không phải là cao nhân gì, cùng lắm chỉ là một cô gái chừng mười tám đôi mươi.
- Người... Hòa thượng ngồi bật dậy, đôi mắt tròn tròn hung hãn nhìn chàng gù. Đột nhiên, lão thở dài, sắc mặt dịu lại:
- Người là một tên tiểu tử thông minh, khí chất hơn người, chỉ tiếc là... Lão không nói hết câu, rồi lắc đầu ai oán:
- Lão phu mấy mươi năm tung hoành giang hồ, không ngờ hôm nay bị nhục vì một con nhãi.
- Chẳng phải tiền bối vừa nói thắng bại là lẽ thường tình đó sao? Huống hồ chắc gì đối phương là một cô gái trẻ, mà không phải là một nhân vật vô lâm lợi hại cố tình che giấu tung tích.
- Theo người thì thế nào? Ngạo Thiên không trả lời mà hỏi lại:
- Thế theo tiền bối nhân vật đã xuất hiện vén rèm kiệu là ai?
- Ta không biết, chỉ có điều hần sử dụng thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân của Trí Nguyên đại sư đã thất truyền từ lâu, khiến ta không sao hiểu được.
- Ý tiền bối là...
- Lẽ nào Trí Nguyên đại sư còn có đệ tử khác ngoài Bạch Hạc Lão Nhân? Hai người bàn luận tới đó thì có gia nhân của Khương gia vào báo họ Khương mời họ ra sảnh đường gặp mặt. Lúc hai người đến nơi thì thấy cô cháu họ Tạ cùng với cha con Khương Ngũ Lang chờ sẵn. Khương Khắc Triệu đứng lên đón Xú Hòa Thượng:
- Lão huynh thương thế đã thuyên giảm chưa? Hòa thượng phẩy tay:
- Một chút nội thương có làm gì được ta. Khương Ngũ hiệp gọi ta ra đây có chuyện gì? Họ Khương nhìn sang Tạ Tam Cô, có ý nhường cho bà ta nói. Tạ Tam Cô hướng vào hòa thượng với vẻ không thân thiện:
- Người bây giờ là chính đạo hay hắc đạo đây?
- Ta... Ta chính tà bất phân, mục biết rồi còn hỏi làm gì?
- Hừ! Nếu thế người không phải là đồng đạo, sao không cút đi còn ở lại đây làm gì? Hòa thượng vừa ngồi xuống ghế, nghe thế liền đứng lên:
- Đi thì đi! Người tưởng ta thích ở đây lắm sao. Họ Khương vội vàng can thiệp:
- Ấy... Ấy... Xin hai vị đừng nóng nảy! Lúc này là lúc chúng ta nên đoàn kết chống lại tà giáo.
- Lão phu là kẻ bại trận, có ở lại đây cũng vô ích. Tạ Tam Cô vẫn chưa tha:
- Người sợ rồi chẳng? Xú Hòa Thượng trừng mắt, thét lên:
- Tạ Tam Cô! Bà đừng hiếp người quá đáng. Bình sinh ta chưa biết sợ là gì.
- Người...
- Cô cô... Tuyết Từ kéo tay cô cô can ngăn. Nếu không, có lẽ Tạ Tam Cô còn muốn đôi co nữa. Họ Khương thấy hai người thôi không cãi nữa liền lên tiếng:
- Tạ tiền bối! Người có ý kiến gì không?
- Ta cũng là kẻ bại trận, còn biết nói gì nữa.
- Tiền bối có biết chút gì về nhân vật thần bí đã vén rèm kiệu chẳng?
- Người đó sử dụng thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân. Bên này Xú Hòa Thượng chõ miệng vào:
- Hừ, điều đó ai mà chẳng biết.
- Người... Tạ Tam Cô nổi đóa, định mắng một câu nhưng Tuyết Từ lại ngăn lại. Bên này, Ngạo Thiên cũng rĩ tai Xú Hòa Thượng:

- Tiền bối không nên cãi nhau với đàn bà, thế còn ra thế thống gì.
 - Người nói phải lắm! Ta chả thèm cãi với cụ nữa. Tạ Tam Cô thấy hai người thì thầm lại nổi nóng:
 - Các người thì thầm to nhỏ gì thế? Ngạo Thiên vòng tay giọng lễ độ:
 - Tạ tiền bối, văn bối muốn hỏi người một câu.
 - Người nói đi!
 - Năm xưa phải chăng Trí Nguyên đại sư chỉ thu nhận duy nhất một đệ tử là Bạch Hạc Lão Nhân? Tạ Tam Cô trầm ngâm một lúc rồi nói:
 - Người hỏi hay lắm, chính ta cũng đang suy nghĩ về điều đó đây. Mọi người trên giang hồ đều biết Bạch Hạc Lão Nhân là truyền nhân duy nhất của Trí Nguyên đại sư. Tuyết Từ cũng nêu thắc mắc:
 - Nhưng rõ ràng đêm qua người đó đã sử dụng tuyệt học của đại sư.
 - Điều đó thì đã rõ. Năm xưa, Trí Nguyên đại sư thành danh nhờ vào năm tuyệt học, tất cả đều là võ công cái thế. Thứ nhất là Hàn Băng Bách Phiến. Thứ hai là Bạch Hạc Phi Thiên. Hai môn tuyệt học đó, chúng ta đều biết đại sư đã truyền cho Bạch Hạc Lão Nhân. Tuyết Từ lại hỏi:
 - Thế còn ba môn tuyệt học còn lại? Tạ Tam Cô nói:
 - Vạn Ảnh Phù Vân đêm qua mọi người đã thấy. Tuyệt học thứ tư là Thượng Thiên kiếm pháp. Tuyệt học thứ năm không phải là một môn võ công mà là truyền gia y pháp. Ba môn tuyệt học đó từ lâu đã thất truyền, không ngờ hôm nay một trong ba đã xuất hiện. Ngạo Thiên nêu thắc mắc:
 - Văn bối vẫn chưa hiểu, tại sao Trí Nguyên đại sư không truyền hết năm môn tuyệt học cho Bạch Hạc Lão Nhân?
 - Người hỏi hay lắm, chỉ có điều người không biết đó thôi. Cả năm môn tuyệt học của đại sư đều là tinh túy võ công, ai học thuộc nó phải có tư chất hơn người, thông minh tuyệt đỉnh. Ngay cả Bạch Hạc Lão Nhân, cả đời tu luyện chỉ hai môn Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên mà còn chưa luyện được đến tinh hoa của nó nữa là, nói chi học được cả năm môn. Ngạo Thiên bồng thờ dài:
 - Thật là đáng tiếc.
 - Cho nên Trí Nguyên đại sư vì không muốn tuyệt học của mình bị thất truyền đã chép năm môn võ công đó vào một miếng thép gọi là Cổ Phù. Truyền rằng, nếu ai có tư chất hơn người, cộng thêm một chút cơ duyên sẽ được võ công của tiền nhân, thay trời hành đạo.
- Tạ Tam Cô nói đến đây thì mọi người đều im lặng. Ai cũng biết võ công trong Cổ Phù là tuyệt học nhân gian, chỉ có nó mới mong trấn áp được quần hùng. Nhưng bây giờ Cổ Phù ở đâu và ai sẽ là người có cơ duyên và đủ khả năng học được võ công trong Cổ Phù thì còn là một dấu hỏi lớn. Tạ Tam Cô bồng lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng:
- Khương Ngự hiệp, Thuận Thiên giáo chắc sẽ còn quay trở lại đây, người có dự tính gì chăng? Họ Khương bồng đứng lên vòng tay hướng vào Tạ Tam Cô với vẻ trịnh trọng:
 - Tạ tiền bối! Tại hạ có một việc muốn thỉnh cầu.
 - Ngự hiệp cứ nói, nếu làm được ta nhất định sẽ giúp.
 - Tại hạ muốn gửi gắm con trai cho Tạ tiền bối, xin người nhận cho.
 - Cái đó... Tạ Tam Cô chưa kịp nói thì họ Khương đã cắt lời:
 - Xin tiền bối nghe tại hạ nói hết đã.
 - Người nói đi!
 - Khương gia của tại hạ đến đây có lẽ là không giữ được nữa. Ngày nay võ lâm không có người đứng ra lãnh đạo, tà môn dị giáo thừa cơ nổi lên làm loạn, nhưng dù thế nào thì Khương gia nhất quyết không làm điều trái đạo. Nay cường địch trước mắt quá mạnh, tại hạ sợ là. [Thiếu trang]

10. C 09

Hừ! Người không định đi chung với bọn ta đây chứ? Hòa thượng đỏ mặt gất lên:

- Ta việc gì phải đi chung với các người.
- Thế sao người không tách ra mà cứ lẻo đẻo theo ta?
- Tạ Tam Cô! Mụ thật nhiều chuyện. Đường cái quan chỉ có một, người bảo ta phải đi đâu đây?
- Đã thế, bọn ta dừng lại cho người đi trước. Nói rồi, Tạ Tam Cô ngồi ngay xuống gốc cây bên đường. Xú Hòa Thượng hơi ngượng, liền kéo tay Ngạo Thiên:
- Tiểu tử! Chúng ta đi thôi! Ngạo Thiên qua mấy ngày tiếp xúc với Xú Hòa Thượng đã phần nào hiểu được tính khí của lão. Xú Hòa Thượng ngoài mặt tuy thô lỗ, tính tình hung hăng nhưng không phải hạng người cùng hung cực ác. Nghĩ thế, lần này chàng vui vẻ theo lão. Ngạo Thiên trước khi đi vòng tay bái Tạ Tam Cô:
- Tạ tiên bối, vãn bối xin đi trước.
- Hừ! Người theo hần chẳng có kết quả tốt đẹp đâu. Ngạo Thiên tủm tỉm cười chứ không nói gì. Chàng quay sang Tuyết Từ:
- Tạ cô nương. Xin hãy bảo trọng! Tuyết Từ nhìn Ngạo Thiên bằng ánh nhìn đầm thắm:
- Người cũng giữ gìn sức khỏe. Ngạo Thiên lại xoay qua Khương Ninh Bảo: * [Thiếu trang]
- Tại hạ thấy Khương công tử không được vui, hẳn là chuyện gia đình. Tại hạ nghĩ Khương tiên bối là người nhân ái, chính trực, chắc sẽ được hoàng thiên phù hộ, xin công tử đừng nên buồn lo nữa. Ninh Bảo đáp lễ:
- Đa tạ huynh đài đã quan tâm.
- Xin cáo biệt!
- Cáo biệt! Dứt lời, chàng cùng Xú Hòa Thượng đi trước. Tuyết Từ nhìn lại theo họ đến khi bóng hai người khuất sau cánh rừng thưa, giọng nàng không vui:
- Hẳn là người có tâm địa rất tốt, không chừng hẳn sẽ cảm hóa được Xú Hòa Thượng. Tạ Tam Cô quay sang Khương Ninh Bảo:
- Ninh Bảo! Người đến đây! Ninh Bảo lật đặt đến trước mặt Tạ Tam Cô:
- Sư phụ gọi đệ tử.
- Ta thấy người sắc mặt không vui?
- Đệ tử nghĩ đến gia phụ một mình ở lại e rằng lạnh ít dữ nhiều, lòng thật không nở.
- Cha người là bậc anh hùng khí khái, người không nên ủy mị theo kiểu đàn bà như vậy mà phụ lòng cha người. Ninh Bảo cúi đầu xuống:
- Đệ tử đã biết lỗi rồi.
- Từ nhi! Trên đường đi, người quan tâm đến sư đệ một chút. Tuyết Từ nhìn Ninh Bảo rồi nở nụ cười thật tươi:
- Từ nhi biết rồi, xin cô cô yên tâm. Tạ Tam Cô đứng lên:
- Chúng ta cũng đi thôi.
- oOo-

Nói về Âu Dương Ngạo Thiên, đi với Xú Hòa Thượng được một đoạn, Ngạo Thiên dừng lại hỏi:

- Tiền bối muốn đưa văn bối đến Thành Nam thật sao?
- Ta nghĩ người sẽ không đi được.
- Tại sao văn bối không đi được?
- Người tưởng lão phu là thằng ngốc đấy hả?
- Tiền bối muốn nói gì văn bối không hiểu. Xú Hòa Thượng bỗng giơ tay ngoắc chàng:
- Người lại đây. Ngạo Thiên từ từ đi đến. Xú Hòa Thượng không nói không rằng tóm ngay lấy tay chàng. Lão lim dim đôi mắt một chút rồi mở mắt nhìn chàng, nói:
- Trong người người kỳ kinh bát mạch đảo nghịch, cục bướu trên lưng người không phải do bẩm sinh mà ra, thực chất do hai đại mạch bị tắc nghẽn khiến khí huyết không thông tạo thành dị bệnh. Mỗi tháng, người phải chịu cảnh đau đớn cùng cực do tâm mạch rối loạn khí huyết nghịch chuyển. Ta nói có đúng không? Ngạo Thiên bị hòa thượng cầm tay bắt mạch mà đoán ra bệnh, không còn cách nào khác phải thú nhận:
- Không ngờ tiền bối cũng am hiểu y thuật.
- Lão phu còn biết người đã được cao nhân truyền cho ba mươi năm công lực giữ gìn tâm mạch, chế ngự khí huyết cho người, bởi thế người mới sống được đến ngày hôm nay. Chỉ có điều...
- Tiền bối muốn nói gì? Xú Hòa Thượng nhìn chàng chăm chú một lúc rồi nói:
- Chỉ có điều người là kỳ nhân dị tướng, mặc dù người truyền nội công giữ mạng cho người là bậc cao nhân cũng không sao đã thông kinh mạch cho người được. Nếu không chữa trị được, đến một lúc nào đó khí huyết dồn nén, người sẽ vỡ mạch mà chết.
- Tiền bối quả thật cao minh.
- Người truyền nội công cho người phải chăng là Bạch Hạc Lão Nhân?
- Văn bối đã nói rồi, người đó là ân nhân, văn bối không tiện nói tên. Nói rồi, Ngạo Thiên tập tễnh bỏ đi, Xú Hòa Thượng vẫn chưa thôi:
- Tiểu tử! Thật ra, thân phận của người là thế nào?
- Văn bối là tên tiểu phu đồn củi trên núi.
- Người nói dối.
- Tin hay không là tùy tiền bối.
- Người không nói thì thôi. Lão phu cả đời chỉ ưa rượu thịt, sống rầy đây mai đó, chẳng hám hư danh. Người có liên quan đến Bạch Bình hay không lão phu chẳng quan tâm, chỉ có điều bọn giang hồ hắc đạo không bỏ qua cho người đâu. Bọn chúng cũng ngửi được chút mùi của người rồi đấy. Như để chứng minh cho lời Xú Hòa Thượng, trước mắt họ xuất hiện một nhân vật mặc áo bào đỏ đứng ngay giữa đường cái quan. Nhìn kỹ lại, hẳn chính là Trương Thiên Hoành, Điện Tiền Tả sứ, Ngũ Kiếm Kỳ môn. Xú Hòa Thượng đang đi bỗng bị người chặn đường khiến lão nổi tà khí. Lão trừng mắt nhìn đối phương:
- Người muốn gì? Họ Trương khoanh tay trước ngực, khẩu khí lạnh lẽo:
- Tại hạ muốn người.
- Hừ! Người muốn đem lão gia về thết đãi rượu thịt chăng?
- Hòa thượng khôn hồn thì tránh ra cho bổn sứ hành sự.
- Người là...
- Điện Tiền Tả sứ Trương Thiên Hoành.
- Hóa ra người là tả sứ của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Họ Trương cất giọng kiêu ngạo: [Thiếu trang]. Tăng lên biển chướng thành cột máu tươi chụp lên đầu Xú Hòa Thượng. Chiều này Trương Thiên Hoành tuy đánh sau mà tới trước, tốc độ nhanh nhẹn khác thường. Xú Hòa Thượng thấy chướng tới gần thì thất kinh, vội vàng

bỏ trượng, vận công tung chưởng ra đỡ. Nếu Xú Hòa Thượng là người thức thời chịu kém một chút, nhảy đi tránh chưởng thì còn khả dĩ. Đằng này, trong lúc vội vàng lão vận công chưa đủ lực mà đối chưởng với đối phương thì đằng nào cũng thất bại. Chưởng của lão vừa chạm vừa không đủ lực, sau một tiếng “bùng” long trời, nhìn lại đã thấy lão bị đánh văng ra xa hơn một trượng, miệng học máu tươi ướm cả vạt áo thầy tu của lão. Bên này, Trương Thiên Hoàn ung dung cười khẩy:

- Hừ! Xú Hòa Thượng tiếng tăm vang dội, hóa ra chỉ là hư danh. Xú Hòa Thượng gầm lên:
- Lão phu không phục. Hòa thượng đang bị nội thương, trong lúc tức giận gầm to quá, thương thể càng thêm trầm trọng, miệng học thêm một búng máu tươi. Trương Thiên Hoàn bước tới có ý muốn giết Xú Hòa Thượng, Âu Dương Ngạo Thiên liền bước ra chặn hấn lại:
- Người người muốn bắt là ta. Không được giết người bừa bãi. Họ Trương cười khẩy:
- Thăng nhóc! Người ngăn cản được ta chăng? Ngạo Thiên cũng cười nhạt đáp:
- Nếu ngươi đụng đến vạt áo hòa thượng, ta sẽ tự vẫn chết ngay tại đây, để xem ngươi có lấy được Cổ Phù không. Họ Trương nghe nói đến Cổ Phù liền sáng mắt lên:
- Người đứng là đệ tử của Bạch Bình sao?
- Người tha cho Xú Hòa Thượng, ta sẽ nói cho người biết. Xú Hòa Thượng thấy hành động anh hùng khí khái của Ngạo Thiên không khỏi cảm động. Lão lồm cồm ngồi dậy, ánh mắt nhìn Ngạo Thiên, ra vẻ thần phục:
- Tiểu huynh đệ! Ta quả thật không nhìn lầm người. Bỗng lão ngửa cổ nhìn trời xanh cười to ba tiếng:
- Ha... Ha... Ha! Không ngờ Xú Hòa Thượng ta cả đời ngang dọc nay lại phải nhờ một tên tiểu tử không chút võ công che chở cho ta, thật là xấu hổ... Xấu hổ chết đi được. Trương Thiên Hoàn bỗng vươn tay chụp lấy vai Ngạo Thiên nhắc bổng lên rồi tung mình thi triển khinh công vọt nhanh vào rừng. Vừa lướt đi, hấn vừa nói:
- Xú Hòa Thượng, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng đó. Họ Trương cấp Ngạo Thiên đi đã xa rồi mà Xú Hòa Thượng vẫn còn ngơ ngác đứng giữa đường cái quan. Trong cuộc đời vùng vẫy giang hồ của lão, đây là lần thất bại nhục nhã nhất. Trong lúc nào chưa kịp định thần lại thì cô cháu họ Từ cùng với công tử Khương gia đến nơi. Thì ra gã họ Trương thính lực nhạy bén, từ xa đã biết có người tới nên vội vàng bắt Ngạo Thiên phóng đi. Vừa tới nơi, thấy Xú Hòa Thượng máu me đầy người, mặt mày nhợt nhạt, Tạ Tam Cô hỏi ngay:
- Ta nghe có tiếng đánh nhau. Hòa thượng! Kẻ nào đã thương người? Câu hỏi của Tạ Tam Cô làm động đến vết thương lòng, Xú Hòa Thượng phẫn uất gầm lên:
- Lão phu nếu không giết chết thằng họ Trương thì không làm người. Nói xong, hòa thượng lại học lên một ngụm máu tươi, thương thể càng thêm trầm trọng khiến lão loạng choạng té xuống đất. Tuyết Từ vội đỡ lão dậy, hốt hoảng hỏi:
- Tiền bối! Âu Dương công tử đâu rồi? Phải chăng đã bị người bắt đi? Xú Hòa Thượng rên rỉ:
- Lão phu bắt tài đã không bảo vệ được hấn. Tạ Tam Cô nóng nảy quát lên:
- Chung quy là kẻ nào đã đánh người?
- Hấn là đệ tử thứ mười ba của Công Tôn Ngạn, Điện Tiền tả sứ Trương Thiên Hoàn.
- Hừ! Ta còn tưởng nhân vật nào lợi hại, hóa ra chỉ là thằng con nít mà người cũng đánh không lại, thật là đồ vô dụng. Hòa thượng cúi đầu rầu rĩ:
- Ta trong một lúc khinh địch, nhất thời sơ sẩy, giờ hối hận đã không kịp rồi. Tuyết Từ chạnh lòng đến Ngạo Thiên, bất giác không kiềm được nước mắt:
- Hấn rơi vào tay bọn Ngũ Kiếm Kỳ hung tợn chắc lành ít dữ nhiều rồi. Tạ Tam Cô nói:
- Quái lạ! Sao bọn Ngũ Kiếm Kỳ bắt thằng nhỏ đó làm gì chứ?

- Cô cô! Người nghĩ cách cứu hần đi!
- Ta biết đi đâu mà cứu hần đây. Vả lại, ta còn có nhiều việc để làm. Chúng ta mau chóng trở về, kéo gia gia người nóng lòng ở nhà. Dứt lời, Tạ Tam Cô bỏ đi. Họ Khương thấy Tuyết Từ còn ngần ngại liền khẽ gọi:
- Tỷ tỷ! Chúng ta đi thôi. Tuyết Từ nắm tay Xú Hòa Thượng ân cần hỏi:
- Thượng thể của tiền bối có nặng lắm không?
- Người yên tâm, lão phu không chết được đâu. Người cứ đi đi! Về phần tiểu tử, lão phu nhất định sẽ tìm cứu hần.
- Xin tiền bối hãy quan tâm, người ấy tuy dung mạo thô thiển nhưng tâm địa rất tốt.
- Người cũng là một đứa con gái tốt bụng, chẳng bù với cô cô người. Khi nào lão phu tìm được tiểu tử, sẽ nói cho hần biết tâm tư của người.
- Tiểu nữ xin cáo từ. Nói rồi, Tuyết Từ vội vàng đuổi theo cô nàng. Xú Hòa Thượng đến lấy cây bát xà mâu lúc này đánh rơi rồi đi tìm chỗ vắng vẻ điều trị thương thế.

11. Cực Hình Thảm Khốc

- Tả sứ! Trương Thiên Hoàn lạnh lùng hỏi:
- Các người hành sự thế nào rồi?
- Thuộc hạ đắc thủ đã bắt được hai tên Thuận Thiên giáo.
- Thiếu môn chủ đã đến chưa?
- Ta chờ người đã lâu rồi. Giọng nói phát ra từ trong miếu. Họ Trương vội vàng lôi Ngạo Thiên đi vào. Trong tòa miếu hoang phế, Ngạo Thiên nhìn thấy Mã Siêu cùng với tên đồng bọn bị trói nằm dưới bệ thờ, đứng cạnh đó là một thư sinh áo trắng che mặt. Họ Trương xô mạnh một cái làm Ngạo Thiên té lăn xuống đất. Chàng lưng gù vừa đau vừa giận, lồm cồm bò dậy trừng mắt nhìn bọn chúng:
- Các người thật hiệp người quá đáng. Họ Trương quát to:
- Tiểu tử câm miệng! Tên thư sinh che mặt cất giọng ôn tồn:
- Tiểu huynh đệ có biết ta là ai không? Ngạo Thiên cười khẩy:
- Người giấu đầu giấu đuôi, có gương mặt cha sinh mẹ đẻ cũng không dám chường ra, sao còn hỏi ta biết người là ai?
- Người muốn thấy mặt ta chăng?
- Tại hạ không quan tâm các hạ là ai. Chung quy các người bắt ta đến đây làm gì? Trương Thiên Hoàn xen vào:
- Thiếu môn chủ! Vừa rồi hần nói là biết tung tích Cổ Phù. Thư sinh che mặt nghe đến đó thì có vẻ kích động, hần chồm tới túm lấy Ngạo Thiên:
- Người biết Cổ Phù ở đâu?
- Tại hạ sao phải nói cho người biết?
- Người là đệ tử của Bạch Bình?
- Ta việc gì phải trả lời người?
- Người... Thư sinh che mặt không nhin được rít lên:
- Người không nói cũng không được.
- Người làm gì được ta nào? Thư sinh che mặt có vẻ bất ngờ trước khí chất kiêu ngạo của chàng gù. Hần buông Ngạo Thiên ra rồi nói:

- Người khá lắm, nhưng hôm nay rơi vào tay thiếu gia thì cho dù người không muốn nói cũng không được. Âu Dương Ngạo Thiên biết là số mình lành ít dữ nhiều, nhưng không vì thế mà run sợ. Chàng lưng gù hiên ngang nhìn đối phương:

- Người đừng hăm dọa ta. Cùng lắm là chết, mà chết thì ta không sợ.

- Chỉ e là người muốn chết cũng không được. Đôi mắt của tên che mặt thoáng gợn lên một tia sát khí. Cùng lúc, hần ra tay nhanh như chớp. Tả thủ của hần lay động, lập tức năm ngón tay nhọn hoắt đó bầu vào vai Ngạo Thiên, bỗng hần kêu lên thất thanh:

- Ối chao! Hần tròng mắt nhìn Ngạo Thiên rồi bật lên giọng cười nham hiểm:

- Hừ! Người quả là thân thể không tầm thường.

Dứt lời, hần vận thêm công lực, năm ngón tay ấn mạnh vào bả vai Ngạo Thiên đâm xuyên qua da thịt làm bắn cả máu tươi. Ngạo Thiên tuy trong người có ba mươi năm công lực nhưng vì mang dị bệnh, kinh mạch không thông nên cũng không thể vận công được. Ba mươi năm công lực mà người nào đó đã truyền cho Ngạo Thiên chẳng qua là để trấn áp khí huyết, điều hòa tâm mạch giữ gìn mạng sống, bởi thế nên Ngạo Thiên chẳng có chút sức lực kháng cự nào. Ngạo Thiên bị tên thư sinh che mặt bầu thủng da thịt đau đớn khôn cùng, nhưng vẫn gan lì chịu đựng, mặt mày không có vẻ gì là đau đớn, khí thế anh hùng đó làm cho đối phương cũng phải kinh sợ. Bọn Mã Siêu thấy thế cũng phải lè lưỡi thán phục. Thư sinh che mặt rít lên:

- Người đã chịu nói chưa? Ngạo Thiên vẫn một giọng ngang tàng:

- Một chút thủ đoạn đó làm sao bắt thiếu gia mở miệng được.

- Vậy thì ta cho người hưởng thêm chút mùi vị.

Hần vừa dứt lời, lập tức Ngạo Thiên cảm thấy có một luồng khí nóng từ bàn tay hần tuôn ra, ào ào xâm nhập vào cơ thể chàng. Luồng khí đến đâu thì xương cốt Ngạo Thiên bị thiêu đốt, nóng rất như có một ngọn lửa tràn qua. Đó chính là tuyệt học chân truyền Tụ Hỏa Dương Quang của Công Tôn Ngạn. Thư sinh che mặt được gọi là thiếu môn chủ thì hẳn chính là con trai của Công Tôn Ngạn, Công Tôn Thiếu Dương.

Ngạo Thiên bị ngọn lửa Tụ Hỏa Dương Quang thiêu đốt làm cho mồ hôi tuôn ra đầm đìa, đau đớn đến cực điểm. Thân hình chàng gù phút chốc đỏ rực lên, hỏa khí bốc khói làm cho bao nhiêu mồ hôi cũng khô sạch. Công Tôn Thiếu Dương phát ra tiếng cười đắc ý:

- Xem người có còn gan lì nữa không? Tiểu tử! Ta hỏi người, Bạch Bình là gì của người? Ngạo Thiên nghiêng rằng cố chịu cơn đau:

- Ta không nói. Giọng Công Tôn Thiếu Dương phát run lên vì giận:

- Cổ Phù ở đâu?

- Ta không biết.

- Tiểu tử, thiếu gia đánh giá thấp người rồi. Ngạo Thiên trong lúc bị ức hiếp cùng cực, uất khí nổi lên khiến chàng ta cũng nổi lên sát khí:

- Cuồng đồ, một ngày nào đó thiếu gia sẽ lột da người.

- Người còn có ngày đó sao? Lập tức Công Tôn Thiếu Dương vận thêm công lực, lần này hần nhả nội công ra ào ạt khiến công phu Tụ Hỏa Dương Quang như một dòng thác lửa ào ào tuôn vào cơ thể Ngạo Thiên. Âu Dương Ngạo Thiên cho dù là mình đồng da sắt cũng không chịu nổi cực hình ghê gớm đó, chàng ta hét to lên một tiếng rồi ngã ra bất tỉnh. Trương Thiên Hoàn thấy thế vội can:

- Thiếu chủ không nên giết hần. Công Tôn Thiếu Dương gầm gừ, hần có vẻ uất ức trước sự gan lì hơn người của đối phương:

- Tên tiểu quỷ này nếu không vì Cổ Phù ta bóp nát đầu hần.

- Xin thiếu chủ bớt giận! Thuộc hạ cho rằng hần dù gan lì đến đâu cũng không chịu đau đớn mãi được, cần nhất là không nên làm cho hần chết.

- Người nói phải lắm. Dứt lời, hần cung chân đá một cước làm thân hình bất động của Ngạo Thiên văng lên vào găm thờ thành hoàng. Bọn Mã Siêu hai người nhìn cảnh tượng tra tấn tàn khốc vừa rồi trong lòng không còn chút đờm khí. Cũng may, Công Tôn Thiếu Dương chỉ lấy Cổ Phù làm trọng nên hần giao việc ở đây cho thuộc hạ:
- Ta có việc phải đi. Người trông chừng bọn chúng cẩn thận chờ ta trở lại.

12. Nặng Nợ Ân Tình

Giữa rừng có một căn lều trúc có lẽ do bọn thợ săn dựng lên ở tạm qua đêm. Trong lều heo hắt một ánh đèn, vắng vắng vọng ra tiếng sáo du dương trầm bổng nghe thật êm tai. Điệu sáo cũng rất lạ, lúc nhanh lúc chậm, nhanh thì dồn dập như thác lũ, chậm thì réo rắt như tiếng suối reo. Hai bóng đen thu thân pháp lại buông mình xuống trước lều trúc. Bên trong, tiếng sáo vụt tắt rồi giọng người thanh thoát vọng ra:

- Hương Đào và Hương Cúc đây phải không?
- Bọn nô tỳ đã trở về. Nói rồi, hai người đẩy cửa bước vào. Trong lều, thiếu nữ áo hồng che mặt ngồi trước ngọn đèn bạch lập, tay cầm ống sáo bằng trúc vàng, một loại trúc quý lâu năm lên nước vàng óng ả. Thiếu nữ cất ống sáo vào tay áo rồi đưa mắt nhìn hai tỳ nữ:
- Các người thu lượm được tin tức gì rồi? Hương Đào cung kính nói:
- Nô tỳ vâng lệnh thám thính Khương gia, được biết họ Khương gửi con trai cho Tạ Tam Cô. Họ Tạ và hòa thượng đã rời Khương gia, cùng đi còn có một anh chàng trẻ tuổi lưng gù không biết võ công. Họ tách làm hai tốp. Lão hòa thượng đi trước với chàng gù, giữa đường gặp phải Điện Tiền tả sứ của Ngũ Kiếm Kỳ môn, hần ra tay đã thương hòa thượng rồi bắt chàng lưng gù. Thiếu nữ áo hồng cất lời:
- Thiếu niên lưng gù lai lịch thế nào?
- Nô tỳ không được rõ. Trên đường theo dõi, bọn nô tỳ không dám đến gần vì sợ Xú Hòa Thượng phát hiện.
- Sau đó thì thế nào?
- Bọn nô tỳ có ý đi theo tên sứ giả Ngũ Kiếm Kỳ nhưng vì hơi chậm chân một chút đã để hần tẩu thoát mất. Tên này võ công cao cường, chiêu thức rất nhanh nhẹn. Hương Đào vừa dứt lời, thì bên ngoài có giọng cất lên:
- Thiếu chủ nhân! Thuộc hạ đã về. Cự Hỏa Linh Vương đẩy cửa bước vào. Thiếu nữ áo hồng thấy chỉ có mình gã liền hỏi:
- Mộc Sát Linh Vương đâu, sao không về?
- Vợ chồng thuộc hạ đã tìm được tung tích Mã Siêu. Chúng hiện bị bọn võ sĩ Hắc Kỳ giam giữ trong tòa miếu thành hoàng cách đây chừng hai dặm. Mụ Mộc Sát ở đây theo dõi bọn chúng, thuộc hạ về đây báo tin cho thiếu chủ.
- Người có nhìn thấy một tên thiếu niên lưng gù?
- Thuộc hạ có thấy! Hần bị Điện Tiền tả sứ Trương Thiên Hoành bắt về.
- Trương Thiên Hoành là người như thế nào?
- Thưa thiếu chủ, hần là đệ tử thứ mười ba của Công Tôn Ngạn.
- Võ công hần thế nào?
- Mười ba tên đệ tử của Công Tôn Ngạn thường gọi là Thập Tam Thái Bảo, tất cả đều là cao thủ công lực Tụ Hỏa Dương Quang đã được luyện năm, sáu phần. Tuy nhiên, Điện Tiền tả sứ là võ công thấp kém nhất.

Thuộc hạ nghe nói tên đệ tử thứ nhất của Công Tôn Ngạn đã luyện được bảy, tám phần công lực Tụ Hỏa Thần Công vô cùng lợi hại.

- Cự Hỏa Linh Vương quả nhiên kiến thức sâu rộng.

- Thuộc hạ không dám! Trước khi nhập quan, giáo chủ đã dặn dò rất kỹ, bởi Ngũ Kiếm Kỳ môn là kẻ thù số một của bốn giáo nên phải nắm rõ tình hình của chúng. Thiếu nữ áo hồng quay sang hai tỳ nữ, ra lệnh:

- Hai người trở lại Khương gia hành sự. Tốt nhất là thuyết phục họ Khương quy thuận bốn giáo.

- Nô tỳ tuân lệnh! Dứt lời, Hương Đào, Hương Cúc lập tức đi ngay. Thiếu nữ áo hồng quay sang Cự Hỏa Linh Vương:

- Vợ chồng người liệu cứu được Mã Siêu không?

- Điện Tiền tả sứ tuy võ công lợi hại nhưng vẫn còn kém vợ chồng thuộc hạ một bậc.

- Thế thì người đi đi!

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Đối với Ngũ Kiếm Kỳ môn không cần nương tay.

- Thuộc hạ đã biết. Cự Hỏa Linh Vương quay lưng ra đi. Hắn tung mình phóng vào bóng đêm, bỗng nghe một giọng nói vọng đều bên tai, công phu vận lý truyền âm:

- Người đem thiếu niên lưng gù về đây cho ta. Cự Hỏa Linh Vương cũng vận công truyền đi:

- Thuộc hạ tuân lệnh. Cự Hỏa Linh Vương thi triển khinh công thượng thừa lao đi vùn vụt. Chẳng mấy chốc lão đã đến nơi. Lão vừa dừng lại thì mục vợ béo tròn của lão từ trên một ngọn cây đáp xuống nhẹ nhàng không một tiếng động, bên trong miếu bọn võ sĩ áo đen không hề hay biết. Cự Hỏa Linh Vương lên tiếng hỏi:

- Tình hình thế nào? Mộc Sát bà bà đáp:

- Người vẫn còn trong miếu. Lúc lão vừa đi khỏi, ta phát hiện trong miếu còn có một tên thư sinh bịt mặt, xem chừng là một nhân vật quan trọng.

- Mục không biết lai lịch của hắn?

- Hắn bịt mặt ta làm sao biết được. Hắn ở đây một lúc thì bỏ đi.

- Chúng ta vào trong cứu người. Dứt lời, hai vợ chồng đứng đỉnh đi vào miếu. Bọn võ sĩ Hắc Kỳ đường nhác thấy có người liền quát lên:

- Kẻ nào đó? Cự Hỏa Linh Vương cất tiếng cười khùng bố:

- Ta là Diêm Vương lão gia đây. Mười mấy tên võ sĩ áo đen tuốt kiếm vây lấy hai vợ chồng Cự Hỏa Linh Vương. Trong miếu có tiếng người vọng ra:

- Bên ngoài có chuyện gì? Lời vừa dứt thì Trương Thiên Hoành cùng với tên đường chủ ra tới. Dưới ánh đuốc sáng rực của bọn võ sĩ, Trương nhìn thấy đối phương liền cười khẩy:

- Hóa ra là các người! Mộc Sát bà bà lên tiếng hỏi:

- Người biết bọn ta là ai chẳng?

- Hừ! Vợ chồng người ở chỗ họ Khương nghênh ngang phách lối, bỗng sứ ngựa con mắt không chịu được.

- Té ra người cũng có mặt ở đó?

- Các người dẫn xác đến đây làm gì? Cự Hỏa Linh Vương cất giọng bá đạo:

- Trước là giết các người, sau là cứu người. Trương Thiên Hoành ngựa cổ cười thật to:

- Người nói nghe dễ nhỉ!

- Lão phu hỏi người vì sao lại giết người của bốn giáo, còn bắt đi Mã đường chủ?

- Ta cũng muốn hỏi người một việc đây.
- Việc gì?
- Phải chăng các người muốn tranh giành ngôi bá chủ với bốn môn?
- Hừ! Ngũ Kiếm Kỳ môn là cái thá gì mà phải tranh giành? Bốn giáo vào Trung Nguyên, trước là xóa sổ Ngũ Kiếm Kỳ môn trên bản đồ võ lâm, sau là thống nhất giang hồ. Họ Trương nghe nói thế khê giật mình:
- Thuận Thiên giáo và bốn môn có thù oán gì chẳng?
- Cái đó thì để xem hôm nay người có còn sống mà về hỏi Công Tôn Ngạn không? Họ Trương tức giận thét to:
- Cuồng đồ! Đại danh của môn chủ đâu phải để cho người gọi bừa bãi. Mộc Sát bà bà nóng nảy:
- Lão già nói nhiều với hần làm gì, ra tay đi thôi. Bên này họ Trương cũng ra lệnh cho tên đường chủ:
- Người bắt hai con quái vật này cho ta.
- Xin tuân lệnh tả sứ!

Dứt lời, tên đường chủ Hắc Kỳ đường tuốt kiếm vẩy đám thuộc hạ xông lên. Hai vợ chồng Lý thị năm xưa trên võ lâm nổi tiếng là một đôi song sát, giết người không gớm tay. Lần này được lệnh của chủ nhân không cần nương tay nên chúng càng hung tợn. Đôi vợ chồng song sát cùng bật lên tiếng cười lạnh lẽo rồi cả hai đầu lúng vào nhau.

Giữa đêm tối bỗng vang lên một tiếng “giết...” lạnh người, rồi đột nhiên thấy hai vợ chồng Lý thị xoay tròn như cái chong chóng, tốc độ xoay mỗi lúc một nhanh, phút chốc không còn phân biệt được đâu là Cự Hỏa Linh Vương, đâu là Mộc Sát bà bà nữa. Bọn võ sĩ Ngũ Kiếm Kỳ ngỡ ngác hoa cả mắt. Giữa lúc bọn chúng còn chưa biết ra chiêu thế nào thì một luồng cương khí như cuồng phong bão táp từ cây cột thịt xoay tròn kia quét ra. Luồng cương khí đi đến đâu quét sạch đất cát đến đó, làm mù mịt cả một khoảng sân trước tòa miếu hoang. Rồi “Bùng... Bùng...”, hàng loạt tiếng nổ phát ra kèm theo tiếng kêu thảm khóc của bọn võ sĩ áo đen.

Vợ chồng Lý thị một chiêu đánh ra như trời long đất lở, thừa sức lấy mạng đối phương. Nhìn lại thì thương thay cho bọn áo đen, chúng chẳng khác gì bầy hươu non trước hai con mãnh hổ, mười mấy mạng người phút chốc chỉ còn là những đồng thịt vụn, thân hình nát bét, máu thịt văng tung tóe, một cảnh tượng vừa thương tâm vừa rùng rợn không chịu nổi.

Trương Thiên Hoàn đường đường là Điện Tiền tả sứ, Thập Tam Thái Bảo, đệ tử của đại ma đầu Công Tôn Ngạn mà nhìn thấy cảnh tượng ấy cũng không khỏi hãi hùng kinh khiếp. Hần có nằm mơ cũng không ngờ hơn mười tên võ sĩ thuộc hạ chỉ một chiêu của đối phương đã mình mẩy nát vụn, hồn lìa khỏi xác. Gương mặt hần tái xanh tái mét, vừa giận vừa run không nói thành lời:

- Các người... Các người... Vợ chồng Lý thị quả không hổ danh là hung thần ác sát, một lúc giết mười mấy mạng người mà mặt không đổi sắc. Mộc Sát bà bà cất giọng lạnh lùng:
- Trương Thiên Hoàn! Giờ tới lượt người. Họ Trương cũng không phải tay vừa, hần định thần lại, sát khí nổi lên:
- Bốn sứ lấy mạng hai người đây!

Dứt lời, hần huy động song chưởng vận hết nội công đánh ra một chiêu Tụ Hỏa Dương Quang. Chưởng này của hần so với lần ra tay đánh Xú Hòa Thượng có phần hơn chứ không kém. Tuy hần chỉ đạt được năm phần tụ hỏa nhưng đây là tuyệt học của Công Tôn Ngạn nên uy lực của nó thật kinh hồn táng đờm. Tụ Hỏa Thần Công đi đến đâu phát ra hơi nóng thiêu rụi cả cỏ cây, màn lửa đỏ rực như máu. Bên này vợ chồng Lý thị bốn tay đập làm hai cột, nội lực tương trợ cho nhau, mỗi người một chưởng đánh ra đón song chưởng của họ Trương.

Bùng... Bùng... Hai tiếng nổ long trời lở đất vang lên, cát chạy đá bay, kinh phong thổi tắt luôn mấy ngọn đuốc gần đó. Giây phút nhìn lại thì thấy Trương Thiên Hoàn văng ra xa ba trượng, song chưởng gãy lìa, khắp người bê bết máu tươi. Nên biết, họ Trương tuy học được chân truyền tuyệt học nhưng tuổi đời còn

nhỏ, so về nội công vẫn còn kém vợ chồng Lý thị một bậc. Nếu hấn một đánh một thì còn khả dĩ chống cự được năm ba chiêu. Đàng này vợ chồng Lý thị cùng lúc hợp chưởng đánh ra, uy lực gia tăng gấp bội khiến cho họ Trương một chiêu đã không giữ được mạng. Trương Thiên Hoàn chỉ còn là một xác thoi thóp, hấn cố giương mắt nhìn đối phương giọng thì thào, đứt quãng:

- Các... người... sẽ... sẽ... chết thảm... thảm... thiết...

Cự Hỏa Linh Vương rút trong áo ra một lá cờ “Thuận Thiên” nhằm thẳng giữa trán họ Trương phóng tới. Lão ra tay vừa độc ác vừa cực kỳ chính xác. Cánh cờ “Thuận Thiên” cắm phập vào giữa hai hốc mắt họ Trương kết liễu tính mạng của hấn. Vợ chồng Lý thị hai chiêu giết luôn đường chủ Hắc Kỳ đường, Điện Tiên tả sứ Trương Thiên Hoàn cùng với hơn chục tên kiếm sĩ Ngũ Kiếm Kỳ lấy làm đắc ý, ung dung đi vào miếu cứu bọn Mã Siêu rồi cấp luôn Âu Dương Ngạo Thiên ra đi.

Bọn chúng đi được một lúc thì có một bóng người phi thân tới, dưới ánh trăng thì thấy đó chính là Xú Hòa Thượng. Lão nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng, buột miệng kêu lên thất thanh:

- Ôi chao! Xú Hòa Thượng cũng là một nhân vật bá đạo nhưng cực trường thê thảm trước mắt, bất giác làm lão lạnh cả người. Lão nhìn lá cờ “Thuận Thiên” cắm lên xác họ Trương, chợt nghĩ đến một chương hấn đã đánh lão mà phát run. Xú Hòa Thượng lật đật vào trong miếu lục soát, không thấy gì liền vội vàng bỏ đi. Hòa thượng đi không bao lâu thì lại xuất hiện một bóng người nữa, lần này chính là thư sinh che mặt thiếu môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn. Hấn đứng thộn mặt ra nhìn đám thuộc hạ đã tan xác một lúc rồi từ từ cúi xuống rút lá cờ “Thuận Thiên” trên xác Trương Thiên Hoàn. Họ Trương chết chưa được bao lâu, cờ vừa rút ra thì một tia máu tươi cũng bắn ra. Thư sinh che mặt rít lên đầy phần uất:

- Trương Thiên Hoàn! Ta sẽ trả thù cho người.

Dứt lời, hấn phóng đi nhanh như một tia chớp. Hấn không buồn vào miếu vì biết là chẳng còn gì mà tìm. Âu Dương Ngạo Thiên trong mấy ngày gần ngủ xảy ra bao nhiêu chuyện dồn dập hết lần này đến lần khác bị đối phương bắt đi khiến chàng cũng đâm ra bình thản trước sự việc.

Lần này bị Cự Hỏa Linh Vương cấp một bên nách phóng đi vùn vụt, mặc dù đã tận mắt chứng kiến thảm kịch của bọn Ngũ Kiếm Kỳ, biết rằng mình vừa thoát tiểu nạn nhưng lại lọt vào đại nạn, tuy thế cũng không mấy may sồn lòng.

Bọn Cự Hỏa Linh Vương bốn người dừng lại trước lều trúc, Ngạo Thiên nghe văng vẳng bên tai tiếng sáo u nhàn, thanh nhã, róc rách như tiếng suối reo, lòng chợt thanh thản vui tươi, như đang sống giữa cảnh đào nguyên thanh bình không gợn chút mùi tanh tưởi của giang hồ hỗn độn. Bọn Cự Hỏa Linh Vương có lẽ không muốn làm mất nhã hứng của người chơi sáo nên vẫn đứng im lìm trong bóng tối. Được một lúc, tiếng sáo bỗng dừng lại rồi một giọng nói trong trẻo vọng ra:

- Các người sao còn không vào đi? Cả bọn đẩy cửa bước vào lều trúc. Trước mắt Ngạo Thiên là hình ảnh thướt tha mềm mại của một thiếu nữ còn rất trẻ. Tuy không nhìn thấy dung nhan nhưng giọng nói của nàng, phong thái thanh tao của nàng quả thật khiến kẻ phàm tục phải nao lòng. Mã Siêu và tên đồng bọn đến trước mặt thiếu nữ cùng quỳ xuống:

- Thuộc hạ bất tài khiến thiếu chủ phải bận lòng, thuộc hạ xin chịu phạt. Thiếu nữ ôn tồn hỏi:

- Thương thế các người thế nào rồi?

- Cảm ơn thiếu chủ quan tâm, bọn thuộc hạ đã đỡ nhiều rồi.

- Bọn Ngũ Kiếm Kỳ muốn gì ở các người?

- Chúng chưa kịp tra hỏi thì nhị vị Linh Vương đã đến cứu thuộc hạ.

- Ra thế! Thôi được rồi, cho các người lui. Mã Siêu đứng lên nói tiếp:

- Thuộc hạ có việc bẩm báo.

- Người nói đi.

- Đường như... Vị tiểu huynh đệ này có biết tung tích của Cổ Phù. Hắn chỉ vào Âu Dương Ngạo Thiên, vì thiếu nữ che mặt nên không nhìn được cảm xúc của nàng lúc nghe hai tiếng Cổ Phù, chỉ nghe giọng nàng bình thản:

- Ta biết rồi.

- Thuộc hạ xin cáo lui. Dứt lời, Mã Siêu cùng tên thuộc hạ lui ra. Thiếu nữ áo hồng đưa mắt nhìn Ngạo Thiên một lúc rồi cất giọng ôn nhu hỏi:

- Công tử tên họ là gì? Ngạo Thiên đã phần nào đoán được lai lịch của nàng ta nên trong lòng cũng có chút rung động. Người mà Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng hai chiêu muốn gỡ rèm xem mặt đều thất bại bây giờ đang ngồi trước mặt Ngạo Thiên, chỉ tiếc là nàng đã che mặt.

- Tại hạ Âu Dương Ngạo Thiên. Chàng gù đáp xong tiếp luôn:

- Tại hạ cũng muốn hỏi cô nương một câu.

- Tiểu tử hỗn lão!

Mộc Sát bà bà thét lên:

- Ở đây người không có quyền hỏi. Thiếu nữ nhẹ nhàng khoát tay làm chiếc vòng lục lạc kêu lên những tiếng lanh canh nghe thật vui tai:

- Người cũng lui ra đi! Cự Hỏa Linh Vương nói:

- Thiếu chủ! Giáo chủ có dặn phải truy tìm Cổ Phù.

- Ta biết rồi.

- Thuộc hạ cáo lui. Đôi vợ chồng Lý thị ra ngoài rồi, thiếu nữ mới quay lại nhìn Ngạo Thiên, ôn tồn nói:

- Âu Dương công tử muốn hỏi gì ta.

- Phải chăng cô nương là người ngồi trong kiệu hoa, hai chiêu đánh lui Tạ tiền bối và Xú Hòa Thượng?

- Hóa ra công tử cũng có mặt ở đây.

- Cô nương chưa trả lời tại hạ.

- Chính là tiểu nữ.

- Vậy tại hạ muốn hỏi cô nương một vấn đề nữa.

- Công tử cứ nói:

- Đêm đó, chính miệng cô nương đã nói nếu có ai vén được rèm kiệu thì Thuận Thiên giáo sẽ lui về quan ngoại, không dòm ngó Trung Nguyên nữa. sao giờ các vị vẫn còn ở đây? Thiếu nữ có vẻ bất ngờ trước câu hỏi của Ngạo Thiên. Nàng chăm chú nhìn chàng lưng gù như cố tìm hiểu xem thật ra lai lịch của chàng như thế nào. Một lúc sau, nàng hỏi lại:

- Âu Dương công tử là người của môn phái nào?

- Tại hạ không có sư môn.

- Xú Hòa Thượng là gì của công tử?

- Ngẫu nhiên đồng hành.

- Công tử không phải là người của võ lâm, sao muốn biết chuyện của võ lâm. Câu hỏi tuy nhẹ nhàng nhưng có phần hóc búa khiến Ngạo Thiên trong một lúc không trả lời ngay được. Thấy thế, thiếu nữ khẽ bật lên tiếng cười trong trẻo:

- Phải chăng công tử còn che giấu thân thế?

- Tại hạ có sao nói vậy. Cô nương còn chưa trả lời câu hỏi của tại hạ. Thiếu nữ từ từ đứng lên, cử động của nàng làm cho chiếc lục lạc lại khua lên, đó quả thật là một thứ âm thanh làm vui lòng người. Nàng đến

đứng trước mặt Ngạo Thiên, một mùi hương lan xạ cực kỳ quyến rũ tỏa ra từ nàng, bắt giác làm cho Ngạo Thiên dao động tinh thần. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Âu Dương công tử nghe nhầm rồi. Tiểu nữ có nói nếu trong số vô lâm cao thủ có mặt ở đương trường vén được rèm kiêu thì Thuận Thiên giáo sẽ rút lui về quan ngoại. Đằng này nhân vật vén được rèm kiêu không phải là người đang có mặt ở đương trường. Hửn núp núp lén xuất kỳ bất ý ra tay nên không thể xem là đắc thủ được. Tiểu nữ nói thế công tử có thắc mắc gì chăng?

Đây là lần thứ hai Âu Dương Ngạo Thiên nghe nàng luận việc, quả thật miệng lưỡi sắc bén, tư chất hơn người. Âu Dương Ngạo Thiên không còn lý lẽ nào khác nữa. Thiếu nữ áo hồng lại khẽ cất tiếng cười. Nếu không tận mắt nhìn thấy thì Ngạo Thiên không thể nào tin được nàng chính là nhân vật thần bí ngồi trong kiêu. Càng không thể tin được một thiếu nữ trẻ trung, mảnh mai, xinh xắn nhưng nàng lại có thể sai khiến được đôi hung thần ác sát như vợ chồng Lý thị. Nàng lại nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Công tử có thể cho tiểu nữ biết vì sao Trương Thiên Hoàn bắt công tử? Ngạo Thiên trả lời nhát gừng:

- Vì Cổ Phù.

- Công tử có giữ Cổ Phù chăng? Ngạo Thiên không nhin được bật tiếng cười khẩy:

- Chung quy các người đều vì báu vật vô lâm mà đến. Tại hạ phải cảm ơn cô nương cứu mạng, hay lại sắp phải chịu cực hình tra tấn đây? Lần này giọng lưỡi sắc bén của Ngạo Thiên lại làm cho thiếu nữ áo hồng phải ngẩn ngơ. Nàng xoay lưng không nhìn Ngạo Thiên nữa, giọng nói có phần gay gắt:

- Công tử không phải là người vô lâm thì giữ Cổ Phù làm gì?

- Cổ Phù là báu vật của thiên hạ, không phải ai cũng xứng đáng được có nó, huống chi cô nương là ngoại bang dị giáo. Thiếu nữ đôi vai khẽ run lên, giọng có phần kích động:

- Công tử quá nặng lời rồi.

- Tại hạ chỉ suy việc mà nói.

- Chung quy là công tử có giữ Cổ Phù không?

- Đừng nói gì tại hạ không có, cho dù có cũng không giao cho cô nương. Thiếu nữ đột ngột quay phắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Ngạo Thiên:

- Công tử thật không có? Âu Dương Ngạo Thiên là người tính tình kiêu ngạo, khí chất quật cường, anh dũng, cho dù đứng trước cái chết cũng không mảy may run sợ. Thế mà lần này chạm phải tia mắt lạnh lùng, sắc bén của thiếu nữ che mặt khiến chàng ta tâm thần rung động, bắt giác không kiềm chế được phải lùi lại một bước. Thiếu nữ lại dùng giọng uy hiếp:

- Công tử sao không trả lời? Giữa lúc đó thật may mắn cho Ngạo Thiên, bên ngoài bỗng có tiếng gọi:

- Thiếu giáo chủ. Thiếu nữ rời mắt khỏi Ngạo Thiên nhìn ra ngoài.

- Có chuyện gì?

- Bọn nô tỳ đã trở về.

- Họ Khương thế nào?

- Khương Khắc Triệu vẫn không quy thuận, nô tỳ đã y lệnh hành sự. Thiếu nữ chột thờ dài rồi hạ giọng nói:

- Cho các người lui. Trong này Ngạo Thiên nghe lòng rung động, không kiềm chế được hỏi:

- Phải chăng các người đã giết chết cả nhà họ Khương? Thiếu nữ không trả lời mà hỏi lại:

- Công tử cũng cho bốn giáo là dị bang ngoại tộc? Ngạo Thiên không kiềm được tức giận, đôi mắt đỏ quạch nhìn đối phương đầy căm phẫn:

- Các người không chỉ là ngoại bang mà còn cùng hung cực ác, hành động bá đạo khiến người người phẫn nộ.

- Công tử đã biết bốn giáo hành động bá đạo, thế người không sợ chết sao mà còn ương bướng, ngang ngạnh? Ngạo Thiên ngẩng cao đầu, khí thế hiên ngang:

- Nam nhi đại trượng phu lẽ nào sợ chết mà không dám nói lên sự thật. Thiếu nữ âm thầm nhìn Ngạo Thiên một lúc. Rồi không hiểu sao, nàng lại khoát tay, giọng trong trẻo vang lên cùng với tiếng lục lạc lanh canh:

- Công tử đi đi! Ngạo Thiên bất ngờ đến nỗi ngẩn ngơ cả người. Thiếu nữ quay lưng, giọng chột lạnh lùng:

- Sao người không đi?

Ngạo Thiên chột nhận ra có một cái gì đó ẩn sau con người đầy vẻ thế lực này. Một con người vừa bí ẩn vừa ngang tàng kiêu ngạo, một người có thể chế ngự đôi phu phụ hung thần ác sát, có thể một lệnh đưa ra tàn sát mấy mươi mạng người, lại cũng có thể một cái khoát tay tha cho một người mà cả võ lâm đang thêm muốn như chàng. Thiếu nữ không phải hạng người ngây thơ để tin rằng chàng không có bí mật của Cổ Phù, thế mà nàng đã tha chàng đi. Ngạo Thiên vẫn còn chưa tin mình lại được tha đi dễ dàng như thế. Thiếu nữ gần giọng:

- Sao còn không đi? Ngạo Thiên cất giọng ôn tồn:

- Tại hạ có thể nói với cô nương một điều không?

- Người còn chuyện gì muốn nói?

- Vừa rồi, tại hạ có nghe tiếng sáo của cô nương. Tại hạ không nói về nhạc lý, chỉ muốn nêu một chút nhận xét của mình trong cái cốt lõi tâm hồn của tiếng sáo ấy. Thiếu nữ một lần nữa quay lại nhìn Ngạo Thiên, đôi mắt nàng chột trong sáng một cách kỳ lạ:

- Công tử có nhận xét gì?

- Tại hạ cảm thấy trong tiếng sáo ấy có tiếng suối reo, có cảnh đào nguyên thanh bình, có tiếng chim kêu, tiếng trăm hoa đua nở thật khiến cho người nghe tâm hồn phải xao xuyến, bồi hồi khôn tả. Một người có thể cất lên những giai điệu thần tiên ấy không thể là một người cùng hung cực ác, giết người không gớm tay, lạnh lùng ác độc... Đó phải là một người có tâm địa thuần lương, thánh thiện, phẩm chất cao quý khác người.

Ngạo Thiên nói xong mấy điều tâm huyết ấy thì nhìn thiếu nữ bằng ánh mắt nhu mì thân thiện. Còn thiếu nữ che mặt thì dường như tâm thần bất ổn, ánh mắt xao xuyến, rung động. Một lúc sao, nàng định thần lại nói:

- Công tử đang khen hay mắng người ta đây?

- Cô nương muốn nghĩ thế nào cũng được. Tại hạ xin cáo từ. Đa tạ người đã cứu mạng.

Dứt lời, Ngạo Thiên quay lưng tập tễnh bước đi. Đột nhiên trong người chàng hỏa khí bốc lên, kinh mạch tán loạn, khí huyết nhộn nhạo làm cho toàn thân đau đớn khôn cùng. Đó chính là lúc kịch bệnh phát tác, hành hạ thân xác. Trong người Ngạo Thiên có ba mươi năm công lực chế ngự kinh mạch. Lẽ ra hôm nay chưa phải thời điểm phát bệnh, nhưng vừa rồi phải chịu cực hình tra tấn của thiếu niên che mặt cho nên dị bệnh bộc phát bất ngờ, đó chính là do thủ đoạn tàn độc đã làm cho kinh mạch trong người Ngạo Thiên nghịch chuyển tuần hoàn.

Ấu Dương Ngạo Thiên mỗi lần phát bệnh là đau đớn cùng cực, da thịt như bị cắt ra từng mảnh chết đi sống lại. Chàng ta ngã lún ra đất, lún lộn gào thét, máu tươi từ trong miệng vọt ra như người vừa trúng chưởng. Con đau khủng khiếp làm hai mắt Ngạo Thiên tối sầm lại, chỉ còn lơ mơ thấy bóng áo hồng cúi xuống đỡ lấy chàng, rồi sau đó Ngạo Thiên ngất đi không còn biết gì nữa.

-oOo-

Ngạo Thiên không biết mình mê man đã bao lâu, chừng tỉnh dậy đã thấy ngoài trời sáng tỏ. Ngạo Thiên hồi tưởng lại sự việc đêm qua, lúc mình đau đớn ngất đi tưởng chừng đã chết, bây giờ tỉnh lại không ngờ không còn cảm thấy chút đau đớn gì nữa, mà ngược lại, tinh thần sáng khoái, khí lực có phần dồi dào hơn trước.

Ngạo Thiên trở mình muốn ngồi dậy thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng nói vọng vào, đích thị là giọng nói rồn rảng khó nghe của Mộc Sát Linh Vương:

- Tiểu chủ nhân! Bước tiếp theo, người định làm gì? Tiếp đó là giọng trong trẻo của thiếu nữ áo hồng:
- Các người hãy thay ta đến thăm Mạnh gia trang, Mạnh Lão Đầu Tử một chuyến.
- Thiếu chủ nhân định xử lý thế nào với tên lưng gù?
- Việc đó ta đã có chủ ý. Giọng nói của Cự Hỏa Linh Vương cất lên:
- Tên gù này lai lịch bất minh. Vả chăng, có thể hắn biết tung tích của Cổ Phù, nhất định phải bắt hắn khai ra mới được. Thiếu nữ lạnh lùng:
- Ta cần người dạy bảo sao?
- Thuộc hạ không dám.
- Còn không mau đi.
- Thuộc hạ cáo từ. Tiếng nói im bặt, một lúc sau thiếu nữ áo hồng đẩy cửa bước vào. Ngạo Thiên vội vàng nhắm mắt ra vẻ vẫn còn mê man, không ngờ một chút tiểu xảo không qua mắt được cao nhân:
- Người đã tỉnh rồi sao còn nằm đó làm gì? Ngạo Thiên trong lòng thất kinh, không thể không thần phục nhãn lực cao minh của đối phương. Chàng ta lồm cồm ngồi dậy, có phần e thẹn:
- Tại hạ... Thật thất lễ. Thiếu nữ đổi giọng ân cần:
- Công tử cảm thấy trong người thế nào?
- Tại hạ không còn cảm thấy đau đớn gì nữa.
- Vừa rồi, tiểu nữ đã tặng thêm cho công tử mười năm công lực, cả thấy giờ công tử đã có trong người bốn mươi năm công lực. Ngạo Thiên thoáng giật mình, vừa sợ vừa cảm kích. Không ngờ thiếu nữ mới bấy nhiêu tuổi đầu đã có nội công thâm hậu, biết được chính xác nguồn nội lực ba mươi năm trong người chàng. Ngạo Thiên cất giọng hỏi:
- Tại hạ và cô nương không quen biết, sao lại phí tâm cho nội lực? Thiếu nữ không đáp mà hỏi lại:
- Bây giờ chắc công tử không nói mình không có sư môn nữa chứ? Ngạo Thiên một lần nữa bị đối phương nhìn thấu tim gan khiến chàng ta thẹn thùng đỏ cả mặt:
- Cô nương... Cô nương đã biết rồi còn hỏi khó tại hạ làm gì?
- Tiểu tử thấy công tử là người cương trực, thẳng thắn, tưởng đâu công tử không biết nói dối. Ngờ đâu... Thiếu nữ không nói hết câu làm Ngạo Thiên càng thêm thẹn, mãi mới nói được:
- Tại hạ không phải hạng người điêu ngôn, chỉ vì có chỗ không tiện nói ra, xin cô nương đừng trách. Dù sao, tại hạ cũng cảm ơn người đã truyền nội công cứu mạng. Thiếu nữ im lặng một lúc rồi nói:
- Người đã không tiện nói ra thì thôi vậy. Đến đây, Ngạo Thiên trong lòng đã mười phần cảm kích đối phương. Nghĩ đến lai lịch của nàng, cùng với những hành động bá đạo của Thuận Thiên giáo khiến chàng không nén được tiếng thở dài. Thấy chàng như thế, thiếu nữ dịu dàng hỏi:
- Sao người lại thở dài?
- Tại hạ... Có chuyện này không biết có nên nói ra?
- Công tử có gì băn khoăn xin cứ nói:
- Vừa rồi tại hạ có nghe nhắc đến Mạnh gia trang nào đó, phải chăng cô nương cũng muốn họ Mạnh quy thuận quý giáo?
- Bỏn giáo lần này nhập quan là vì lẽ đó.
- Nếu họ Mạnh không y lời, phải chăng... Kết cục cũng như Khương gia?

- Tốt nhất công tử đừng xen vào việc của bốn giáo.
- Tại hạ không thể nhắm mắt làm ngơ được.
- Dù thế, công tử cũng không đủ khả năng.
- Tại hạ cũng biết mình không có năng lực, chỉ muốn khuyên cô nương đừng lạm sát người vô tội nữa. Cô nương chắc không phải người có tâm địa ác độc, chắc cũng biết mạng người quý giá biết chừng nào. Những lời lẽ chân tình của Ngạo Thiên làm cho thiếu nữ không khỏi cảm động. Nàng im lặng một lúc rồi chợt đổi giọng lạnh lùng:
- Chỉ cần họ quy thuận bốn giáo thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.
- Nước có vua, nhà có chủ, lẽ nào nhân sĩ Trung Nguyên lại chịu làm tôi tớ cho người ngoại bang. Đôi mắt long lanh xinh đẹp của thiếu nữ chợt tối sầm lại:
- Không ngờ công tử cũng là người u mê, cổ chấp như vậy...
- Tại hạ chỉ muốn... Thiếu nữ lạnh lùng cắt ngang:
- Công tử không cần nói nữa. Ngạo Thiên ngẩng ngơ, buồn bã một lúc rồi trút tiếng thở dài:
- Vậy thì tại hạ không còn gì để nói. Thiếu nữ quay lưng, lạnh nhạt:
- Người đi được rồi.
- Tại hạ xin cáo từ. Nói rồi, Ngạo Thiên rời lều trúc lững lờ bước đi. Tâm trạng Ngạo Thiên lúc đó bỗng buồn bã, thất vọng, chán chường một cách kỳ lạ. Ngạo Thiên đi được một đoạn, bỗng nghe giọng thanh tao của thiếu nữ áo hồng vọng theo.
- Âu Dương công tử, xin dừng bước! Ngạo Thiên dừng chân quay lại mà trong lòng có một cảm giác bồi hồi rất lạ, vui buồn lẫn lộn. Thiếu nữ áo hồng thong thả đến trước mặt Ngạo Thiên. Nàng dừng lại nhìn chàng bằng ánh mắt thật dịu dàng:
- Giờ công tử định đi đâu? Bất giác, Ngạo Thiên nghĩ đến Tuyết Từ. Nàng cũng một lần hỏi chàng như thế bằng thái độ quan tâm, ân cần thật làm cho người cảm động.
- Tại hạ về Thành Nam.
- Công tử đối với bệnh của mình có cách nào điều trị không?
- Tại hạ không có cách gì, đành phó thác sinh mệnh cho trời. Thiếu nữ im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Tiểu nữ có một đề nghị.
- Xin cô nương cứ nói.
- Bệnh của công tử là do kinh mạch tắc nghẽn, đêm qua tiểu nữ thử vận công đã thông kinh mạch cho công tử, tiếc rằng nội lực không đủ nên đành bất lực. Tuy nhiên, gia mẫu nội công thâm hậu, có lẽ sẽ giúp được cho người. Nếu công tử thuận lòng, chờ gia mẫu vào Trung Nguyên, tiểu nữ sẽ nói người trị bệnh cho công tử.
- Ngạo Thiên nghe xong mấy câu đó thì cảm động không sao nói được thành lời. So với sự quan tâm của Tuyết Từ thì tấm lòng của thiếu nữ áo hồng hôm nay còn tận tình chu đáo hơn nhiều. Giữa lúc đó, Ngạo Thiên bỗng nghĩ đến Khương gia, đến mười mấy mạng người chết thê thảm trước miếu thành hoàng, đến mưu đồ nghiệp của Thuận Thiên giáo khiến chàng nguội lạnh cả lòng. Ngạo Thiên cất giọng lạnh lùng:
- Đa tạ cô nương đã quan tâm, nhưng tại hạ và cô nương không cùng chí hướng, tại hạ đã trót một lần mang ơn cô nương, ngày sau có cơ hội nhất định sẽ đền đáp.
- Người... Thiếu nữ giận đến nỗi không nói thành lời, nàng trợn mắt nhìn Ngạo Thiên:
- Người... người... thật quá ngông cuồng.
- Xin thứ cho tại hạ đã nói thẳng.

- Người không cần quan tâm đến mạng sống của mình sao?
- Sống chết có số, hưởng chi nếu tại hạ sống mà bị nhân sĩ Trung Nguyên khinh rẻ thì thà chết đi còn hơn. Thiếu nữ bật lên tiếng cười lạnh lẽo:
- Hừ! Đã thế thì người cứ đi tìm cái chết.
- Tại hạ cáo từ. Dứt lời, Ngạo Thiên quay lưng đi thẳng. Thiếu nữ áo hồng giậm chân ra vẻ tức tối vô cùng. Có lẽ trong đời nàng mới chỉ gặp người vừa ngông cuồng bạt mạng, vừa kiêu ngạo ngang tàng như Ngạo Thiên là một.
- oOo-
- Ngạo Thiên từ hôm qua không có gì vào bụng, giờ tập tễnh đi được mấy dặm đường thì cảm thấy đói khát vô cùng. Chàng vừa cố gắng đi, vừa nghĩ đến Mạnh gia trang trong lòng buồn bực không vui.
- Ngạo Thiên đi được nửa ngày thì đến một thị trấn nhỏ chừng vài mươi nóc nhà. Chàng tìm một ngôi tửu quán, chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe trên lầu có tiếng đập vỡ bát đĩa loảng xoảng, rồi tiếng mắng chửi ồm tỏi vọng xuống:
- Đồ khốn kiếp! Các người mang cho lão gia rượu gì thế này? Thử nước lã mà cũng gọi là rượu sao? Tiếng tiểu nhị rối rít:
- Xin lão gia bớt giận! Tửu điểm ở nơi hẻo lánh này, chỉ có rượu này là ngon nhất, xin lão gia dùng tạm.
- Đã không có rượu ngon thì dẹp quách bản hiệu đi. Hừ! Lão gia hôm nay tâm trạng không vui, để ta đập nát cái quán nhà người giải sầu vậy. Ngạo Thiên nghe mấy lời đó thì buồn cười không nín được. Chàng gọi gã chủ quán đang sợ xanh mặt đến hỏi:
- Phải chăng trên lầu là một hòa thượng to béo?
- Khách quan cũng biết lão ư? Đúng là lão hòa thượng to béo. Hôm nay bồn quán không tránh khỏi đại họa rồi.
- Huynh dài dừng lo, hãy mang đến cho tiểu đệ một bình rượu. Tiểu đệ sẽ đi gặp lão. Chủ quán mừng quá vội vàng đi lấy rượu, Ngạo Thiên cầm bình rượu hỏi:
- Rượu ngon chứ? Tên chủ quán nhăn nhó:
- Quán tôi chỉ có mỗi loại rượu này.
- Thế cũng được. Nói rồi, Ngạo Thiên cầm bình rượu đi lên lầu. Chàng vừa lên hết mấy bậc thang thì dừng ngay phải tên tiểu nhị bị Xú Hòa Thượng đá một phát văng đi mấy vòng. Tên tiểu nhị lồm cồm ngồi dậy chạy tuốt xuống nhà. Ngạo Thiên cất giọng nói to:
- Người nào đã làm cho tiền bối tâm trạng không vui? Xú Hòa Thượng đang đập phá liên dừng tay nhìn lên, lão trợn mắt khi thấy chàng:
- Người... Ngạo Thiên tươi cười bước vào:
- Văn bối là người chứ không phải là ma đâu. Xú Hòa Thượng nhảy căng lên, lão túm lấy Ngạo Thiên, vui mừng như một đứa trẻ:
- Tiểu quỷ! Hóa ra là người chưa chết. Người làm lão phu đi tìm kiếm mệt nhọc quá. Ngạo Thiên trong lòng xúc động:
- Đa tạ tiền bối đã quan tâm.
- Đa tạ cái khỉ gì! Người chưa chết là tốt rồi, lão phu cũng còn có cái mặt mà chường ra giang hồ. Người cầm cái quỷ gì thế? Rượu phải không? Đã thế, hôm nay phải uống say một bữa.
- Nhưng đây là rượu nước lã.
- Nước lã cũng uống, lão phu chúc mừng người.

Nói rồi, lão túm lấy bình rượu rót ra hai chén lớn. Ngạo Thiên nhìn thấy thái độ của lão, tinh thần cũng cảm thấy vui vẻ. Rồi đó hai người gọi thêm rượu thịt chén một bữa thật no. Ngạo Thiên từ từ kể cho lão nghe những chuyện đã xảy ra với mình. Trong lòng Ngạo Thiên giờ đây chẳng những không nghi ngại Xú Hòa Thượng, mà ngược lại còn cảm thấy lão không xấu chút nào. Nghe xong câu chuyện của Ngạo Thiên, hòa thượng bỗng nhìn chàng chăm chú một lúc rồi nói:

- Tiểu huynh đệ! Người là người có phúc tướng, gặp nạn chẳng những không chết mà còn được tặng mười năm công lực, cơ duyên này quả thật không nhỏ. Rồi lão nói luôn:
- Con nhãi họ Tạ xem chừng có cảm tình đặc biệt với người. Nó năm lần bảy lượt dẫn lão phu phải đi tìm người. Ngạo Thiên nghe xong thì đỏ mào đỏ mặt. Xú Hòa Thượng hứng chí cười khà:
- Chà! Lão phu xem chừng người có số đào hoa. Không ngờ người dung mạo chẳng ra gì mà được đến hai đại mỹ nhân quan tâm. Lão phu có lời bái phục người đây.
- Xin tiền bối đừng cười vãn bối như thế. Hòa thượng không đùa nữa, lão đổi giọng nghiêm trang:
- Giờ người có dự tính gì không?
- Tiền bối không hỏi suýt nữa vãn bối quên mất.
- Chuyện gì thế?
- Tiền bối có biết nơi nào gọi là Mạnh gia trang không?
- Mạnh Lão Đầu Tử?
- Đúng... Đúng... Chính là chỗ đó.
- Lão phu biết. Có chuyện gì chẳng? Ngạo Thiên đứng lên nói:
- Tiền bối đi với vãn bối một chuyến đến Mạnh gia trang chứ?
- Đi làm gì?
- Trên đường đi, vãn bối sẽ nói. Xú Hòa Thượng cũng sốt sắng đứng lên:
- Được, lão phu đi với người một chuyến. Lần này, người muốn lão phu đi cùng chứ không phải lão phu ép người đâu nhé. Ngạo Thiên nghĩ đến những chuyện đã xảy ra giữa hai người mà có phần hơi xấu hổ:
- Trước đây, vãn bối có gì không phải xin tiền bối lượng thứ.
- Ồi dào! Người đừng có đàn bà như thế. Chúng ta đi thôi nào! Dứt lời, lão nắm tay chàng bay vèo qua cửa sổ rồi thì triển khinh công phóng đi luôn.

13. Thủ Đoạn Nham Hiểm

Đứng trước cổ quan tài là thư sinh che mặt đã từng ra tay với Âu Dương Ngạo Thiên, cạnh đó là Điện Tiền hữu sứ Thái Bảo Cổ Ngạn. Thư sinh che mặt lạnh lùng lên tiếng:

- Hoắc Đô! Từ trong đám võ sĩ bước ra một trung niên đại hán có một vết sẹo dài vắt ngang trên gương mặt góm gíếc:
- Thuộc hạ có mặt.
- Ta phong người làm đường chủ Hắc Kỳ đường. Hoắc Đô rạp mình hô to:
- Đa tạ thiếu môn chủ. Lập tức Hoắc Đô được khoác lên mình chiếc áo đường chủ. Đợi cho mọi việc xong xuôi, thiếu niên che mặt cất giọng lạnh lẽo:

- Các người nghe rõ đây! Từ nay, Thuận Thiên giáo là kẻ thù số một của bốn môn. Bọn võ sĩ đồng thanh hô to:

- Thuận Thiên giáo là kẻ thù số một!

- Truyền lệnh của bốn thiếu gia, truy sát Thuận Thiên giáo.

- Truy sát Thuận Thiên giáo!

Trong đêm tiếng thét lồng lộng của mấy mươi tên võ sĩ vang vọng cả mái rừng, khí thế dờn non lấp biển. Thế nhưng giữa lúc ấy, bỗng vang lên một tiếng hừ khê lạnh lẽo. Nhân vật trong bóng đêm cười khẩy thêm một tiếng, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho cục trường lặng phất như tờ. Tiếng hừ ấy, giọng cười khùng bố ấy từ khi tái xuất võ lâm Trung Nguyên đã làm cho không ít cao thủ phải kinh hồn bạt vía. Thiếu niên che mặt quắc mắt nhìn vào đêm tối.

- Kẻ nào?

- Chính là kẻ thù số một của người đây. Lời nói chưa dứt đã thấy người xuất hiện. Không biết lão dùng thân pháp gì mà như ma quỷ hiện hồn, trong một cái chớp mắt đã thấy lão đứng sừng sững giữa cục trường trong vòng vây của Hắc Kỳ đường. Cự Hỏa Linh Vương ngửa cổ bật lên tiếng cười khùng khục rồi cất giọng như ma kêu quỷ gào:

- Hay cho câu “kẻ thù số một”! Bốn giáo há lại không xem các người là kẻ thù số một sao? Điện Tiền hữu sứ, Thập Nhị Thái Bảo Cổ Ngạn gầm lên:

- Người đến đây thật đúng lúc, bốn sứ đang muốn đi tìm người thanh toán đây. Hấn chấp chờn muốn động thủ, thiếu niên che mặt khoát tay ngăn lại rồi hướng về phía đối phương, phát giọng lạnh lẽo:

- Người báo danh đi.

- Lão phu Cự Hỏa Linh Vương.

- Xem chừng người là nhân vật võ lâm Trung Nguyên, tại sao lại gia nhập ngoại giáo?

- Điều đó chẳng nhai nhà người không cần biết. Thiếu niên cất giọng hỏi tiếp:

- Bốn môn có thù oán gì với tà giáo các người?

- Việc này người lại càng không xứng để hỏi. Thiếu niên xem chừng không nhịn nổi nữa:

- Đã thế, ta lấy mạng người trước. Dứt lời, hấn cất hữu chưởng vẽ một vòng tròn, lập tức hiện ra một quả cầu lửa, kèm theo đó là tiếng thét rợn người:

- Nằm xuống cho ta! Một chưởng Tụ Hỏa Dương Quang đánh ra trong cơn tức giận đã phát huy đến cùng cực chân truyền tuyệt học của Công Tôn Ngạn, uy thế quả thật khiến người ta phải kinh khiếp. Quả cầu lửa phát ra sức nóng khủng khiếp, nó đi tới đâu phát hỏa thiêu rụi cỏ cây đến đó. Cự Hỏa Linh Vương hãi hùng kêu lên:

- Ối chao... ! Lão quăng mình ra hàng chục trượng, râu tóc dựng đứng, gương mặt xương xẩu lộ vẻ kinh hoàng tột độ. Chỉ chậm một tích tắc thôi là lão đã bị thiêu ra tro. Lần trước lão và vợ một chiêu phối hợp đắc thủ trước Trương Thiên Hoàn là bởi vì họ Trương luyện nghệ chưa tinh. Lần này đối phương là con trai của Công Tôn Ngạn dĩ nhiên thành tựu của Tụ Hỏa Thần Công có sự khác biệt. Lão chưa kịp định thần thì thiếu niên đã phát ra tiếng cười lạnh lẽo:

- Hừ! Người chạy đi đâu.

- Chớ có ăn hiếp phu quân của lão vương. Lời vừa dứt thì khối thịt tròn của Mộc Sát Linh Vương đã xuất hiện. Mụ tròn xoe đôi mắt ốc nhồi nhìn thiếu niên che mặt:

- Người là gì của Công Tôn Ngạn?

- Mụ tiếp bốn thiếu gia một chưởng ta sẽ nói cho mụ nghe.

- Thằng nhóc phách lối! Đã thế phu phụ ta cho người ném mùi lợi hạ của Tương Quy Triệt Cốt chưởng.

Dứt lời, vợ chồng mù đầu lưng nhập bốn chưởng thành hai. Phút chốc, thân hình kỳ dị của hai vợ chồng xoay trong như con vù, tốc độ mỗi lúc càng nhanh, tạo thành cơn gió trốt lại dậy lên một đám bụi mù mịt. Cơn lốc thịt vẫn xoay tròn, bất ngờ vọt lên bổ nhào về phía đối phương với một tốc độ kinh hồn.

Bên này, thiếu niên cười nhạt. Lần này hấn cắt cả song chưởng lên, vận dụng tối đa nội lực vào chiêu Tụ Hỏa Thần Công. Hai quả cầu lửa phóng vọt ra đón lấy cơn lốc thịt. Trong khoảnh khắc ấy, trước khi sự va chạm xảy ra hoàn toàn không có hơi thở. Một cách tự nhiên hầu như không còn có một nhân vật nào ở đương trường duy trì sự hô hấp. Chỉ có tiếng lửa reo, tiếng cuồng phong phẫn nộ.

Bùng... Bùng... Hai tiếng nổ long trời lở đất. Đám đệ tử Hắc Kỳ đường bị dư lực đánh dạt đi, một số ngọn đuốc trên tay chúng tắt ngấm, số còn lại lay lắt như vừa bị một trận cuồng phong thổi qua. Thiếu niên che mặt vẫn đứng yên, thần thái không chút lay động.

Bên kia, vợ chồng Lý thị râu tóc cháy xém, áo bào nhuộm máu đỏ tươi. Trên hai gương mặt dị dạng vẫn còn vương nét hãi hùng kinh khiếp. Nên biết vợ chồng Lý thị tuổi đời đã quá bốn mươi, xét về thời gian tu luyện còn nhiều hơn số tuổi của thiếu niên che mặt. Hơn nữa, lần này đánh ra một chiêu Tương Quy Triệt Cốt Chưởng là sự phối hợp tu vi cả đời nội lực của họ, sức mạnh nhân đôi, thế mà kết quả thật ngoài sức tưởng tượng. Vì thiếu niên che mặt nên không nhìn được thần sắc của hắn lúc này, nhưng nghe qua giọng nói thì thập phần ngạo mạn:

- Thuận Thiên giáo chỉ có thể thôi sao? Mộc Sát bà bà phun ra một ngụm máu tươi, thương thế xem ra không nhẹ nhưng khẩu khí vẫn còn hung hăng:

- Cuồng đồ! Ngươi chó vội đắc ý! Thiếu niên che mặt phát cánh tay trái:

- Bắt chúng cho ta! Cổ Ngạn vừa động thân định ra tay thì bỗng giữa thình không vang lên tiếng lục lạc leng keng một điệu nhạc vui tai. Trong đám thuộc hạ Hắc Kỳ đường bật lên tiếng kêu thảng thốt:

- Kiệu hoa... Kiệu hoa... Thật vậy, cỗ kiệu hoa nhẹ nhàng đáp xuống đương trường. Tiếng leng keng vừa dứt, lập tức có một thứ mùi hương lan xạ cực kỳ phong nhã thoảng lên trong gió. Bốn thiếu nữ thướt tha chuyển mình nhẹ nhàng đến đỡ vợ chồng Lý thị dìu họ đến trước cỗ kiệu. Hai vợ chồng quỳ xuống trước cỗ kiệu, đồng thanh nói:

- Phu phụ thuộc hạ thất thủ làm nhục thánh mệnh, xin thiếu chủ phát lạc. Vẫn giọng nói thỏ thẻ, nhu mì lần trước ở Khương gia phát ra:

- Hai người đứng lên đi!

- Tạ ơn thiếu chủ. Giọng nói trong cỗ kiệu lần này có phần lạnh nhạt:

- Các hạ phải chăng là thiếu môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn? Thiếu niên không đáp mà lạnh lùng hỏi lại:

- Tôn giá phải chăng cũng là thiếu giáo chủ Thuận Thiên giáo.

- Chính là tiểu nữ.

- Tại hạ có thể hỏi tôn giá một câu không?

- Không. Nếu không có tấm khăn che mặt hẳn sẽ nhìn thấy sự bàng hoàng sửng sốt trên gương mặt của tên thiếu môn chủ. Thái độ lạnh lùng dứt khoát của đối phương làm hắn chứng hững mắt một lúc mới thốt ra lời:

- Chúng ta là kẻ thù chẳng?

- Đúng vậy. Hắn bật tiếng cười khẩy:

- Tôn giá liệu có bao nhiêu phần bản lĩnh đây?

- Các hạ muốn đơn đấu hay hỗn chiến?

Từ đầu đến cuối, giọng nói trong cỗ kiệu dù là đối nghịch nhưng vẫn nhẹ nhàng thanh thoát, trong trẻo hồn nhiên. Nếu không phải ở vào hoàn cảnh khủng bố này thì hẳn là giọng nói ấy sẽ có một sức hút mãnh liệt làm dao động lòng người.

Thực tế, thiếu niên che mặt đang dao động, tâm thần bất ổn. Từ xưa đến nay hắn dưới một người và trên vạn người. Thân phận của hắn thập phần cao ngạo. Thế mà hôm nay, giữa vòng vây của đám thuộc hạ Hắc Kỳ đường xuất hiện một nhân vật thần bí mà giọng nói biểu hiện một khí độ còn kiêu hãnh hơn hắn bội phần. Điều đáng nói, đó lại là giọng của một thiếu nữ tuổi đời chưa quá đôi mươi. Hắn chiếu tia mắt có phần nham hiểm nhìn vào cổ kiệu.

- Tôn giá sao không dời gót ngọc cho tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan.
- Các hạ sao không bỏ tấm khăn che mặt ấy đi?
- Tại hạ...
- Đừng nói nhiều lời vô ích, các hạ chọn cách giao chiến đi.
- Tại hạ... Không muốn đánh nhau với nữ nhân.
- Đêm nay, e rằng các hạ không muốn cũng không được.
- Chung quy bốn môn có thù oán gì với quý giáo? Người trong cổ kiệu im lặng một lúc rồi chợt hỏi:
- Các hạ phải chăng là nhi tử của Công Tôn Ngạn và Tư Mã Quỳnh Dao?
- Chính là tại hạ. Giọng nói trong cổ kiệu bỗng trở nên khô khốc, biến đổi dị thường:
- Đêm nay, nếu các hạ may mắn còn sống thì hãy về nói với song thân rằng có người xưa đến đòi nợ máu.
- Tôn giá... Hắn chưa nói dứt câu thì bỗng thấy cục trường đột nhiên khác lạ. Tấm màn kiệu hoa đang phát phơ lay động bỗng căng phồng lên kèm theo giọng cảnh cáo:
- Đỡ chưởng này!

Không có dấu hiệu gì đặc biệt nhưng thiếu niên cảm thấy có một áp lực ghê gớm đang đổ về phía hắn. Rồi hắn nhìn thấy một luồng đạo lực âm nhu nhằm thẳng vào hắn. Không một tiếng động, không mấy may lay động một hạt bụi hay một chiếc lá nào, nhưng không vì thế mà áp lực của chưởng này không ghê gớm. Ngược lại, nó cực kỳ hung hãn, tiềm ẩn một sức mạnh chết chóc và đầy sự hủy diệt. Hắn cất chưởng lên sau một chút do dự.

Chính trong cái tích tắc của sự không dứt khoát ấy đã làm cho hắn ở thế hạ phong. Chưởng của hắn chậm hơn đối phương, nguồn chân lực chưa vận dụng đầy đủ. Cho đến trước khi chạm phải chưởng của hắn thì nguồn lực đạo âm nhu của đối phương xem chừng không có gì ghê gớm. Chỉ đến khi gặp phải kinh lực phản kháng thì sức mạnh khủng khiếp của một chưởng ấy mới làm người ta kinh hồn táng đờm. Hắn nhận ra điều đó trong cái tích tắc sau cùng hắn đề khí nhảy vọt về phía sau, kèm theo đó là một tiếng nổ nhỏ đẩy hắn bay vọt đi cùng với một cột máu từ miệng hắn phun ra kéo dài trên cổ.

Chính sự sáng suốt sau cùng đã cứu hắn thoát chết. Thiếu niên che mặt rớt xuống đất, dư lực còn đẩy hắn lùi thêm mấy bước nữa. Trên khóe miệng hắn, một dòng máu tươi chảy dài xuống tận vạt áo bào trắng. Vừa định thần lại, hắn liền phát cánh tay áo:

- Xông lên cho ta!

Điện Tiền hữu sứ Cổ Ngạn cùng đi với đám Hắc Kỳ đường lập tức bu vào lấy cổ kiệu và bốn thiếu nữ áo hồng. Bọn chúng tất nhiên chỉ là bầy dê trước con mãnh hổ, ngay cả Cổ Ngạn cũng không phải là đối thủ. Trong đêm tối vang lên hàng loạt tiếng kêu thảm khốc. Thấy người ngã xuống máu nhuộm cả đường trường.

Một lần nữa cơ trí xảo hoạt đã cứu thiếu niên che mặt thoát chết. Hắn đã lợi dụng sự thiêu thân của thuộc hạ, trong thoáng chốc phóng đi mất dạng. Cũng chỉ vì một thoáng bị cản trở ấy mà thiếu nữ trong kiệu không kịp truy bắt kẻ thù số một của nàng.

14. Sa Vào Tay Địch

- Thảm quá... Thảm quá... Lão cúi xuống rút lá cờ Thuận Thiên cắm trên xác Mạnh trang chủ rồi thốt lên:
- Võ lâm đại loạn mất rồi. Ngạo Thiên bất giác nghĩ đến hình dạng mảnh mai yếu đuối, giọng nói dịu dàng thỏ thẻ của thiếu nữ áo hồng mà không ngăn được tiếng thở dài. Xú Hòa Thượng kéo tay Ngạo Thiên:
- Tiểu tử! Chúng ta đi thôi! Họ ra khỏi Mạnh gia, không ai nói thêm một lời nào nữa. Cuối cùng, Ngạo Thiên không chịu được lên tiếng:
- Tiền bối! Chúng ta phải làm gì đây? Xú Hòa Thượng thở dài:
- Họa chẳng Bạch Hạc Lão Nhân sống lại. Ngạo Thiên không ngăn được nghẹn ngào:
- Lão nhân gia... Người đã tạ thế rồi!
- Chỉ còn có võ công trong Cổ Phù may ra...
- Cổ Phù không ở trong tay lão nhân gia. Lão hòa thượng trợn mắt nhìn chàng. Ngạo Thiên biết mình đã lỡ lời nên cất tiếng thở dài.
- Tiểu tử!
- Hòa thượng gần giọng:
- Người còn không nói hết ra đi.
- Tiền bối còn muốn văn bối nói gì đây?
- Người đích thị là đệ tử của Bạch Hạc Lão Nhân. Xú Hòa Thượng không hỏi mà khẳng định. Ngạo Thiên biết mình không thể chối quanh được nữa.
- Văn bối không phải đệ tử của lão nhân gia.
- Người còn chối?
- Đó là sự thật, văn bối không hề dối trá. Hòa thượng dừng lại chiếu đôi mắt sáng rực vào chàng. Ngạo Thiên mím môi nói:
- Văn bối là truyền nhân của Trí Nguyên đại sư.
- Người... Xú Hòa Thượng trợn tròn đôi mắt nhìn thiếu niên lưng gù, lão lắp bắp:
- Người... Người nói nhầm gì thế? Âu Dương Ngạo Thiên chuyển giọng nghiêm nghị:
- Đó là sự thật, tiền bối tin hay không là tùy. Việc này mơ hồ đến nỗi văn bối là người trong cuộc cũng không hiểu rõ được. Trí Nguyên sư phụ chỉ để lại cho văn bối hai chữ “cơ duyên”. Hòa thượng nghiêm sắc mặt ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt lão gật gù cái đầu trục:
- Có thể... Có thể lắm... Người là người có cốt cách phi phàm, chỉ tiếc rằng... Lão không nói hết câu. Liền đó, lão nhìn chàng bằng ánh mắt khác hẳn, giọng lão cũng thay đổi:
- Tiểu huynh đệ, xem ra tương lai của võ lâm trông chờ vào người đấy. Ngạo Thiên không khỏi thở dài:
- Văn bối còn không biết mình sống đến ngày nào...
- Người đừng lo! Trí Nguyên đại sư là bậc phi phàm. Nếu người đã nhận người làm đệ tử thì nhất định người không yếu mệnh. Dừng lại một lúc, lão bỗng nói:
- Hãy đi theo ta! Dứt lời, lão nắm tay chàng rồi đường cái quan phóng vút vào rừng. Lão dừng lại trước một gốc cây đại thụ vắng vẻ, rồi chẳng nói chẳng rằng, lão ấn chàng ngồi xuống. Bàn tay hộ pháp của lão đặt lên đại huyệt Thiên Linh Cái của chàng. Liền đó Ngạo Thiên cảm thấy có một dòng nội lực tuôn vào người chàng như thác đổ. Thời gian trôi qua. Có một lúc, Ngạo Thiên rơi vào trạng thái mơ màng, chừng chàng giật mình choàng tỉnh thì đã thấy Xú Hòa Thượng đứng gần đó nhìn chàng bằng ánh mắt thư thả. Lão cất tiếng:

- Tiểu huynh đệ, ngươi cảm thấy thế nào? Ngạo Thiên vươn vai đứng dậy:
- Vãn bối nghe trong người khỏe khoắn lắm.
- Lão phu vừa tặng cho ngươi mười năm công lực, tổng cộng bây giờ ngươi đã có năm mươi năm nội công. Trong một khoảng thời gian nhất định, nếu không có biến cố gì xảy ra, ta tin rằng quái bệnh trong ngươi sẽ không phát tác.
- Tiền bối... Ngạo Thiên sững sốt kêu lên. Trong một lúc chàng xúc động quá, nghẹn ngào không nói được thành lời. Đến lúc này, trong cuộc đời phiêu bạt của chàng đã mang nặng ba mươi năm nội công ân tình của Bạch Hạc Lão Nhân. Rồi mười năm công lực mà chàng khó lòng trả được cho hồng y nữ, chủ nhân kiêu hoa. Bây giờ... Với mười năm nội công này của Xú Hòa Thượng, chàng quả thật không còn biết nói gì hơn. Xú Hòa Thượng bỗng bật lên tiếng cười sảng khoái rồi lão thân tình khoác vai chàng:
- Chúng ta đi thôi! Họ nhắm con đường mòn phía trước thẳng tiến. Đang đi, đột nhiên Xú Hòa Thượng kéo chàng dừng phát lại, đôi mắt lão xạ ra một tia hung quang:
- Kẻ nào đó? Giọng lão oang oang làm chấn động cả một góc rừng. Liền theo đó là một giọng nói nhu mì, mềm mại của nữ nhân.
- Hòa thượng quả là thánh tai. Kèm theo đó bóng người xuất hiện. Hai thiếu nữ ngoài hai mươi tay cầm kiếm, y phục toàn xanh đáp xuống đường trường với một thân pháp vô cùng kỳ ảo. Một trong hai thiếu nữ hướng về Ngạo Thiên cất giọng thánh thót:
- Các hạ phải chăng là Âu Dương Ngạo Thiên?
- Chính là tại hạ.
- Nô tỳ lĩnh mệnh Tư Mã phu nhân mời Âu Dương công tử quang lâm bốn môn một chuyến. Xú Hòa Thượng buột miệng kêu lên:
- Tư Mã Quỳnh Dao? Thiếu nữ còn lại quét tia mắt lạnh lẽo nhìn lão:
- Hòa thượng có thể đi được rồi. Xú Hòa Thượng bật lên tiếng cười khan:
- Tiểu yêu nữ giọng lưỡi phách lối quá.
- Ở đây không có chuyện của lão.
- Ha ha... Đã thế, lão phu lại càng thích can dự.

Thiếu nữ áo xanh cười nhạt một tiếng, rồi không nói không rằng rút kiếm nhắm Xú Hòa Thượng xuất thủ. Thanh kiếm trong tay nàng ta chớp lên, một chiêu đánh ra nhanh tựa điện quang nhằm thẳng yết hầu Xú Hòa Thượng.

Nên biết, Ngũ Kiếm Kỳ môn lấy kiếm mà xưng danh, trên giang hồ không ai là không biết sự lợi hại của nó. Xú Hòa Thượng cũng biết thế, nhưng lão cậy mình già đời lại khinh thường đối phương nhỏ tuổi. Lão gầm lên một tiếng, cử thanh bát xà mâu đập thẳng vào cánh tay cầm kiếm của đối phương. Chỉ thấy thiếu nữ xoay nhẹ cổ tay, chân phải bước ngang một bước lập tức thoát khỏi tầm sát thương của thanh bát xà mâu. Xú Hòa Thượng đánh hụt một chiêu, lão chưa kịp thu hồi vũ khí thì thanh kiếm trong tay thiếu nữ đã phóng ra chiêu thứ hai, lưỡi kiếm phóng về phía cổ tay còn chơi với của lão với tốc độ kinh người mà cũng cực kỳ chính xác.

- Ối chao... ! Xú Hòa Thượng kêu lên thất thanh, lão buông rơi binh khí nhảy vọt ra ngoài tám thước. Chỉ chậm một tích tắc thôi, hoặc giả lão ngoan cố phản kích thì cánh tay lão đã bị hủy hoại dưới thanh kiếm lợi hại rồi. Bên này, thiếu nữ còn lại động thân, chỉ một cái lắc nhẹ nàng đã đến bên Ngạo Thiên tóm lấy chàng ta, rồi phóng mình đi mất dạng. Thiếu nữ vừa động thủ buông tiếng cười nhạt rồi cũng phi thân theo đồng bọn, để lại Xú Hòa Thượng với gương mặt ngẩn ngơ, vừa bàng hoàng kinh hãi, vừa tức giận cùng cực. Tiếng gầm phẫn uất của lão làm lay động cả núi rừng.

15. Họa Phúc Khôn Lường

Cuối cùng, chàng nghe có tiếng bước chân của nhiều người, ánh sáng hắt xuống từ con đường hầm tăm tối. Rồi đó, chàng nhìn thấy hai lục y thiếu nữ cầm trên tay hai ngọn đuốc, theo sau là một trung niên mỹ phụ. Cánh cửa sắt được một thiếu nữ dùng chìa khóa mở ra. Họ bước vào phòng ngục. Bấy giờ Ngạo Thiên mới nhìn rõ dung mạo mỹ miều của thiếu phụ. Bà ta là người không thể đoán được tuổi tác. Bà ta có thể ngoài bốn mươi, nhưng nhan sắc phi phàm khiến bà ta không thua gì một thiếu nữ ngoài đôi mươi.

Trước khi bị bắt đi, Ngạo Thiên đã được nghe Xú Hòa Thượng nhắc đến cái tên Tư Mã Quỳnh Dao. Tư Mã Quỳnh Dao thì trên giang hồ không ai là không biết đến. Bà ta nổi danh không chỉ vì là phu nhân của Công Tôn Ngạn, mà còn vì nhan sắc phi phàm, một thời làm điên đảo vô lâm trước khi trở thành vợ của Công Tôn Ngạn. Tư Mã Quỳnh Dao nhìn chàng gù bằng ánh mắt đăm thắm, kèm theo đó là một nụ cười mê hồn:

- Tiểu huynh đệ người khỏe chứ? Ngạo Thiên đứng ngậy người, mắt nhìn thẳng đối phương. Mặc dù dung mạo khó coi nhưng không vì thế mà tự ti. Chàng lúc nào cũng giữ thần thái hơn người:

- Phu nhân có gì muốn nói với tại hạ chăng? Thiếu phụ khoát tay cho hai thị nữ lui ra, rồi chiếu tia mắt long lanh tình tứ nhìn Ngạo Thiên:

- Công tử phải chăng là Âu Dương Ngạo Thiên?

- Chính là tại hạ.

- Công tử có liên hệ gì với Bạch Hạc Lão Nhân? Câu hỏi không làm Ngạo Thiên ngạc nhiên. Trước khi bị bắt đến đây chàng đã biết mục đích của đối phương không gì ngoài Cổ Phù. Chàng cũng từng một lần chịu nhục hình dưới bàn tay thiếu môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn, mà hấn lại chính là con trai người đàn bà danh chấn giang hồ này. Ngạo Thiên bật lên tiếng cười nhạt:

- Điều đó, thứ cho tại hạ không đáp được. Tư Mã Quỳnh Dao không có vẻ gì phật ý. Bà ta vẫn tươi cười, đôi mắt long lanh, thân hình mềm mại lướt về phía Ngạo Thiên, kèm theo đó là một giọng nói êm như ru:

- Âu Dương công tử, người thấy nô gia thế nào? Nô gia có phải là xinh đẹp lắm không? Ngạo Thiên hai mắt vẫn nhìn thẳng vào đối phương không hề lay động. Định lực bất phàm ấy quả thật khiến người ta phải khâm phục. Đặc biệt là với một chàng trai tuổi đời chưa đến hai mươi như chàng thì lại càng đáng khen. Ngạo Thiên cất giọng lạnh lùng:

- Tư Mã phu nhân, xin bà hãy tự trọng.

- Công tử có trái tim bằng đá ư?

Dứt lời, mặt ta lắc nhẹ thân hình, lập tức tấm áo choàng lụa mỏng manh rơi xuống để lộ tấm thân yêu kiều ngà ngọc. Làn da mịn trắng vô song, hầu như không có chút tỷ vết. Bộ ngực của mặt đầy đặn như ngực thiếu nữ đôi mươi, phập phồng lên xuống cánh yếm sen. Cảnh tượng gợi tình đó khiến cho dù là trang hào kiệt cũng phải lụy dưới lưới tình của mặt.

Nhưng... Âu Dương Ngạo Thiên vốn không phải là kẻ phàm phu tục tử. Chàng được Bạch Hạc Lão Nhân chọn trong số vạn người mà ra. Chàng là truyền nhân y bát của Trí Nguyên đại sư, một trong những lãnh tụ tôn kính nhất của vô lâm. Chàng phải là người có cốt cách phi phàm. Ngạo Thiên bật lên tiếng cười khẩy, thần thái không chút thay đổi:

- Phu nhân uống công rồi.

- Người...

- Xin bà hãy nghĩ đến con trai bà cũng xuýt soát tuổi như tại hạ.

Tư Mã Quỳnh Dao gương mặt nhợt nhạt thối lui ba bước, trợn tròn mắt nhìn Ngạo Thiên. Đây là lần đầu tiên có một nam nhân đứng vững sau chiêu u tình của mặt. Ngay cả đại ma đầu Công Tôn Ngạn năm xưa cũng từng bị mặt quyến rũ, thế mà hôm nay... Bất giác, mặt nhếch môi rít lên một giọng cười như rần rêu. Đôi mắt tình tứ của mặt bây giờ lộ hung quang, ác độc và đầy nham hiểm.

- Hảo tiểu tử!

Mụ rút qua kê răng:

- Ta đánh giá thấp ngươi rồi.

- Cảm ơn phu nhân quá khen.

- Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi là gì của Bạch Bình?

- Phu nhân đừng phí công vô ích.

- Ngươi... Liền đó Ngạo Thiên nói tiếp luôn:

- Cổ Phù không có trong tay tại hạ. Mà dấu có, tại hạ cũng không để rơi vào tay ác ma các người. Tư Mã Quỳnh Dao bật lên tiếng cười sắc súa:

- Ha ha... Ngươi quả là xứng với lời đồn. Thảo nào, Dương nhi phải thất thủ dưới tay ngươi.

- Phu nhân đã biết thế thì còn chờ gì mà không ra tay lấy mạng tại hạ đi? Âu Dương Ngạo Thiên nói những lời ấy bằng một thái độ bình thản vô song, tựa hồ chàng xem cái chết như một giấc ngủ dài. Thần thái anh hùng của chàng, khí độ phi phàm ấy bất giác làm nữ ma đầu như Tư Mã Quỳnh Dao cũng phải đôi phần kính nể. Đột nhiên đôi mắt mụ lóe lên một tia sát khí:

- Khá khen cho khí phách của nhà ngươi. Xem chừng nô gia không thể không giết ngươi. Ngươi có thể là mầm họa cho vô lâm hắc đạo. Lời vừa dứt, mụ động thân ra tay nhanh như tia chớp. Bất giác, mụ bật lên tiếng kêu thảng thốt:

- Cha chả... Mụ nắm chặt mạch môn của chàng, đôi mắt lim dim, miệng không ngớt kêu lên:

- Quái lạ... Thật quái lạ... Ngay sau đó, mụ mở choàng mắt ra nhìn thẳng vào chàng:

- Phải chăng lão họ Bạch đã truyền cho ngươi ba mươi năm công lực? Ngạo Thiên biết mình chẳng còn sống được bao lâu nên đáp bừa:

- Phải thế thì sao? Mụ tiếp tục tra vấn chàng:

- Sau đó ngươi lại nhận thêm mười năm công lực của một cô gái trẻ? Đến đây thì Ngạo Thiên không thể không kinh tâm. Mụ có thể bắt mạch mà đoán được tường tận sự việc như thế thì quả thật ngoài sức tưởng tượng của chàng. Chưa hết, mụ lại tiếp tục nói:

- Mới đây ngươi lại được một cao nhân tặng thêm cho mười năm công lực. Ta nói có đúng không?

- Điều đó có liên quan gì đến mụ?

- Liên quan... Liên quan lắm chứ!

Mụ cất tiếng cười đầy khoái trá:

- Ha ha... ha... Ta quyết định bắt ngươi quả thật không uổng công. Xem ra, ngươi đúng là mầm mống đại họa. Nếu trong người ngươi không có dị bệnh thì ngươi đã trở thành Bạch Bình thứ hai, thậm chí có thể sánh với Trí Nguyên đại sư không chừng. Tiểu tử ơi là tiểu tử! Ta không thể không giết ngươi rồi.

Dứt lời, mụ cất tả thủ biến thành ngũ trảo chụp xuống đầu chàng. Ngạo Thiên từ lâu đã đoán biết mình sẽ chết, nhưng đứng trước cái chết này, khi mà bao nhiêu tâm niệm chưa thể hoàn thành khiến chàng không ngăn được tiếng thở dài bi hận:

- Bẩm phu nhân, thiếu môn chủ đã trở về. Lục y thiếu nữ đứng ngoài cửa thông báo đúng vào lúc bàn tay của mụ ác phụ chỉ còn cách đỉnh Thiên Linh của Ngạo Thiên trong gang tấc. Mụ nói mà không quay lại:

- Bảo nó chờ ta trong đại sảnh.

- Nhưng thưa phu nhân, thiếu chủ bị thọ thương. Mụ rút tay về, trừng mắt nhìn thiếu nữ:

- Ngươi vừa nói gì?

- Thiếu môn chủ bị người ta đã thương. Mụ run giọng:

- Dương nhi... Bây giờ ở đâu? Phía trên vọng xuống một giọng nói có vẻ kích động:
- Mẫu thân! Dương nhi về rồi đây. Tư Mã Quỳnh Dao phóng nhanh ra ngoài kèm theo một khẩu lệnh để lại:
- Ném tên tiểu tử đó xuống Độc Phong động cho ta. Trước khi Ngạo Thiên bị thiếu nữ nắm tay lôi đi, chàng còn kịp nghe hai mẹ con trao đổi với nhau. Đúng là giọng nói của thiếu niên che mặt đã từng ra tay với chàng trong tòa miếu hoang:
- Mẫu thân! Xin trả thù cho Bảo nhi và các huynh đệ Hắc Kỳ đường.
- Kẻ nào đã thương con?
- Chính là chủ nhân kiêu hoa. Giọng Tư Mã Quỳnh Dao rít lên:
- Truyền lệnh của ta, toàn lực truy sát Thuận Thiên giáo!

-oOo-

Chàng bị lục y thiếu nữ kéo đi trong một đường hầm tăm tối. Xa xa có tiếng cuồng phong gào rít ghê rợn.

Độc Phong động hẳn là nơi để hành quyết của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Chàng vừa thoát chết trong gang tấc, nhưng cái chết đang chờ đợi phía trước hẳn không thể tránh khỏi.

Đường hầm càng lúc càng tối đen như mực. Có những ngọn gió quất mạnh vào người rất cả da thịt. Đột nhiên, phía trước hiện ra một vùng sáng le lói. Càng đến gần ánh sáng càng rõ hơn, nhưng tiếng cuồng phong cũng to hơn và những ngọn gió bây giờ quất vào người như những nhát kiếm chém.

Gió mỗi lúc càng thêm dữ dội. Phía trước vọng đến những tiếng động kinh hồn tựa như thác đổ, mà cũng giống như tiếng phản nộ của phong ba bão tố. Vùng ánh sáng đã hiện rõ trước mặt. Gió quất vào y phục đập lên những tiếng kêu phành phạch, tưởng chừng chỉ tiến tới dăm bước nữa thôi thì y phục bị xé nát dưới những luồng quái phong cuồng nộ. Thiếu nữ lục y đột nhiên dừng chân:

- Âu Dương Ngạo Thiên, ta chỉ đưa ngươi đến đây thôi. Ngạo Thiên bật lên tiếng cười nhạt, thần thái không chút run sợ. Lục y thiếu nữ không thể không thán phục:
- Cho dù là cao thủ võ lâm đứng trước cái chết cũng phải run rẩy đôi ba phần. Âu Dương công tử! Ta có lời khen ngươi đó. Ngạo Thiên lạnh nhạt:
- Bất tất phải thế.
- Ngươi đi thôi.

Dứt lời, nàng vung cánh tay, liền đó Ngạo Thiên bị ném đi như một món đồ vật vô tri. Ngay lập tức chàng cảm nhận được sự hung ác dữ dội của những ngọn gió kỳ dị thổi lên từ một đáy tuyệt động.

Chàng rơi vào vùng ánh sáng chói lòa, lập tức có cảm giác như bị cuốn vào một dòng thác cực lớn. Gió cuốn chàng đi với một tốc độ ghê hồn. Tiếng rít ghê rợn của nó tưởng chừng có thể xé rách màng nhĩ. Nó dễ dàng xé nát y phục trên người chàng. Ngạo Thiên nhắm mắt lại, hoàn toàn phó thác số mệnh cho trời. Chàng có cảm giác mình bị hút xuống đáy. Bất giác, không cam tâm, chàng vụt mở mắt ra. Ngay trước mặt chàng là một hố sâu đen ngòm. Nó hút những cơn gió dữ dội như một cái bọng nước khổng lồ, chỉ một tích tắc nữa thôi chàng sẽ bị cuốn vào trong cái lỗ đen ngòm ấy.

Đột nhiên... Kỳ tích xảy ra. Một sự thay đổi lạ lùng của tạo hóa. Cái lỗ đen bỗng dưng không hút gió nữa mà nó lại thổi ngược trở lên. Nó phun ra một luồng hơi cực mạnh, mạnh hơn bất kỳ thứ võ công thượng thừa nào. Ngay lập tức, Ngạo Thiên bị bắn ngược trở lên. Cùng lúc đó luồng quái phong cũng thay đổi. Nó không còn giống như dòng thác cuốn cuộn nữa, bây giờ nó hung hãn như trăm ngàn mũi tên vừa lao ra khỏi cung. Ngạo Thiên thét lên một tiếng cực kỳ đau đớn. Đó là một thứ cực hình ghê gớm nhất mà Ngạo Thiên từng nếm qua. Những ngọn cuồng phong từ dưới đáy vực phóng lên đâm vào chàng như những mũi tên, như những nhát roi quất thẳng vào da thịt, như những luồng chỉ phong từ một tay đại cao thủ phóng vào người chàng một cách không thương tiếc.

Thời gian trải qua không biết bao lâu, Ngạo Thiên vẫn chơi vui trong luồng quái phong như một trò chơi tàn bạo. Nhưng... Ngạo Thiên cũng cảm nhận được sự thay đổi kỳ lạ trong cơ thể chàng do chính những ngọn chỉ phong ấy tạo nên. Cuối cùng chàng ngất đi...

-oOo-

Nửa đêm, trong căn lều trúc phát ra tiếng sáo vi vu, một điệu nhạc vui tai của vùng quan ngoại. Trước lều dưới ngọn phong đăng, hai nữ tỳ Hương Đào, Hương Cúc nghiêm trang đứng gác.

Ngoài rừng, bỗng có vài tiếng động vang lên, sau đó vợ chồng Lý thị cùng với bọn Mã Siêu đồng loạt xuất hiện, cũng vừa lúc tiếng sáo trong lều im bật. Cự Hỏa Linh Vương cung tay hướng về phía lều trúc:

- Thiếu chủ! Bọn thuộc hạ đã trở về. Giọng nói nhu mì từ trong phát ra:

- Kết quả thế nào? Cự Hỏa Linh Vương đáp:

- Trường Bạch Xuân ngang ngạnh bất phục, thuộc hạ chiếu theo giáo điều đã truy sát toàn gia. Bên trong vọng ra tiếng thở dài cảm thán:

- Xem chừng võ lâm Trung Nguyên không dễ dàng khuất phục.

- Thuộc hạ tin rằng chỉ nay mai thôi bọn chúng sẽ khiếp sợ uy danh của bốn giáo mà cúi đầu thần phục.

- Còn phải giết bao nhiêu mạng người, tiêu diệt bao nhiêu môn phái nữa đây? Tiếng nói trong lều im bật một lúc rồi nói tiếp tục:

- Các người có tin tức gì của Âu Dương Ngạo Thiên không?

- Thuộc hạ chưa tìm ra tung tích của hấn. Đột nhiên, ngoài bìa rừng có tiếng cười lạnh lẽo rồi một giọng nói cất lên:

- Hấn đã chôn thầy dưới Độc Phong động rồi. Liền sau đó, bóng người xuất hiện. Hấn là một trung niên đại hán, trên mình khoác chiếc áo bào đỏ rực tựa máu. Đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí của hấn rọi thẳng vào lều trúc. Cự Hỏa Linh Vương lập tức lướt tới chắn trước mặt hấn. Lão quát lên:

- Cuồng đồ to gan! Sao dám làm kinh động chủ nhân ta? Trung niên đại hán bật lên tiếng cười nhạt:

- Các người phải chăng là đại biểu của Thuận Thiên giáo?

- Phải thế thì sao? Trung niên đại hán không để mắt đến Cự Hỏa Linh Vương, hấn hướng vào lều trúc:

- Cô nương phải chăng là thiếu giáo chủ? Giọng nói trong lều phát ra nhẹ nhàng:

- Chính là tiểu nữ. Các hạ sao không báo danh đi?

- Tại hạ Mông Khắc Điềm, tổng giám tổng đàn chủ, Đệ Tam Thái Bảo.

- Hóa ra là môn hạ Ngũ Kiếm Kỳ môn. Lời vừa dứt, rèm trúc lay động, bóng người thướt tha xuất hiện cùng với tiếng lục lạc khua lạnh canh trên chiếc cổ tay trắng ngà thon thả. Thiếu nữ áo hồng che mặt, chỉ thấy trong ánh mắt nàng thoáng hiện tia sát khí:

- Người tự tìm đến cái chết?

- Điều đó vị tất. Trung niên đại hán cất giọng cao ngạo. Gương mặt hấn lạnh như tiền:

- Hôm nay bốn tổng giám đến đây đòi nợ máu cho Hắc Kỳ huynh đệ. Lời vừa dứt, hấn đưa tay lên miệng huýt một tiếng thật to. Ngay lập tức trong rừng dậy lên những tiếng động lạ rồi đó bóng người vùn vụt xuất hiện. Thoáng chốc, lều trúc đã bị vây kín bởi mấy chục tay kiếm thủ áo đen, trên ngực có thêu hình kiếm kỳ màu xanh. Hóa ra bọn chúng thuộc Thanh Kỳ đường. Thiếu nữ áo hồng đảo mắt quan sát cục diện rồi bật lên tiếng cười đầy vẻ sảng khoái:

- Tốt lắm... Tốt lắm! Bốn cô nương đang muốn tìm các người thanh toán thì các người đã tự dẫn xác tới. Trung niên đại hán hắng giọng:

- Tiện tỳ! Đêm nay e rằng người không được toại nguyện đâu. MỘC SÁT bà bà nóng nảy bước ra:

- Thiếu chủ! Xin cho thuộc hạ lấy mạng tên cuồng đồ này! Thiếu nữ áo hồng khẽ gật đầu:
 - Người phải cẩn thận đó. Mộc Sát bà bà bản tính hung hăng, hễ có dịp đánh nhau là mụ lấy làm vui sướng lắm. Mụ trợn mắt nhìn đối phương trong khi môi nở nụ cười khoái trá:
 - Tiểu tử! Người nộp mạng đi!
- Lời vừa dứt, mụ đã vận đủ mười hai thành công lực vào trong chưởng nhắm thẳng đối phương quật thẳng tới. Lần trước, vợ chồng mụ đã nếm mùi lợi hại của Tụ Hỏa Thần Công từ thiếu niên che mặt, nên lần này mụ không hề có chút khinh xuất. Một chiêu đánh ra toàn lực, mụ quyết tâm lấy mạng đối phương.
- Bên này, trung niên đại hán hừ lạnh một tiếng, hần ung dung cất đờn chưởng lên vạch một vòng tròn trước mặt, lập tức hiện ra một quả cầu lửa. Hần hét to một tiếng “Chết! ”, rồi tổng thẳng quả cầu lửa đóng song chưởng của đối phương. Nên biết hần là đệ tử thứ ba của Công Tôn Ngạn nên thành tự về Tụ Hỏa Thần Công quả nhiên có chỗ hơn người. Một chưởng hần đánh ra tuy sau mà đến trước, uy lực tan vàng vỡ đá. Khi Mộc Sát Linh Vương phát hiện ra chỗ lợi hại của đối phương thì đã muộn.
- Bùng... Một tiếng long trời lở đất, Mộc Sát bà bà bị đánh thối lui liên tiếp. Miệng mụ học máu tươi, rồi không kìm lại nổi, mụ ngã ngửa xuống đất. Bên này, Cự Hỏa Linh Vương gào lên:
- Lão phu lấy mạng người. Vừa dứt lời, lão tung mình lên cao, song chưởng đánh vào nhanh như điện. Trung niên đại hán khẽ cười nhạt, cánh tay áo phất lên lập tức ngọn Tụ Hỏa Dương Quang phóng ra đón chưởng của đối phương. Lại một tiếng nổ đinh tai vang lên, Cự Hỏa Linh Vương bị đẩy ngược về phía sau. Lão chới với rơi xuống đất, thối lui liên tiếp ba bộ. Gương mặt xương xẩu của lão nhợt nhạt như tờ giấy, rõ ràng lão đã bị nội thương. Trung niên đại hán bật lên tiếng cười cuồng ngạo:
 - Ha ha... Đêm nay, các người tận số rồi.
 - Cái đó thì chưa chắc! Lời vừa dứt, chỉ thấy tả thủ lay động, lập tức cuồng phong nổi lên, một chưởng đánh ra từ ngọc thủ của thiếu nữ áo hồng làm cho cục trường ngột ngạt không thở được. Áp lực ghê gớm từ chưởng lực của nàng bao trùm lên cả một không gian rộng lớn. Chỉ nghe tiếng kêu thất thanh của trung niên đại hán:
 - Chết ta rồi! Liên theo đó là tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếng nổ âm ba, vang vọng trong núi rừng kéo dài không dứt. Chừng nhìn lại thì thấy thiếu nữ áo hồng đã bị đẩy lùi sát vách lều trúc. Giữa cục trường xuất hiện một trung niên mỹ phụ thần thái ung dung, nụ cười như hoa nở trên đôi môi mọng đỏ của bà ta. Người đó chính là Tư Mã Quỳnh Dao. Sau lưng mụ là bốn thiếu nữ áo xanh, tay cầm bảo kiếm. Giọng thiếu nữ áo hồng run run không sao kềm chế được:
 - Tôn giá là...
 - Tư Mã Quỳnh Dao! Lập tức, toàn thân thiếu nữ áo hồng rung động không ngớt. Giọng nàng kích động:
 - Ma nữ! Gặp người ở đây thật là tốt. Tư Mã Quỳnh Dao vẫn cười như hoa nở. Nhưng nụ cười của mụ, trong vô lâm không ai là không biết nó tiềm ẩn một sự ác độc nham hiểm khôn lường. Mụ cất giọng thánh thót:
 - Tiểu a đầu! Sao người không báo danh đi?
 - Mụ không xứng!
 - Thế sao? Người có vẻ thù hận nô gia lắm?
 - Đúng vậy.
 - Nô gia có làm lỗi gì với người chăng?
 - Không cần nhiều lời. Đêm nay bốn cô nương liều mạng với người.
- Thiếu nữ áo hồng từ khi nhập quan chưa hề gặp đối thủ. Mỗi lần ra tay chỉ nửa chưởng nàng đã đẩy lùi đối phương. Nhưng qua chưởng vừa rồi, cùng với lai lịch không nhỏ của Tư Mã Quỳnh Dao cho nàng biết nàng đã gặp phải đại kinh địch.

Nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng tâm cơ mẫn tiệp, đứng trước cục diện này, nàng âm thầm đề khí vận công vào song chưởng. Bất giác, thân hình kiều diễm của nàng lay động, không biết nàng dùng thân pháp gì mà quỷ dị khôn lường. Không đầy cái chớp mắt, nàng đã áp sát đối phương, hữu thủ vung chỉ, tả thủ đánh ra một chưởng nhanh như tia chớp. Một chưởng, một chỉ trong chớp mắt đã bủa vây đối phương cơ hồ không còn đường tẩu thoát. Bên này, Tư Mã Quỳnh Dao vụt đổi sắc mặt, sát khí hiện lên, mụ quát:

- Hảo công phu!

Liền đó, mụ uốn người như con rắn, thân pháp quỷ mị tựa như chẻ người mụ ra làm hai đoạn. Phần hạ bộ mụ né tránh ngọn chỉ phong trong gang tấc. Thượng bộ lập tức công ra một chưởng quật thẳng vào tâm chưởng của đối phương. Ngọc chỉ của thiếu nữ áo hồng đánh hụt đối phương, lập tức hạ sát một tay kiếm thủ Thanh Kỳ đường đứng ở phía sau.

Ngay sau tiếng thét của tên kiếm sĩ xấu số thì nhiều tiếng nổ “bụp... bụp” vang lên. Hai luồng cực đại âm nhu chạm vào nhau tạo nên một làn sóng kinh lực tuy lặng lẽ nhưng có sức hủy diệt khôn lường. Nó thổi tắt rụi mấy ngọn đuốc gần đó, đồng thời cũng đẩy lui thiếu nữ áo hồng liên tiếp ba bước. Cục trường trở lại im ắng. Rồi đó, tiếng cười ngạo nghễ của Tư Mã Quỳnh Dao cất lên. Thiếu nữ áo hồng không khỏi vụt ra một tiếng thở dài cay đắng. Vừa rồi, nàng dùng toàn lực đánh ra một chiêu sát thủ, vừa kết hợp giữa thân pháp quỷ mị vừa chỉ lực, chưởng phong bủa vây đối phương. Thế nhưng... Kết quả thắng thua đã sờ sờ ra trước mắt. Tư Mã Quỳnh Dao cất giọng kiêu ngạo:

- Nha đầu! Bằng vào chừng ấy thủ đoạn mà ngươi muốn đối đầu với bốn môn sao? Thiếu nữ áo hồng quan sát cục diện, biết rằng đêm nay mình khó thể thoát thân. Bất giác, nàng cất giọng uy nghiêm:

- Nhị vị Linh Vương nghe lệnh! Hai vợ chồng Mộc Sát bà bà lập tức bước tới:

- Xin thiếu chủ phát lệnh.

- Các ngươi tám người lập tức mở đường máu trở về bốn giáo. Mộc Sát bà bà thẳng thốt kêu lên:

- Thiếu chủ! Không thể như thế được! Thiếu nữ áo hồng trừng mắt nhìn mụ:

- Ngươi dám cãi lệnh ta ư? Mộc Sát bà bà cúi đầu sợ sệt:

- Thuộc hạ không dám. Nàng khẽ phát cánh tay, lập tức vang lên những tiếng kêu lanh canh của chiếc vòng lục lạc:

- Sao còn không đi?

- Nhưng còn thiếu chủ? Nàng khẽ cất tiếng cười. Quả thật, không ai dám tin rằng nàng có thể cười bình thản như thế giữa bầu không khí chết chóc này. Rồi nàng nhẹ nhàng nói:

- Các ngươi đi đi! Nói với mẹ ta trả thù cho ta. Bên kia, Tư Mã Quỳnh Dao cũng cười nhạt:

- Ngươi tưởng rằng có thể ra đi dễ dàng như thế sao? Nàng quắc mắt nhìn đối phương, lập tức nổi lên một tia sát khí rùng rợn trong đáy mắt long lanh của nàng. Một chút khí thế phi thường đó, bất giác bức mụ đàn bà lừng lẫy vào bậc nhất võ lâm nữ giới phải thối lui một bước. Như chỉ chờ có thế, một tiếng thét lanh lảnh phát ra từ miệng thiếu nữ áo hồng:

- Chết hết cho ta!

Thân hình nàng chớp lên, lao vút về phía đối phương. Mười ngọn chỉ phong phóng ra, lập tức lấy mạng mười tay kiếm thủ. Cái hay của nàng ở chỗ võ công nàng kém hơn Tư Mã Quỳnh Dao, nhưng ra tay bất ngờ, chiếm được thượng phong khiến đối phương không kịp ra tay chống đỡ.

Bên này, vợ chồng Lý thị cũng hét lên một tiếng tung chưởng đánh ra lập tức. Hương Đào, Hương Cúc cùng với bọn Mã Siêu sáu người cũng lập tức ra tay. Bọn chúng mỗi chiêu đánh ra đều dùng toàn lực khiến cho đối phương dù thực lực mạnh hơn cũng phải rối loạn hàng ngũ. Tư Mã Quỳnh Dao sau một tích tắc do dự mụ giận dữ rút lên:

- Nằm xuống cho ta! Mụ quật song chưởng vào người thiếu nữ áo hồng. Nhưng nàng vốn đã biết công lực của mình còn kém xa đối phương nên không đối chưởng mà dùng thân pháp quỷ mị né tránh. Nàng liên tục lay động thân pháp, thoát tả thoát hữu làm rối loạn hàng ngũ đối phương. Rồi đó, nàng bất ngờ tung ra

một chưởng nhắm vào Mông Khắc Diễm đang cản trở vợ chồng Lý thị. Bùng... Mông Khắc Diễm lãnh trọn chưởng của nàng. Nàng quát lên:

- Các người đi đi! Lờn vừa dứt, nàng quét một đạo kinh phong về phía đám thuộc hạ. Bọn chúng liền nường theo đó điểm thân phóng vụt ra khỏi vòng vây. Thoáng chốc, bóng người mất dạng, chỉ còn lại giọng nói văng vẳng của Mộc Sát bà bà:

- Xin thiếu chủ bảo trọng! Liên sau đó, thiếu nữ áo hồng lãnh trọn một chưởng của Tư Mã Quỳnh Dao từ phía sau đánh tới. Thân hình mảnh mai của nàng bị bắn đi hàng chục trượng, máu tươi cuộn cuộn trào ra trên khoe miệng nàng. Tư Mã Quỳnh Dao đáp xuống cạnh nàng với nụ cười ác độc trên môi:

- Tiện tỳ! Người giỏi lắm! Nàng cũng mỉm cười đáp lại:

- Ác phụ! Rồi có ngày người cũng phải chết. Tư Mã Quỳnh Dao từ từ cúi xuống gỡ tấm khăn che mặt của nàng.

16. Bào Huyết

- Hồi cung!

Lập tức hai trong số bốn thị nữ áo xanh tiến tới cấp lấy thiếu nữ áo hồng, phi thân lao vút đi. Thoáng chốc, cục trường chỉ còn lại mười mấy xác chết nằm ngổn ngang.

Bọn chúng di hành trong đêm khoảng hơn một canh giờ thì về đến tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn. Đó là một căn cứ nguy nga đồ sộ nằm giữa một thung lũng bốn bề được che chắn bởi những vách núi cao chót vót. Con đường độc đạo dẫn vào tổng đàn cứ mỗi nửa dặm là có một tháp canh do hai tên kiếm sĩ Bạch Kỳ đường phụ trách. Đi hết con đường độc đạo thì nhìn thấy một tòa nhà đồ sộ, phía trên treo một tấm biển sơn son thếp vàng với dòng chữ: Ngũ Kiếm Kỳ môn - Thiên hạ đệ nhất.

Đến đây, tốp người chia làm hai. Bọn võ sĩ dẫn đầu là Mông Khắc Diễm đi vào tòa đại điện. Tư Mã Quỳnh Dao cùng với đám tỳ nữ mang theo thiếu nữ áo hồng rẽ vào khu rừng trúc bên tả, đi hết rừng trúc thì nhìn thấy một tòa nhà khác, tuy không to lớn bằng chính điện nhưng thập phần nguy nga tráng lệ. Trên cao cũng có một tấm biển sơn son thếp vàng với dòng chữ: Ngũ Kiếm Kỳ môn - Bích Loan Cung.

Trong tòa Bích Loan cung ấy có rất nhiều thị nữ áo xanh, bọn chúng đều trẻ tuổi, xinh đẹp nhưng gương mặt thì lạnh lùng vô cảm. Bọn thị nữ đi lại thoăn thoắt nhưng không hề phát ra một tiếng động nhỏ, chứng tỏ tất cả đều là những tay cao thủ bậc nhất.

Tư Mã Quỳnh Dao nhập cung lập tức có hai tỳ nữ bê ra một đỉnh hương trầm đặt trước đại điện. Mụ lên ngồi trên chiếc long kỷ chạm trổ rất tinh xảo, phía sau có hai tỳ nữ đứng hầu quạt. Thiếu nữ áo hồng bị ném xuống giữa đại sảnh. Nàng tuy đã bị điểm huyết phong tỏa nội lực nhưng vẫn còn có thể cử động, đi đứng được. Trên khoe miệng xinh đẹp của nàng chảy dài một vệt máu khô. Nàng lồm cồm ngồi dậy, thân hình mảnh mai run rẩy nhưng đôi mắt vẫn quắc sáng nhìn thẳng vào đối phương. Tư Mã Quỳnh Dao đồng dục lên tiếng:

- Tiểu nha đầu! Bỏ cung có vài điều muốn hỏi người. Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng:

- E rằng người không được toại nguyện. Tư Mã Quỳnh Dao nở nụ cười nham hiểm:

- Bỏ cung e rằng người không làm chủ được.

- Để xem đã! Bất giác, có một thoáng dao động trong đáy mắt hồ ly của Tư Mã Quỳnh Dao. Cách đây chẳng bao lâu mụ đã chứng kiến khí thế quật cường của một thiếu niên không hề biết chút võ công. Bây giờ, dường như có một cái gì đó cũng gần giống như thế trong thần thái hiên ngang của thiếu nữ áo hồng.

- Bỏ cung có ba điều muốn hỏi người. Mụ lên tiếng sau một thoáng chần chừ:

- Nếu người không đáp ứng, lập tức bổn cung sẽ hủy dung mạo xinh đẹp của người. Đó quả thật là thủ đoạn tàn khốc và nham hiểm khôn lường. Mụ bật lên tiếng cười đắc ý khi nhận thấy đối phương lộ vẻ kinh hãi. Rồi đó mụ gần giọng:
 - Thứ nhất, bổn cung muốn biết lai lịch của người? Lập tức tia mắt thiếu nữ áo hồng ánh lên tia lửa căm hờn ghê gớm khiến Tư Mã Quỳnh Dao bất giác cũng phải run người. Nàng mím môi rít lên:
 - Bổn cô nương đã nói là người sẽ không được toại nguyện. Tư Mã Quỳnh Dao nhấp nhồm trên ghế, mụ không còn tự chủ được nữa. Giọng mụ lúc này như tiếng rít măng xà:
 - Thứ hai, vì sao Thuận Thiên giáo các người xem bổn môn là kẻ thù số một.
 - Điều đó người sẽ được biết trước khi chết. Mụ không hề đứng lên mà thân hình đã xệt đến trước mặt thiếu nữ áo hồng:
 - Thứ ba, ai là người đứng đầu Thuận Thiên giáo?
 - Người cũng sẽ được biết trước khi chết. Cánh tay mụ cất lên, năm ngón tay cong cong với những móng dài nhọn hoắt đầy vẻ đe dọa:
 - Người cam lòng chịu hủy hoại dung nhan sao? Thiếu nữ áo hồng nghiêng rằng nói:
 - Bổn cô nương có chết cũng không sợ.
 - Giải lắm! Lời vừa dứt, mụ ra tay tức thì. Chỉ nghe một tiếng thét đau đớn của thiếu nữ áo hồng lập tức trên gò má mịn màng của nàng xuất hiện năm dấu tay máu tươi tuôn đầm đìa. Tư Mã Quỳnh Dao bật lên tiếng cười man dại. Mụ có vẻ cực kỳ khoái trá khi nhìn thấy dấu tích ghê rợn trên dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của thiếu nữ áo hồng. Không phải ngẫu nhiên mà mụ nghĩ ra trò cực kỳ tàn độc này. Ngay từ khi lột tấm khăn che mặt của nàng, trong lòng mụ đã có sự ganh tỵ ghê gớm. Quả là lòng dạ ích kỷ, độc ác khôn lường của nữ nhân. Mụ phát cánh tay ra lệnh:
 - Mang gương! Lập tức một nữ tỳ động thân, chẳng bao lâu đã mang đến một chiếc gương lớn. Tư Mã Quỳnh Dao giật ngay lấy chiếc gương chìa ra trước mặt thiếu nữ áo hồng. Mụ nói bằng giọng thỏa mãn:
 - Người xem, bây giờ người đã xinh đẹp hơn gấp bội. Thiếu nữ áo hồng nhắm mắt lại, bất giác hai dòng lệ long lanh tuôn trào trên má nàng. Nàng khóc không phải vì sự đau đớn xác thịt, một nỗi đau to lớn hơn gấp nhiều lần, hận thù hơn vạn lần đang âm ỉ trong trái tim nàng. Rồi đó, giọng nàng rên rỉ:
 - Tư Mã Quỳnh Dao! Nếu ta còn sống thì sẽ làm cho người đau đớn hơn gấp bội phần. Nếu có chết, bổn cô nương thề sẽ làm quỷ dạ xoa hiện hồn về rạch nát mặt người.
- Tư Mã Quỳnh Dao trừng trừng nhìn đối phương, trong đáy mắt mụ thoáng hiện lên vẻ kinh hãi. Lần thứ hai trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, thủ đoạn của mụ không khuất phục được đối phương, dù đó chỉ là hai thiếu niên tuổi đời còn rất trẻ. Mụ sợ, thật sự run sợ. Nếu Âu Dương Ngạo Thiên làm cho mụ run sợ vì đoán biết chàng sẽ là mầm họa cho mưu đồ bá chủ của vợ chồng mụ thì bây giờ, khí tiết của thiếu nữ áo hồng khiến mụ lo rằng...
- Rồi đây trên giang hồ nữ lưu, cái tên Tư Mã Quỳnh Dao sẽ không còn là đệ nhất nữa. Một lần nữa mụ lại ra lệnh trong nỗi khiếp sợ:
- Ném nó xuống Độc Phong động!

17. Oan Gia Ngõ Hẹp

Tuy nhiên chàng phát hiện có một điều kỳ lạ đang xảy ra trong cơ thể. Dòng chân khí cuộn cuộn lưu thông trong huyết mạch hầu như không còn một sự cản trở nào nữa. Ngạo Thiên thử vận khí đề công đưa nội lực lưu thông khắp cơ thể, đi qua hai đại mạch trước đây bị tắc nghẽn thì bây giờ nó đã thông suốt. Ngạo

Thiên đứng vụt lên, đôi mắt sáng rực. Bất giác, chàng ngửa cổ bật lên một tràng cười sảng khoái. Tiếng cười sung mãn, tiềm ẩn nguồn nội lực dồi dào của chàng lần át cả tiếng cuồng phong.

Qua phút kích động, chàng bình tâm hồi tưởng sự việc đã xảy ra, bắt đầu từ lúc bị ném xuống Độc Phong động. Thì ra luồng quái phong như những ngọn chỉ lực vô tình đã thông kinh mạch, tựa hồ như một đại cao thủ đã ra tay chữa bệnh cho chàng. Ngạo Thiên vui mừng không sao tả xiết.

Chàng nhớ bức di thư của Trí Nguyên đại sư để lại cho chàng, trong đó có câu: “Đồ nhi, con hãy đi về phương nam, có ngày ắt gặp cơ duyên”. Bấy giờ, Ngạo Thiên mới cảm phục hết tâm cơ thần thông của tiền nhân. Đại sư đã đoán trước ngày Bạch Bình thất thủ, ngày vô lâm đại loạn và sắp xếp duyên phận cho chàng, một tên đồ đệ mà đại sư thậm chí không nhìn thấy mặt.

Bấy giờ Ngạo Thiên quan sát toàn cảnh Độc Phong động. Nổi bật là hai chiếc hồ đen ngòm cách nhau vài trượng, một cái hút gió, còn một cái thì thổi gió lên tạo thành hai luồng quái phong cực kỳ hung hãn. Ngạo Thiên không giải thích được hiện tượng thiên nhiên kỳ ảo này nhưng chàng cũng đoán được phía dưới đáy động hẳn còn có một bí ẩn huyền diệu khác nữa. Dưới đáy vực, ngoài phạm vi tàn phá của hai luồng quái phong là cảnh thiên nhiên tươi tốt. Một dòng suối trong vắt chảy qua dưới vách đá, nước suối trong vắt đến độ có thể nhìn thấy đàn cá tung tăng bơi lội. Có vài loại trái cây lạ mắt, những quả tròn đỏ mọng đang đưa trên cành. Bốn bề là vách đá dựng đứng, rêu phong trơn trượt.

Một điều làm cho Ngạo Thiên yên tâm là ở đây ít nhất cũng có một nguồn thực phẩm thiên nhiên. Điều thứ hai, chàng biết hẳn ở đây có sự sống thì hẳn là phải có lối thông ra ngoài. Yên tâm với điều đó, Ngạo Thiên liền nghĩ cách tìm cho mình một bộ y phục mới. Chàng lấy đá nhọn đục vỏ cây rồi đem ra dần mỏng, kết thành một cái quần. Như vậy cũng đủ để che thân. Rồi chàng xuống suối bắt cá, gom cây khô lấy đánh lửa. Thế là Ngạo Thiên đã có một bữa ăn gồm có cá nướng và trái cây. Ăn uống xong, chàng ngồi xuống vận công theo khẩu quyết Hàn Băng Bách Phiến mà Bạch Hạc Lão Nhân đã truyền thụ cho.

Có một điều cần nói thêm về thân thể của Âu Dương Ngạo Thiên. Chàng là đệ tử di ngôn của Trí Nguyên đại sư do chính Bạch Hạc Lão Nhân tuyển chọn. Theo lời Bạch Hạc Lão Nhân thì chàng có cốt cách khác thường, đặc biệt thích hợp cho việc luyện võ, nhưng chỉ tiếc trong người chàng mang dị tật bẩm sinh nên không thể hành công tu luyện được. Trong suốt mười mấy năm sống với Bạch Hạc Lão Nhân, ông một mặt truyền nội công giữ mạng cho chàng, một mặt truyền dạy khẩu quyết hai môn võ công tâm pháp thượng thừa là Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên.

Tất cả những việc làm đó đều nằm trong bức đại di thư do Trí Nguyên đại sư để lại. Có một điều đặc biệt là chàng không phải đệ tử của Bạch Hạc Lão Nhân mà trong di thư Trí Nguyên đại sư muốn nhận chàng làm truyền nhân y bát. Bởi vì theo đại sư, chàng là người có cơ duyên sẽ học được năm môn võ công tuyệt học của đại sư. Trong người Ngạo Thiên vốn đã có sẵn năm mươi năm nội gia công lực, bây giờ theo tâm pháp Hàn Băng Bách Phiến mà tu luyện là một điều vô cùng thuận lợi. Phút chốc, luồng hàn khí xông lên tạo thành một lớp sương mờ bao phủ tấm thân Âu Dương Ngạo Thiên.

Chàng vận nguồn nội lực sung mãn ra song chưởng, rồi nhắm vào dòng suối đánh ra một chiêu Hàn Băng Bách Phiến tạo nên một tiếng nổ long trời. Một cột nước trắng xóa dựng cao gần một trượng, cảnh tượng đó vô cùng đẹp mắt. Bây giờ có thể nói Ngạo Thiên đã trở thành cao thủ đệ nhất.

Một ngày nào đó, nếu chàng luyện Hàn Băng Bách Phiến đến độ tạo thành băng tuyết thì đó chính là lúc công phu Hàn Băng đã đạt đến thành tựu cực điểm. Trong ngày hôm đó, Ngạo Thiên hết luyện công rồi chuyển sang luyện thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên. Bây giờ một cái nhún mình của chàng có thể nhấc cao hơn hai trượng, chỉ có điều chàng chưa đạt đến trình độ dừng lại giữa thình không, xoay trở theo ý muốn. Điều làm cho Ngạo Thiên hăng say luyện tập là chàng cảm thấy mình tiến bộ qua từng giờ. Nguồn nội lực trong người chàng cứ sau một canh giờ tu luyện là cảm thấy nó tăng lên vượt bậc, ngoài cả sức tưởng tượng của chàng.

Một ngày trôi qua. Ngày thứ hai, giữa lúc Ngạo Thiên đang luyện khinh công thì bỗng chàng nghe có tiếng thét rừng rợn xen lẫn trong tiếng rít của cuồng phong. Rồi đó chàng nhìn thấy một thân hình bị luồng quái phong cuốn xuống miệng hồ đen với một tốc độ ghê gớm. Bấy giờ, cùng với sự tiến bộ của võ công, nhân lực của Ngạo Thiên cũng tinh tường hơn trước rất nhiều. Trong một cái chớp mắt, chàng nhún mình phóng lên, tả thủ vươn ra nhắm vào thân người đang rơi xuống chớp một phát. Tuy nhiên, chàng không lường

được sức hút quá mãnh liệt của cuồng phong. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên xuất thủ nên chàng còn thiếu kinh nghiệm, ra tay không được chính xác lắm.

Người đó vụt qua tay Ngạo Thiên trong gang tấc. Chàng thất kinh trầm người xuống nhưng tốc độ do lực hút của hồ đen quá lớn khiến thân hình người đó rơi xuống nhanh hơn thân pháp của chàng. Tuy nhiên, Bạch Hạc Phi Thiên là một loại khinh công thượng thừa, quả nhiên nó có chỗ linh diệu khác thường. Trong lúc cấp bách, nhờ tâm cơ linh mẫn, Ngạo Thiên vụt nhớ tới một câu trong tâm pháp dạy rằng “bể mạch, liễm khí”. Lập tức, thân hình chàng vụt rơi xuống nhanh như tia chớp.

Tất cả những diễn biến đó, tuy nói ra thì dài dòng nhưng kỳ thực nó chỉ diễn ra trong tích tắc. Lần thứ hai, Ngạo Thiên xuất thủ một chiêu trong Cầm Nã Thủ Pháp mà thường ngày chàng học của Bạch Hạc Lão Nhân trong những lần đi săn thú. Lần này thì chàng đắc thủ. Sau khi đã kéo người đó ra khỏi luồng quái phong, chàng từ từ buông mình xuống cạnh bờ suối, chàng cũng không kịp phát hiện ra rằng chỉ qua một lần xuất thủ vừa rồi thì khinh công của chàng đã tiến lên một bậc.

Vừa đáp xuống đất, Ngạo Thiên chợt kêu lên một tiếng thất thanh rồi buông người đó nhảy lùi ra sau mấy bước. Mặt chàng đỏ bừng lên, bởi vì... Người đó là một cô gái trẻ với bộ y phục bị cuồng phong xé rách hầu như không còn có thể che thân được nữa. Ngạo Thiên từ nhỏ lớn lên bên cạnh Bạch Hạc Lão Nhân, được người dạy dỗ theo con đường chính đạo, tâm hồn chàng trong sáng, khí chất quang minh lỗi lạc. Giờ đây, đứng trước tấm thân ngọc nữ lồ lộ khiến chàng bất giác ngớ ngẩn cả người. Chàng nhắm mắt tự nhủ:

- Âu Dương Ngạo Thiên, người chẳng qua chỉ vì muốn cứu người.

Rồi đó chàng gom hết can đảm bước về phía thân hình bất động của thiếu nữ, mắt chàng nhắm nghiền quờ quạng tìm tay nàng để bắt mạch. Ngờ đâu chàng vô tình sờ trúng ngay gò bồng đảo khiến chàng giật bắn người, rụt nhanh tay về như bị sét đánh. “Ngạo Thiên... Ngạo Thiên... mi phải bình tâm. Không được nghĩ quẩn, không nên để tạp niệm chi phối”. Trong lòng nghĩ như thế, Ngạo Thiên thở hắt ra một cái, rồi đó chàng quyết tâm bắt mạch cho nàng, tâm tính không một chút dao động.

Chàng cũng đã mở mắt ra, nhưng ánh mắt của chàng với một định lực bất phàm luôn hướng về nơi nào đó rất xa, nơi đó dường như chỉ có chàng nhìn thấy và cũng chỉ có chàng hiểu được. Lần thứ hai, Ngạo Thiên giật mình, khi chạm phải chiếc vòng lục lạc trên cổ tay thiếu nữ. Bất giác, bên tai chàng như vang lên những tiếng lan canh và văng vẳng giọng nói mềm mại như nhung: “Bệnh của công tử là do kinh mạch tắc nghẽn. Đêm qua, tiểu nữ thử vận công đã thông kinh mạch...” Ngạo Thiên một lần nữa lại buông tiếng thở dài. Chàng cũng vừa tái hiện hình ảnh thảm thương của Mạnh gia trang, cảnh tượng đầu rơi máu đổ ở Khương gia. Bất giác, không kềm được, Ngạo Thiên chiếu mắt nhìn thẳng vào nàng. Nàng... Một thiếu nữ có giọng nói khả ái, người đã một lần đánh lui Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng, người có thể sai khiến đôi vợ chồng hung thần Lý thị, người một lệnh đưa ra thăm sát toàn gia Mạnh Lão Đầu Tử... Và cũng là người đã gieo vào chàng mười năm công lực đầy ân tình. Năm vết thương dài trên gò má vẫn không làm mất hết vẻ đẹp phi phàm của nàng. Ngạo Thiên đã từng được chiêm ngưỡng dung nhan thoát tục của một Tạ Tuyết Từ đầy lòng nhân ái, nhưng dung nhan đó xem chừng vẫn còn kém nàng một bậc, dù là trong hoàn cảnh này. Ngạo Thiên hít vào một hơi thật sâu rồi dẹp bỏ hoàn toàn tạp niệm, chuyên tâm vào việc điều trị thương thể cho nàng.

Sau khi vận công giúp nàng điều tức một lúc rồi tiện tay, chàng điểm vào Thụỵ huyệt cho nàng ngủ luôn một giấc. Trong thời gian đó, chàng lại đi lột vỏ cây, đập dập kết thành một bộ y phục. Lần này chàng phải tốn khá nhiều công sức, một công việc khá vất vả vì đó là bộ y phục cho nữ nhân. Khi công việc hoàn tất, Ngạo Thiên mang bộ y phục đặt cạnh nàng, rồi chàng ra tay giải huyệt, cùng lúc động thân sử dụng thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên bắn người ra xa hơn chục trượng. Chàng đứng trong tư thế ngoảnh lưng về phía nàng. Thiếu nữ áo hồng dần dần hồi tỉnh. Nàng chống tay ngồi dậy, chợt kêu lên một tiếng thẳng thốt khi phát hiện bộ y phục rách nát trên người mình. Bên này, Ngạo Thiên vẫn trong tư thế quay lưng về phía nàng, chàng cất giọng ôn hòa:

- Vừa rồi, tại hạ đã vận công điều trị thương thể cho cô nương, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

- Các hạ... Nàng không nói hết câu, sự việc xảy ra khiến nàng quá sửng sốt, không tài nào bình tâm được. Ngạo Thiên vẫn đều đều nói:

- Bên cạnh cô nương có một bộ y phục bằng vỏ cây, cô nương mặc tạm vào vậy. Thiếu nữ áo hồng ấp úng mãi một lúc mới thốt lên được:
- Các hạ là... Âu Dương công tử?
- Phải, chính tại hạ.
- Đây là đâu?
- Độc Phong động.
- Độc Phong động?! Nàng lập lại bằng một giọng kích động ghê gớm. Đột nhiên nàng bật lên tiếng cười khô khốc, lạnh lùng:
- Hừ! Tư Mã Quỳnh Dao!... Rồi đó nàng thay đổi y phục. Bộ y phục bằng vỏ cây chẳng kín đáo gì nhưng cũng còn tốt hơn nhiều y phục đã rách nát của nàng. Rồi nàng đến rọi mặt mình xuống dòng suối. Đối với một thiếu nữ, đặc biệt là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp như nàng thì việc bị hủy hoại dung nhan là một sự đau đớn cùng cực, không gì sánh được. Thiếu nữ áo hồng mặc dù can trường, gan dạ hơn người, nhưng lúc này cũng không khỏi để rơi hai hàng lệ. Ngạo Thiên vẫn không quay mặt lại. Với thính lực của chàng bây giờ, chàng có thể đoán biết từng cử chỉ, từng hành động của nàng. Chàng cất giọng ôn hòa hỏi:
- Cô nương không sao chứ?
- Vừa rồi... Công tử đã nhìn thấy gì?
- Phải chăng do Tư Mã Quỳnh Dao gây ra? Nàng gằn giọng:
- Tôi không hỏi chuyện đó. Ngạo Thiên bỗng thở dài:
- Tại hạ cũng vì bất đắc dĩ. Cô nương! Chúng ta đều là người của giang hồ...
- Người của giang hồ... Hừ! Nàng chỉ hỏi thế rồi im lặng. Ngạo Thiên cũng đâm rối trí vì không biết nàng đang nghĩ gì. Mãi một lúc lâu, nàng mới lên tiếng.
- Không lẽ người cứ đứng mãi như thế sao? Ngạo Thiên từ từ quay lại. Đôi mắt tinh anh của chàng nhìn thẳng vào nàng không chút lay động. Bộ y phục hở hang trên người nàng, làn da trắng như bông tuyết của nàng không hề làm chàng bận tâm. Chàng nghiêm giọng nói:
- Cô nương có muốn nghe vài lời của tại hạ chăng?
- Người nói đi!
- Tại hạ ở đây đã hai ngày, chưa tìm được lối thoát thân. Tuy nhiên, dưới suối có cá, trên cây có quả, chúng ta không phải lo gì chuyện lương thực. Xét địa thế nơi này, tại hạ đoán rằng có thể có một lối thoát, hoặc ít nhất cũng còn một hang động khác nữa.
- Thế thì sao?
- Chúng ta hai người một nam một nữ ở chung trong tình cảnh này... Thì thật là bất tiện. Vậy giờ tại hạ sẽ cố tìm xem có lối thoát nào cho chúng ta không. Thiếu nữ áo hồng ngồi thừ ra một lúc mà không nói gì. Nàng tuy vừa thoát chết trong gang tấc, nhưng tình cảnh hiện tại khiến nàng mất hết cả lòng ham sống. Ngạo Thiên dường như đoán được tâm tư của nàng nên chàng lên tiếng an ủi:
- Cô nương đừng quá bi quan! Tại hạ tin rằng nhất định có một lối thoát ở đâu đó quanh đây. Nàng hồ hững:
- Thế sao?
- Bây giờ tại hạ đi tìm đây.
- oOo-

Âu Dương Ngạo Thiên không khỏi thất vọng khi đi qua một ngày cố công lục lợi mọi góc ngách trong động mà vẫn không tìm ra lối thoát. Thiếu nữ áo hồng suốt ngày ngồi trầm tư không nói một lời nào. Nàng cũng

không màng đụng đến món cá nướng thơm ngon của Ngạo Thiên. Giữa lúc chàng bó tay chịu thua, không buồn tìm đến nữa thì bỗng nàng lên tiếng:

- Âu Dương công tử!

- Có chuyện gì chẳng?

- Công tử hãy nhìn thẳng vào mặt tôi. Ngạo Thiên không khỏi ngạc nhiên trước lời đề nghị bất ngờ của nàng. Tuy thế chàng cũng làm theo. Nàng cũng nhìn thẳng vào chàng. Trong đáy mắt sâu thẳm của nàng âm u tuyệt vọng:

- Công tử hãy nói thật lòng...

Nàng chậm chậm nói từng lời:

- Có phải bây giờ trông tôi gớm ghê lắm không? Ngạo Thiên đã từng nghe tiếng sáo kỳ diệu của nàng, cũng từng chứng kiến thủ đoạn tàn khốc của chủ nhân kiệu hoa, có thể nói ở nàng là hai con người hoàn toàn khác biệt. Đường như mỗi khi nàng không ngồi trong chiếc kiệu hoa ấy thì nàng mới đích thực là một thiếu nữ dịu dàng, khả ái. Giờ đây, với một câu hỏi động lòng trắc ẩn đó, Ngạo Thiên dường như hoàn toàn quên đi con người tàn bạo của nàng. Giờ nàng chỉ còn là một thiếu nữ yếu đuối, đáng thương. Chàng mỉm cười nói:

- Cô nương muốn nghe một lời nói thật lòng của tại hạ không?

- Tôi tin lời công tử.

- Với riêng tại hạ, nhan sắc không phải là điều quan trọng nhất. Ánh mắt nàng vụt sáng lên:

- Công tử nói thật chứ?

- Tại hạ chưa bao giờ tự ti về dung mạo xấu xí của mình.

- Công tử đâu có xấu.

- Cô nương lúc này cũng cực kỳ xinh đẹp. Bất giác, nàng nở một nụ cười. Quả thật, dù với dung mạo lúc này, nụ cười của nàng cũng rất xinh đẹp:

- Thế mà trước đây tôi cứ tưởng công tử là người lạnh lùng, kiêu ngạo. Hóa ra, công tử miệng mồm cũng ghê gớm lắm.

- Thật thế ư? Rồi đó cả hai cùng bật cười. Ngạo Thiên nhắc nàng:

- Cô nương sao không ăn chút gì cho có sức? Nàng không đợi Ngạo Thiên nói thêm nữa, cầm lấy một con cá nướng ăn ngon lành. Bất giác, Ngạo Thiên buông tiếng thở dài:

- E rằng suốt quãng đời còn lại, hai ta chỉ được ăn món cá mà thôi. Nàng đưa mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Công tử muốn ra ngoài lắm sao? Chàng trợn mắt nhìn nàng:

- Cô nương lại không muốn thế ư?

- Không.

- Sao lại như thế? Nàng ném khúc xương cá đi, nói mà không nhìn chàng:

- Ở đây chẳng phải là sung sướng lắm sao? Không lo nghĩ, không có cảnh giang hồ chém giết lẫn nhau. Ở đây cũng không có thù hận, không có lòng dạ ác độc, nham hiểm của con người. Ngạo Thiên đứng lên ngựa cổ nhìn trời xanh chót vót trên cao. Giọng chàng chất chứa một khát vọng mãnh liệt:

- Tại hạ không nghĩ thế. Đó là ý nghĩ tiêu cực. Tại hạ muốn vùng vẫy giang hồ, trừ ma diệt bạo, giữ gìn công đạo võ lâm. Tại hạ nhất định phải ra khỏi chốn này. Thiếu nữ áo hồng nhìn chàng với một chút thán phục:

- Công tử là người có hoài bão lớn lao, chỉ tiếc rằng... Mà bệnh tình của công tử có thuyên giảm chút nào chẳng?

Ngạo Thiên nhìn nàng với vẻ triu mến. Chàng thật không ngờ trong tình cảnh này mà nàng vẫn còn quan tâm đến bệnh tật của chàng. Ngạo Thiên không nói không rằng, chàng âm thầm vận khí nhắm xuống suối đánh ra một chưởng. Rồi đó chàng vận dụng kinh công nương theo dòng chưởng lực lượng người một vòng giữa cột nước vừa bắn lên do sức chưởng của chàng. Trong chớp mắt chàng đã trở về chỗ cũ mang theo trên tay hai con cá chép to tướng. Chàng tươi cười nói:

- Chúng ta lại xơi món cá nướng nhé. Thiếu nữ áo hồng tròn xoe mắt nhìn chàng:
- Ô... Sao lại có thể như thế được? Trong lúc nổi lửa nướng cá, Ngạo Thiên từ từ kể lại kỳ tích của chàng. Nghe xong câu chuyện đó, nàng chẳng những không vui mà còn trầm tư khác thường. Chàng không khỏi thắc mắc:
- Cô nương làm sao thế? Nàng không đáp mà hỏi lại:
- Phải chăng bây giờ ước muốn lớn nhất của công tử là ra khỏi chốn này?
- Điều đó là đương nhiên rồi.
- Công tử phải chăng có chí thay trời hành đạo?
- Đó chính là di nguyện của ân sư.
- Sư phụ của công tử có phải là Bạch Hạc Lão Nhân? Ngạo Thiên xét thấy không cần thiết phải giấu nàng nữa nên nói ra luôn:
- Người chính là sư huynh của tại hạ. Nàng kinh ngạc kêu lên:
- Sao lại như thế được?
- Tại hạ là truyền nhân y bát của Trí Nguyên sư phụ.
- Hóa ra là thế. Thiếu nữ áo hồng sững sờ nhìn chàng. Giờ đây, khi biết được chân tướng lai lịch của chàng, nàng mới hiểu vì sao chàng, một người trước đây không hề biết chút võ công, lại có một khí chất kiêu hùng đến thế. Chàng thiếu niên lưng gù trong mắt nàng bây giờ đích thực là một trang đại anh hùng, hảo hán.

18. Cơ Duyên Hảo Hợp

Âu Dương Ngạo Thiên nuôi chí luyện thành tuyệt đỉnh kinh công vượt vách núi ra ngoài, nhưng xem chừng với độ cao hàng trăm trượng, lại rêu phong trơn trượt thế này thì không còn hy vọng gì. Giữa lúc chàng rầu rĩ, than vắn thở dài thì thiếu nữ áo hồng đã tự làm cho mình một bộ y phục bằng vỏ cây rất đẹp. Nàng cũng không quên làm cho Ngạo Thiên một bộ:

- Âu Dương đại ca! Huynh xem có đẹp không? Ngạo Thiên đưa mắt nhìn hờ hững:
- Cô nương thật sự không nghĩ đến chuyện ra ngoài sao? Nàng bỗng nhìn chàng chăm chăm:
- Người lại muốn thấy tôi trở thành chủ nhân kiệu hoa ư?
- Ra ngoài rồi, đâu nhất thiết cô nương phải làm chủ nhân kiệu hoa.
- Người cứ gọi mãi “cô nương này, cô nương nọ” không nghe chướng tai lắm sao? Nàng hỏi rồi quay mặt đi với vẻ giận dữ. Đột nhiên, Ngạo Thiên lúng ta lúng túng:
- Tôi... Tôi... Nàng gắt nhẹ:
- Tôi... Tôi... Thế nào?
- Tại hạ... Chưa biết cao danh.
- Hừ! Thế sao không hỏi? Hay người khinh tôi bây giờ dung mạo xấu xí nên không cần quan tâm nữa?

- Không... Không phải thế. Chỉ vì tại hạ... Ngạo Thiên thường ngày ăn nói lưu loát, không hiểu sao lúc này cứ ấp a ấp úng, đỏ mào đỏ mặt. Thiếu nữ áo hồng nhìn thấy thái độ chàng như thế thì không khỏi phì cười. Nàng buông gọn một câu rồi bỏ đến ngồi bên dòng suối:

- Tôi tên là Lục Linh Lăng. Ngạo Thiên lò dò đến sau lưng nàng khẽ thốt lên:

- Lục cô nương! Nàng quay lại trừng mắt nhìn chàng:

- Người vừa gọi tôi là Lục... gì?

- Lục... Cô nương... À không, Lục muội muội. Nàng nguýt chàng thật sắc rồi nở một nụ cười tỏ vẻ hài lòng. Rồi nàng cất giọng ôn nhu:

- Người quay mặt chỗ khác đi!

- Nhưng để làm gì?

- Người ta muốn thay đổi. Nói xong câu ấy, nàng đỏ cả mặt mào. Ngạo Thiên thì vội vàng quay lưng tránh đi thật xa. Lát sau, có giọng thỏ thẻ của nàng:

- Ngạo Thiên ca ca! Chàng đến đây đi!

Ngạo Thiên từ từ quay lại. Trước mặt chàng bây giờ là một thiếu nữ rất xinh đẹp trong bộ đồ lụa mào. Đó là một bộ đồ bằng vỏ cây có kết thêm những chiếc lá xanh và những sợi dây tua trông như những chiếc rèm. Trong lòng Ngạo Thiên từ mấy ngày qua, trải qua cuộc sống chung đụng đã không khỏi phát sinh tình cảm, chỉ vì chàng bản tính trung thực nên không biết cách biểu lộ. Bây giờ đứng trước hoàn cảnh này khiến chàng không thể không phát lời:

- Lục muội! Nàng thật sự muốn ở lại chốn này suốt đời sao? Đôi mắt nàng sáng long lanh nhìn chàng:

- Chỉ cần có Ngạo Thiên ca ca ở bên muội là muội vui rồi.

- Nàng... Không chê ta ư? Lục Linh Lăng vụt nghiêm sắc mặt:

- Thế chàng có chê thiếp dung mạo xấu xí không?

- Không! Nàng vẫn rất đẹp. Giọng nàng trang nghiêm:

- Vậy thì từ giờ phút này, Lục Linh Lăng nguyện suốt đời ở bên Ngạo Thiên ca ca.

- Nhưng nàng phải hứa với ta một điều.

- Chàng cứ nói đi.

- Sau này dù với bất kỳ hoàn cảnh nào nàng cũng không được trở lại làm chủ nhân kiêu hoa.

- Thiếp hứa.

Ngạo Thiên nở một nụ cười hài lòng. Hai người trải qua hơn nửa tuần trăng trong cảnh êm đềm hạnh phúc. Ngạo Thiên ngày ngày vẫn chăm chỉ tập luyện võ công. Công lực Hàn Băng của chàng bây giờ tuy chưa đạt đến độ Băng Tâm Bách Phiến nhưng cũng có thể nói đã ở vào trình độ quán tuyệt vô lâm. Cùng với đà tiến triển nội lực thì công phu Bạch Hạc Phi Thiên cũng đi vào cảnh giới xuất thần nhập hóa, linh diệu vô song. Một hôm, chàng xuống suối tắm. Trong lúc Lục Linh Lăng đi hái rau làm món canh cá thì đột nhiên có tiếng hét to của chàng:

- Lăng muội! Nàng đến đây mà xem. Linh Lăng vội vàng chạy đến dòng suối:

- Chuyện gì thế, Ngạo Thiên ca ca? Ngạo Thiên vẫn còn trầm mình dưới dòng suối, giọng chàng reo vang như một đứa trẻ:

- Lăng muội... Lăng muội! Ta đã tìm được lối ra rồi.

- Thế ư? Linh Lăng không có vẻ gì là vui mừng. Ngạo Thiên từ dưới suối phóng mình lên nắm lấy tay nàng:

- Nàng mau theo ta.

Rồi đó hai người lao mình xuống suối. Họ lấy hơi lặn thật sâu xuống lòng suối, men theo một gờ đá và rồi phát hiện ra một con đường hầm ngập sâu trong nước. Đường hầm tối đen như mực, dòng nước chảy rất xiết. Họ lần mò đi theo dòng nước. Nhờ có võ công cao cường sử dụng Quy Tức Đạo Pháp, nên họ có thể nín thở dưới nước trong một khoảng thời gian dài.

Cuối cùng, phía cuối đường hầm cũng mở ra một vùng ánh sáng le lói. Càng đi tới, ánh sáng càng rõ, dòng suối cũng chảy xiết hơn. Sau cùng, họ ra khỏi đường hầm, ngoi đầu lên và nhìn thấy bầu trời bao la. Đó là một con sông chảy vắt qua cánh rừng thưa. Lập tức, họ nghe có tiếng chim muông, tiếng gió lay động, cành lá hiền hòa chứ không còn tiếng cuồng phong phẫn nộ dưới đáy Độc Phong nữa. Âu Dương Ngạo Thiên vui mừng quá đổi. Chàng ôm vai Linh Lăng mà gào to lên:

- Lăng muội! Chúng ta tự do rồi... Tự do rồi. Chàng ngửa cổ nhìn bầu trời xanh bao la cất lên một tiếng hú dài hùng tráng. Rồi chàng vận công phát lên tiếng nói tràn đầy uy lực:

- Tư Mã Quỳnh Dao! Ngũ Kiếm Kỳ môn! Thuận Thiên giáo! Âu Dương Ngạo Thiên tái xuất giang hồ rồi đây. Qua cơn kích động, chàng nhìn lại thì thấy Linh Lăng mặt buồn rười rượi, thất thần như người mất hồn. Chàng ân hận nói:

- Linh Lăng! Đại ca xin lỗi muội. Lục Linh Lăng khê nhún mình nhảy vọt lên bờ hồ rồi nàng thong thả đi vào rừng. Chừng nàng quay lại thì đã thấy Ngạo Thiên đứng trước mặt. Nàng cất giọng u buồn:

- Ngạo Thiên ca ca! Chàng nhất định tái xuất giang hồ sao? Âu Dương Ngạo Thiên đặt tay lên vai nàng ân cần hỏi:

- Lăng muội có tâm sự gì chẳng? Đôi mắt nàng đỏ hoe, nói mà như muốn khóc:

- Ca ca không cảm thấy những ngày sống với nhau vừa qua là vui vẻ lắm sao?

- Vui lắm, vui lắm chứ!

Ngạo Thiên thành thật nói:

- Nhưng nếu chúng ta cùng trở lại nhân gian thì càng vui vẻ hơn.

- Chàng chẳng phải đã nói không muốn thấy muội lại làm chủ nhân kiệu hoa đó ư?

- Đúng thế! Nhưng...

- Nếu trở lại giang hồ, muội sẽ lại là chủ nhân kiệu hoa. Ngạo Thiên kêu lên:

- Không thể như thế được. Nàng buồn bã lắc đầu:

- Chàng không hiểu đâu. Muội không tự làm chủ được.

- Nàng sợ gì chứ?

Đôi mắt Ngạo Thiên vụt sáng, giọng nói đầy hào khí:

- Bây giờ nàng đã có ta. Âu Dương Ngạo Thiên thề sẽ không để ai ức hiếp nàng. Linh Lăng nở nụ cười buồn:

- Chàng là người có hùng tâm tráng khí, nhưng với võ công hiện tại của hai ta chẳng nên trò trống gì đâu. Chàng muốn tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn ư? Chàng muốn đối đầu với Tư Mã Quỳnh Dao sao? E rằng chàng còn kém xa lắm. Còn Thuận Thiên giáo của thiếp thì chàng càng không thể. Võ công của gia mẫu cao thâm khôn lường, chàng không phải là đối thủ đâu. Âu Dương Ngạo Thiên để nàng nói xong chàng mới chậm rãi lên tiếng:

- Lăng muội! Hôm nay Ngạo Thiên ca ca sẽ nói hết cho nàng nghe thân thể của ca ca.

... Rồi đó chàng bắt đầu kể về cuộc đời mình, từ lúc được Bạch Hạc Lão Nhân đem về nuôi dưỡng, truyền công lực giữ mạng, truyền cho khẩu quyết của hai môn võ công tối thượng. Rồi chàng kể về Trí Nguyên đại sư, nói luôn cho nàng nghe bức di thư của tiền nhân để lại. Cuối cùng chàng nói:

- Nàng nghe rồi đó, Ngạo Thiên ca ca của nàng không thể tham sống sợ chết mà chui rúc dưới ngọn Độc Phong. Càng không thể vì tình riêng nam nữ mà để mặc cho vận hạn võ lâm trong tay ma đạo. Cho dù chết, ca ca cũng nhất quyết chết vì đại cuộc. Chắc nàng cũng không muốn Ngạo Thiên ca ca của nàng mang

danh ham sống sợ chết, phụ lời di huấn sư môn phải không? Linh Lăng nghe đến đó thì biết rằng nàng không thể giữ chân con người tràn đầy hào khí chính nghĩa này được. Bất giác, hai dòng lệ tuôn rơi đầm đìa trên má nàng. Nàng không muốn xa Ngạo Thiên nhưng càng không muốn trở về giang hồ. Vì nàng biết, ở đó nàng sẽ trở lại thân phận chủ nhân kiêu hoa và chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng.

- Vậy thì...
 - Nàng cất giọng nghẹn ngào. Ca ca cứ đi đi.
 - Hai ta cùng đi! Nàng lắc đầu:
 - Muội sẽ ở lại đây chờ ca ca. Chàng kêu lên thảng thốt:
 - Lăng muội! Không thể như thế được. Nàng mím môi:
 - Ý muội đã quyết. Ca ca cứ ra đi.
 - Ta không thể để nàng một mình ở lại đây được. Nàng nhìn thẳng vào chàng, ánh mắt long lanh đầy vẻ cương quyết. Chính lúc đó nàng đã trở lại với con người từng ngồi trên cổ kiêu hoa ra lệnh cho môn hạ. Nàng gần giọng:
 - Ca ca đã nhất quyết phải ra đi, đúng không?
 - Ta...
 - Nếu muội dùng nước mắt nhi nữ thì có thể giữ ca ca ở lại, nhưng chàng sẽ ray rứt suốt đời, có đúng thế không? Ngạo Thiên bất giác cất tiếng thở dài:
 - Thật không còn ai hiểu lòng ta hơn Lăng muội nữa.
 - Thế thì... Ca ca có thể hứa với muội hai điều chăng?
 - Nàng muốn ta hứa chuyện gì?
 - Thứ nhất, sau khi thành tựu sở nguyện, ca ca phải trở về đây với muội.
 - Điều đó vị tất nàng phải nói.
 - Không đâu! Muội biết bắt ca ca hứa như thế là oan uổng cho ca ca. Lăng muội bây giờ dung mạo đã bị hủy hoại, không còn xứng đáng với Ngạo Thiên ca ca nữa.
 - Nàng đừng nói như thế.
- Ngạo Thiên vụt nghiêm sắc mặt:
- Điều thứ nhất Ngạo Thiên ca ca hứa với muội, thế còn điều thứ hai.
 - Trong bất kỳ tình huống nào chàng cũng không được đổi đầu với gia mẫu, tức là giáo chủ Thuận Thiên giáo.
 - Điều đó... Trong khi Ngạo Thiên vẫn còn ngần ngừ thì nàng đã gắt lên:
 - Ca ca nhất định phải hứa với muội.
 - Thôi được, ta hứa.
 - Còn một điều này nữa, ca ca phải sống thêm với muội ba ngày dưới Độc Phong động.

19. Tái Xuất Giang Hồ

- Từ khi ca ca cứu muội khỏi ngọn Độc Phong, trên người không còn mảnh vải che thân thì muội đã quyết ý trở thành thê tử của Ngạo Thiên ca ca. Nếu chàng nhẫn tâm từ chối thì muội sẽ nhảy xuống Độc Phong động mà tự tuyệt. Đêm đó cũng là đêm động phòng hoa chúc của hai người. Họ trải qua ba ngày sống bên nhau êm ái mặn nồng. Có lúc Âu Dương Ngạo Thiên đã nghĩ mình không thể dứt nàng mà ra đi được. Ngày

thứ ba. Trên dòng sông cạnh cánh rừng thưa, họ chia tay. Lục Linh Lãng tháo chiếc vòng lục lạc trên cổ tay trao cho chàng và nói trong nước mắt:

- Ngạo Thiên ca ca! Hãy giữ vật này mà nhớ đến Lãng nhi!

- Huynh sẽ không phút nào không nghĩ đến nàng. Linh Lãng trầm tư suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Tuy rằng chàng đã không đối đầu với mẫu thân, nhưng thiếp vẫn lo sẽ có ngày hai người chạm mặt nhau. Mẫu thân võ công cao cường, e rằng chàng không phải là đối thủ của người. Vậy thì nếu có gặp nguy hiểm, chàng hãy đưa chiếc vòng lục lạc này ra. Nhưng chàng nên nhớ, vạn bất đắc dĩ mới phải dùng đến nó. Ngạo Thiên xúc động nói:

- Nàng còn dặn dò huynh nữa không?

- Chàng phải hứa với thiếp, cho dù thế nào cũng không cho mẫu thân biết thiếp ở chỗ này.

- Tại sao thế? Nàng không muốn gặp mẫu thân sao?

- Chàng không biết đâu, mẫu thân không đời nào đồng ý cho thiếp sống cuộc sống như thế này.

- Được, huynh hứa!

- Giờ... Ca ca hãy đi đi. Ngạo Thiên bắt giắc nghẹn ngào:

- Lãng muội! Nàng mím môi, giọng chột rần rở:

- Ca ca đã nhất quyết ra đi, đúng không? Thế thì chàng không nên ủy mị như nhi nữ thường tình. Chỉ xin chàng trên chốn giang hồ phải biết quý sinh mạng, không được ngang tàng liều lĩnh như trước đây nữa. Bởi vì... Bây giờ chàng đã có Linh Lãng. Linh Lãng sẽ ngày ngày ra bờ sông này ngồi ngóng trông chàng. Đến đây, Ngạo Thiên không kèm được nước mắt, bắt giắc hai dòng lệ anh hùng tuôn trào trên má chàng. Linh Lãng bỗng xô chàng thật mạnh:

- Chàng đi đi! Ngạo Thiên biết mình không thể trì hoãn được nữa, chỉ chậm chút thôi chàng sẽ không thể ra đi được. Bắt giắc, thân hình Ngạo Thiên chớp động. Thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên nhắc bổng chàng lên cao rồi xẹt đi như một tia chớp. Trong thình không chỉ còn giọng chàng để lại:

- Lãng muội! Ngạo Thiên thề sẽ trở về với muội... Âu Dương Ngạo Thiên vận dụng tuyệt đỉnh khinh công chẳng mấy chốc đã ra khỏi cánh rừng thưa. Trong tầm nhãn quang của chàng bỗng hiện ra một túp lều tranh nằm chơ vơ giữa thảm cỏ rộng mênh mông. Ngạo Thiên thu hồi thân pháp hạ mình xuống trước túp lều với ý định xin một bộ y phục mặc cho tử tế. Chàng hướng về lều tranh cất giọng:

- Xin hỏi có ai ở nhà không? Chàng lên tiếng hỏi ba lượt như thế mà vẫn không có người trả lời. Lều tranh không đóng cửa nhưng bên trong vẫn lặng yên như tờ. Ngạo Thiên vì rất cần một bộ y phục nên đánh liều bước tới thò đầu vào nhìn. Giữa lúc đó, bỗng chàng nghe có tiếng thân pháp lay động rồi liền sau đó là một tiếng thét chói tai:

- Trả con lại cho ta!

Ngạo Thiên bây giờ thính lực đã nhạy bén hơn trước nhiều. Chàng nhận ra tiếng rít của luồng chưởng phong cực kỳ hung hãn đã tới sát sau lưng. Lẽ ra, Ngạo Thiên có thể động thân tránh đi, nhưng lần đầu tiên mang tuyệt nghệ ra giang hồ chàng cũng muốn thử thách bản thân mình một chuyến. Cùng với ý nghĩ, chàng khẽ nghiêng người vận công quật ra sau lưng một chưởng. Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau nổ bùng một tiếng. Ngạo Thiên bị đẩy văng vào trong lều, khí huyết nhộn nhạo cứ muốn trào ra miệng. Theo lời Linh Lãng nói thì với công lực của chàng có thể ra tay đấu ngang ngửa với một cao thủ đệ nhất, thế mà không ngờ vừa ra khỏi nhà chàng đã gặp ngay phải đại cao thủ, chỉ một chưởng đã đưa chàng vào thế hạ phong.

Ngạo Thiên không khỏi thất kinh trở mắt nhìn đối phương. Không thấy còn đỡ, chừng nhìn thấy rồi, chàng càng hoảng kinh hơn nữa. Đối phương là một người đàn bà không đoán được tuổi tác. Nói như thế là bởi vì bà ta đầu tóc rối bù, quần áo bẩn thỉu, hai mắt trắng dã như người điên. Bà ta trợn trừng nhìn Ngạo Thiên, miệng liên tục quát:

- Trả con cho ta... Trả con cho ta!

- Tiền bối! Văn bối nào có biết con người là ai đâu? Người đàn bà điên vẫn lảm nhảm:

- Trả con cho ta... Tiện tỳ! Người đem con ta đi đâu? Vừa nói mụ vừa bước tới, song chưởng cất lên chực chờ quất thẳng vào người Ngạo Thiên. Chàng xét thấy tình thế bất lợi, nếu cứ ở trong nhà thì khó lòng xoay trở, không khéo phải uổng mạng vì người đàn bà điên nhưng có công lực ghê gớm này. Nghĩ thế, chàng liền phóng người qua cửa sổ:

- Tiền bối! Văn bối đi đây! Văn bối không biết con của người là ai cả. Chàng nhanh nhưng không ngờ người đàn bà điên cũng nhanh không kém. Chàng vừa chạm chân xuống đất, chưa kịp thì triển tiếp khinh công thì bà ta cũng đã theo kịp, cùng với chưởng phong là một giọng the thé điên dại.

- Người đừng hòng chạy đâu cho thoát! Lần này đã biết lợi hại của đối phương, nên Ngạo Thiên không dám đối chưởng nữa. Chàng máy động thân pháp, lập tức sử dụng khinh công thượng thừa nương theo bóng chưởng của đối phương văng đi hàng chục trượng. Vừa chạm chân xuống đất, Ngạo Thiên không dám chậm trễ lập tức nhún mình lướt đi thêm hai trượng nữa. Chỉ vài lần động thân chàng đã đi xa mấy chục trượng, phía sau vẫn còn lạnh lạnh giọng người đàn bà điên vọng theo.

- Trả con cho ta... Trả con cho ta...

Ngạo Thiên tuy đã thoát thân nhưng không khỏi lạnh mặt. Vừa rồi, nếu không có cơ trí nhanh nhẹn cộng với khinh công thượng thừa, thì e rằng chàng đã táng mạng dưới chưởng của người đàn bà điên. Ngạo Thiên thu hồi thân pháp thông thả bước đi.

Phía trước hiện ra một con đường độc đạo. Cùng với lúc đó, chàng nghe văng vẳng có tiếng người vọng lại. Vì trên người đang mặc y phục quái gở, nên Ngạo Thiên chẳng dám chường mặt ra. Bấy giờ thính lực của chàng nhạy bén nên tuy nghe rõ tiếng người nhưng cũng phải một lúc sau mới thấy bóng. Vừa thấy bóng dáng bọn chúng, bất giác Ngạo Thiên bừng bừng lửa giận. Hóa ra chúng là bốn tên võ sĩ Ngũ Kiếm Kỳ môn, nhìn ký hiệu trên áo chúng cũng biết chúng là thuộc hạ Thanh Kỳ đường.

Ấu Dương Ngạo Thiên vừa mới luyện thành tuyệt nghệ, nay vừa may gặp phải kẻ thù số một thì thật không còn gì đắc ý hơn. Đợi bốn tên võ sĩ đến gần, chàng mới cất tiếng hừ nhạt, đồng thời bước ra ngang ngay giữa đường. Bốn tên võ sĩ dừng phắt lại, trở mắt nhìn chàng. Lối ăn mặc như người rừng của chàng có lẽ làm cho chúng kinh hãi. Một tên trong bọn cất giọng áp úng:

- Các hạ... Các hạ muốn gì? Ngạo Thiên cười nhạt:

- Muốn lấy mạng các ngươi. Sau lúc đầu kinh hãi, giờ bọn chúng đã định thần lại. Một tên cất giọng cười ngạo mạn:

- Ha ha... Thằng gù xấu xa! Lần đầu tiên lão gia mới nghe có người đứng ở đất của bốn môn mà dám buông lời xúc phạm. Bấy giờ Ngạo Thiên mới sực nhớ chàng vừa trong Độc Phong động đi ra thì hẳn vẫn còn quanh quần đầu đó trong sào huyết của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Bất giác, chàng nghĩ đến người đàn bà điên không khỏi ngạc nhiên, tự hỏi làm sao bà ta có thể sống được trong sào huyết của bọn hung thần này. Chàng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì một tên trong bọn chúng cất giọng hung hăng:

- Tên người rừng kia! Mau báo danh đi! Ngạo Thiên thoáng suy nghĩ cũng cần phải cho Tư Mã Quỳnh Dao kinh hãi một chuyến. Nghĩ thế, chàng lạnh lùng nói:

- Lão gia họ Ấu Dương tên Ngạo Thiên.

- Ấu Dương Ngạo Thiên?

- Người... Người vẫn còn sống sao? Ngạo Thiên bật lên tiếng cười khanh khách:

- Ha ha... Ta chẳng những không chết mà còn đến lấy mạng các ngươi đây.

Lời vừa dứt, chàng vận công xuất chưởng tức thì. Vì là kẻ vừa bước ra giang hồ còn non kinh nghiệm. Hơn nữa, vừa rồi mới bị bại trận nên lần này chàng đánh ra một chưởng vận dụng toàn bộ nội gia công lực. Chỉ thấy chưởng của chàng mờ mịt sương khói, khí lạnh bốc ra ngút trời. Một chiêu Hàn Băng Bách Phiến, võ công tuyệt học của Trí Nguyên đại sư thì làm sao bốn tên võ sĩ tép riu chống đỡ nổi. Bọn chúng bốn tên phát ra bốn tiếng kêu thất thanh, hồn lìa khỏi xác, thì thể cứng đờ vì sức lạnh kinh hồn của hàn băng. Chính Ngạo Thiên cũng kinh hãi thâm trước sức hủy diệt ghê gớm của ngọn Hàn Băng Bách Phiến.

Chàng vốn dĩ muốn chữa lại một mạng cho nó về báo tin, nhưng vì lỡ ra tay quá nặng khiến cho không còn một tên nào sống sót. Ngạo Thiên đứng ngẩn ngơ một khắc rồi tức tốc lột bộ đồ của một tên võ sĩ mặc vào. Tiện tay, chàng lấy luôn thanh kiếm dắt sau lưng, lấy cả bạc vụn trong người chúng làm lộ phí rồi ung dung rời khỏi hiện trường.

-oOo-

Trong tửu quán thực khách đang ăn uống, chuyện trò vui vẻ thì tất cả cùng im bất khi thấy Ngạo Thiên bước vào. Họ đưa mắt lăm lét nhìn chàng rồi cúi xuống ăn uống vội vội vàng vàng.

Trong quán rất đông khách, hầu như không còn một bàn trống nào, chỉ duy nhất ở góc trong cùng có một lão tiều phu đang ngồi độc ẩm với đĩa lạc rang. Chàng cất bước đi về hướng lão, cung kính nói:

- Lão trượng chẳng hay có thể cho vãn bối ngồi cùng bàn được chăng? Lão tiều phu vội vàng đứng lên, thân hình khúm núm, giọng nói run rẩy:

- Không dám... Không dám... Lão nô xin nhường bàn cho đại gia đó. Dứt lời, lão quỳ quả bỏ đi, Ngạo Thiên vội vàng gọi theo:

- Lão trượng ơi! Như thế này sao được. Nhưng ông lão đã ù té chạy mất. Chừng Ngạo Thiên nhìn lại thì trong quán có rất nhiều thực khách tính tiền bỏ đi. Bất giác, Ngạo Thiên nhớ lại ngày đầu tiên chàng xuống núi, trong ngôi tửu quán ở cạnh rừng phương bắc, cảnh tượng này cũng gần giống thế, chỉ có điều lúc đó chàng là người đã ngồi bàn trước, còn bọn võ sĩ Ngũ Kiếm Kỳ là người đến sinh sự. Chàng vừa nghĩ tới đó thì tên tiểu nhị đến gần chàng khúm núm hỏi:

- Thưa đại gia người dùng gì ạ? Ngạo Thiên cất giọng không vui:

- Tiểu nhị! Phải chăng họ sợ ta?

- Dạ... Dạ cái đó thì tiểu nô không rõ ạ.

- Người nói dối! Có phải bộ đồ trên người ta khiến họ sợ hãi?

- Tiểu nô ngàn vạn lần không dám nói. Ngạo Thiên biết có hỏi thêm nữa cũng vô ích, chàng bực dọc phẩy tay:

- Có món gì ngon dọn lên cho ta.

- Dạ có ngay. Xin hỏi đại gia uống rượu gì?

- Ta không uống rượu. Chàng vừa dứt lời thì ngoài cửa sổ có tiếng cười vang:

- Ha ha... Là thật... Thật là lạ! Huynh đệ Ngũ Kiếm Kỳ môn có ai mà không thích uống rượu. Ngạo Thiên đưa mắt nhìn ra cửa thì thấy năm tên kiếm sĩ Bạch Kỳ đường đồng loạt bước vào. Trong quán số khách còn lại không ai bảo ai cùng tính tiền ra khỏi quán. Năm tên kiếm sĩ Bạch Kỳ nghênh ngang chẳng coi ai ra gì. Bọn chúng đá bàn đẹp ghê đi thẳng đến trước mặt Ngạo Thiên. Một tên lên tiếng:

- Huynh đệ Thanh Kỳ sao chỉ đi có một mình? Ngạo Thiên đang sẵn bực mình liền gằn giọng:

- Ai là huynh đệ với người?

- Là chưa! Chúng ta chẳng phải là đồng môn sao? Ngạo Thiên cất tiếng hừ nhạt trong cổ chứ không nói gì thêm. Tên kiếm sĩ Bạch Kỳ chiếu tia mắt nham hiểm nhìn chàng:

- Huynh đệ sao không đọc ám hiệu đi? Ngạo Thiên trong lòng đã có dự định nên chỉ buông gọn một tiếng:

- Sát! Tên kiếm sĩ biến sắc quát lên:

- Tiểu tử! Có phải ngươi vừa rồi mới ra tay hạ sát bốn huynh đệ Thanh Kỳ đường? Ngạo Thiên không khỏi giật mình, không ngờ tin tức trong nội bộ chúng thính nhạy đến thế. Nhưng dù sao trong mắt chàng bây giờ bọn võ sĩ này chẳng là cái thá gì. Chàng buông giọng cuồng ngạo:

- Nếu phải thì sao? Bất giác năm tên cùng đồng loạt lui lại, tay thủ sẵn lên đốc kiếm, mặt mày biến sắc. Một tên cố lấy giọng cao cường:

- Người dám đến tận sào huyệt của bốn môn tác nghiệp thì quả thật là gan của người không nhỏ. Ngạo Thiên cười gằn:

- Người có muốn xem lá gan của bản nhân chăng?

- Để xem bản lĩnh người thế nào đã. Lời vừa dứt, năm thanh kiếm đã ra khỏi vỏ. Dù sao Ngạo Thiên cũng không khỏi thán phục tinh thần của bọn võ sĩ này. Chúng thừa biết chàng vừa ra tay hạ sát bốn tên đồng bọn, tất nhiên bản lĩnh của chàng không nhỏ, thế mà bây giờ chúng vẫn ngang nhiên rút kiếm khiêu chiến, quả thật lá gan của chúng mới to hơn cả. Trong lúc nghĩ như thế, Ngạo Thiên đã ngầm đưa nội công ra song chưởng. Đối với bọn võ sĩ chuyên hoành hành bá đạo này thì chàng quyết không nường tay. Ngạo Thiên nhớ lại mình có mang trên lưng một thanh kiếm liền giơ tay rút kiếm ra:

- Các người vốn sở trường về kiếm vậy hôm nay bốn môn cũng dùng kiếm mà lấy mạng các người.

Ngạo Thiên tuy ngoài miệng huênh hoang như thế nhưng kỳ thực chẳng biết một chiêu kiếm nào. Chàng vận công truyền nội lực ra mũi kiếm rồi mới đánh bừa một nhát nhằm vào tên võ sĩ đứng gần nhất. Thanh kiếm trong tay chàng chớp lên với một tốc độ vô song, luồng kiếm khí rít lên trong không gian nghe rất ghê rợn, tuy nhiên vì chiêu thức thô thiển nên tên kiếm sĩ dễ dàng né tránh.

Bọn kiếm sĩ vừa sợ vừa buồn cười. Chúng sợ là sợ cho nguồn nội lực sung mãn của chàng, buồn cười vì không thể không cười trước chiêu kiếm ngờ nghệch của chàng. Năm tên kiếm sĩ đã phần nào yên tâm, chúng gầm lên một tiếng lập tức vung kiếm bủa vây đối phương. Trong chớp mắt Ngạo Thiên đã đứng giữa luồng kiếm quang mờ mịt tưởng chừng như không còn chỗ thoát thân nữa. Nhưng Âu Dương Ngạo Thiên hôm nay trong mình mang hai môn tuyệt học thì không thể dễ dàng thất thủ như thế được. Chàng chỉ khẽ lắc mình một cái lập tức phát động kinh công thượng thừa Bạch Hạc Phi Thiên lao vút ra khỏi màn kiếm quang của đối phương. Rồi từ trên cao, chàng bổ xuống đánh ra một chiêu, chính là chiêu kiếm mà bọn chúng vừa sử dụng.

Hai tiếng hét hãi hùng vang lên cùng với hai thân hình đổ gục xuống, máu tuôn đầm đìa trên cổ chúng. Âu Dương Ngạo Thiên quả là có tâm cơ mẫn tiệp hơn người. Chàng chỉ mới nhìn qua lối ra chiêu của đối phương, đặc biệt là giữa lúc tình thế cấp bách mà vẫn học được rồi mô phỏng theo đó mà đánh lại lấy mạng đối phương.

Lối học nghệ này của Ngạo Thiên trong thiên hạ võ lâm chưa từng có. Thế mới biết Bạch Hạc Lão Nhân bất chấp chàng mang dị bệnh trong người, không biết sống chết thế nào mà vẫn chọn chàng làm truyền nhân của Trí Nguyên đại sư.

Ngạo Thiên đứng giữa hiện trường, tay cầm thanh kiếm vẫn còn vấy máu mà buông tiếng cười cuồng ngạo. Về phần ba tên kiếm sĩ còn lại, bọn chúng nhìn Ngạo Thiên vừa kinh hãi vừa ngơ ngác. Quả thật Ngạo Thiên vừa trình diễn cho bọn chúng thấy điều mà chúng chưa từng thấy cũng chưa từng nghe nói đến bao giờ. Ngạo Thiên dứt tiếng cười lập tức hét lên:

- Nạp mạng cho ta.

Thanh kiếm trong tay chàng phóng ra, vẫn là chiêu chàng vừa học được nhưng về tốc độ và kinh lực thì khủng khiếp vô song. Ba tên kiếm sĩ mặc dù chẳng lạ gì với chiêu thức ấy nhưng vì bọn chúng quá hãi hùng, lại thêm đối phương ra tay cực kỳ linh diệu khiến chúng chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. B

a tiếng hét hãi hùng vang lên. Thấy người đổ xuống, máu tuôn lai láng. Âu Dương Ngạo Thiên chưa kịp dùng bữa nhưng đành phải ra đi.

Từ nay trên giang hồ sẽ chấn động một nguồn tin: Ngũ Kiếm Kỳ môn đã gặp đại sát tinh. Ngạo Thiên vào cửa hiệu tìm mua một bộ y phục thay vào, rồi chàng vừa đi vừa nghe ngóng tin tức giang hồ. Chàng cũng không quên dò la tung tích của Xú Hòa Thượng.

Lần này, Ngạo Thiên vào quán chẳng gặp trở ngại nào. Chàng vừa ăn vừa ngóng tai nghe đám khách giang hồ thảo luận chuyện võ lâm. Ở bàn kế bên tụ tập một nhóm bốn người, trong đó có một lão nhân ra vẻ rất am hiểu chuyện giang hồ thời sự. Chàng nghe lão luận việc:

- Từ ngày chủ nhân kiêu hoa thất thủ dưới tay Bích Loan Cung chủ Tư Mã Quỳnh Dao thì Thuận Thiên giáo không còn lai vãng ở Trung Nguyên nữa. Bọn võ sĩ Ngũ Kiếm Kỳ môn được thể càng hoành hành bá

đạo, không coi nhân sĩ võ lâm ra gì. Nghe đâu bọn chúng chuẩn bị phát thiệp anh hùng mời thủ lĩnh các đại môn phái đi một chuyến đến Ngọc Giác đài, nếu ai thuận theo chúng thì sống, nghịch theo chúng thì chết. Một tên trung niên đại hán kêu lên:

- Như thế thì có khác gì hành động bá đạo của Thuận Thiên giáo.

- Thuận Thiên giáo còn lâu mới sánh kịp. Lời lão nhân vừa dứt lập tức có tiếng hừ lạnh nhạt lạnh leo phát ra, một tiếng rít nhỏ vang lên, kỳ hiệu xuất hiện nhanh như ánh chớp cắm phập vào vách quán. Trong đám thực khách vài tiếng kêu thảng thốt vang lên:

- Thuận Thiên giáo tái nhập Trung Nguyên!

Ngạo Thiên không nói không rằng, thân hình máy động lập tức lao ra khỏi quán. Xa xa chàng nhìn thấy một bóng thân ảnh chập chờn trên mái nhà, lướt đi với tốc độ nhanh nhẹn vô song. Không chút chậm trễ chàng cũng vận dụng khinh công đuổi theo nhân vật thần bí. Cuộc rượt đuổi ngoạn mục diễn ra trong cảnh hoàng hôn. Hai nhân vật giang hồ với khinh công tối thượng lao đi vùn vụt như tia chớp. Mặc dù Ngạo Thiên có rút ngắn khoảng cách nhưng không đáng kể. Ra khỏi thị trấn đến vạt rừng thưa thì chàng hoàn toàn mất dấu đối phương. Giữa lúc chàng còn đang ngỡ ngàng thì tiếng hừ nhạt lúc nãy vang lên. Âu Dương Ngạo Thiên cũng cất tiếng cười lạnh leo:

- Các hạ thật to gan, giữa ban ngày ban mặt mà dám hí lộng quỷ thần.

- Tiểu tử! Người mới là to gan lớn mật đó. Lời vừa dứt thì bóng người xuất hiện. Lão lồi ngoài năm mươi tuổi, hàm râu chuột lưa thưa mấy cọng cùng với hàm răng nhọn hoắt, vàng khè trông lão càng thêm gớm ghiếc. Đôi mắt ti hí của lão sáng quắc chứng tỏ một nguồn nội lực hùng hậu. Lão cất tiếng ri ri như tiếng chuột kêu:

- Tiểu tử theo lão phu với mục đích gì? Ngạo Thiên không trả lời mà hỏi lại:

- Lá cờ Thuận Thiên vừa rồi có phải chẳng là của tiền bối?

- Đúng thế thì sao?

- Tiền bối là môn hạ của Thuận Thiên giáo?

- Lão phu là Thổ Thần Vương, Đệ Nhị Linh Vương, Thuận Thiên giáo. Âu Dương Ngạo Thiên hôm nay gặp người của Thuận Thiên giáo bất giác trong lòng dậy lên nỗi nhớ nhung hiền thê Lục Linh Lăng khôn xiết. Cũng vì lẽ đó mà chàng cất giọng mềm mỏng:

- Quý giáo lần này nhập quan phải chăng cũng là nuôi mộng làm bá chủ?

- Người là ai mà xen vào việc của bốn giáo?

- Tại hạ Âu Dương Ngạo Thiên. Nghe thế, lão già mặt chuột kêu lên:

- Hóa ra là người. Bốn giáo đang muốn tìm người không ngờ người tự dẫn xác đến.

- Quý giáo cần tìm tại hạ có việc gì?

- Ta nghe nói người vốn không biết võ công, sao bây giờ...

- Điều đó tiền bối không cần quan tâm.

- Hắc... hắc... Nói hay lắm! Đã thế lão phu cứ bắt người trước rồi sẽ xét sau. Lão vừa muốn động thủ thì Ngạo Thiên đã lên tiếng:

- Tiền bối có thể nghe vãn bối nói một lời chẳng?

- Người còn điều gì muốn nói?

- Vãn bối khuyên quý giáo hồi quan, không nên vì tham vọng mà gây nợ máu với võ lâm Trung Nguyên thêm nữa. Lão Thổ Thần Vương nghe mấy lời đó liền ngửa cổ bật lên những tràng cười cuồng ngạo. Dứt tràng cười, lão khinh miệt nhìn chàng:

- Tên tiểu tử nhà người dựa vào đâu mà can thiệp vào việc của bốn giáo.

- Đó là lời nói chân thành của văn bối.
- Đừng nhiều lời, hãy theo ta về gặp giáo chủ. Vừa dứt tiếng, lão ra tay lập tức. Năm ngón tay của lão cong lên biến thành ngũ trảo nhắm ngay mặt chàng chụp một phát thần tốc. Ngạo Thiên lắc người tránh khỏi kèm theo tiếng quát:
- Văn bối niệm tình nhân nhượng tiền bối một chiêu đó.
- Hảo thân pháp! Nhưng ngươi đừng vội đắc ý. Lão lập tức ra chiêu thứ hai. Lần này trảo pháp định ra nửa chừng, lão bỗng lật cổ tay, lập tức ngũ trảo biến thành chưởng pháp vỗ thẳng vào Ngạo Thiên với tốc độ kinh hồn. Ngạo Thiên biến sắc giận dữ quát lên:
- Quả là thủ đoạn nham hiểm. Chàng động thân tránh được một chưởng đó rồi ngay lập tức phát chưởng công thẳng vào đối phương. Thổ Thần Vương quả nhiên không phải là tay vừa. Lão ra tay đánh hụt hai chiêu còn bị công lại một chiêu nên liền biết đối phương thủ đoạn cũng thuộc vào hạng cao cường. Lão tung người tránh chưởng đó của chàng rồi đưa đôi mắt tỉ hí gườm gườm nhìn chàng.
- Tiểu tử! Lão phu có lời khen ngươi đó. Ngạo Thiên thần thái ung dung đáp:
- Tại hạ không dám nhận.
- Nhưng ngươi đừng đắc ý vội, hãy đỡ chưởng này của lão phu xem sao.

Lão vừa dứt lời, song chưởng từ từ đưa lên ngang ngực, sắc mặt lão cực kỳ nghiêm trọng. Ngạo Thiên từ khi gặp cơ duyên ra khỏi Độc Phong động có thể nói chưa lần nào đích thực gặp phải đại địch. Trừ một lần đối chưởng với người đàn bà ở thế không muốn đánh lại, còn lại chàng chưa gặp phải đại cao thủ lần nào. Nghĩ thế, chàng ngậm vận đủ mười hai thành công lực sẵn sàng đánh ra chiêu tối thượng Hàn Băng Bách Phiến. Bên kia, Thổ Thần Vương hét lên một tiếng song chưởng đánh ra lập tức, thế mạnh tựa như một trận động đất. Thảo nào lão có biệt danh là Thổ Thần Vương.

Ngạo Thiên sắc mặt nghiêm trọng, công phu Hàn Băng đã đồng tụt đến cực điểm, liền đó song chưởng đánh ra tỏa lan một luồng sương khói mờ mịt cuốn về phía đối phương. Ầm... Ầm... Hai tiếng nổ long trời lở đất. Sương khói tan dần, đất cát cũng bình lặng trở lại. Nhìn ra thì thấy Thổ Thần Vương bước lùi lại một bước, còn Ngạo Thiên lùi ra sau hơn ba bước. Có thể nói cả Ngạo Thiên lẫn Thổ Thần Vương đều kinh hãi thâm.

Về phần Âu Dương Ngạo Thiên, từ ngày được cơ duyên đắc địa võ công, trong mình mang hai môn tuyệt học vào bậc nhất khiến chàng cứ đinh ninh rằng mình có thể bước giang hồ theo lời di huấn sư môn mà hành hiệp trượng nghĩa. Không ngờ chỉ mới đối đầu với một tên thủ hạ Thuận Thiên giáo chàng đã thất cơ hơn đối phương. Điều đó làm cho Ngạo Thiên vừa thất vọng, vừa đau lòng không ít. Về phía Thổ Thần Vương, lão cả đời tu luyện võ công, trải qua mấy mươi năm mới tích lũy được chút thành tựu, lão có nằm mơ cũng không ngờ hôm nay một chiêu toàn lực đánh ra chẳng những không đả thương được một tên nhóc con tuổi đời chưa quá đôi mươi mà còn bị bức lùi một bước. Qua phút ngẩn ngơ, lão gầm lên:

- Tiểu tử! Lão phu đánh giá lầm ngươi rồi.
- Tiền bối còn muốn đánh nữa chăng?
- Lão phu hôm nay nhất quyết bắt ngươi cho kỳ được.

Dứt lời, lão múa chưởng liên tiếp bổ về phía chàng như mưa sa bão táp. Âu Dương Ngạo Thiên vốn có tâm cơ mẫn tiệp, biết người biết ta nên vừa rồi qua một chưởng chàng biết mình tu vi còn kém đối phương một bậc. Nghĩ thế nên chàng máy động thân pháp, sử dụng tuyệt đỉnh khinh công Bạch Hạc Phi Thiên biến thân hình phiêu hốt tựa cánh hạc trắng bay lượn giữa thình không. Thổ Thần Vương đánh mãi mà không trúng đối phương, lão tức giận điên cuồng, gầm rống như con hổ bị thương. Lão càng đánh càng nổi điên, chẳng mấy chốc nội lực tiêu hao đi mấy phần. Đến chừng đó, Ngạo Thiên mới cười nhạt:

- Thổ Thần Vương! Đỡ chưởng của ta đây! Lời vừa dứt thì luồng Hàn Băng cũng đã tới nơi. Bộp... Một tiếng nhìn lại đã thấy Thổ Thần Vương vắng xa hơn trượng, mặt mày xám ngoét chứng tỏ lão đã bị thương không nhẹ. Ngạo Thiên thu hồi thân pháp đáp xuống trước mặt lão rồi cất giọng ôn tồn:
- Tiền bối hãy chuyển lời của tại hạ đến quý giáo chủ, nói rằng võ lâm Trung Nguyên không cần sự lãnh đạo của ngoại bang. Thổ Thần Vương uất ức gầm gừ:

- Tiểu tử! Hôm nay lão phu bại dưới tay ngươi, thế có ngày sẽ trả thù. Ngạo Thiên lạnh nhạt:
 - Lão đi đi! Thổ Thần Vương ném cho chàng tia mắt thù nghịch rồi lão phóng mình đi mất. Vừa lúc đó lập tức có tiếng nói vang lên, giọng nói của người này rất kỳ lạ, âm ba vọng đến từ bốn phía, không tài nào đoán được đối phương đang hiện diện ở đâu:
 - Tiểu tử! Khá khen cho thủ đoạn của ngươi đó. Ngạo Thiên trầm giọng quát:
 - Các hạ sao không hiện thân đi?
 - Ngươi bắt tất phải nóng lòng. Giọng nói tiếp tục vang lên, hầu như người đó có mặt ở khắp nơi:
 - Lão phu hỏi ngươi, công phu Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên từ đâu mà ngươi có?
 - Tại hạ không nói chuyện với người giấu mặt. Giọng người bí mật lại hỏi tiếp:
 - Phải chăng ngươi đích thực là đệ tử của Bạch Hạc Lão Nhân?
- Đến đây thì Ngạo Thiên không đành lòng được nữa, chàng tung mình lên cao ba trượng thì triển khinh công lướt đi trên ngọn cây. Dưới ánh mắt sáng như đuốc của chàng, trong cánh rừng thưa thân ảnh của người đó tựa hồ như quỷ mị. Người đó thoát tả thoát hữu, di chuyển cực kỳ thần tốc và quái dị vô song. Thoạt nhìn cứ tưởng đâu không phải một mà có hàng chục bóng người. Rồi Ngạo Thiên nghe một tiếng huýt gió thật to, thật quen thuộc. Trong thính không tiếng linh mã hí lên vang động cả núi rừng. Rồi như một tia chớp, bóng ngựa Huyết Hoa xuất hiện. Thoáng chốc người và ngựa biến mất.
- Tất cả những diễn biến đó xảy ra trong tích tắc, nhanh đến nỗi Ngạo Thiên dù trong mình có tuyệt đỉnh khinh công cũng không tài nào xoay trở kịp. Chàng hạ thân xuống đất, mặt mày ngơ ngẩn ngẩn ngẩn rồi thất thần kêu lên:
- Bạch sư huynh! Phải chăng người đó là Bạch Hạc Lão Nhân? Vậy thì ai đã táng mạng trên ngọn Tuyết Sơn? Ai sử dụng Huyết Hoa Linh Câu? Người đó phải chăng cũng chính là người đã xuất hiện ở Khương gia ra tay vén màn kiếp hoa. "Không! Nhất định không phải là Bạch Hạc sư huynh. Ngạo Thiên thầm nghĩ:
 - Với những câu hỏi vừa rồi thì người đó nhất định không phải. Vậy thì người nào lại có khả năng sử dụng con Linh Mã Huyết Hoa?"

20. Hành Hiệp Trượng Nghĩa

Nửa đêm, giữa lúc chàng đang ngủ mơ màng thì bỗng nghe tiếng máy động thân pháp trên nóc nhà. Không chút chậm trễ, chàng ngồi dậy phóng qua cửa sổ vọt lên nóc nhà. Xa xa, chàng thấy nhiều bóng đen xẹt đi như tên bắn, khinh công của bọn người này tuy có sự linh diệu khác nhau nhưng tóm lại tất cả chúng đều thuộc hàng cao thủ. Bọn chúng lén lén lút lút dạ hành trong đêm tất không phải hạng tốt lành. Nghĩ thế Ngạo Thiên lập tức động thân lướt theo. Bấy giờ chàng đã nhận ra bọn chúng cả thấy có bảy tên. Chúng vừa ra khỏi thị trấn liền gia tăng tốc độ đi về hướng tây. Chẳng mấy chốc thì nhìn thấy một tòa trang viện đèn đuốc sáng choang, phía trên có một tấm biển to đề bốn chữ Tự Hiền sơn trang. Bọn người phía trước không chút chần chừ quăng mình vào đại sảnh. Đám gia đình canh gác ngoài cổng không tài nào ngăn trở nổi. Trong đêm, nhiều tiếng kêu thảng thốt vang lên:

- Cường địch đến rồi... Cường địch đến rồi!

Ngạo Thiên nhân lúc trong gia trang tình hình lộn xộn, liền nương theo bóng tối nấp vào một cây đa già trước sảnh đường. Chàng nhìn xuống thì nhận ra không ai xa lạ chính là bọn Mã Siêu bốn người, cùng với vợ chồng Lý thị và lão già mặt chuột Thổ Thần Vương vừa động thủ với chàng chiều nay. Bên kia là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, râu tóc bạc trắng, thần thái rất uy nghiêm. Ngạo Thiên đoán lão chẳng ai khác mà chính là Tự Hiền trang chủ, Câu Hồn Nhất Kiếm Tả Trung Dung.

Bởi vì nơi đây mang danh Tụ Hiền trang nên tập trung rất nhiều cao thủ giang hồ, cũng có thể gọi là đệ nhất sơn trang. Hôm nay, Thuận Thiên giáo đến gây chiến với Tụ Hiền trang thì quả thật âm mưu của chúng không nhỏ. Giữa lúc đôi bên chưa kịp chào hỏi gì thì bỗng giữa thình không vang lên một giọng nói rồn rảng như tiếng chuông, giọng nói trầm ấm một nguồn nội gia công lực ghê gớm đến độ có thể làm cho người yếu bóng vía phải giật mình.

- Lão phu xin có lời thỉnh an Tả trang chủ. Lời nói vừa dứt, bóng người chập chờn xuất hiện. Thân pháp của người đó không nhanh nhưng cực kỳ đẹp mắt. Lão từ từ hạ thân xuống sảnh đường nhẹ như chiếc lá rơi. Vừa định thần xong, lão quắc tia mắt như điện quang nhìn lên chỗ Ngạo Thiên nắp làm chàng suýt chút nữa buột miệng kêu lên một tiếng. Nhân vật vừa xuất hiện là một lão già có thân hình tầm thước. Điều đặc biệt là hai cánh tay lão nổi lên những đường gân máu trông rất dễ sợ, tựa hồ như nhìn thấy cả máu chảy trong những sợi gân đó.

- Tả trang chủ! Ông mạnh giỏi chứ? Lão hướng về họ Tả cất giọng rồn rảng. Tụ Hiền trang chủ Tả Trung Dung dẫn đầu một đám nhân sĩ Trung Nguyên khoảng hơn hai mươi cao thủ nên có phần tự tin hơn người. Lão cũng cất giọng đầy hào khí:

- Bất tất phải đa lễ. Các hạ báo danh đi!

- Lão phu Thiên Thủy Thần Vương, Đệ Nhất Linh Vương Thuận Thiên giáo.

- Lão phu nghe đồn Thuận Thiên giáo có Tứ Đại Linh Vương võ công xuất thần nhập hóa, chẳng hay đêm nay đã tề tựu đủ chưa? Thiên Thủy Thần Vương bật lên tiếng cười khanh khách:

- Đủ rồi... Đã tề tựu đủ rồi. Tả trang chủ không phải lo không có người bồi tiếp. Tả Trung Dung cười nhạt rồi nói kháy:

- Chẳng hay vừa rồi vị nào bị Tư Mã cung chủ một chưởng đuổi về quan ngoại? Mộc Sát bà bà tức giận quát lên:

- Chính là vợ chồng mụ đây. Người muốn so tài với mụ chẳng? Thiên Thủy Thần Vương phất cánh tay có những sợi gân máu găm ghềnh:

- Mộc Sát Linh Vương đừng nóng nảy! Mộc Sát bà bà lùi lại với vẻ thuần phục. Nhìn thế cũng đủ biết Thiên Thủy Thần Vương chính là nhân vật lợi hại nhất trong Tứ Đại Linh Vương. Lão hướng về phía họ Tả, chậm rãi nói:

- Tả trang chủ! Chẳng hay Tả trang chủ đối với lời đề nghị của bốn giáo, ông có ý kiến gì chẳng? Tả Trung Dung hỏi lại:

- Sao không thấy giáo chủ của các người.

- Bốn giáo chủ đâu cần phải nhọc lòng đến đây.

- Người hãy về nói lại với giáo chủ của người rằng võ lâm Trung Nguyên không bao giờ quy phục ngoại giáo.

- Ha... Ha... Thiên Thủy Thần Vương cất tiếng cười cuồng nộ làm chấn động đương trường. Liền đó, lão gằn giọng:

- Lão phu cũng sớm đoán biết trước câu trả lời của họ Tả các người.

- Thế thì sao?

- Ở võ lâm Trung Nguyên, Tụ Hiền trang của người xem ra cũng vào hạng nhất nhì. Nếu đêm này lão phu tẩm máu Tụ Hiền trang thì lo gì từ nay võ lâm Trung Nguyên không phục nữa. Câu nói đầy khùng bố của lão bất giác làm chấn động đám trang khách khiến họ không khỏi hãi hùng. Lập tức ánh mắt lão sáng rực lên, tia sát khí rợn người chiếu thẳng vào Tả Trung Dung:

- Họ Tả kia! Giờ người đối ý vẫn còn kịp đấy. Tả Trung Dung cười nhạt một tiếng, rồi quát lên:

- Mang kiếm! Lập tức, gia đình mang ra một thanh bảo kiếm có chiếc bao chạm trổ rất đẹp mắt. Tả Trung Dung đón kiếm, soạt một tiếng, bảo kiếm đã ra khỏi vỏ. Nên biết họ Tả được giang hồ tặng cho danh hiệu

Nhất Kiếm Câu Hồn không phải là vô duyên vô cớ. Mấy mươi năm lần lộn trên giang hồ đã có không ít cao thủ phải táng mạng dưới lưỡi kiếm của lão. Trong đám trang khách bỗng có một người bước ra:

- Giết gà đầu cần đến dao mổ trâu. Xin trang chủ nhường trận này cho tại hạ. Bên này, Thiên Thủy Thần Vương cười khẩy:

- Người nóng lòng lắm sao? Liền đó, không ai nhìn thấy lão ra tay bằng cách nào, chỉ thấy thân hình lão nhoáng đi một cái, lập tức trở về chỗ cũ, kèm theo đó là tiếng la thất thanh của tên trang khách. Chừng nhìn lại thì thấy hán mặt mày nhuộm đầy máu tươi, một con mắt đã bị người ta móc đi rồi. Lối ra tay cực kỳ thần tốc của Thiên Thủy Thần Vương làm cho toàn bộ đám trang khách đều lộ vẻ hãi hùng, khiếp đảm. Ngay cả Âu Dương Ngạo Thiên ở trên này cũng không khỏi kinh hồn. Tả Trung Dung tức giận gầm lên:

- Người thật là ác độc! Thiên Thủy Thần Vương ngửa cổ cười như sấm động:

- Ha... Ha... Thuận thì sống, nghịch thì chết.

- Lão phu lấy mạng người. Dường như không thể chịu đựng thêm nữa, Tả Trung Dung gầm lên một tiếng, liền đó vận toàn lực đánh ra chiêu Câu Hồn Đoạt Phách, thế kiếm mờ mịt như mây, kiếm phong như sấm chớp. Bên này, Thiên Thủy Thần Vương gầm lên:

- Người muốn chết!

Lập tức đôi tay đỏ quạch những đường gân máu của lão vươn ra khoa mấy vòng, không biết lão sử dụng võ công gì mà chỉ nghe leng keng... leng keng... Hàng loạt âm thanh vang lên rồi một tiếng hự thật to phát ra từ miệng Tả Trung Dung. Nhìn lại thì thấy họ Tả kiếm rơi xuống đất, miệng nhuộm máu tươi, mặt mày xanh nhợt như tàu lá.

- Ô... Trời ơi...

Hàng loạt tiếng kêu kinh hãi vang lên từ phía đám trang khách. Bọn họ đều là những cao thủ võ lâm nhưng nhìn cảnh tượng vừa rồi, lối ra chiêu dùng tay đoạt kiếm cực kỳ cao diệu của đối phương, họ không khỏi kinh hồn bạt vía.

Trên này, Ngạo Thiên cũng ngồi chết cứng. Chàng đã từng mục kích võ công của vợ chồng Lý thị, từng giao đấu với Thổ Thần Vương, tuy họ đều là những cao thủ bậc nhất, nhưng so với lão Thiên Thủy Thần Vương này thì còn kém xa lắm. Thế mới biết không phải ngẫu nhiên mà Thuận Thiên giáo muốn gồm thâu võ lâm thiên hạ. Chàng vừa nghĩ đến đó thì phía bên dưới, Thiên Thủy Thần Vương đã lạnh lùng khoát tay ra lệnh:

- Giết hết cho ta! Lời lão vừa dứt thì đám môn hạ Thuận Thiên giáo lao vào các trang khách Tụ Hiền trang như hổ vồ mồi. Trong nháy mắt đã có thây người gục xuống. Chỉ chậm chốc lát nữa thôi thì e rằng máu nhuộm Tụ Hiền trang. Trên này, Ngạo Thiên lòng phần uất, cất tiếng gầm vang động:

- Dừng tay! Lời vừa dứt, chàng buông mình xuống giữa cục trường, đôi mắt sáng quắc trừng trừng nhìn đối phương:

- Các người thủ đoạn thật là độc ác. Thiên Thủy Thần Vương cất tiếng cười nhạt:

- Hừ! Lão phu còn tưởng là thần thánh phương nào, té ra là một tên tiểu tử lưng gù. Cự Hỏa Linh Vương nhìn thấy chàng liền kêu lên:

- Hóa ra là người! Tiểu tử, người còn chưa chết sao? Thổ Thần Vương gầm lên:

- Tiểu tử dẫn xác đến thì hay lắm. Trả lão phu một chương đây! Mộc Sát bà bà nghe thế thì lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Thổ Thần Vương! Hắn vốn chẳng biết võ công! Thổ Thần Vương căm tức nói:

- Hừ! Vợ chồng người bị hấn hí lộn rồi. Thiên Thủy Thần Vương hỏi:

- Phải chăng hắn chính là tên tiểu tử có lai lịch bất minh?

- Chính hắn!

- Thế thì hay lắm! Để lão phu bắt hẩn khai ra tung tích Cổ Phù. Ngạo Thiên trong lòng đang tức giận, nghe bọn chúng nói nhăng nói cuội một lúc lại càng thêm căm gan. Chàng gần giọng:

- Đêm nay, ta sẽ thay mặt nhân sĩ Trung Nguyên đòi nợ máu của các ngươi. Ngạo Thiên trước khi rời Độc Phong động đã có lời hứa với Lục Linh Lăng là sẽ không đối đầu với Thuận Thiên giáo, nhưng đến nước này thì chàng muốn nhịn cũng không nhịn được nữa:

- Nạp mạng cho ta!

Trong cơn tức giận, chàng đã vận đủ mười hai thành công lực nhằm vào Thiên Thủy Thần Vương đánh ra một chưởng Hàn Băng Bách Phiến. Dù vậy, Ngạo Thiên cũng không đến nỗi hồ đồ mà không biết rằng nội lực của chàng vẫn còn kém đối phương mấy bậc. Vì thế, chàng vừa phóng chưởng vừa kết hợp thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên xuất kỳ bất ý, hy vọng đối phương không kịp trở tay.

Tuy nhiên, so với Thổ Thần Vương thì Thiên Thủy Thần Vương cao minh hơn một bậc. Lão vừa thấy chàng máy động thân pháp cũng lập tức động thân tránh khỏi luồng chưởng phong của chàng. Ngạo Thiên đánh hụt liền thu hồi chưởng lực đánh ra chiêu thứ hai. Có thể nói Ngạo Thiên sau mỗi lần giao đấu lại càng tinh tiến hơn. Chàng xoay trở linh hoạt mà chiêu thức cũng nhanh và chính xác hơn. Bên này, Thiên Thủy Thần Vương không nhịn được bật kêu tiếng khen:

- Tiểu tử giỏi lắm! Lờn vừa dứt, lão lại động thân tránh chưởng của chàng. Ngạo Thiên đánh hụt hai chiêu, giữa lúc chàng chưa kịp đổi thế thì Thiên Thủy Thần Vương đã dùng thân pháp quỷ mị lướt ra sau lưng chàng. Lão gầm lên:

- Tiểu tử, hãy đỡ chưởng của lão phu!

Lờn lão chưa dứt, Ngạo Thiên đã cảm thấy luồng áp lực ghê gớm từ phía sau. Lúc đó, chàng còn lơ lửng trên không nên không tài nào né tránh được. Chàng đành liều mạng cố sức bình sinh quật ra sau một chưởng.

Có thể nói Thiên Thủy Thần Vương hay ở chỗ lão tấn công đối phương giữa lúc đối phương thân pháp lẫn chưởng pháp vẫn còn dở dang, lão buộc đối phương phải đổi chưởng với lão. Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ làm rung chuyển toàn sảnh đường. Ngạo Thiên bị đánh văng ra xa hai trượng. Trong khi Thiên Thủy Thần Vương vẫn ung dung tự tại. Ngạo Thiên cảm thấy trong người khí huyết nhộn nhạo, cổ nuốt ngược máu tươi vào lòng nhưng không được, đành phải phun ra một bùm. Thiên Thủy Thần Vương mặt lạnh như tiền, hai mắt lom lom nhìn chàng:

- Tiểu tử! Công phu Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên từ đâu ngươi có? Ngạo Thiên vốn tính khí cương trường, ngạo mạn, lần này bị đối phương đả thương trong lòng uất ức nên càng nổi sát khí gầm lên:

- Lão đỡ chưởng này của ta đi rồi hẵng nói! Liền đó, chàng gom hết sức mình quật ra một chưởng. Thiên Thủy Thần Vương nhếch mép cười khẩy:

- Ngươi muốn chết! Kèm theo đó là một tiếng nổ long trời. Thân hình Ngạo Thiên bị bắn đi như điều đứt dây. Máu từ miệng chàng phun ra có vòi trông rất thê thảm. Trước lúc chàng rơi xuống thì từ trong áo choàng, chiếc vòng lục lạc của Linh Lăng cũng rơi ra đánh “coong” một tiếng. Đám thủ hạ Thuận Thiên giáo thấy vật đó đồng thanh kêu lên:

-Ồ... Thiên Thủy Thần Vương xông tới trước mặt chàng, quát lên:

- Tiểu tử! Từ đâu mà ngươi có vật này? Âu Dương Ngạo Thiên giữa lúc thần trí hồ đồ nhưng vẫn còn nhớ những lời của Linh Lăng lúc trao chiếc vòng lục lạc cho chàng. Ngạo Thiên cố gom chút sức tàn, cầm chiếc vòng lục lạc của Linh Lăng giọng lên cao:

- Các ngươi nhìn thấy thánh vật của thiếu chủ nhân sao còn không mau quỳ xuống?

- Ngươi... Thiên Thủy Thần Vương trợn tròn mắt nhìn Ngạo Thiên, vẻ căm tức, tựa hồ lão muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Nhưng rõ ràng, lão phải kiêng dè chiếc vòng lục lạc ấy đôi phần. Âu Dương Ngạo Thiên gắng gượng đứng dậy, nói:

- Thiên Thủy Thần Vương! Thánh vật ở đây, ngươi nhìn thấy chẳng? Lão cố nuốt giận vào lòng:

- Lão phu đã thấy.
- Sao còn không cút đi! Lão ngần ngại một lúc rồi nói:
- Lão phu muốn hỏi ngươi, thiếu chủ nhân hiện giờ ở đâu?
- Điều đó không cần ngươi quan tâm.
- Được lắm! Đã thế, lão phu tạm gửi cái mạng ngươi ở đó. Vừa dứt tiếng, lão khoát tay cho đám thuộc hạ. Lập tức, cả bọn nhún mình lao đi, thoáng chốc chẳng còn lại tên nào. Ngạo Thiên hôm nay nhờ chiếc vòng đeo tay của Linh Lăng mà thoát chết, trong lòng cảm thấy nhớ thương nàng hơn. Tả Trung Dung bước tới trước mặt chàng, nói:
- Thiếu hiệp! Lão phu xin có lời cảm tạ người.
- Tiền bối không cần phải nói thế. Vãn bối xin cáo từ tại đây.
- Thiếu hiệp trong mình trọng thương, sao không ở lại tị trang tịnh dưỡng vài hôm rồi hẵng ra đi.
- Bất tất phải thế! Tả Trung Dung thấy không giữ được chàng, đành nói:
- Thiếu hiệp đã quyết ý ra đi, lão phu cũng không giữ, chỉ xin thiếu hiệp cho biết cao danh?
- Vãn bối Âu Dương Ngạo Thiên. Chàng nói xong mấy lời đó liền khập khiễng bước đi. Ngạo Thiên vừa ra khỏi tòa Tự Hiền trang, đi được mấy bước thì mặt xây xẩm, khí huyết nhộn nhạo, ọc ra thêm mấy ngụm máu tươi nữa. Có thể nói một chương vừa rồi của Thiên Thủy Thần Vương suýt chút nữa là lấy mạng chàng. Trong đêm tối, bỗng vang lên giọng cười lạnh lẽo rồi tiếng nói phát ra:
- Tiểu tử! Ngươi quan hệ thế nào với Lục Linh Lăng? Ngạo Thiên nghe xong câu nói đó không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng nhận ra giọng nói của người bí mật đã hai lần xuất hiện với Huyết Hoa, chỉ có điều chàng không ngờ người đó cũng biết đích danh Lục Linh Lăng. Hẳn quả là một nhân vật thần bí đáng sợ. Giọng nói đó lặp lại:
- Ngươi không nghe lão phu hỏi gì sao? Ngạo Thiên trong lòng bực tức, gằn giọng nói:
- Các hạ theo dõi tại hạ với mục đích gì?
- Ngươi còn chưa trả lời lão phu.
- Tại sao ta phải hồi báo với ngươi? Giọng nói im lặng một lúc rồi lại phát ra:
- Hừ! Lão phu cảnh cáo ngươi chớ đi vào con đường ma đạo. Thân thể của Lục Linh Lăng ra sao, ngươi đã biết rõ rồi, vậy lão phu không cần nói thêm nữa. Người đó vừa dứt lời thì lập tức huyết sáo gọi linh mã. Trong thính không bỗng có tiếng ngựa hí vang lừng. Huyết Hoa Linh Câu quả nhiên là thần mã, trong nháy mắt nó đến rồi đi, cho dù là đại cao thủ cũng không kịp trở tay. Ngạo Thiên lần mò về tới quán trọ thì trống đã điểm canh tư. Chàng lập tức ngồi xuống vận công điều trị thương thế. Sáng ra, Ngạo Thiên xuống lầu gọi mấy món điểm tâm, trong lúc chàng còn chưa xong bữa thì nghe ở bàn bên cạnh hai trung niên hán tử trò chuyện với nhau.
- Lão Tam! Đêm rồi xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, ngươi có biết không?
- Xảy ra việc gì thế?
- Tự Hiền sơn trang toàn gia đã bị người ta thăm sát.
- Trời ơi! Kẻ nào dám ra tay với Câu Hồn Nhất Kiếm Tả Trung Dung. Tên hán tử học chuyện hạ thấp giọng:
- Còn ai khác ngoài Thuận Thiên giáo. Rồi hán tử thở dài ta thán:
- Xem chừng võ lâm Trung Nguyên đã đến hồi mạt vận rồi. Ngạo Thiên nghe đến đó không đành được liền bỏ đĩa đứng lên bước sang bàn bên cạnh.
- Chuyện huynh đài vừa nói có thật chẳng? Tên hán tử đưa mắt nhìn chàng với vẻ nghi kỵ:
- Tiểu huynh đệ từ đâu tới? Ngạo Thiên gằn giọng:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi huynh đài chuyện Tụ Hiền sơn trang bị thảm sát là thật hay giả?
- Thật giả thế nào người đến đó khắc biết. Ngạo Thiên không nói không rằng trả tiền quán rồi tức tốc lên đường. Quả nhiên Tụ Hiền sơn trang đã chìm ngập trong biển máu, cảnh tượng hãi hùng kinh khiếp không kém gì Mạnh gia trang mà chàng đã từng chứng kiến. Ngạo Thiên trong lòng quá bất nhẫn, bất giác ngửa cổ gào lên:
- Thuận Thiên giáo! Ta thề sẽ giết sạch các người!
- Khẩu khí của người lớn quá! Giọng nói đột ngột cất lên làm Ngạo Thiên giật mình. Chàng quát:
- Kẻ nào?
- Chính là lão nương đây. Lời vừa dứt, từ trong rừng bước ra ba bóng người. Họ chính là Tạ Tam Cô, Tuyết Từ và Khương Ninh Bảo. Ngạo Thiên đột ngột gặp lại người quen, trong lòng khắp khởi mừng thầm. Chàng cung tay xá dài một cái:
- Tạ tiền bối! Người vẫn an khang chứ?
- Cảm ơn người. Lão nương vẫn khỏe. Ngạo Thiên xoay qua Tuyết Từ. Nàng vẫn đẹp như hoa, ánh mắt long lanh hiền hòa nhìn chàng không chớp. Chàng chưa kịp lên tiếng, nàng đã nói trước:
- Không ngờ gặp lại công tử ở đây.
- Tại hạ cũng thật bất ngờ. Rồi xoay qua họ Khương:
- Xin chào Khương công tử. Khương Ninh Bảo đáp lễ, thái độ có phần lạnh nhạt. Tạ Tam Cô nhìn chàng bằng ánh mắt dò xét:
- Tiểu tử! Lâu ngày gặp lại, xem chừng người có vẻ khác xưa?
- Vẫn bối... Đâu có gì thay đổi. Tạ Tuyết Từ nhẹ nhàng hỏi:
- Chẳng hay... Bệnh tình của người có thuyên giảm không? Chỉ một câu nói ấy thôi cũng đủ làm Ngạo Thiên rung động tận đáy lòng. Chàng từ nhỏ vốn mồ côi, lớn lên chỉ có độc nhất một người thân là Bạch Hạc Lão Nhân, nên sự quan tâm ân cần triu mến như thế từ một nữ nhân khiến chàng không sao kềm lòng được. Bất giác, Ngạo Thiên giật mình khi sức nhớ đến Lục Linh Lăng. Chàng vội cúi xuống tránh tia mắt nhu mì của Tuyết Từ:
- Đa tạ cô nương đã quan tâm. Từ khi chia tay, tại hạ may mắn gặp chút cơ duyên nên bệnh tình đã khỏi hẳn. Đó là lời nói thật lòng của chàng, không ngờ Tuyết Từ nghe xong thì tỏ vẻ mừng rỡ khôn cùng:
- Ôi! Thật thế sao? Nếu vậy, tiểu nữ có lời chia vui với công tử. Tạ Tam Cô gằn giọng quát:
- Người nói dối! Ngạo Thiên là người tính tình cương trực, đột nhiên bị mắng như thế thì lấy làm không vui:
- Tạ tiền bối sao lại mắng văn bối? Tạ Tam Cô nghiêm sắc mặt:
- Người tưởng lão nương không biết bệnh của người sao? Trên giang hồ e rằng không có người chữa được bệnh cho người.
- Văn bối đâu có nói bệnh của văn bối là được người chữa.
- Chẳng lẽ là do thần nhân? Ngạo Thiên thấy Tạ Tam Cô đối với chàng lạnh nhạt nên trong lòng không khỏi bất mãn. Bởi thế, chàng cũng lạnh lùng:
- Tiền bối không nên biết thì hơn.
- Người... Không đợi Tạ Tam Cô dứt lời, chàng cung tay hành lễ:
- Văn bối xin bái biệt tại đây. Tạ Tam Cô gằn giọng:
- Người khoan đi đã!
- Tiền bối còn điều gì muốn nói?

- Gần đây, ta nghe đồn trên giang hồ có một thiếu niên lưng gù hai lần ra tay hạ sát môn hạ Ngũ Kiếm Kỳ môn, phải chăng đó là người? Ngạo Thiên xét thấy không cần phải giấu nên nói luôn:
 - Chính là văn bối. Chàng vừa dứt lời, đột nhiên Tạ Tam Cô động thân lướt tới bên chàng, ra tay nhanh như chớp. Ngạo Thiên cũng không chậm trễ trở mình tránh khỏi một cái chụp của Tạ Tam Cô. Chàng giận dữ:
 - Tiền bối muốn gì? Tạ Tam Cô không tấn công nữa, mà nhìn chàng một lúc rồi nói:
 - Té ra người thật sự đã gặp cơ duyên?
 - Văn bối không hề nói dối!
 - Lão nương cũng có lời chúc mừng người. Thái độ thay đổi đột ngột của Tạ Tam Cô bất giác làm Ngạo Thiên ngỡ ngàng. Hóa ra, bà ta chỉ muốn xác minh lời nói của chàng chứ không có ý gì khác. Tạ Tam Cô bỗng nói tiếp:
 - Ta xem người là người có phúc tướng, tâm cơ lại mẫn tiệp. Chỉ mong người đi vào con đường chính đạo. Tạ Tuyết Từ bỗng xen vào:
 - Âu Dương công tử còn ý định đi về Thành Nam tìm phụ thân không? Từ đầu tới giờ, mỗi lời nói của nàng đều bày tỏ thái độ quan tâm hết mực khiến cho Ngạo Thiên tâm thần cứ rung động không ngớt. Cũng vì lẽ đó mà chàng vội tìm đường tránh né:
 - Đa tạ cô nương đã quan tâm. Tại hạ bây giờ lên đường đây. Nói xong, chàng dậm cất bước đi. Tạ Tuyết Từ đột ngột đề nghị:
 - Chúng tôi cũng về Thành Nam, sao người không cùng đồng hành cho vui?
 - Tại hạ... Giữa lúc chàng đang khó xử thì Khương Ninh Bảo lạnh lùng nói:
 - Tỷ tỷ không thấy hấn lạnh lùng kiêu ngạo lắm sao, mà còn mời hấn cùng đi? Ngạo Thiên thấy họ Khương như thế thì trong lòng đã quyết:
 - Tại hạ xin cáo từ! Lời chàng vừa dứt, bỗng có tiếng nói vang lên như sấm động:
 - Người định đi đâu? Thiên Thủy Thần Vương xuất hiện như bóng quỷ, kèm theo đó là tiếng cười nhạt:
 - Lão phu tìm người đã lâu rồi. Ngạo Thiên nhìn thấy lão thì nổi giận xung thiên. Chàng quát lên:
 - Lão tặc! Tụ Hiền sơn trang phải chăng do chính người ra tay? Thiên Thủy Thần Vương cất tiếng cười ngạo mạn:
 - Ngoài lão phu ra còn ai nữa chứ? Tiểu tử lưng gù! Bồn giáo chủ có lời mời người đấy. Từ khi trưng ra chiếc vòng lục lạc của Linh Lăng ra, Ngạo Thiên đã sớm biết có ngày đích thân giáo chủ Thuận Thiên giáo sẽ tìm chàng. Hôm nay vì chuyện của Tụ Hiền sơn trang, chàng nổi giận không còn kiêng dè gì nữa. Chàng quát lên:
 - Bồn thiếu gia nhất định sẽ có ngày tìm đến mộ. Bây giờ ta lấy mạng người trước.
- Ngạo Thiên trong cơn giận dữ không cần biết hay dở, chàng vận công tối đa vào song cửa sổ nhằm thẳng vào Thiên Thủy Thần Vương đánh ra chiêu Hàn Băng Bách Phiến. Có thể nói nội công của Ngạo Thiên mỗi ngày lại tăng tiến thêm chút ít, đó là nhờ vào tư chất thiên phú, cũng chính vì lẽ đó mà Bạch Hạc Lão Nhân đã chọn chàng trong số vạn người. Cửa sổ của chàng đánh ra lập tức tỏa lên một màn sương khói mịt mù, khí lạnh ngút trời bao trùm lấy đối phương. Thiên Thủy Thần Vương cũng quát to một tiếng, đôi cánh tay đầy gân máu của lão vung lên.
- Bùng... Bùng... Hai tiếng nổ tựa như trời long đất lở. Ngạo Thiên bị đẩy lùi ra sau ba bước còn thân hình của Thiên Thủy Thần Vương không ngớt lay động. Lão trợn tròn đôi mắt nhìn chàng đầy vẻ kinh ngạc. Mới đêm qua lão dễ dàng đánh bại chàng, thế mà bây giờ... Giọng lão kinh hãi:
- Tiểu tử, lão phu bất ngờ vì người đấy. Vừa dứt lời, lão vung chưởng đánh ra tức thì. Lần này lão vận dụng tối đa công lực, luồng chưởng phong dấy lên như một cơn lốc cuốn về phía Ngạo Thiên. Bên ngoài vang lên tiếng kêu thẳng thốt của Tuyết Từ:

- Công tử coi chừng đó! Lời nàng vừa dứt thì lại vang lên hai tiếng nổ nữa. Ngạo Thiên bị đánh văng ra xa ba trượng, máu tươi từ trong miệng chàng tuôn ra không ngớt. Thiên Thủy Thần Vương bật lên tiếng cười khan rồi động thân bước tới:

- Hãy theo lão phu về gặp giáo chủ! Tạ Tam Cô thấy thế liền múa long đầu trượng bổ vào lưng lão, kèm theo tiếng quát to:

- Lão tặc tử chó làm càn! Thiên Thủy diễm nhiên quật ra sau một chưởng trong khi thân hình vẫn lướt tới.

- Lùi lại cho ta! Quả nhiên, Tạ Tam Cô bị chưởng của lão bước lùi ra sau mấy bước. Giữa lúc lão vung tay định chụp Ngạo Thiên thì một tiếng quát vang lên:

- Để người lại cho ta!

Bóng trắng chớp chồm xuất hiện, chiếc quạt trên tay người đó đánh thẳng vào mặt lão cực kỳ nhanh nhẹn. Thiên Thủy Thần Vương hoảng kinh lạng người tránh chiêu quạt, vì thế mà lão không đắc thủ. Người vừa xuất hiện vừa chạm chân xuống đất liền đánh tiếp một chiêu nữa, chiếc quạt trong tay hắn cực kỳ lợi hại, bức Thiên Thủy Thần Vương liên tiếp thối lui.

Tạ Tam Cô vừa bị một trượng thất thủ nên nóng nảy nhảy luôn vào vòng chiến. Thiên Thủy Thần Vương tuy võ công cao cường nhưng bị hai tay cao thủ xoay tròn lão vào giữa không kịp rảnh tay một phút nào. Cuộc chiến diễn ra chưa đầy hai hiệp, lão đã bị trúng một quạt vào mặt phún máu tươi, liền theo đó lão lãnh luôn một trượng của Tạ Tam Cô vào lưng nghe “Bìnhh...” một tiếng. Thiên Thủy Thần Vương nhắm tình thế không xong, cố đánh ra một chưởng rồi tung mình tẩu thoát. Tạ Tam Cô và nhân vật vừa xuất hiện cũng không truy đuổi nữa. Hắn là một thiếu niên trạc chừng hai mươi tuổi, mặc trên mình bộ y phục trắng toát, thần thái ung dung, gương mặt khôi ngô tuấn tú. Tạ Tam Cô đưa mắt nhìn hắn rồi nói:

- Đa tạ công tử đã ra tay tương trợ. Thư sinh áo trắng phe phẩy chiếc quạt, phong thái rất đỉnh đặc:

- Tiền bối bất tất phải nói thế. Hãy xem thương thế của vị huynh đài kia thế nào đã. Ngạo Thiên đang nằm ngửa dưới đất, mặt mày nhợt nhạt không còn chút máu. Tạ Tuyết Từ một tay đỡ đầu chàng dậy, giọng lo lắng:

- Công tử có sao không?

- Tại hạ... Tại hạ... Thư sinh áo trắng nói:

- Xem chừng thương thế của huynh đài không nhẹ. Nhà tại hạ cách đây không xa, xin mời chư vị về đó tạm nghỉ nhân tiện huynh đài điều trị thương thế luôn. Tạ Tam Cô không khách sáo:

- Công tử đã có lòng, vậy chúng ta hãy mau chóng lên đường. Tuyết Từ dìu Ngạo Thiên đứng dậy. Tạ Tam Cô quát Khương Ninh Bảo:

- Sao ngươi không đến giúp sư tỷ một tay? Rồi cả bọn lên đường tức thì.

21. Công Tôn Thiếu Dương

- Thiếu gia căn dặn nữ tỳ ở đây hầu hạ công tử, có việc gì cần xin công tử cứ sai khiến. Ngạo Thiên lần đầu tiên được đối xử quá trọng thị như thế thì có phần hơi ngượng ngùng. Chàng đỏ mặt nói:

- Không... Không! Tại hạ chẳng có việc gì. Mà không, tại hạ muốn biết Tạ tiền bối hiện giờ ở đâu?

- Thiếu gia đang hầu chuyện họ ở phòng khách.

- Phiền cô nương đưa tại hạ đến đó.

- Xin công tử đi theo nô tỳ.

Bây giờ Ngạo Thiên mới biết mình đang ở một hoa viên rất rộng. Cảnh tượng trong tòa nhà này chẳng khác gì một cung điện thu nhỏ, đầy đủ tất cả kỳ hoa dị thảo, ao sen hồ nước, lầu son gác tía.

Đến một căn phòng lớn, người thị nữ thông báo rồi đưa Ngạo Thiên vào. Trong phòng, Tạ Tam Cô ba người đang ngồi trò chuyện với thiếu niên thư sinh, chính là người đột ngột xuất hiện đánh vài quạt đẩy lui Thiên Thủy Thần Vương. Vừa thấy Ngạo Thiên vào, thiếu niên liền đứng lên vồn vã:

- Xin chào huynh đài. Không ngờ huynh đài nhanh chóng bình phục như thế.
- Đa tạ... Xin đa tạ! Ngạo Thiên vòng tay hành lễ:
- Phải chăng vừa rồi huynh đài đã ra tay tương trợ?
- Xin đừng nói hai tiếng tương trợ, chỉ vì thấy bất bình chẳng thể làm ngơ. Tại hạ họ Lạc tên Tấn, chẳng hay huynh đài...
- Tiểu đệ Âu Dương Ngạo Thiên.
- Tại hạ đã nghe danh, phải chăng Âu Dương công tử chính là người đã hai lần ra tay trừng trị bọn môn hạ Ngũ Kiếm Kỳ? Lúc hỏi câu ấy, trong mắt Lạc Tấn bỗng thoáng lên sát khí, tuy nhiên nó chỉ diễn ra trong chớp mắt, rồi hẩn lại trở về với bộ mặt vồn vã, đầy vẻ thư sinh nho nhã của hẩn. Ngạo Thiên là người có tâm cơ linh mẫn, ngay lập tức chàng phát hiện ra điều đó, đồng thời chàng cũng mang máng nhớ lại, dường như mình đã gặp Lạc Tấn đâu rồi. Nhưng đáng tiếc chàng không nhớ mình bạch. Trong lúc suy nghĩ, ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình thường. Chàng đáp:
- Chính là tiểu đệ.
- Tại hạ đối với việc làm của Âu Dương công tử thập phần ngưỡng mộ. Tạ Tam Cô đột ngột chen vào nói:
- Tiểu tử người đã bình phục thật chưa?
- Đa tạ tiên bối quan tâm, văn bối thật sự đã hồi phục.
- Người làm cho lão nương ngạc nhiên đấy.
- Tiên bối nói gì văn bối không hiểu? Tạ Tam Cô khoát tay:
- Hãy bỏ qua chuyện đó, giờ ta có chuyện hỏi người đây.
- Xin tiên bối cứ nói. Tạ Tam Cô bỗng đổi sắc mặt nghiêm trọng:
- Ta hỏi người, thật ra người là gì của Bạch Hạc Lão Nhân? Ngạo Thiên vẫn biết một khi chàng đã biểu lộ võ công trước mặt Tạ Tam Cô thì tất không thể giấu thân phận với bà ta được nữa. Vốn dĩ chàng cũng không định giấu nhưng vì trước mặt Lạc Tấn là người xa lạ. Hơn nữa, trong lòng vẫn có chút nghi vấn lai lịch của hẩn nên chàng không tiện nói ra. Nghĩ thế, Ngạo Thiên liền đáp:
- Sao tiên bối lại hỏi thế? Chẳng phải có lần văn bối đã nói rồi đó sao?
- Hừ! Người quả là có tài hí lộng. Người trả lời sao với lão nương về hai chiêu Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên mà hôm nay người đã sử dụng? Ngạo Thiên đã quyết không nói ra sự thật nên đáp bừa:
- Văn bối nào có biết gì là Hàn Băng Bách Phiến hay Bạch Hạc Phi Thiên. Mấy chiêu võ công mà văn bối sử dụng chẳng qua là thứ võ công thô thiển mà thôi. Phải chăng tiên bối đã nhìn nhầm?
- Hừ! Người thật bẻm mép.
- Thôi, cô cô đừng hỏi nữa. Tuyết Từ đột ngột nói:
- Người ta không nói ra chắc là sợ cô cháu mình là người xấu. Khương Ninh Bảo vốn có sẵn định kiến với Ngạo Thiên, nhân đó liền hòa theo:
- Người thật khinh người quá lắm! Đối với họ Khương, Ngạo Thiên chẳng buồn để tâm, nhưng nhìn gương mặt buồn phiền của Tuyết Từ thì chàng không sao yên tâm được. Giữa lúc đó thì may sao Lạc Tấn lên tiếng giải vây:

- Tại hạ nghĩ mọi người đừng tranh luận nữa. Nhân đây tại hạ xin có lời mời chư vị ở lại dùng bữa cơm đạm bạc, lòng thành của tại hạ, xin Tà tiên bối và chư vị đừng từ chối.

Ngạo Thiên trong lòng đã muốn ra đi nhưng bất giác chàng sực nhớ đến một chi tiết quan trọng từ con người Lạc Tấn, khiến chàng đổi ý định.

Họ Lạc khoản đãi mọi người một bữa cơm thịnh soạn rồi sau đó còn uốn ba tấc lưỡi nói khéo khiến Tà Tam Cô nhận lời ở lại làm khách một đêm. Ngạo Thiên cũng vì muốn dò xét Lạc Tấn nên cũng vờ vui vẻ nhận lời. Chàng được sắp xếp một căn phòng hậu viện, còn cô cháu Tuyết Từ và Khương Ninh Bảo ở dãy phòng đối diện.

Điều đầu tiên Ngạo Thiên không khỏi ngạc nhiên là trong tòa trang viện rộng lớn nhường ấy mà không có một bóng nam nhân nào, trừ Lạc Tấn. Tất cả gia nhân trong nhà đều là nữ giới, tuổi chừng mười tám đôi mươi, ra vào phục vụ chủ khách nhẹ nhàng không một tiếng động. Đêm đó Ngạo Thiên về phòng điều tức khoảng hai canh giờ rồi bước xuống định bụng đi dạo một vòng. Không ngờ vừa bước chân ra ngoài đã có một tỳ nữ canh sẵn ở cửa:

- Âu Dương công tử có điều gì cần sai khiến nô tỳ chăng? Ngạo Thiên lấy làm không vui:

- Phải chăng cô nương được lệnh giám sát tại hạ? Tiểu nữ vẫn hết sức cung kính:

- Nô tỳ có nhiệm vụ phục vụ công tử.

- Tại hạ muốn đi dạo một vòng có được chăng?

- Xin công tử cứ tự nhiên. Ngạo Thiên cười nhạt trong họng rồi cất bước đi thẳng. Chàng thơ thẩn trong vườn hoa, đi lần về phía hòn giả sơn, bỗng nghe có tiếng cười vọng lại, giọng một nữ nhân:

- Sao tiểu nữ không thấy người thân của Lạc công tử?

- Tại hạ từ nhỏ vốn thích ngao du sơn thủy. Đây là ngoại trang còn gia đình ở tận Lạc Dương. Ngạo Thiên nghe tiếng người thì đoán biết đó là Tuyết Từ và Lạc Tấn. Chàng định quay bước đi vì không muốn nghe lén chuyện của người khác. Không ngờ, chàng vừa động thân đã có tiếng quát:

- Ai đó? Ngạo Thiên giật mình, thềm kinh hãi cho thánh lực cao thâm của họ Lạc. Chàng đành ngượng ngùng bước ra:

- Chính là tiểu đệ đây. Lạc Tấn thấy chàng thì liền tươi cười:

- Hóa ra là Âu Dương công tử. Công tử không ngủ được chăng?

- Tiểu đệ vừa đi dạo một vòng, cũng định về phòng ngủ đây.

- Đã thế, mời công tử đến uống với chúng tôi chung trà. Ngạo Thiên không tiện từ chối đành bước tới ngồi xuống chiếc đôn đá, lập tức có một thị nữ mang trà tới. Tuyết Từ bỗng đứng lên:

- Tiểu nữ xin cáo lui. Họ Lạc giữ khách:

- Tà cô nương sao không ngồi thêm chút nữa.

- Tiểu nữ ra ngoài đã lâu sợ cô cô đi tìm. Nói rồi, Tuyết Từ quay lưng bước đi, thái độ của nàng làm cho Ngạo Thiên vô cùng áy náy. Từ lúc tình cờ gặp nhau nàng luôn luôn đối với chàng mềm mại nhân từ, quan tâm hết mực. Về chuyện chàng không nói rõ thân thế của mình hẳn đã làm cho nàng bất mãn không ít. Chỉ còn lại hai người, Lạc Tấn lên tiếng:

- Âu Dương huynh đệ, xin mời dùng trà!

- Tiểu đệ đã làm mất nhã hứng của hai người.

- Ồ không! Chính tại hạ cũng đang muốn tâm sự với huynh đệ đây.

- Lạc huynh có gì xin cứ nói. Lạc Tấn ra dấu cho người thị nữ hầu trà lui rồi mở lời:

- Âu Dương công tử đối với tình hình võ lâm hiện tại có bình luận gì chăng? Ngạo Thiên cười gượng:

- Tiểu đệ chỉ là kẻ hậu sinh, đâu dám bình luận gì về chuyện giang hồ.

- Về việc công tử hai lần ra tay sát hại môn hạ Ngũ Kiếm Kỳ đã làm chấn động võ lâm, riêng tại hạ cũng rất lấy làm khâm phục.
- Tiểu đệ ở trong tình thế bất buộc, không thể không ra tay. Họ Lạc nói tiếp:
- Hiện nay võ lâm chính phái không có người lãnh đạo, giang hồ nổi lên Ngũ Kiếm Kỳ môn và Thuận Thiên giáo. Theo nhận xét của công tử thì hai thế lực đó, ai sẽ lên làm bá chủ võ lâm trong tương lai? Ngạo Thiên lạnh lùng đáp:
- Không ai cả!
- Tại hạ không hiểu. Theo ý công tử phải chăng có thế lực thứ ba?
- Chính thế!
- Tại hạ chưa nhìn thấy thế lực đó.
- Đó là chính nghĩa. Xưa nay tà bất thắng chính, điều đó không thể thay đổi được. Lạc Tấn gật đầu đồng tình.
- Phải... Phải! Huynh đệ nói đúng lắm. Ngạo Thiên chiếu tia mắt nhìn thẳng vào đối phương:
- Còn Lạc huynh, người đứng về phe nào? Họ Lạc thoáng chút bất ngờ rồi bật cười ha hả:
- Ha... Ha... Tại hạ ư? Tại hạ là người ưa khoái lạc, chu du bốn bể kết bái huynh đệ. Tại hạ không theo phe phái nào cả.
- Lạc huynh có thể ngồi im nhìn giang hồ nhiễu loạn mà không ra tay tương trợ ư?
- Tại hạ... Họ Lạc chưa dứt lời thì bỗng trong đêm bật lên một tràng cười, kèm theo đó là giọng nói của người sử dụng linh mã Huyết Hoa:
- Nói hay lắm... nói hay lắm...
- Kẻ nào? Lạc Tấn quát lên rồi lập tức động thân, nhưng cho dù hắn có nhanh cũng không thể bì với tốc độ của linh mã và thân pháp vô cùng quỷ dị của người đó. Trong bóng đêm vang lên tiếng ngựa hí dài, thoáng chốc đã đi xa hàng dặm đường. Lạc Tấn phi thân trở về, vẻ mặt kinh hãi xen lẫn tức giận. Hắn nói:
- Không ngờ có kẻ vào đây dám hí lộng quỷ thần. Ngạo Thiên cười nhạt:
- Lạc huynh có hiểu ý nghĩa câu nói của người đó chăng? Họ Lạc quắc mắt nhìn thẳng vào Ngạo Thiên, nhưng lập tức hắn tươi cười giả lả:
- Huynh đệ sao lại hỏi đánh đổ ta như thế? Mà thôi, chúng ta hãy bàn sang chuyện khác. Tại hạ nhận thấy hai môn tuyệt học mà công tử sử dụng đích thị là Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên, sao công tử không dám thừa nhận? Ngạo Thiên bây giờ đối với Lạc Tấn mười phần nghi ngờ hết tám, vì thế chàng cũng chẳng cần kiên trì gì mà nói thẳng:
- Đó là việc riêng của tiểu đệ, xin Lạc huynh đừng hỏi. Họ Lạc vội vàng cung tay:
- Tại hạ thật thất lễ... Thất lễ, xin Âu Dương công tử bỏ qua cho. Ngạo Thiên lạnh lùng đứng lên:
- Không có gì! Tiểu đệ xin về nghỉ trước đây.
- Xin cứ tự nhiên. Đi được mấy bước, Ngạo Thiên đột ngột quay lại, chàng chiếu tia mắt sáng rực vào đối phương:
- Tiểu đệ trông Lạc huynh quen lắm, không chừng chúng ta đã từng gặp nhau ở rồi chăng?
- Có lẽ thế cũng nên.

Lần này Ngạo Thiên quay bước đi thẳng, trong lòng miên man suy nghĩ: “Lẽ nào ta nhầm”. Đêm đó, Ngạo Thiên không tài nào ngủ được. Chàng nằm trằn trọc đến khoảng canh ba thì bỗng nghe có tiếng gió lạ trên mái nhà. Lập tức, chàng ngồi dậy tung mình qua cửa sổ, phi thân lên nóc nhà đuổi theo bóng đen tức thì. Bóng đen hạ thân xuống hòn giả sơn, chính là nơi đầu hôm Ngạo Thiên và họ Lạc ngồi uống trà. Ngạo

Thiên nương theo bóng cây, cố hết sức nhẹ nhàng đến gần. Ở đó đã có một người mặc áo dạ hành, che mặt bằng khăn đen nên Ngạo Thiên không tài nào đoán được hắn là ai. Người vừa mới tới vòng tay thì lễ:

- Thuộc hạ đã có mặt! Bóng đen thứ hai vẫn không cử động, hẩn cất giọng lạnh lùng:

- Tình hình thế nào?

- Hồi bẩm thiếu chủ, người sắp đến rồi! Ngạo Thiên nghe đến đó thì không khỏi giật mình kinh hãi, chỉ một thoáng rung động ấy của chàng lập tức đã bị đối phương phát giác. Nhân vật có thân thể cao quý kia lập tức quát lên:

- Kẻ nào? Ngạo Thiên biết mình đã lộ liền cười nhạt, buông mình hạ thân xuống đường trường:

- Các hạ sao không hiện thân đi? Nhân vật che mặt cất giọng lạnh lùng:

- Người không xứng!

- Lạc huynh! Người còn hí lộng quỷ thần nữa ư? Nhân vật che mặt thoáng dao động nhưng rồi hẩn vẫn điềm nhiên bình tĩnh:

- Người nói nhảm gì thế?

- Lạc huynh tự lột khăn che mặt hay đợi tại hạ phải ra tay? Thiếu niên che mặt phát cánh tay ra lệnh cho thuộc hạ:

- Cho người lui! Ngạo Thiên quát lên:

- Ở lại đó cho ta! Cùng với tiếng quát, chàng cất chưởng nhằm tên che mặt thuộc hạ đánh tới. Tên che mặt còn lại cười gằn:

- Người đỡ chưởng của ta xem sao? Vừa dứt lời, hẩn vung song chưởng bổ thẳng vào Ngạo Thiên, khí thế dũng mãnh. Ngạo Thiên hữu chưởng đánh ra nửa chừng đành thu hồi lại, tả chưởng đánh ra một chiêu Hàn Băng Bách Phiến đỡ chưởng của đối phương. Ầm... Một tiếng động vang trời làm cát bụi dậy lên mù mịt, song phương đồng bị đẩy lùi về phía sau một bước. Giữa lúc Ngạo Thiên chưa kịp định thần thì nhân vật che mặt kia đã nương theo đà chưởng phong nhảy lùi thêm một trượng nữa, rồi đó hẩn động thân lao vút vào bóng đêm, kèm theo giọng nói để lại:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Bổng thiếu gia sẽ quay lại gặp ngươi. Thoáng chốc hẩn đã mất dạng. Chừng Ngạo Thiên nhìn lại thì cũng không còn thấy tên thuộc hạ của hẩn nữa. Từ trong nhà, cô cháu Tuyết Từ và Khương Ninh Bảo nghe động chạy ra:

- Có chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra thế? Ngạo Thiên cười nhạt một tiếng rồi cất giọng hùng hậu hét to lên:

- Lạc công tử sao còn không ra đây đi! Chàng vừa dứt lời thì đã có giọng Lạc Tấn:

- Tại hạ ở đây. Lạc Tấn từ trong gian nhà chính bước ra, tay phe phẩy chiếc quạt, thần thái cực kỳ ung dung tao nhã. Ngạo Thiên nhìn cảnh tượng đó mà trong lòng không khỏi khâm phục thân thủ bất phàm của họ Lạc. Hẩn tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Ngạo Thiên hỏi:

- Âu Dương công tử! Vừa rồi dường như tại hạ nghe có tiếng đánh nhau? Ngạo Thiên cười nhạt:

- Lạc huynh! Tiểu đệ có lời khen huynh đó. Họ Lạc ngơ ngác:

- Âu Dương công tử nói gì tại hạ không hiểu?

- Chẳng phải vừa rồi Lạc huynh có mặt ở đây đó sao? Họ Lạc lại càng ngơ ngác:

- Huynh đệ có làm không đấy? Tại hạ vừa ở trong phòng ra, làm gì có mặt ở đây? Tạ Tam Cô không khỏi thắc mắc:

- Chung quy đã xảy ra chuyện gì thế? Ngạo Thiên hướng về phía Tạ Tam Cô:

- Tạ tiên bối! Nếu văn bối đoán không lầm thì Lạc huynh đây chính là thiếu môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn, Công Tôn Thiếu Dương. Tạ Tam Cô quay sang họ Lạc:

- Chuyện này là thế nào, Lạc công tử?
- Tại hạ cũng không hiểu sao Âu Dương huynh đệ lại nói như thế?
- Hừ... ! Ngạo Thiên cười khẩy:
- Trong tòa miếu hoang hôm nọ, người đã từng giở thủ đoạn với ta. Tuy rằng ta không thấy mặt người, và bây giờ người cố tình thay đổi giọng nói, nhưng cử chỉ của người ta làm sao mà lăm lăm được.
- Tại hạ vẫn cho rằng Âu Dương công tử có sự lăm lăm. Ngạo Thiên phớt lờ câu nói của hắn:
- Hồi đầu hôm này, trước mặt ta người hai lần quát lên câu “kẻ nào”. Vừa rồi nhân vật che mặt đứng đây khi phát hiện ra ta cũng phát một câu như thế, thái độ và giọng nói rất giống nhau. Lạc Tấn, người thật ra là họ Lạc hay họ Công Tôn, ta đã có câu trả lời rồi. Lạc Tấn vẫn giữ thái độ điềm tĩnh:
- Tại hạ chỉ có một câu, Âu Dương huynh đệ lăm lăm rồi. Khương Ninh Bảo bỗng chen vào:
- Người đúng là chẳng biết hay dở. Lạc huynh đây đã một lần cứu mạng người, lại còn có lòng tốt mời người ở lại khoản đãi, thế mà người lại ngậm máu phun người. Ngạo Thiên quắc mắt nhìn họ Khương:
- Khương công tử chuyện không biết thì đừng nên nói. Tạ Tuyết Từ cũng chen vào:
- Tiểu nữ không tin Lạc công tử là người xấu. Ngạo Thiên chững hờ nhìn Tuyết Từ. Khương Ninh Bảo không tin chàng mặc xác hắn, nhưng giờ chính miệng Tuyết Từ nói ra thế khiến Ngạo Thiên bất giác nghe lòng nguội lạnh rất nhiều. Chàng cười buồn bã:
- Tạ cô nương nói thế, hóa ra tại hạ hồ đồ mất rồi. Tại hạ không còn gì để nó nữa, xin cáo từ. Chàng vừa cất chân định ra đi thì Tạ Tam Cô ngăn lại:
- Người khoan đi đã!
- Tạ tiền bối có điều gì muốn giáo huấn văn bối chăng? Tạ Tam Cô nghiêm sắc mặt:
- Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta về thân thế của người. Ngạo Thiên đưa mắt nhìn họ Lạc:
- Có phải Lạc công tử cũng rất muốn biết sự thật về thân thế của tại hạ?
- Cái đó... Người nói cũng được, không nói cũng được. Ngạo Thiên lạnh lùng hỏi tiếp:
- Ngoài ra, người còn rất muốn biết về tung tích Cổ Phù?
- Tại hạ cũng có chút tò mò.
- Người còn muốn biết tại hạ vì sao bị ném xuống Độc Phong động mà không chết, lại còn đắc địa võ công?
- Cái đó thì tại hạ không hiểu công tử nói gì? Ngạo Thiên bỗng đưa mắt nhìn vào bóng đêm, nói một câu khó hiểu:
- Người của người sắp đến chưa? Lạc Tấn dường như không nhin nổi nữa, hắn gằn giọng quát lên:
- Âu Dương Ngạo Thiên! Người quá thông minh rồi, điều đó không có lợi cho người đâu. Ngạo Thiên phớt lờ hắn quay sang Tạ Tam Cô:
- Văn bối khuyên tiền bối nên mau chóng rời khỏi nơi này, kéo ân hận không kịp đây.
- Không còn kịp nữa rồi! Giọng nói làm chấn động cục trường, kèm theo đó là hàng loạt thân ảnh lao vút vào. Thoáng chốc, tòa hậu viên đã bị vây chặt bởi đám đông thủ hạ Bạch Kỳ đường, Ngũ Kiếm Kỳ môn. Trong bọn có hai tên đại hán mặc áo bào xanh, trạc chừng ba mươi tuổi bước ra hướng về phía Lạc Tấn, cung kính:
- Thuộc hạ tân tả sứ Quách Anh bá kiến thiếu môn chủ.
- Thuộc hạ tân hữu sứ Quách Từ bá kiến thiếu môn chủ. Lạc Tấn bây giờ hiện thân là thiếu môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn Công Tôn Thiếu Dương. Hắn phe phẩy chiếc quạt trên tay, vẻ tươi cười:
- Các người tới đúng lúc lắm! Ngạo Thiên cười nhạt nói:

- Bây giờ phải gọi người là Lạc Tấn hay Công Tôn Thiếu Dương? Công Tôn Thiếu Dương lộ lên tia mắt đầy sát khí:

- Tiểu tử! Người quả thật đã đoán đúng thân thế của bốn thiếu gia.

- Cho dù người có che đậy, nhưng ta vẫn nhận ra cử chỉ của người chính là tên che mặt trong tòa miếu hoang hôm nọ. Rồi chàng gần giọng quát lên:

- Công Tôn Thiếu Dương! Người còn thiếu ta một món nợ, có nhớ chăng?

- Nợ thì nhiều lắm. Công Tôn Thiếu Dương cũng quát lại:

- Nợ máu của người với bốn môn cũng không phải ít. Âu Dương Ngạo Thiên! Cho dù người thoát chết dưới Độc Phong động, thì đêm nay cũng không khỏi thoát chết dưới tay thiếu gia.

- Điều đó còn chưa biết được. Nãy giờ, Tạ Tam Cô cố nhẫn nhịn. Giờ bà ta bước ra nhìn Công Tôn Thiếu Dương, gần giọng:

- Người đích thực là con trai của Công Tôn Ngạn? Công Tôn Thiếu Dương trả lời cuồng ngạo:

- Chính là bản nhân. Tạ Tam Cô cất giọng cảm thán:

- Hừ! Không ngờ Tạ Tam Cô ta già đời mà còn bị mắc lừa tên tiểu tử như người. Tạ Tuyết Từ cũng rút kiếm ra, gương mặt khả ái long lanh giận dữ:

- Bốn cô nương cũng lắm người rồi. Công Tôn Thiếu Dương vẫn giữ vẻ mặt ung dung, xem chừng hấn không chỉ thủ đoạn ma giáo mà còn thập phần kiêu ngạo:

- Tạ cô nương xin dừng tức giận mà làm mai một đi dung nhan diễm lệ. Đêm nay, để tại hạ trừ xong tên tiểu mâm họa này sẽ mời cô cháu hai người cùng Khương công tử về tổng đàn bốn môn làm thượng khách một chuyến. Tạ Tuyết Từ giận dữ thét lên:

- Người đừng có nằm mơ.

Âu Dương Ngạo Thiên nãy giờ ngấm quan sát cục diện thì biết rằng phe mình đang ở thế hạ phong. Hai tên tân sử giả, tuy rằng chưa được chứng kiến tài nghệ của chúng nhưng chàng cũng đoán chúng chỉ có hơn chứ không kém Trương Thiên Hoàn. Vả chăng, Trương Thiên Hoàn chỉ một chiêu đã đẩy lui Xú Hòa Thượng, mà Tạ Tam Cô xét về võ nghệ cũng không hơn Xú Hòa Thượng là bao. Như vậy, chỉ hai tên sử giả cũng thừa khả năng khống chế bọn Tạ Tam Cô ba người.

Về phần Công Tôn Thiếu Dương, chàng tự xét mình cũng khó lòng mà thắng nổi hấn, chỉ trông vào thân thủ nhanh nhẹn mà hy vọng cầm cự ngang ngửa với hấn. Ngoài ra đối phương còn có hơn chục tên kiếm sĩ Bạch Kỳ đường, tất cả bọn chúng đều là nhất lưu cao thủ không thể xem thường được. Nghĩ thế, trong lòng đã quyết chàng hướng về Tạ Tam Cô nói:

- Tạ tiên bối có thể nghe vãn bối một lời chăng? Tạ Tam Cô lúc này nhìn chàng bằng con mắt khác hẳn, giọng nói cũng ôn hòa hơn:

- Người có việc gì cứ nói.

- Đêm nay, môn hạ Ngũ Kiếm Kỳ môn tề tựu ở đây chẳng qua là vì vãn bối. Mục đích lớn nhất của chúng là muốn từ vãn bối điều tra tung tích Cổ Phù. Bởi chính thế mà Công Tôn Thiếu Dương mới dụng tâm dựng lên màn kịch vừa rồi. Cho nên vãn bối muốn tiên bối đừng nhúng tay vào việc này... Tạ Tam Cô không nghe chàng nói hết đã quát lên:

- Người cho lão nương là người tham sống sợ chết chăng?

- Ý vãn bối không phải thế, chỉ xin người nghĩ đến Tạ cô nương và Khương công tử mà cân nhắc nặng nhẹ. Tạ Tuyết Từ nghe chàng nói mấy câu đó thì trong lòng vừa cảm kích, vừa ân hận khôn cùng. Nàng nói mà đôi mắt đỏ hoe nhìn Ngạo Thiên:

- Tuyết Từ cũng không phải là hạng người tham sống sợ chết. Âu Dương đại ca! Tuyết Từ quyết cùng đại ca tử chiến một trận. Khương Ninh Bảo cũng lớn giọng nói:

- Đệ cũng nguyên sát cánh cùng tỷ tỷ, thế không lùi bước. Ngạo Thiên nhìn thái độ của họ Khương thì xem chừng hẳn đã để toàn bộ tâm cơ vào người tỷ tỷ dung mạo phi phạm của hắn rồi. Công Tôn Thiếu Dương bỗng bật lên tiếng cười lạnh lạnh:

- Ha... Ha... Các người làm cho bổn thiếu gia cảm động quá... Cảm động quá... Đợi hắn dứt tràng cười ngông cuồng, Ngạo Thiên quắc mắt nhìn thẳng hắn:

- Công Tôn Thiếu Dương! Người có dám cùng ta đánh cuộc không?

- Đánh cuộc thế nào?

- Ta và ngươi so tài một trận, nếu ta thua thì xin để cái đầu lại cho ngươi. Nếu ta thắng, ngươi phải để cho mọi người an toàn rời khỏi đây. Âu Dương Ngạo Thiên chỉ một lời nói ra đã chứng tỏ khí khái anh hùng của bậc nam tử hán đại trượng phu. Tuyết Từ trong lòng mười phần đã cảm phục chàng hết chín, đừng nói chàng chỉ có một cục bướu trên lưng là khuyết điểm, mà cho dù có mười cục bướu như thế nàng cũng không quan tâm. Nàng bước lên hai bước, mắt long lanh nhìn chàng chan chứa tình ý:

- Âu Dương đại ca! Đại ca nhất định không thể làm như thế được. Bên này Công Tôn Thiếu Dương có vẻ tức giận:

- Tạ cô nương nhất quyết cùng chết với tên tiểu tử lưng gù thói tha này ư? Tuyết Từ quắc mắt nhìn hắn:

- Điều đó không can dự gì đến ngươi. Công Tôn Thiếu Dương hai mắt lộ hung quang:

- Cô nương không thấy hắn hoàn toàn không xứng với dung mạo của cô nương sao? Tạ Tuyết Từ giận dữ thét lên:

- Ngươi câm miệng đi! Âu Dương Ngạo Thiên bị đối phương nhục mạ một hồi, trong lòng cũng đã nổi sát cơ, chàng gần giọng hỏi:

- Ngươi có dám cùng ta đấu một trận không?

- Hừ! Ngươi quả là quỷ quyết! Ngươi nhận thấy lực lượng bất đồng nên muốn đơn đấu với bổn thiếu gia ư? Nhưng bổn thiếu gia không lẽ lại sợ ngươi sao? Điện Tiền Tả sứ Quách An bước ra nói:

- Xin thiếu môn chủ để thuộc hạ đánh trận này. Công Tôn Thiếu Dương phẩy tay:

- Ngươi đánh giá thấp tên gù này rồi. Lui ra. Quách Anh lập tức lùi lại. Công Tôn Thiếu Dương vẻ mặt nghiêm trọng:

- Ngươi đã sẵn sàng chưa? Ngạo Thiên cười nhạt:

- Ta chờ ngươi đã lâu rồi. Tuyết Từ cất giọng lo lắng:

- Âu Dương đại ca phải cẩn thận đó!

Ngạo Thiên trong lòng xúc động nhưng không tỏ vẻ ra mặt. Chàng bước về phía trước một bước, Công Tôn Thiếu Dương cũng tiến lên thêm bước nữa. Phút chốc, hai đối thủ chỉ còn cách nhau chừng hơn một sải tay. Cục trường đột nhiên lặng phất như tờ, bầu không khí ngột ngạt tưởng chừng như nghẹt thở. Cuộc đấu của hai người trẻ tuổi nhưng khí thế và sự đe dọa chết chóc thì cực kỳ ghê gớm. Cả hai vẫn gườm gườm nhìn nhau, công lực đề tụ tối đa vào song chưởng. Thân hình Âu Dương Ngạo Thiên từ từ tỏa lên một màn sương khói mù mịt, khí lạnh bốc ra ngút trời. Bên kia, chiếc áo bào của Công Tôn Thiếu Dương căng phồng, song chưởng của hắn dần dần chuyển sang màu đỏ máu.

Nếu ai đã từng chứng kiến trận thư hùng trên đỉnh Tuyết Sơn hôm nào thì nay nhìn thấy cảnh tượng này sẽ biết ngay một người là truyền nhân của Công Tôn Ngạn với thần công Tụ Hỏa Dương Quang, còn người kia đích thị là môn đồ của Hàn Băng Bách Phiến, Trí Nguyên đại sư. Đột nhiên có hai tiếng hét tựa như hổ rống vang lên:

- Chết!

- Nằm xuống! Liên sau đó là hai tiếng nổ kinh thiên động địa, một trận cuồng phong dậy lên thổi bay cả hòn giả sơn. Phút chốc, gió lặng yên, nhìn lại thì thấy Ngạo Thiên bị đẩy lùi ra sau ba bước, miệng ứa máu

tươi, rõ ràng là bị trọng thương. Bên kia, Công Tôn Thiếu Dương chỉ xê dịch một chút, nhưng thần sắc thì thập phần kinh hãi. Hắn gằn giọng:

- Thăng gù kia! Bốn thiếu gia đã đánh giá thấp ngươi.

Nên biết, Công Tôn Thiếu Dương từ nhỏ đã được chân truyền tuyệt học của cha. Hơn mười năm rèn luyện võ công, cộng thêm sự trợ lực của Công Tôn Ngạn thì có thể nói thành tựu của hắn đã tiến xa hơn những tay luyện võ bình thường khác đến mấy chục năm. Bởi lẽ đó, trong mắt hắn trừ những tay đại cao thủ đã thành danh trên giang hồ ra, hắn chẳng xem ai ra gì.

Về phần Âu Dương Ngạo Thiên, tuy trong người có năm mươi năm nội gia công lực, nhưng vì trước đây trong mình mang quái bệnh, thời gian chính thức luyện võ chẳng bao lâu, lại thêm phần còn thiếu kinh nghiệm chiến trường nên chẳng thể nào sánh được với thiếu môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn.

Công Tôn Thiếu Dương kinh hãi ở chỗ là cách đây chẳng bao lâu trong tòa miếu hoang, đối phương còn là một tên gù không biết chút võ công, thế mà hôm nay một chiêu chỉ kém hắn đôi phần thì làm sao hắn không kinh tâm được. Qua phút bối rối vừa rồi, hắn bình tâm thật nhanh, môi nở nụ cười nham hiểm:

- Tiểu tử lưng gù! Đêm nay, bốn thiếu gia nhất định phải lấy mạng ngươi. Ngươi đúng là một mầm họa của bốn môn. Dứt lời, hắn vận công vào song chưởng đánh ra tức thời:

- Ngươi chết đi! Âu Dương Ngạo Thiên bình thường có thể dùng khinh công thượng thừa tránh đi, nhưng lần này đối thủ cũng là một thiếu niên tuổi đời xuất sắc với chàng. Hơn nữa, đã nhiều lần bị hắn sỉ nhục nên chàng không cam tâm chịu lép. Nghĩ thế, chàng liền gom sức bình sinh phóng ra một chiêu.

Bùng... Lần này, Ngạo Thiên bị đánh văng ra xa hơn trượng, chàng chưa kịp định thần thì Công Tôn Thiếu Dương đã truy sát đến nơi:

- Nạp mạng cho ta! Nên biết Công Tôn Thiếu Dương quyết ý lấy mạng Ngạo Thiên bất chấp cả việc truy tìm tung tích Cổ Phù là vì trong lòng hắn đã chín phần kinh sợ chàng. Cũng như lời mẹ hắn là Bích Loan cung chủ từng nói: “Ngạo Thiên là mầm họa cho mưu đồ bá chủ của Ngũ Kiếm Kỳ môn”. Giữa lúc Ngạo Thiên cầm chắc cái chết trong tay, luồng chưởng phong của đối phương ập xuống đầu chàng vô phương kháng cự, ngay cả Tạ Tam Cô cũng không kịp ra tay ứng cứu thì bỗng có giọng nói quen thuộc đã nhiều lần xuất hiện cùng với linh mã Huyết Hoa vang lên:

- Chớ có làm càn! Cùng lúc đó, Ngạo Thiên có cảm giác thân hình được nhấc bổng lên di chuyển một cách kỳ lạ, rồi đó tiếng huyết sáo vang lên, tiếng hí của linh mã, tất cả diễn ra trong chớp mắt. Ngạo Thiên chìm vào hôn mê bất tỉnh không còn biết gì nữa.

22. Tâm Tình Nhi Nữ

- Từ nhi ơi! Cô cô làm liên lụy đến cháu rồi. Rồi bà ta quay sang Khương Ninh Bảo:

- Bảo nhi! Sư phụ thật không đáng làm sư phụ của con.

- Xin sư phụ đừng nói thế. Đệ tử từ khi nhà tan cửa nát, nguyện đi theo sư phụ, sống chết không màng đến nữa. Hôm nay rơi vào tay đối phương, đồ nhi chỉ lo cho Tạ sư tỷ mà thôi. Tạ Tuyết Từ giận dữ nói:

- Ta có gì đâu mà ngươi lo. Chỉ tại ngươi lúc nào cũng đổ kị với Âu Dương Ngạo Thiên, khiến ta trong một lúc hồ đồ cũng nghĩ xấu hắn. Nếu chúng ta tin lời hắn, sớm đề phòng thì đâu đến nỗi phải ra nông nỗi này.

- Tiểu đệ... Tạ Tam Cô khoát tay:

- Thôi, các ngươi đừng cãi nhau nữa! Bảo nhi nói đúng, ta lo là lo cho Từ nhi.

- Cô cô! Từ nhi không sợ chết. Tạ Tam Cô thở dài:

- Chết thì có gì đáng sợ. Với chúng ta, chết chẳng qua chỉ là giấc ngủ.

- Thế thì có gì mà cô cô phải lo lắng nữa? Tạ Tam Cô nhìn ánh mắt ngây thơ của cháu mà lòng đau như cắt. Tuyết Từ bỗng hỏi:
 - Cô cô ơi! Theo cô cô, người bắt Âu Dương Ngạo Thiên đi liệu có phải là người tốt không? Liệu một chương đó của tên họ Lạc có lấy mạng hắn không? Tạ Tuyết Từ trong hoàn cảnh này mà vẫn còn lo lắng cho Ngạo Thiên thì quả là cái tình cảm nàng không nhỏ. Tạ Tam Cô hiểu tâm ý của cháu nhưng chỉ biết thở dài:
 - Chừng nào chúng ta thoát khỏi hang hùm này, cháu hãy lo cho người ta.
 - Cô cô... Tạ Tam Cô nhìn cháu một lúc rồi đành nói:
 - Người đó sử dụng thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân, tuy chưa biết đích xác là nhân vật nào nhưng cũng có thể khẳng định hắn là người tốt. Ta xem tướng tên tiểu tử đó không phải là người yếu mệnh. Vả chăng, thân phận của hắn cũng chẳng phải tầm thường.
- Tuyết Từ nghe đến đó thì mỉm cười. Nàng dường như chỉ có mỗi nỗi bận tâm là sự sống còn của Âu Dương Ngạo Thiên, ngoài ra nàng chẳng còn lo lắng gì cả. Ba thầy trò sống lay lắt trong căn phòng ấy cho đến khi trời sáng hẳn. Vừa lúc có một tên võ sĩ bê vào mấy chậu nước rửa mặt, rồi nào là điểm tâm, trái cây đủ cả. Tên võ sĩ cung kính nói:
- Thiếu môn chủ có lời hỏi thăm, xin mời các vị dùng điểm tâm. Tạ Tam Cô chỉ bị khổng chế võ công, ngoài ra đi lại cử động bình thường. Tạ Tam Cô là người nóng nảy liền vung tay hất đổ mâm thức ăn rồi thét lên lạnh lạnh:
 - Người bảo hắn đến đây gặp ta. Bà ta vừa dứt lời, ngoài cửa đã có giọng điềm đạm của Công Tôn Thiếu Dương:
 - Tạ tiền bối muốn gặp văn bối chăng? Công Tôn Thiếu Dương trên tay cầm chiếc quạt phe phẩy đi vào. Hắn là một thiếu niên cực kỳ anh tuấn nhưng thần sắc lại tàng ẩn một luồng sát khí rờn rợn, nhãn quang thì vô cùng nham hiểm. Hắn bước vào phòng, vẩy tay cho tên thuộc hạ lui, rồi hắn hướng về phía Tạ Tam Cô hành lễ:
 - Tạ tiền bối vẫn khỏe chứ? Hắn đưa mắt nhìn Tuyết Từ với vẻ trù mến:
 - Đêm rồi, Tạ cô nương có ngủ được không? Tuyết Từ lạnh nhạt:
 - Không cần người quan tâm. Khương Ninh Bảo bước lên chắn ngang giữa Tuyết Từ và Công Tôn Thiếu Dương ra vẻ như muốn bảo vệ cho người đẹp.
 - Thật ra, người muốn gì đây? Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt không thèm để ý đến họ Khương, hắn quay sang Tạ Tam Cô:
 - Tạ tiền bối!
 - Người nói đi.
 - Văn bối có một lời đề nghị.
 - Đề nghị thế nào?
 - Nếu tiền bối đồng ý gia nhập bốn môn, thì từ nay tiền bối sẽ ở dưới một người mà ở trên vạn người. Tạ Tam Cô bất giác ngửa cổ cất lên tràng cười cuồng ngạo, tràng cười không dứt khiến Công Tôn Thiếu Dương không khỏi khó chịu:
 - Đó là lời đề nghị nghiêm túc của văn bối, không có gì đáng cười cả. Tạ Tam Cô dứt tràng cười, quắc mắt nhìn đối phương:
 - Phải chăng người cũng muốn đi theo con đường của Thuận Thiên giáo? Công Tôn Thiếu Dương chau mày:
 - Không phải theo mà là tranh giành một phen. Thuận Thiên giáo không phải đối thủ của bốn môn.
 - Cái đó còn chưa biết được. Tạ Tam Cô cố tình chọc tức đối phương. Quả nhiên, Công Tôn Thiếu Dương nổi giận:
 - Xin Tạ tiền bối cẩn thận lời nói.

- Người dọa ta đấy ư? Hắc cố nhần nhin nói:
- Tạ tiền bối còn chưa trả lời văn bối.
- Muốn ta đầu hàng ư? Người đừng có nằm mơ. Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt:
- Văn bối cũng biết trước như thế, nhưng đến nước này e rằng các vị không tự chủ được. Dứt lời, hắc quay sang Tuyết Từ, thấy họ Khương chàng ràng trước mặt, hắc khẽ vung tay một cái liền bức họ Khương thối lui ra sau lập tức. Hắc nở một nụ cười nhìn Tuyết Từ, nói:
- Tạ cô nương! Tại hạ cũng có một lời đề nghị với nàng đây. Tuyết Từ ngẩng cao đầu đầy vẻ hiên ngang:
- Người không cần phải nói. Cùng lắm là chết, mà chết thì bổn cô nương không sợ.
- Ha... Ha... Tại hạ cũng không hề biết sợ run sợ bao giờ. Khí khái của cô nương càng làm tại hạ thêm khâm phục. Tuy nhiên... Người xinh đẹp như cô nương thì không thể chết được. Nếu cô nương bằng lòng làm thê tử của tại hạ, từ nay cũng dưới một người mà trên vạn người.
- Người... Tuyết Từ vừa uất ức vừa khiếp sợ đến không nói nên lời. Tạ Tam Cô gầm lên:
- Tên tiểu tử thối tha kia, người đừng có nằm mơ. Công Tôn Thiếu Dương phớt lờ câu nói của Tạ Tam Cô, hắc xạ luông nhân quang về phía Tuyết Từ:
- Tại hạ chờ nghe câu trả lời của cô nương đây.
- Người... Người cảm miệng đi! Tuyết Từ lấp bắp.
- Ta thà chết còn hơn. Công Tôn Thiếu Dương gần giọng:
- Cô nương không thể chết được. Tại hạ e rằng cô nương cũng không thể làm chủ được. Vừa nói hắc vừa tiến về phía Tuyết Từ làm nàng kinh hãi lùi lại. Tạ Tam Cô gào lên:
- Ta liều mạng với người. Bà ta gom hết sức bình sinh lao đầu vào Công Tôn Thiếu Dương. Hắc chỉ hừ khẽ một tiếng, cánh tay nhẹ nhàng phát lên, lập tức Tạ Tam Cô bị đánh văng vào vách nằm thẳng cẳng. Tuyết Từ hét lên:
- Cô cô... Công Tôn Thiếu Dương túm lấy nàng. Khương Ninh Bảo thấy thế cũng lao đến:
- Người buông sư tỷ ra.
- Người muốn chết! Chỉ nghe Khương Ninh Bảo hét lên một tiếng thảm thiết, thân hình hắc bị hất văng vào vách đá “rầm”, máu tươi từ trong miệng trào ra không ngớt. Công Tôn Thiếu Dương hai mắt đăm đăm nhìn dung mạo tuyệt trần của Tạ Tuyết Từ, lòng tà dục đã nổi lên nhưng không hiểu nghĩ sao hắc lại buông nàng ra. Tuyết Từ vừa thoát thân, liền chạy đến đỡ cô cô, nàng vừa khóc vừa gọi:
- Cô cô... Cô ơi, đừng bỏ Từ nhi! Tạ Tam Cô thều thào nói:
- Từ nhi ơi! Cô không bảo vệ được cho cháu rồi. Công Tôn Thiếu Dương cất giọng tình cảm:
- Tạ cô nương! Tại hạ thật lòng yêu mến nàng nên không muốn ép uống. Tại hạ cho nàng ba ngày để suy nghĩ, nàng nên nhớ sinh mạng của cô nàng và sư đệ nằm trong tay nàng, do sự quyết định của nàng mà nên. Tuyết Từ lúc này đã quá kinh hãi nên không còn dám lớn tiếng nữa. Công Tôn Thiếu Dương nói tiếp:
- Vì các vị vẫn chưa phục nên tại hạ đành giam các vị vào ngục thất. Người đâu? Hắc vừa dứt tiếng lập tức có hai tên võ sĩ bước vào chờ lệnh:
- Đưa họ xuống nhà lao! Lập tức hai tên võ sĩ bước tới xốc nách Tạ Tam Cô và Khương Ninh Bảo lôi đi. Công Tôn Thiếu Dương nhẹ nhàng nói:
- Riêng nàng có thể ở lại đây.
- Không! Ta đi theo cô cô của ta.
- Dưới nhà ngục lạnh lẽo lắm, tại hạ không muốn nàng đến đó. Tuyết Từ đã bình tâm lại đôi chút. Nàng biết ngay tạm thời trong lúc này, nàng chưa gặp nguy hiểm nên nhìn thẳng vào mặt hắc, nói:

- Người cho ta ba ngày suy nghĩ, có thật thế không?
- Lời tại hạ nói ra không bao giờ thay đổi.
- Thế thì trong ba ngày này, người phải để ta tự do làm theo ý mình.
- Thôi được, tùy ý nàng. Cô cháu Tuyết Từ bị đưa xuống một đường hầm tăm tối có hai lớp cửa sắt và bốn võ sĩ canh gác nghiêm mật. Họ bị đẩy vào gian ngục thất bốn bề đều là vách đá, vừa ẩm thấp lại vô cùng lạnh lẽo. Lát sau, có một tên võ sĩ mang chần màn đến:
- Thiếu môn chủ đặc cách sai ta mang đến cho các người. Nói rồi, hắn đốt một ngọn đuốc, ánh sáng làm căn phòng đỡ lạnh lẽo đôi chút. Tuyết Từ đỡ cô nàng ngồi xuống, lấy chần đắp cho cô rồi nhẹ nhàng hỏi:
- Cô cô nghe trong người thế nào?
- Cháu qua xem Ninh Bảo, hắn bị thương không nhẹ đâu. Họ Khương gắng gượng nói:
- Sư phụ! Đệ tử không sao đâu. Tuyết Từ đưa mắt nhìn họ Khương, chợt nhiên hai dòng lệ nàng tuôn ra rồi bật khóc thành tiếng. Tiếng khóc âm ứ của nàng nghe thật đau lòng, khiến cho Tạ Tam Cô dù can trường cũng không tránh khỏi thở dài cảm thán:
- Từ nhi ơi! Cô thật có lỗi với con.
- Cô cô... ! Tuyết Từ nhào vào lòng Tạ Tam Cô khóc dữ dội hơn. Chợt nhiên, ở phòng bên cạnh có một giọng nói vọng qua khe đá lọt đến tai họ:
- Kẻ nào khóc lóc làm mất giấc ngủ của lão gia đó? Tạ Tam Cô đang lúc đau lòng liền quát lên:
- Người ta khóc việc gì đến người? Giọng nói của người đó lại vọng đến:
- Hừ! Đã vào đây là cầm chắc cái chết, cho dù khóc lóc cũng vô ích. Tạ Tam Cô đang nằm bỗng vùng ngồi dậy:
- Xú Hòa Thượng! Có phải là người đó chăng?
- Chính là lão phu. Họ Tạ thở dài:
- Người cũng bị bắt vào đây ư? Giọng nói của người đó ngập ngừng:
- Người... Có phải là Tạ Tam Cô chăng?
- Ta đây! Giọng Xú Hòa Thượng lúc này mới tỏ vẻ lo lắng:
- Cô cháu các người sao cũng bị bắt vào đây?
- Thế còn người?
- Hừ! Ta không bị bắt, mà tự tìm đến.
- Người tự tìm đến đây ư?
- Chính thế.
- Hừ! Xú Hòa Thượng! Người làm cho ta hồ đồ mất rồi.
- Chuyện là thế này, cách đây hơn mười mấy ngày, tên tiểu tử lưng gù bị chúng bắt đi trong tay ta, vì thế mà ta đến đây đòi người. Tạ Tam Cô thở dài:
- Hóa ra, chính người mới là lão già hồ đồ. Bên kia Xú Hòa Thượng gầm gừ:
- Mụ họ Tạ! Mụ mắng ta đấy ư?
- Ta mắng người là hồ đồ đấy. Liệu người có mấy hơi sức mà tự dẫn xác đến đây nạp mạng, lại còn to miệng nói rằng đòi người.
- Hừ! Lão phu cho dù đánh không lại cũng đánh. Tạ Tam Cô khẽ nhếch mép cười:
- Dù sao đến cuối đời, lão cũng làm được một việc tốt. Bên kia Xú Hòa Thượng không nghe rõ liền hỏi lại:

- Mụ nói gì thế? Tạ Tam Cô hỏi lại:
- Ta nghe giọng người dường như là bị thương rất nặng?
- Ha... Ha... Bọn chúng chiêu dụ lão phu không thành nên giở một chút thủ đoạn tra tấn. Lão phu mà còn sống ngày nào thì sẽ ăn tươi nuốt sống bọn Ngũ Kiếm Kỳ môn. Lão dừng lại một chút bỗng đổi giọng:
- Tạ cô nương có nghe lão nói không?
- Xin tiền bối cứ nói đi.
- Ta báo cho người biết thằng nhãi lưng gù e rằng không xong rồi. Khi lão phu đến đây chính miệng thằng lỏi Công Tôn Thiếu Dương gì đó nói rằng mẹ hắn là Bích Loan cung chủ đã sai người ném thằng nhóc xuống Độc Phong động rồi. Tạ Tuyết Từ nói:
- Tiền bối đừng lo, Âu Dương đại ca vẫn còn sống. Bên kia giọng Xú Hòa Thượng kích động:
- Sao... Người bảo sao? Hắn vẫn còn sống à?
- Đúng thế ạ! Rồi nàng kể cho lão nghe câu chuyện đã xảy ra. Nghe xong, đột nhiên Xú Hòa Thượng cất lên giọng cười hào sảng. Vì cười to quá lão ho khục khặc, xem chừng lão bị thương rất nặng... Một lúc sau lão nói:
- Thằng nhỏ đó quả là lớn mệnh, bao lần gặp nạn không chết mà lại còn đắc địa võ công. Từ nay, giang hồ không còn lo không có người lãnh đạo nữa rồi. Tạ Tam Cô nghe lão nói thế liền chưng hững hỏi:
- Hòa thượng người nói vậy là sao?
- Ha... Ha... Mụ không nhìn thấy gì thật sao?
- Ý người muốn nói... ?
- Phải, chính tên tiểu tử lưng gù. Rồi cả bọn im lặng. Chính điều Xú Hòa Thượng vừa nói ra là nguồn động viên to lớn đối với họ trong giờ khắc nguy khốn này. Dù sao đối với họ cũng là một tia hy vọng cho tương lai của võ lâm. Còn với Tuyết Từ, hình ảnh của chàng bấy giờ là thần tượng trong trái tim nàng.

23. Thiên Mệnh

Ngạo Thiên vận khí rà soát kinh mạch thì nhận ra mình hoàn toàn khỏe mạnh, không còn chút nội thương nào cả. Chàng vừa đặt chân xuống thì nghe có giọng đàng hoàng:

- Người tỉnh rồi đấy ư? Một lão nhân mặc bạch bào từ ngoài dãy cửa bước vào. Lão nhân dáng người nhỏ nhả, râu tóc bạc trắng, xem chừng tuổi đã quá lục tuần. Ngạo Thiên thấy lão liền cung tay hành lễ:
- Phải chăng tiền bối đã cứu vãn bối? Lão không trả lời mà đưa mắt lom lom nhìn chàng. Ngạo Thiên vẫn nhỏ nhẹ hỏi:
- Tiền bối xin cho biết cao danh? Lão đột ngột hỏi lại:
- Vật này từ đâu mà người có? Ngạo Thiên nhìn thấy chiếc vòng lục lạc của Lăng nhi trên tay lão, hồi nhớ lại sự việc thì biết rằng lão chính là nhân vật thần bí đã nhiều lần xuất hiện cùng với thân pháp quỷ mị. Tuy chàng chưa biết rõ lai lịch của lão nhưng cũng phần nào đoán được lão là người tốt. Nghĩ thế, chàng lễ độ đáp:
- Vật đó là của người bạn tặng cho vãn bối. Giọng lão bỗng nghiêm trọng:
- Bạn thế nào với người?
- Điều đó... Thứ cho vãn bối không nói được.
- Âu Dương Ngạo Thiên! Lão nhân nghiêm sắc mặt nhìn chàng:

- Người không thể không nói rõ việc này. Ngạo Thiên khẽ chau mày:
- Tiền bối không nên bức vãn bối. Ôn cứu mạng của tiền bối có ngày vãn bối sẽ đền đáp. Giờ xin người trả lại vòng lục lạc, vãn bối phải lên đường rồi.
- Người chưa thể đi được. Ngạo Thiên gần giọng:
- Tiền bối nó thể là nghĩa làm sao?
- Ta còn vài điều mấu chốt hỏi người đây. Lão dừng lại một chút rồi hỏi tiếp:
- Người từ đâu mà học được công phu Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên? Ngạo Thiên lẽ ra có thể trả lời nhưng chàng vốn ác cảm với những ai quan tâm đến thân thể của chàng, bởi vì chàng cho rằng bọn họ đều có chung một mục đích. Chàng xẵng giọng:
- Tiền bối phải chăng cũng quan tâm đến Cổ Phù?
- Hừ! Người không muốn trả lời lão phu ư?
- Những điều vãn bối không thích thì không ai có thể ép buộc. Lão nhân chưng hửng nhìn chàng một lúc rồi buột miệng:
- Hừ! Người quả là cứng đầu. Ngạo Thiên lạnh lùng:
- Tiền bối! Vãn bối phải lên đường rồi đây.
- Thế người có biết vật này không? Lão vừa dứt lời thì nhanh như chớp, trên tay lão xuất hiện một miếng thép mỏng óng ánh màu xanh biếc. Trên miếng thép có khắc hình con mãnh hổ trông rất sống động. Vừa nhìn thấy vật đó, Ngạo Thiên tái mặt, lập tức quỳ xuống tức thì:
- Đệ tử Âu Dương Ngạo Thiên xin ra mắt tôn sư. Lão nhân hừ khê:
- Hừ! Hổ phù của người đâu?
- Đệ tử vãn lệnh Bạch Hạc sư huynh đã cất Hổ phù ở một nơi bí mật, không tiện mang theo bên mình. Lão nhân nghiêm giọng:
- Thấy Hổ phù như thấy Tôn sư. Âu Dương Ngạo Thiên! Ta hỏi người Bạch Bình là gì của người? Lần này, Ngạo Thiên ngoan ngoãn đáp:
- Bạch sư huynh là Đại sư huynh của đệ tử.
- Hai môn võ công tuyệt học của người từ đó mà ra, phải không?
- Đúng thế.
- Ta lại hỏi người quan hệ thế nào với Lục Linh Lăng?
- Lăng nhi là hiền thê của đệ tử. Lão nhân nghe xong liền giậm chân mắng:
- Hồ đồ... Người thật là hồ đồ. Ngạo Thiên ngẩng đầu lên nhìn lão nhân ngập ngừng hỏi:
- Người... Phải chăng là sư huynh của vãn bối?
- Ta là nhị sư huynh của người đây. Ngạo Thiên nghe đến đó trong lòng rúng động, bất giác nguồn cảm xúc dâng lên khiến đôi mắt chàng đỏ hoe. Những lời di huấn cuối cùng của sư phụ quả nhiên đến giờ đã linh nghiệm. Hai chữ cơ duyên mà người nói trong di thư đã lần lượt xuất hiện càng làm cho Ngạo Thiên tin tưởng mạnh mẽ hơn vào con đường phía trước của chàng. Lão nhìn chàng bằng tia mắt dịu dàng hơn:
- Người đứng lên đi. Ngạo Thiên xúc động nói:
- Nhị sư huynh! Đại ca đã...
- Ta biết rồi!
- Sao đến giờ sư huynh mới xuất hiện? Chẳng phải từ lâu người đã biết lai lịch của tiểu đệ đó sao?

- Hừ! Chính ta đang muốn hỏi người đây. Ta hỏi người, di huấn của sư phụ là gì? Ngạo Thiên không ngần ngại đáp ngay:

- Trừ ma vệ đạo!

- Ta lại hỏi người có biết lai lịch của Lục Linh Lăng không? Đến đây thì Ngạo Thiên đã biết vì sao lão nhân cứ năm lần bảy lượt tra gạn chàng về chuyện đó. Lão cũng đã một lần bí mật cảnh cáo chàng trong cánh rừng đêm nọ. Ngạo Thiên liền đem chuyện từ khi chàng xuống núi, tóm tắt kể lại một lượt. Sau đó chàng nói:

- Nhị sư huynh ơi! Lăng nhi đã từ bỏ kiêu hoa, hạ đao đồ tể. Tiểu đệ và nàng vì hoàn cảnh mà nên duyên, nhưng đã quyết không vì thế mà đi lầm vào đường ma đạo. Lão nhân nhìn chàng một lúc, chợt như tràn đầy xúc động:

- Tiểu đệ ơi! Người có biết nhị ca vâng lời sư phụ ở đây chờ đợi người bao nhiêu năm rồi chẳng?

Dứt lời, lão ồ lên khóc như một đứa trẻ. Dường như sự chờ đợi quá lâu khiến lão không sao cầm lòng được. Ngạo Thiên trong hoàn cảnh đó cũng phải khóc. Chàng là người không cha không mẹ, suốt đời chỉ có mỗi đại ca Bạch Bình. Khi ông chết đi, tựa hồ cả thế gian này chẳng còn ai thân thiết với chàng.

Những giọt nước mắt của lão nhân là do vui mừng vì cuối cùng đã hoàn thành sứ mệnh ân sư, tìm được người có cơ duyên mà giao phó trọng trách. Còn nước mắt của Ngạo Thiên là nước mắt của một đứa trẻ bơ vơ tìm được người thân. Nỗi cô đơn giờ đã không còn nữa. Ít nhất trong cuộc đời chàng đến lúc này đã có Lăng nhi và bây giờ là nhị sư huynh. Hôm đó Ngạo Thiên ở lại lều tranh, cùng lão nhân ăn bữa cơm rau đạm bạc, uống vài ly rượu trắng hàn huyên tâm sự.

- Ta họ Hoàng... Lão nhân nói:

- Năm xưa, trên đường vân du, sư phụ nhận ta làm đồ đệ, truyền thụ thân pháp thượng thừa Vạn Ảnh Phù Vân, ban cho ta biệt hiệu là Hoàng Nhạn Ca. Trước khi người ra đi, có trao cho ta miếng Hổ phù và một bức thư, dặn ta ở đây chờ người hữu duyên thì trao lại hai vật đó. Người có cơ duyên phải là người học được hai môn tuyệt học của đại sư huynh là Hàn Băng Bách Phiến và Bạch Hạc Phi Thiên.

Nói rồi, Hoàng Nhạn Ca liền lấy ra hai di vật đó trao cho Ngạo Thiên. Chàng giở thư ra đọc, quả nhiên là bút tích của vị sư phụ mà chàng chưa hề biết mặt. Trong thư viết: “Trí Nguyên chấp bút, gửi người hữu duyên! Đồ nhi! Vậy là con đã vâng lời sư phụ đi về phương nam và gặp được cơ duyên. Nhị sư huynh Hoàng Nhạn Ca chính là một trong bốn đệ tử của sư phụ, nay có cả con thì được năm người. Ngoài đại sư huynh Bạch Bình tư chất thông tuệ được thầy truyền dạy cho hai môn võ công hành hiệp trượng nghĩa, thì ba vị sư huynh còn lại của con đều ẩn thân chờ ngày truyền thụ sở học bình sinh của thầy cho con. Sở dĩ thầy phải làm như vậy là vì sợ rằng bọn tà ma biết được tung tích các vị sư huynh của con mà ra tay sát hại. Đồ nhi! Cả đời sư phụ không tìm được người nào có căn cơ thiên bẩm khả dĩ cùng lúc có thể học được cả năm môn sở học của thầy cho nên mới dùng đến phương cách này. Sau khi thầy mất đi ắt chẳng bao lâu sau võ lâm sẽ đại loạn, ma đạo nhập cổ thành gây nên trường sát kiếp. Thầy đêm đêm xem tinh tượng cũng đoán được tất sẽ có cứu tinh giáng thế, người đó chính là con. Vậy đồ nhi hãy lãnh hội võ công, thay trời hành đạo. Hổ phù mà thầy để lại cho con gồm năm miếng thép khắc hình mãnh hổ, sau khi ghép năm miếng hơ lên lửa sẽ nhìn thấy chỉ dẫn tìm đến chỗ cất giấu Cổ Phù. Trong Cổ Phù có chép một môn tâm pháp tối thượng gồm thấu toàn bộ tinh hoa cả năm môn sở học của thầy. Có một điều con nên ghi nhớ, môn võ công tối thượng này sát khí rất lớn, người sử dụng nó một lần đánh ra sẽ giảm năm năm tuổi thọ, chỉ dùng đến nó trong trường hợp bất khả kháng. Đồ nhi nên nhớ lấy! Trí Nguyên sư phụ”. Ngạo Thiên xem xong thư trao lại cho Hoàng Nhạn Ca, trong lòng cảm thán buột miệng thốt thành lời:

- Dụng tâm của sư phụ, người phạm tục không sao lường trước được. Họ Hoàng tiếp lời:

- Sư phụ chúng ta là bậc thánh nhân. Rồi đó, hai sư huynh đệ thắp hương bái vọng vong linh ân sư. Âu Dương Ngạo Thiên thành kính khấn:

- Sư phụ và đại sư huynh trên trời có linh thiêng chứng giám cho đệ tử là Âu Dương Ngạo Thiên, đệ tử thề từ nay chăm chỉ tu luyện võ công, một lòng trừ ma vệ đạo. Hoàng Nhạn Ca tiếp lời:

- Sư phụ linh thiêng, đệ tử là Hoàng Nhạn Ca bắt đầu từ hôm nay tuân theo lời di huấn truyền thụ thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân cho ngũ đệ là Âu Dương Ngạo Thiên. Rồi lão đứng nghiêm trang nói:
 - Ngũ đệ! Thời gian không còn nhiều nữa. Nay ma đạo hoành hành thiên hạ, đệ phải mau chóng tiếp thu sở học của ân sư, lên đường hành hiệp.
 - Tiểu đệ xin nghe lời nhĩ sư huynh.
 - Hãy đi theo ta! Hai người ra khỏi lều tranh, Ngạo Thiên nhìn thấy một trái núi cao chót vót gồm năm ngọn tựa như Ngũ Đài Sơn, nhưng hình thể nhỏ hơn, cảnh vật cũng không giống. Họ Hoàng nói:
 - Đây là Tiểu Ngũ Đài Sơn, do chính ân sư đặt tên. Họ Hoàng đưa Ngạo Thiên đến trước một rừng trúc xanh bạt ngàn, lão hỏi:
 - Đệ có nhận xét gì trong đám tiểu trúc này không? Ngạo Thiên căng mắt nhìn vào rừng trúc xanh. Ban đầu, thấy nó cũng bình thường như bao cây cỏ khác, nhưng nhìn một lúc bỗng thấy sự huyền diệu xảy ra. Đám trúc xanh bắt đầu chuyển động, chậm rồi nhanh dần. Về sau, chúng di chuyển nhanh đến nỗi mờ mịt làm người nhìn hoa cả mắt. Ngạo Thiên kinh hãi kêu lên:
 - Kỳ lạ! Trúc sao lại biết đi? Họ Hoàng cười khê:
 - Trúc làm sao mà biết đi được.
 - Đây đích thị là một trận thể rồi.
 - Nó đúng là trận thể, tên gọi Loạn Nhân Mê Tâm Trận do chính sư phụ bày nên. Trận này đứng ngoài nhìn thì rối loạn nhân quan, khi sa vào rồi thì tâm thần bấn loạn, một khắc sau thì hôn mê bất tỉnh. Lão ca phải mất một năm mới học thuộc trận pháp huyền diệu này. Ngạo Thiên nghĩ đến ân sư, lòng không khỏi kính phục.
 - Sở học của sư phụ quả thật mệnh mông như biển.
 - Sư phụ từng nói, đời của sư phụ không thể tìm ra người có thể học hết năm môn tuyệt học của người. Ánh mắt Ngạo Thiên vụt sáng rực lên:
 - Đệ sẽ cố gắng hết sức bình sinh.
 - Đi theo ta!
- Dứt lời, lão nắm tay Ngạo Thiên xông vào trận. Lối di chuyển của lão cực kỳ linh hoạt mà cũng quái dị vô song. Ngạo Thiên cố chú tâm theo dõi nhưng chỉ một vài bước chân thì quả nhiên mắt hoa đầu vãng, tâm thần bấn loạn. Chàng chỉ hoàn hồn khi họ Hoàng dừng bước. Bây giờ họ đứng trước một hang động đá ăn sâu vào chân núi. Trên vách đá có cắm sẵn những ngọn nến bằng nhựa thông, Hoàng Nhạn Ca đi đến đâu liền thấp chúng lên đến đó. Thoáng chốc, hang động tối tăm lạnh lẽo đã sáng rực lên và cũng ấm áp hơn.
- Cuối con đường hầm là một động thất có chu vi hơn ba trượng, là một công trình nhân tạo, dấu vết đục đẽo vào đá vẫn còn lưu lại trên vách đá. Đuốc thông vẫn thấp sáng, lập tức Ngạo Thiên nhìn thấy sáu chữ to khắc trên vách đá: “Vạn Ảnh Phù Vân Tâm Pháp”. Bên dưới là tám mươi một câu khẩu quyết được khắc vào vách đá bằng một thủ pháp cực kỳ tinh xảo. Nét khắc nông sâu chừng mực, đều đặn như viết trên giấy. Họ Hoàng nói:
- Đó chính là thủ pháp Thông Thiên kiếm pháp của ân sư. Tám mươi một câu khẩu quyết chỉ dẫn rõ ràng tám mươi một bước chân tiến – thoái – ngang – dọc, có nhanh có chậm... Nhanh thì như gió cuốn mây trôi, chậm thì lững lờ như mặt nước hồ thu. Ngạo Thiên đọc sơ qua một lượt đã cảm nhận được sự huyền diệu mệnh mông như biển cả của bài khẩu quyết. Đợi cho Ngạo Thiên coi qua một lượt, Hoàng Nhạn Ca nói:
 - Còn đây là cước pháp. Lão cầm ngọn đuốc đi một vòng quanh động thất thấp sáng mười sáu ngọn đuốc khác cắm dưới nền đá, chàng buột miệng kêu lên:
 - Cước pháp cao minh! Hoàng Nhạn Ca mỉm cười vẻ hãnh diện:
 - Trên thế gian chỉ có mình sư phụ mới có công lực in được những dấu chân như thế này. Ngạo Thiên nhìn ngắm trận đồ cước pháp một chút rồi hỏi:

- Nhị ca mất bao lâu mới tập thành thực bộ cước pháp này?
- Mười năm!
- Mười năm ư?
- Đó là do tư chất của nhị ca của người kém cỏi. Ngạo Thiên thở dài cảm thán:
- Sư phụ quả là bậc thánh nhân. Họ Hoàng nghiêm giọng:
- Ngũ đệ nghe đây!
- Xin nhị ca cứ nói.
- Đây là di ngôn của sư phụ. Từ giờ phút này, ngũ đệ ở lại đây tu luyện thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân không được xuất động. Khi nào đệ đại công cáo thành tự khắc sẽ có cách ra khỏi Loạn Nhân Mê Tâm trận.
- Đệ xin tuân lệnh! Nhưng... Đệ còn có chút băn khoăn.
- Người cứ nói!
- Đệ lo cho số phận của cô cháu họ Tạ, chắc họ đã rơi vào tay bọn Ngũ Kiếm Kỳ. Họ Hoàng nhìn chàng một lúc rồi nói:
- Nhị ca hứa với người sẽ lo việc bảo toàn tính mạng cho họ.
- Vậy thì đệ yên tâm rồi.
- Từ nay, đệ ở lại trong động chuyên cần tập luyện, mọi việc ăn uống đã có nhị ca lo. Ngạo Thiên cười buồn:
- Nhị ca mất mười năm khổ luyện, còn tiểu đệ không biết phải bao lâu. Họ Hoàng nghiêm sắc mặt nói:
- Năm xưa, sư phụ luyện bộ cước pháp này chỉ trong mười ngày. Ngũ đệ, người có tư chất thông tuệ, là người thiên phú cho việc luyện võ. Chỉ cần người chuyên tâm tu luyện. Nhị ca tin rằng chẳng bao lâu ngũ đệ sẽ đại công cáo thành.
- Đa tạ lời giáo huấn của nhị ca.
- Trước tiên, người hãy uống cái này đi đã. Dứt lời, lão lấy trong tay áo ra một hộp gấm. Nấp hộp vừa mở, lập tức trong động thất tỏa ra một thứ hương thơm ngào ngạt của một loại thuốc quý. Ngạo Thiên kêu lên:
- Hoàng Dược đơn! Họ Hoàng ngạc nhiên:
- Ngũ đệ cũng biết cái này sao?
- Năm xưa, đại ca Bạch Bình cũng từng cho đệ uống một viên.
- Thảo nào đệ tuổi trẻ mà công lực nghiêng trời. Hoàng Dược đơn này là do ân sư để lại, căn dặn khi nào đệ nhập quan tu luyện thì nuốt nó vào, đệ sẽ có thêm mười thành công lực. Ngạo Thiên nghĩ đến sự khổ tâm chu toàn của sư phụ, bất giác không kiềm được nước mắt. Chàng nghẹn ngào nói:
- Ân sư đối với đệ ơn sâu như núi. Chỉ tiếc tiểu đệ không có duyên được phụng dưỡng người dù chỉ một ngày. Hoàng Nhạn Ca nghiêm giọng giáo huấn:
- Tâm tư của sư phụ không phải chỉ cho đệ, mà còn vì lo nghĩ cho võ lâm. Nếu đệ nghĩ đến nỗi khổ tâm của sư phụ thì phải chuyên cần tu luyện, sớm ngày khai quan nối nghiệp vệ đạo trừ ma của ân sư. Ngạo Thiên trong lòng đã đặt quyết tâm liên khăng khải nói:
- Tiểu đệ quyết không làm tui vong linh của sư phụ.
- Người bắt đầu đi! Nhị ca đi đây. Dứt lời, lão quay lưng đi thẳng, thoáng chốc chỉ còn lại mình Ngạo Thiên trong động đá. Chàng lập tức nuốt viên linh đơn rồi ngồi xuống khởi vận chân khí, tu luyện nội công thượng thừa Hàn Băng Bách Phiến.

24. Cổ Phù Chuyển Cáo

- Cô cô ơi! Từ nhi chọn cái chết thôi! Tạ Tam Cô vuốt tóc cháu, an ủi:
- Từ nhi yên tâm! Cô cô sẽ cùng cháu đi xuống tuyền đài. Khương Ninh Bảo thần trí mê sảng, sợ chết đến lú cả lưỡi:
- Sự phụ ơi... Bảo nhi không muốn chết đâu! Tạ Tam Cô nạt:
- Đồ khiếp nhược! Nam nhi đại trượng phu phải xem cái chết tựa lông hồng.
- Nhưng thù nhà chưa trả, đệ tử không yên lòng chết tức tưởi như thế này. Bên kia, Xú Hòa Thượng cất giọng cười sảng khoái rồi nói:
- Nhóc con! Kiếp này không trả được thù thì hẹn kiếp sau, có gì mà người lo.
- Vậy thì hòa thượng người cứ chờ đầu thai kiếp sau mà trả thù bổn thiếu gia. Đó là giọng nói của Công Tôn Thiếu Dương, hần cùng với hai tên thủ hạ xuất hiện ở cửa nhà lao như bóng quỷ. Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, Công Tôn Thiếu Dương bước vào ngục thất, ung dung nhìn Tuyết Từ, hỏi:
- Tạ cô nương chẳng hay đối với lời đề nghị của tại hạ đã suy nghĩ kỹ chưa? Tuyết Từ đứng lên, đôi mắt đỏ hoe căm thù nhìn đối phương:
- Người giết chết ta đi! Công Tôn Thiếu Dương vụt đổi sắc mặt:
- Cô nương bất chấp sự sống chết của người thân sao? Tạ Tam Cô cười nhạt:
- Người đừng đem mạng già của ta ra mà đe dọa Từ nhi. Mụ có chết cũng không cho người toại nguyện.
- Thế ư! Nhưng bổn thiếu gia đâu để các người chết dễ dàng thế. Trước tiên tại hạ sẽ xuất lĩnh môn đồ đến Thành Nam thăm Tạ gia một chuyến. Tạ gia toàn khẩu có một trăm ba mươi hai mạng người. Chỉ cần thiếu gia phát tay một cái thì cho dù con chó trong nhà họ Tạ cũng không thể sống được. Tuyết Từ nghe đến đó thì không chịu nổi liền rú lên một tiếng thất thanh. Nhưng Tạ Tam Cô thì không thế, bà ta vẫn giữ nụ cười khinh bạc trên môi:
- Ta nói cho người biết, Tạ gia có chết vì chính nghĩa cũng quyết không chau mày. Đôi mắt Công Tôn Thiếu Dương thoáng hiện lên tia sát khí:
- Tạ cô nương cũng nghĩ thế sao? Tuyết Từ lắp bắp nói không nên lời:
- Người... người...
- Tại hạ vì yêu mến nhan sắc của cô nương đã nhân nhượng nhiều rồi. Nếu các người vẫn còn cố chấp thì đừng trách sao ta ra độc ác. Bên kia, Xú Hòa Thượng bỗng cất tiếng cười vang động làm Công Tôn Thiếu Dương nổi óa:
- Lão đầu trọc! Người cười cái gì?
- Ha... Ha... Lão phu tức cười chết đi được. Tên tiểu tử háo sắc! Nhà người e rằng có giờ mấy thủ đoạn, kiếp này cũng không hưởng được hoa đâu. Nói cho người biết, trái tim con nhãi họ Tạ từ lâu đã gửi gắm cho thằng nhỏ lưng gù rồi. Công Tôn Thiếu Dương cười gằn:
- Đã thế, hôm nay bổn thiếu gia ra tay vì liễu dập hoa một phen. Vừa dứt lời, hần xuất thủ tức thì. Chớp mắt, Tuyết Từ đã bị hần điểm huyết toàn thân cứng đờ, miệng cũng không mở ra được nữa. Khương Ninh Bảo cũng cùng chung số phận. Công Tôn Thiếu Dương cất lên tiếng cười vừa cuồng ngạo vừa dâm dăng:
- Ha... Ha... Cái gì bổn thiếu gia muốn nhất định phải đạt được.
- Có đúng thế không? Giọng nói lạnh lẽo cất lên đột ngột làm Công Tôn Thiếu Dương giật mình ngưng ngay tràng cười. Hần quắc mắt nhìn ra thì thấy một lão già mặc đạo bào trắng râu tóc bạc phơ, đứng uy nghiêm ở cánh cửa ngục thất.
- Người... Người vừa xuất hiện không phải ai khác chính là Hoàng Nhạn Ca. Trước đó, lão đã ra tay điểm huyết hai tên kiếm sĩ thuộc hạ, rồi nhân lúc Công Tôn Thiếu Dương còn bàng hoàng, lão lập tức kéo cánh

cửa khóa trái lại. Thoảng chốc, hắn bị nhốt luôn trong nhà ngục. Công Tôn Thiếu Dương quá kinh hãi đến độ giọng run rẩy:

- Người... Người làm sao vào đây được? Hoàng Nhạ Ca bật cười:
- Ha... Ha... Trên thế gian này có chỗ nào mà lão phu không tới được.
- Người... Có phải đã từng xuất hiện trong trang viện của bốn thiếu gia, ra tay cứu Âu Dương Ngạo Thiên?
- Chính là lão phu. Công Tôn Thiếu Dương đã buông Tuyết Từ ra, hắn tiến sát tới bên cửa sắt, hai mắt lộ sát khí. Hắn ngăm vận công truyền âm thét lên:
- Người đâu...
- Người đừng uống công vô ích, đám thuộc hạ canh gác của người đã bị lão phu điểm huyết cả rồi. Nên biết, sở dĩ Hoàng Nhạ Ca đột nhập đến tận đầu não sào huyệt Ngũ Kiếm Kỳ môn là hoàn toàn nhờ vào thân pháp ảo diệu Vạn Ảnh Phù Vân chứ thực ra, võ công của lão chẳng đáng là bao. Bởi thế lão cũng chẳng có cách nào cứu người ra khỏi đây mà không làm kinh động môn đồ trong tổng đàn. Công Tôn Thiếu Dương dường như cũng đoán được phần nào lai lịch và sở trường của đối phương nên giờ đây hắn bình tâm hỏi:
- Các hạ đến đây với mục đích gì?
- Ta có lời chuyển cáo cho người.
- Lời của ai?
- Âu Dương Ngạo Thiên!
- Các hạ nói đi!
- Có phải người rất muốn biết tung tích của Cổ Phù?
- Đúng thế.
- Người cũng muốn biết Âu Dương Ngạo Thiên có phải đệ tử của Bạch Bình không?
- Thế thì sao?
- Âu Dương Ngạo Thiên chuyển cáo đến người một ngày không xa hắn sẽ đích thân tới đây thành toàn ước nguyện cho người. Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt:
- Hắn dám tới đây sao?
- Điều đó còn tùy thuộc vào người.
- Nghĩa là thế nào?
- Chỉ cần người giữ mạng cho Xú Hòa Thượng, Tạ Tam Cô bốn người thì nhất định sẽ có ngày Âu Dương Ngạo Thiên sẽ tự thân tìm đến đây.
- Ta e rằng hắn chỉ nói khoác.
- Người nên tin lời lão phu thì hơn. Công Tôn Thiếu Dương im lặng suy nghĩ, họ Hoàng đánh thêm một đòn tâm lý:
- Người xem người đẹp quan trọng hay Cổ Phù quan trọng hơn? Công Tôn Thiếu Dương bỗng ngửa cổ cười dài:
- Ha Ha... Ha... Nói hay lắm! Được, bốn thiếu gia chờ hắn tới, nhưng các hạ phải cho một cái hẹn chính xác.
- Điều đó... Ta không nói trước được. Sở dĩ họ Hoàng nói thế là vì lão không thể biết đích xác ngày nào Ngạo Thiên xuất quan.
- Ta cho người một tháng. Họ Hoàng lạnh lùng:
- Không thể được! Công Tôn Thiếu Dương khề chau mày:
- Thế là nghĩa làm sao? Tại sao thằng gù ấy không thể tới đây được.

- Điều đó người không cần phải biết.
- Thôi được, bổn thiếu gia cho hấn hai tháng.
- Cũng không thể được.
- Vậy bổn thiếu gia không kiên nhẫn mà chờ hấn nữa.
- Cái đó tùy người. Hoàng Nhạn Ca nói như vậy là vì một phần nghi ngại Ngạo Thiên không thể trong hai tháng mà luyện thành công. Hơn nữa, biết đối phương vì Cổ Phù và sinh mệnh của Ngạo Thiên là cực kỳ quan trọng nên lão mới dám kèo nài như thế. Quả nhiên, Công Tôn Thiếu Dương nhân nhượng:
- Ba tháng! Đó là thời hạn cuối cùng. Họ Hoàng biết không thể đòi hỏi hơn nữa, lão đành hứa bừa:
- Được, trong ba tháng nhất định người sẽ toại nguyện.
- Lão phu cũng có lời khuyên cáo người, nếu trong thời gian này người mà đụng đến Tạ cô nương dù chỉ một sợi tóc thôi, người sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được tung tích Cổ Phù.
- Điều đó thì người yên tâm.
- Lão phu đi đây. Dứt lời, lão quay lưng bước đi. Công Tôn Thiếu Dương vội gọi theo:
- Hãy khoan.
- Người có điều gì muốn nói?
- Các hạ sao không để lại danh tính?
- Lão phu vô danh, trên giang hồ chẳng có chút tiếng tăm gì, người khỏi phải bận tâm.
- Hừ! Các hạ đã có bản lĩnh vào đến tận đây sao không dám báo danh?
- Người đừng khích bác lão phu vô ích. Vừa nói xong, lão cất bước đi luôn. Bỗng có tiếng cười lạnh leo vang lên rồi đó là giọng nói của nữ nhân:
- Hừ! Người đã vào đến tổng đàn bốn môn mà còn muốn đi ra sao? Trong ngực thất, Công Tôn Thiếu Dương mừng rỡ kêu lên:
- Mẫu thân! Quả nhiên, Tư Mã Quỳnh Dao cùng với hai tỷ nữ từ ngoài đình bước vào. Hoàng Nhạn Ca thoáng biến sắc, nhưng trấn tĩnh thật nhanh. Lão ung dung mỉm cười:
- Té ra là Tư Mã cung chủ. Lão phu phải gọi người là Tư Mã cung chủ hay Công Tôn phu nhân đây? Tư Mã Quỳnh Dao mặt hoa da phấn nhưng khi tức giận thì gương mặt nổi sát khí trông rất đáng sợ. Mụ long lanh đôi mắt ngọc nhìn đối phương, gằn giọng nói:
- Trên giang hồ kẻ có thể lạc vào tổng đàn của bốn môn có thể nói chỉ đếm trên đầu ngón tay. Các hạ chung quy là ai? Họ Hoàng vẫn ung dung tươi cười, thần thái cực kỳ phong nhã:
- Cung chủ muốn biết lão phu là ai thì phải tốn chút công sức mới được. Tư Mã Quỳnh Dao cười gằn giọng:
- Thế ư? Mụ vừa dứt lời, lập tức vung tay xuất thủ tức thì. Hai ngọn chỉ phong từ hữu thủ của mụ phóng ra nhanh như chớp giạt. Họ Hoàng kêu lên:
- Hảo công phu! Chỉ thấy lão khẽ động thân, lập tức thân ảnh mờ mịt. Chừng nhìn lại thì lão vẫn đứng nguyên vị trí cũ không sai lệch một ly, chỉ có điều hai luồng đạo kinh lợi hại của Tư Mã Quỳnh Dao đánh hụt đối phương khoét luôn hai lỗ tròn như hai đầu ngọn lửa trên vách đá. Họ Hoàng nhìn thấy cảnh tượng ấy bất giác cũng phải kinh tâm. Bên kia, Tư Mã Quỳnh Dao nhún cặp chân mày như lá liễu, thần sắc lộ vẻ bàng hoàng nghi hoặc. Họ Hoàng biết đối phương còn bán tín bán nghi nên giở giọng cười khiêu khích:
- Hà... Hà... Tư Mã cung chủ chưa nhận ra lai lịch của lão phu sao? Tư Mã Quỳnh Dao bị đối phương khiêu khích liền nổi sát cơ, mụ gằn lên:
- Lão đồ chiêu này của bốn cung chủ xem sao. Mụ chưa dứt tiếng thì trong không gian đã rít lên hàng loạt tiếng chỉ phong nhắm vào họ Hoàng phóng tới như mưa sa bão táp. Họ Hoàng thét lên:

- Cung chủ muốn lấy mạng lão phu đó ư? Cùng với tiếng nói, lão mấy động cước pháp di chuyển nhanh nhẹn lạ thường. Thân hình lão luồn lách trong màn mưa chỉ phong như có bóng cô hồn dạ quỷ, bỗng bồng bềnh phiêu hốt một cách vô cùng kỳ dị. Tư Mã Quỳnh Dao thu tay về, thần sắc biến đổi:

- Vạn Ảnh Phù Vân! Bên này, họ Hoàng cũng dừng thân. Lão lại đứng đúng vị trí ban đầu. Quả nhiên, tài nghệ của lão đã đến độ xuất thần nhập hóa. Tuy nhiên nhìn lại thì áo bào của lão cũng bị thủng vài lỗ nhỏ. Lão buột miệng khen:

- Cung chủ quả nhiên vô công lợi hại mà kiến thức cũng hơn người. Tư Mã Quỳnh Dao không kèm được giọng kích động:

- Người với Bạch Bình quan hệ thế nào? Xét thấy đã đến lúc không thể giấu được nữa, họ Hoàng đáp luôn:

- Là chỗ sư huynh đệ. Tư Mã Quỳnh Dao không khỏi giật mình:

- Người thật là đệ tử của Trí Nguyên đại sư?

- Điều đó, cung chủ vừa nhìn thấy đó thôi.

- Chung quy lão ta nhận cả thấy bao nhiêu đệ tử?

- Cung chủ hỏi nhiều quá rồi đấy.

- Hôm nay người không muốn nói cũng không được. Họ Hoàng nhếch môi cười ruồi rồi phẩy tay áo nói:

- Lão phu đùa với các người bấy nhiêu đủ rồi, giờ xin cáo từ. Tư Mã Quỳnh Dao thấy lão động thân liền găm lên:

- Người chạy đi đâu?

Trong tiếng thét lạnh lạnh đó là tiếng chuông kinh, chỉ phong ầm ầm rít lên. Bởi vì Tư Mã Quỳnh Dao đã đứng án ngay lối ra duy nhất, cho nên dù họ Hoàng có bản lĩnh thông thiên cũng khó lòng mà ra khỏi thạch động. Lão mấy lần xông pha trong làn mưa kinh lực của đối phương hòng đột phá vòng vây, nhưng lần nào cũng bị đẩy thối lui, suýt nữa còn thọ thương. Họ Hoàng liệu thể không xong liền thi triển cước bộ ra xa một chút, tránh khỏi tầm sát thương của đối phương, mục đích của lão là dụ Tư Mã Quỳnh Dao rời xa cánh cửa thoát hiểm của lão.

Cung chủ Bích Loan cung không phải là không biết điều đó. Nhưng bà ta vốn cuồng ngạo tự tin vào võ công thập thành của mình, nên quyết định rời cửa truy sát đối phương. Đồng thời, mục cũng không quên căn dặn hai tỷ nữ giữ cửa thay cho mẹ. Rồi đó mẹ hết lên:

- Người nạp mạng cho ta! Họ Hoàng cười khẩy, dụng chiêu kích tướng. Lão biết nếu còn chần chờ thêm nữa, đến khi môn nhân kéo đến thì lão cho dù có mọc cánh cũng khó thoát thân. Lão vừa sử dụng thân pháp quỷ mị, vừa cười lạnh lạnh:

- Tư Mã cung chủ trông giống con cạp cái vô mồi quá đấy! Quả nhiên, Tư Mã Quỳnh Dao nổi giận giở hết công phu đánh ra tới tấp. Càng lúc, mẹ càng rời xa cánh cửa chính. Mẹ thấy đối phương không dám chống trả mà chỉ sử dụng thân pháp né tránh mãi, cuối cùng mẹ cũng phát hiện ra huyền cơ. Mẹ cất tiếng cười độc ác:

- Té ra người chỉ có tài năng nhảy nhót lạnh chanh. Nằm xuống cho ta!

Kèm theo tiếng quát là hai ngọn chưởng phong hùng hậu bủa vây tứ phía đổ chụp xuống đầu họ Hoàng. Đây chính là tuyệt chiêu với đủ mười hai thành công lực được Tư Mã Quỳnh Dao đánh ra hòng lấy mạng đối phương.

Tuy nhiên, trong võ học cho dù có cao minh đến mấy thì cũng không thể không có chỗ sơ hở. Còn về cước pháp không chỉ huyền diệu ở chỗ di chuyển nhanh nhẹn, tiến thoái bất chợt, mà còn tinh minh ở nhãn quang, chỉ cần một chút sơ hở của đối phương là có thể tận dụng được ngay.

Song chưởng của Tư Mã Quỳnh Dao đánh ra có trước có sau, chính ở giữa màn chưởng phong đó tạo ra một khe hở sinh tồn cho họ Hoàng tận dụng. Vả chăng, công lực của Tư Mã Quỳnh Dao cũng chưa đạt đến trình độ liên miên bất tận nên họ Hoàng nhờ thế mới thoát chết. Lão phát hiện ra kẻ hở, lập tức uốn người

len qua màn chướng phong dày đặc. Tư Mã Quỳnh Dao vốn là đại cao thủ nên lập tức phát hiện ra ý đồ của đối phương. Mụ lật cổ tay biến chiêu thức thì nhưng cũng muộn mất một cái chớp mắt. Luồng chướng phong vừa biến đổi của mụ quét trúng lưng họ Hoàng đẩy lão bay luôn ra cửa. Lão vừa rơi xuống đất, lập tức di chuyển quái dị theo cước pháp Vạn Anh Phù Vân phút chốc đã qua mặt hai tỷ nữ.

Vừa thoát thân, lão phóng đi như gió, miệng không quên huýt sáo gọi linh mã. Tiếng ngựa hí vang động chân trời, phút chốc người và ngựa biến đi như ánh chớp. Tư Mã Quỳnh Dao đuổi ra tới bên ngoài chỉ còn kịp nhìn thấy ánh chớp màu huyết xẹt đi rồi mất hút tức thì. Mụ giậm chân thét lên:

- Bồn cung thê sẽ tận diệt nòi giống của lão tặc Trí Nguyên. Ở bên trong, Công Tôn Thiếu Dương đã được hai tỷ nữ giải thoát. Hắn vừa lộ mặt ra ngoài liền bị mắng:
- Thật là đẹp mặt cho ngươi! Công Tôn Thiếu Dương thẹn thùng, cúi gầm mặt:
- Dương nhi xin lỗi mẫu thân. Tư Mã Quỳnh Dao quay sang hai tỷ nữ ra lệnh:
- Đem con nhãi đó ném xuống Độc Phong động cho ta! Công Tôn Thiếu Dương hốt hoảng kêu lên:
- Mẫu thân không thể làm như thế! Tư Mã Quỳnh Dao quát mắt nhìn con trai:
- Ngươi còn luyến tiếc ư?
- Mẫu thân hiểu lầm Dương nhi rồi. Hắn kể lại những lời họ Hoàng vừa nói. Nghe xong, Tư Mã Quỳnh Dao cười nhạt:
- Ta không tin thằng nhãi lưng gù dám dẫn xác đến đây.
- Dương nhi nghĩ là hắn sẽ đến.
- Ngươi có căn cứ gì không?
- Tiểu tử đó tính tình cuồng ngạo, từ khi đắc địa võ công lại càng thêm cao ngạo. Dương nhi đoán rằng hắn đang tu luyện võ công. Sau khi thành tựu nhất định sẽ tìm tới đây. Tư Mã Quỳnh Dao lim dim đôi mắt suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Truyền lệnh của ta tăng cường lực lượng canh phòng, phát hiện tiểu tử lưng gù là phải toàn lực vây bắt. Bồn cung muốn biết vì sao thằng nhãi đó bị ném xuống Độc Phong động mà vẫn chưa chết.
- Mẫu thân yên tâm, Dương nhi nhất định sẽ bắt sống nó.
- Về phần ngươi, thống lãnh đệ tử Bạch Kỳ đường, cùng với Quách Anh, Quách Từ toàn lực truy tìm tung tích lão già đó cho ta!
- Dương nhi lập tức đi ngay! Dứt lời, hắn vẫy tay gọi mấy tên thuộc hạ ra đi tức khắc. Tư Mã Quỳnh Dao ra lệnh cho thị nữ:
- Gọi Mông Khắc Điềm và Hầu Côn đến gặp ta.

Lát sau, hai tên trung niên đại hán mặc áo bào đỏ chạy đến. Một trong hai tên chính là Mông Khắc Điềm, tổng giám tổng đàn chủ, Đệ Tam Thái Bảo. Tên kia trẻ hơn một chút, hắn chính là Hầu Côn, Đệ Tứ Thái Bảo.

Trong số mười ba đệ tử của Công Tôn Ngạn, ngoài Trương Thiên Hoàn và Cổ Ngạn võ công kém cỏi nhất đều đã bỏ mạng dưới tay Thuận Thiên giáo, còn lại mười một tên xếp theo thứ tự mà võ công cao thấp khác nhau. Người có võ công cao cường, học được chân truyền của Công Tôn Ngạn chính là đại đệ tử, Đệ Nhất Thái Bảo Phó môn chủ Ngũ Kiếm Kỳ môn Âu Trường Toàn, nhân vật này đến giờ vẫn chưa xuất hiện. Hai tên vừa đến lập tức vòng tay cung kính:

- Cung chủ cho gọi bọn thuộc hạ không biết có điều gì dạy bảo?
- Mông Khắc Điềm!
- Có thuộc hạ.
- Bồn cung ra lệnh cho ngươi tăng cường phòng vệ tổng đàn, không được phép lơ là.

- Thuộc hạ tuân lệnh!
- Người đi đi! Đợi cho họ Mông đi khỏi, Tư Mã Quỳnh Dao xoay qua Hầu Côn:
- Người điều tra Thuận Thiên giáo tới đâu rồi?
- Hồi bẩm cung chủ, thuộc hạ được biết Thuận Thiên giáo đã dốc toàn bộ lực lượng vào Trung Nguyên, chỉ để lại một số đệ tử nội gia Đường Trần giáo.
- Giáo chủ là ai?
- Người này rất thần bí, không thể đến gần được, nhưng theo chỗ thuộc hạ biết thì đó mà một mục đàn bà.
- Người nói tiếp đi!
- Ngoài Tứ Đại Linh Vương, Thuận Thiên giáo còn có bốn tên hộ pháp, một tên phó giáo chủ và đặc biệt là hai tên Thượng Khanh, biệt hiệu là Địa Ngục Quỷ Môn Thần. Tư Mã Quỳnh Dao nghe đến đây thì giật mình:
- Không ngờ hai lão Dạ Quỷ Câu Hồn này lại đầu thân dưới trướng Thuận Thiên giáo. Hầu Côn nói tiếp:
- Bẩm cung chủ, hiện nay một số thế lực võ lâm Trung Nguyên vì khiếp oai Thuận Thiên giáo đã cam tâm treo cờ Thuận Thiên. Tư Mã Quỳnh Dao giậm chân:
- Bỏ môn chậm mất một bước rồi.
- Xin cung chủ sớm định đoạt, hiện giờ Thuận Thiên giáo đang bành trướng thế lực rất nhanh. Ánh mắt Tư Mã Quỳnh Dao thoáng gợi lên tia sát khí:
- Âu Trường Toàn đã về chưa?
- Thưa, Âu đại ca còn ở Ngọc Giác đài chuẩn bị cơ sở cho đại hội võ lâm.
- Người cho người cấp tốc đến Ngọc Giác đài thông báo với đại ca người phải hoàn thành chóng vánh công việc ở đó.
- Thuộc hạ xin đi ngay.

-oOo-

Năm xưa, Bạch Bình thu nhận Âu Dương Ngạo Thiên bất chấp quái bệnh bẩm sinh trong người chàng, bởi vì thầy trò ông suốt hơn hai mươi năm tìm kiếm vẫn không sao tìm được người nào có căn cơ cốt cách và tư chất thông tuệ khả dĩ có thể lãnh hội được huyền cơ trong ngũ đại võ lâm tuyệt học của Trí Nguyên đại sư.

Suốt mười mấy năm nuôi dưỡng Ngạo Thiên, Bạch Bình ngoài việc truyền công giữ mạng cho chàng, truyền thụ tâm pháp hai môn tuyệt học, lão không hề hé răng nói một lời nào về trọng nhiệm võ lâm mà sư đồ lão kỳ vọng ở chàng. Đó là lão tuân theo lời di huấn của ân sư, giữ cho tâm hồn Ngạo Thiên thanh thản và đồng thời phó thác vận mệnh vào hai chữ cơ duyên. Mãi cho đến giờ phút cuối cùng, trước khi lên tuyệt đỉnh sơn vương cùng Công Tôn Ngạn quyết đấu, lão mới hé lộ một chút thiên cơ, cũng là thời điểm Ngạo Thiên không bao giờ còn gặp vị đại sư huynh đáng tuổi ông của chàng nữa.

Ngạo Thiên sau khi nuốt viên Hoàng Dược đơn lập tức cảm thấy một luồng chân khí lạnh buốt xuyên suốt từ huyệt Đan Điền lan tỏa khắp toàn thân. Đó là bởi vì chàng luyện công phu Hàn Băng cùng với dược chất mang hàn tính của linh đơn mới tạo ra luồng chân khí lạnh lẽo kỳ lạ đó. Sau thời gian độ tàn nén hương vận công dung nạp dòng hàn khí do linh đơn tạo ra, Ngạo Thiên biết rằng trong người chàng đã có thêm mười năm công lực. Cùng với sự tăng tiến đột biến của nội lực, chàng còn cảm thấy tinh thần sáng khoái, minh mẫn bội phần.

Ngay lập tức, chàng lao vào nghiên cứu, tập luyện công phu bộ pháp thượng thừa Vạn Ảnh Phù Vân. Vạn Ảnh Phù Vân là bộ cước pháp bao gồm tám mươi một bước chân biến ảo khôn lường. Không phải ngẫu nhiên mà Hoàng Nhạn Ca phải mất đến mười năm tu luyện mới lãnh hội được huyền cơ. Ngạo Thiên càng nghiên cứu, càng cảm nhận được sự thâm sâu biến hóa kỳ ảo của bộ cước pháp này. Nó ảo diệu ở chỗ từ vị trí bước chân thứ nhất, người sử dụng nó có thể ngay lập tức đi đến vị trí thứ tám mươi một rồi lùi lại vị trí thứ hai, thứ ba bất kỳ. Có nghĩa là khi đã tập luyện thuần thục rồi thì người sở hữu bộ cước pháp này

có thể tùy nghi xuất hiện ở tám mươi mốt thượng vị khác nhau chỉ trong chớp mắt. Khi đã lãnh hội được sự huyền diệu đó, Ngạo Thiên bắt đầu đi sâu vào nghiên cứu từng bước chân một. Người sử dụng bộ cước pháp này trước tiên phải luyện được đôi bàn chân uốn dẻo, nhanh nhẹn phi thường. Bước lui phải nhanh hơn bước tiến, phải trái thuần thục không một chút vấp vấp.

Âu Dương Ngạo Thiên say mê luyện tập, đến nỗi không còn ý thức về thời gian nữa, cho đến khi có giọng nói của Hoàng Nhạn Ca ngoài cửa động:

- Ngũ đệ ra nhận thức ăn đi thôi. Nghe giọng nói, Ngạo Thiên mới giật mình:

-Ồ! Nhị sư huynh đây ư?

- Đệ không đói sao? Ngạo Thiên bước lần ra cửa động, nhìn thấy giỏ thức ăn và một số vật dụng cần thiết mà không thấy bóng người, chàng đoán là họ Hoàng đang ẩn đâu đó trong trận đồ. Chàng nói:

- Đến giờ đệ mới cảm thấy đói.

- Đệ đã nhịn ăn ba ngày rồi đó. Ngạo Thiên giật mình:

-Ồ! Mới đó mà đã ba ngày rồi sao?

- Phải. Đột nhiên, Ngạo Thiên khẽ chau mày:

- Nghe giọng nói của nhị sư huynh dường như đang thọ thương? Họ Hoàng bỗng bật cười, giọng vui vẻ:

- Ngũ đệ! Nhị ca chúc mừng ngươi đó.

- Sao sư huynh lại nói thế?

- Đệ chỉ nghe giọng nói mà biết ta bị thương thì thật cao minh. Quả nhiên công lực của đệ tiến bộ rất nhiều. Ngạo Thiên trầm giọng hỏi:

- Sư huynh là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, kẻ nào có bản lĩnh đã thương sư huynh? Họ Hoàng buông gọn:

- Tư Mã Quỳnh Dao! Nghe đến đó, Ngạo Thiên liền hỏi:

- Cô cháu họ Tạ thế nào rồi sư huynh?

- Họ không sao! Nhị ca của người đảm bảo an toàn cho họ. Họ Hoàng nói như thế là vì muốn Ngạo Thiên toàn tâm tu luyện. Quả nhiên, chàng tin lời lão mà không hỏi gì thêm nữa. Hoàng Nhạn Ca nói trước khi bỏ đi:

- Ngũ đệ! Bản lĩnh của Tư Mã Quỳnh Dao ngoài sức tưởng tượng, đệ nên biết điều đó mà cố gắng tu luyện.

- Đệ biết rồi.

- Ngu huynh đi đây! Quả nhiên không còn nghe tiếng lão nữa. Âu Dương Ngạo Thiên ăn uống qua loa vài món rồi tiếp tục tập luyện cước pháp.

25. Được Thánh

Suốt ngày hôm đó Tỉnh Thanh lâu xảy ra một việc lạ. Mặc dù tứ lầu vẫn mở cửa nhưng không đón khách. Bọn nho sĩ, phú gia vừa đến cửa liền bị chặn lại bởi hai thị nữ áo xanh dung mạo tuyệt trần. Điều kỳ lạ là hai nàng ấy chỉ nói nhỏ nhẹ mấy câu thì lập tức bọn hào phú vốn thường ngày hống hách liền cúp đuôi đông mắt. Tuy nhiên, có một loại khác được quyền ra vào Tỉnh Thanh lâu, đó chính là bọn võ sĩ áo vàng Thuận Thiên giáo.

Ở tầng trên lầu, một trung niên phụ nhân che mặt bằng một tấm sa mỏng ngồi nhắm nháp rượu thượng hạng, mắt vợ vẫn nhìn xuống hoa viên. Bên cạnh bà ta là bốn cô thị nữ trẻ tuổi đứng hầu. Một lúc sau dưới chân cầu thang có giọng nói rồn rảng vọng lên:

- Thuộc hạ Thiên Thủy Thần Vương bái kiến giáo chủ. Giọng phụ nhân che mặt phát ra khàn khàn:
- Người lên đây đi! Thiên Thủy Thần Vương thủng thỉnh đi lên. Đôi cánh tay khẳng khiu đầy những gân máu của gã đông đưa đông đưa làm người không quen mắt phải sợ khiếp vía. Lão vòng tay khom lưng cung kính nói; :
- Thuộc hạ thỉnh an giáo chủ. Trung niên thiếu phụ cất giọng lạnh nhạt:
- Người báo cáo đi.
- Bẩm giáo chủ, theo tin bọn Mã Siêu báo về thì thiếu chủ bị Tư Mã Quỳnh Dao bắt đưa về tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn, từ đó không nghe tin tức gì nữa. Đôi mắt phụ nhân xạ ra tia hung quang làm lạnh tim người yếu bóng vía.
- Bản nhân biết nó ở đâu rồi. Người nói tiếp đi, tình hình Ngũ Kiếm Kỳ môn thế nào?
- Hiện tại, bọn chúng chuẩn bị mở võ lâm đại hội ở Ngọc Giác đài, mục đích là lôi kéo võ lâm Trung Nguyên về phe chúng chống đối bốn giáo.
- Chờng nào đại hội tiến hành?
- Chưa ấn định thời gian.
- Còn tung tích tiểu tử lưng gù?
- Hắn bị Công Tôn Thiếu Dương đả thương. Sau đó được một nhân vật thần bí sử dụng cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân và con Bạch Mã Huyết Hoa mang đi, sau đó thì không nghe tin tức gì nữa.
- Các người có biết gì về nhân vật đó không?
- Thưa giáo chủ, gã này thân pháp quỷ mị, thần thông bí ẩn khôn lường, cộng thêm ngựa Huyết Hoa chạy nhanh như gió, bọn thuộc hạ không tài nào lần ra dấu vết gã.
- Hừ! Phụ nhân im lặng một lúc rồi hỏi tiếp:
- Từ khi nhập quan, chúng ta thu thập được những gì rồi?
- Hồi bẩm giáo chủ, đã có hai tiêu cực, ba bang phái và năm gia trang dựng cờ Thuận Thiên, quy hàng bốn giáo.
- Bọn chúng có thật lòng quy thuận không?
- Chúng khiếp sợ oai danh bốn giáo, dù muốn cũng không dám phản. Hơn nữa, thuộc hạ đã bố trí người của ta ở đó nắm giữ vị trí chủ chốt.
- Người làm tốt lắm! Truyền lệnh ta khởi kiệu đi thăm hậu sơn Ngũ Kiếm Kỳ một chuyến. Bà ta vừa dứt lời, bỗng khẽ chau mày:
- Chuyện gì ồn ào dưới kia thế? Một nữ tỳ bước ra:
- Để nô tỳ đi xem.

Trước cửa lầu xuất hiện ba kỵ sĩ, họ dừng cương xuống ngựa. Người đi đầu là một thiếu nữ trạc chừng mười sáu tuổi mặc bộ võ phục màu xanh, trên tay vung vẩy một chiếc ngân tiêu tuyệt đẹp. Nàng có đôi mắt sáng như sao, gò má bầu bĩnh phúng phính hai lúm đồng tiền. Tóc nàng vấn cao để lộ chiếc cổ có những đường ngấn tròn xinh xắn. Cách phục trang cùng với gương mặt sáng tựa trăng rằm của nàng lập tức làm cho người đối diện cảm thấy dễ chịu và dễ dàng yêu mến nàng.

Ngược với cốt cách thanh kỳ đó của nàng là đôi nam nữ luống tuổi ăn mặc quá đỗi dẫn mà dung mạo cũng cực kỳ khó coi. Gã đàn ông đầu đội nón nan tre, chiếc áo vải thô nhúng nhằng dài phủ góc chân kéo lê cả dưới đất. Mụ đàn bà đi bên cạnh trông còn quái dị hơn. Mụ ăn mặc rất lòe loẹt, áo quần diêm dúa sắc sỡ cùng

với đủ thứ trang sức đom đóm. Trên người mụ có cả mấy chiếc vòng đeo cổ, bộ vòng kiềng trên tay khua loảng xoảng. Còn đôi hoa tai thì to tởm kéo xệ cả dải tai của mụ.

Nhưng điều kỳ dị, quái đản hơn hết là cả hai đều phì phèo chiếc điều cày to tởm, khói thuốc bay mờ cả mắt. Có lẽ vì hút thuốc kinh niên mà da mặt chúng vàng ửng, có cảm giác như ám đầy khói. Tuy nhiên, đôi điều cày của họ thì đúng là của quý. Màu gỗ lâu năm lên nước bóng loáng, hai đầu điều cày bịt vàng sáng óng ánh. Đôi nam nữ kỳ dị đó khật khưỡng theo cô gái đi vào Tỉnh Thanh lâu. Lập tức hai tỷ nữ áo xanh bước ra chặn cửa:

- Hôm nay tửu gia không tiếp khách, phiền các vị đi cho. Thiếu nữ giương tròn đôi mắt đen láy ra chiều ngạc nhiên:

- Sao lại không tiếp khách, chẳng phải các người vẫn đang mở cửa đó sao? Giọng nàng trong trẻo như tiếng suối reo, vừa vui tươi vừa nồng nhiệt như gió xuân. Một trong hai thị nữ nghiêm sắc mặt:

- Bỏn cô nương nói không tiếp khách là không tiếp. Xin mời đi cho! Thiếu nữ mặc võ phục vẫn một giọng vui vẻ:

- Ái chà! Thế thì các người mở cửa làm quái gì?

- Người lắm lời quá rồi đấy! Có thấy cái gì kia không? Thiếu nữ đưa mắt nhìn theo hướng tay đối phương chỉ, thì ra đó là cờ Thuận Thiên cắm sừng sững trên cửa quán. Thiếu nữ mặc võ phục ngậy ngó nói:

- Ta thấy rồi, đó là một lá cờ.

- Thế sao còn không rút đi?

- Chưa! Nàng làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Chỉ một lá cờ thì làm sao đuổi được ta đi. Hai tên thị nữ tức giận rít lên:

- Người muốn chết đấy hử? Cô gái quay lại nói với hai người đồng hành:

- Điều Ông! Tẩu Bà! Các người nói xem, chết vui hay sống vui hơn? Mụ đàn bà rút chiếc điều cày khỏi miệng phun ra khói mù mịt rồi hả miệng cười khoe đôi hàm răng vàng ửng trông thật gớm ghiếc:

- Tiểu thư ơi! Dĩ nhiên sống thì vui hơn nhiều. Cô gái lại quay sang nói với bọn nữ tỷ:

- Nhị vị tỷ tỷ nghe rồi đó, tiểu nữ vốn ham vui nên không muốn chết đâu.

- Thế sao còn không rút đi? Cô gái ôm bụng nhăn nhó:

- Nhưng mà tiểu muội vừa đói vừa khát không thể đi nổi nữa rồi. Vừa nói nàng vừa sấn vào, hai tên thị nữ giữ cửa đồng quát lên:

- Lùi lại mau! Cùng với tiếng hét, chúng xô ra hai luồng lực đạo bức đối phương phải lùi lại. Thiếu nữ trẻ tuổi môi nở một nụ cười tươi tắn, ngọc thủ khê vung lên, lập tức chiếc ngân tiêu trong tay nàng như một con rắn bị động ngóc đầu dậy mổ ngay vào tay đối phương, kèm theo đó là hai tiếng la thất thanh.

- Ối chao! Chúng nhìn lại thì thấy trên mu bàn tay mình điểm hai dấu chấm đỏ vừa bằng đầu ngón roi của cô gái. Lập tức, chúng có cảm giác tê rần chạy suốt từ bàn tay lên bả vai. Phút chốc, cánh tay chúng hoàn toàn bị tê liệt, không thể nhúc nhích được nữa. Thiếu nữ có bộ mặt tươi trẻ nhưng thủ pháp thì quả thật không thể xem thường được. Nàng ra tay vừa nhanh vừa chính xác khiến hai thị nữ cũng thuộc hàng cao thủ nhất đẳng không có một chút phản kháng. Chúng vừa sợ vừa giận, mặt mày tái xanh như tàu lá. Nàng tươi cười nhìn đối phương liến thoắng nói:

- Xin nhị vị tỷ tỷ thứ lỗi, tiểu muội lỡ tay mất rồi. Tên thị nữ giận dữ hét lên:

- Người đừng độc!

- Quả là có chút chất độc nhưng không đến nỗi mất mạng, tỷ tỷ đừng lo lắng. Các vị về nhà ngâm tay vào nước muối mỗi ngày ba canh giờ, ba ngày sau tự khắc giải độc thôi. Bây giờ tiểu muội vào trong tham quan một chút đây. Dứt lời, nàng nhún nhảy đi vào, bàn tay vung vẩy chiếc roi bạc như trò chơi trẻ con. Quả thật, nàng vừa hồn nhiên vừa ngây thơ trong sáng chẳng khác gì một đứa trẻ.

- Đứng lại đó! Tiếng quát đột ngột vang lên, Thiên Thủy Thần Vương từ trên lầu tung mình nhảy xuống nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Lão trừng mắt nhìn thiếu nữ:
 - A đầu thật to gan! Nàng tròn mắt nhìn đối phương rồi kinh hãi la lên:
 - Ôi chao! Sao mà đôi tay lão trông gớm ghiếc thế? Nếu ta đoán không lầm thì có ngày lão sẽ vỡ mạch máu ra mà chết mất.
 - Người... Thiên Thủy Thần Vương nổi giận định phát tác thì có tiếng quát:
 - Dừng tay! Trung niên thiếu phụ che mặt, tức giáo chủ Thuận Thiên giáo từ trên lầu thông thả đi xuống. Bà ta chăm chú nhìn thiếu nữ một lúc rồi nói:
 - Tiểu nha đầu! Người là gì của Được Thánh Chu Bồ Công? Thiếu nữ tròn xoe đôi mắt hỏi lại:
 - Bà là ai mà biết nội tổ của tiểu nữ?
 - Té ra người là con gái của Chu Bồ Anh. Giáo chủ Thuận Thiên giáo phát cánh tay:
 - Người đi đi! Về nói tổ phụ của người một ngày gần đây bốn giáo chủ sẽ đích thân đến thăm.
 - Thôi được! Đám thuộc hạ của bà dữ dần quá, chơi chả vui gì cả. Nàng quay ngoắt người đi ra cửa. Hai tên thuộc hạ là Diệu Ông, Tẩu Bà cũng vội vã đi theo. Mục giáo chủ nhìn theo cho đến khi thiếu nữ leo lên mình con ngựa trắng có điểm những đốm hồng tuyệt đẹp ra rồi đi mất, mới quay sang đám thuộc hạ căn dặn:
 - Lần sau, các người có gặp chúng thì chớ có dây vào. Vừa lúc đó có một tên võ sĩ áo vàng từ ngoài đi vào cúi đầu nói:
 - Huyết kiệu đã đến rồi, mời giáo chủ lên đường. Quả nhiên, bên ngoài trước ngôi tửu lầu đã có một chiếc kiệu màu đỏ như máu. Dưới ánh mặt trời gay gắt càng làm nổi bật thêm cái màu đỏ vừa ghê rợn vừa đầy vẻ khủng bố, chói chóc ấy. Giáo chủ Thuận Thiên giáo thông thả lên kiệu, tấm màn được thả xuống. Bây giờ cả cỗ kiệu đều rất một màu máu. Từ đây, huyết kiệu chính thức xuất hiện, mở ra một trường sát kiếp ghê gớm trên đất vô lâm Trung Nguyên. Cỗ kiệu do bốn tên võ sĩ áo vàng khiêng, bay đi tựa như tên bắn. Chủ nhân huyết kiệu đang trên đường đi tìm một chủ nhân khác, chủ nhân kiệu hoa.
- oOo-
- Cỗ huyết kiệu dừng lại cạnh bờ sông đúng nơi mà mấy tháng trước đây Ngạo Thiên và Linh Lăng đã chia tay. Huyết kiệu chủ nhân, Thuận Thiên giáo chủ từ từ xuống kiệu. Bà ta lặng im nhìn cảnh vật. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng qua thái độ cũng đoán biết bà ta đang xúc động. Thiên Thủy Thần Vương bước lên vòng tay nói; :
- Giáo chủ! Nơi này thuộc địa phận của Ngũ Kiếm Kỳ môn, chúng ta lực lượng mỏng không nên ở lại lâu.
 - Các người chờ ta ở đây.
 - Giáo chủ muốn đi đâu?
 - Người không cần biết. Dứt lời, thân hình bà ta cất lên tựa như pháo xẹt, thân ảnh khê lượn trên không như cánh bướm rồi lao bổ xuống dòng sông. Thân pháp kỳ ảo đó trong giới giang hồ hiện tại không có được mấy người. Bà ta lặn trong dòng nước, phút chốc đã đến đúng con đường hầm trong vách đá mà từ đó Âu Dương Ngạo Thiên đã thoát thân. Vì sao giáo chủ Thuận Thiên giáo lại biết được bí mật này, điều đó e rằng chỉ có bà ta mới có câu trả lời mà thôi. Phút chốc, bà ta đã đi hết con đường hầm dưới nước, trôi lên đúng ngay giữa dòng suối trong Độc Phong động. Có một tiếng kêu thất thanh vang lên:
 - Âu Dương đại ca. Lục Linh Lăng trong bộ y phục bằng vỏ cây chạy ra bờ suối. Nàng những tưởng Ngạo Thiên ca ca của nàng đã trở về. Nhưng nàng chấn động mạnh khi nhìn thấy người vừa đến. Nàng lại kêu lên thảng thốt:
 - Mẫu thân! Bà ta từ dưới suối bay vọt lên, tấm khăn sa ướt nước dính sát vào mặt nhưng bà ta vẫn không gỡ nó ra. Trong Thuận Thiên giáo, kể cả Lục Linh Lăng, không một ai được nhìn thấy chân diện mạo của giáo chủ.

- Lắng nhi! Bà ta xúc động, đôi vai khẽ run lên. Lục Linh Lắng nhìn thấy mẹ không những không vui mà còn kinh hãi. Nàng gấp rút hỏi:
- Làm sao mẫu thân lại đến được đây?
- Lắng nhi không vui mừng khi thấy mẹ sao? Lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm, Linh Lắng mới thấy mẹ mình biểu lộ tình cảm. Người đàn bà khô khan, tàn nhẫn mà nàng đã quá quen thuộc không bao giờ mềm yếu thế này, dù là trước mặt con gái. Linh Lắng vừa run vừa sợ, gượng gượng nở một nụ cười:
- Dĩ nhiên là hài nhi vui lắm, nhưng làm sao mẹ đến được đây? Trong lòng nàng lúc này chỉ có mỗi hình ảnh Ngạo Thiên ca ca của nàng. Nàng nghĩ chỉ có mỗi chàng biết được đường ngầm bí mật ẩn sâu trong lòng nước. Người đàn bà tìm lại được con gái dĩ nhiên là vui mừng, nhưng giáo chủ Thuận Thiên giáo quả nhiên có chỗ khác người. Bà ta không biểu lộ tình cảm quá mức, chỉ khẽ rung động hỏi:
- Mẫu thân tưởng đâu tới đây chỉ để tìm xác con. Không ngờ... Mặt của con... kẻ nào đã gây ra? Bất giác Linh Lắng sờ tay lên má, nơi có năm dấu ngón tay đã liền sẹo. Nàng buông gọn:
- Tư Mã Quỳnh Dao! Phụ nhân rít lên:
- Ta thề sẽ lột xác mục!
- Mẫu thân cho Lắng nhi biết đi, làm sao mẹ đến được chỗ này? Phụ nhân đổi giọng lạnh lùng:
- Điều đó con không cần biết. Linh Lắng run giọng:
- Mẫu thân đã làm gì Ngạo Thiên ca ca? Người đàn bà bất giác chấn động:
- Người nói gì? Ngạo Thiên ca ca ư?
- Phải chăng mẫu thân đã bắt ép huynh ấy khai ra chỗ này?
- Người vừa gọi hửn là Ngạo Thiên ca ca?
- Vâng ạ!
- Chiếc vòng lục lạc ấy do chính người trao cho hửn!
- Mẫu thân đã nhìn thấy nó? Bà ta rít lên:
- Chung quy người và hửn quan hệ như thế nào? Linh Lắng trong lòng mười phần đã tin hết chín là Ngạo Thiên bị sa vào tay của mẹ nàng. Đến nước này, nàng chỉ còn liều mình:
- Thừa mẫu thân, hài nhi và Âu Dương Ngạo Thiên tại đây đã kết bái thiên địa. Người đàn bà bị chấn động mạnh, đôi mắt bà ta xạ ra tia hung quang:
- Người vừa nói gì? Linh Lắng mím môi:
- Âu Dương Ngạo Thiên đã là trượng phu của Lắng nhi.
- Súc sinh! Cánh tay bà vung lên, khi chỉ còn cách gương mặt Linh Lắng trong gang tấc, đột nhiên bà ta dừng tay lại.
- Người nói đi! Bà ta gằn giọng.
- Kết cục câu chuyện này là như thế nào? Linh Lắng kể lại từ đầu đến cuối những chuyện xảy ra. Nghe xong, bà ta chợt cười khẩy:
- Người thật là to gan. Lục Linh Lắng nói:
- Mẫu thân ơi! Lắng nhi ở vào thế chẳng đáng dừng. Chỉ xin mẹ thương mà cho chúng con một con đường sống.
- Được lắm, người hãy theo ta ra khỏi chỗ này!
- Nhưng Âu Dương đại ca... ?
- Nó vẫn chưa chết.

- Mẫu thân đã bắt chàng!
- Ta không bắt nó.
- Thế sao mẫu thân biết đường đến đây?
- Người không cần biết. Linh Lăng trút tiếng thở dài nhẹ nhõm. Chỉ cần Ngạo Thiên bình an, ngoài ra nàng không quan tâm đến chuyện gì khác. Phụ nhân cởi chiếc áo choàng ngoài ra ném cho con gái:
- Người mặc tạm vào rồi theo ta đi. Linh Lăng cầm chiếc áo, đầu cúi gằm xuống, giọng khê run:
- Mẫu thân tha tội, Lăng nhi không thể đi được.
- Người nói thế là ý gì?
- Lăng nhi... Phải ở lại đây chờ Ngạo Thiên ca ca.
- Trở về, ta sẽ bắt nó đến gặp người.
- Nhưng Lăng nhi đã hứa là không trở lại giang hồ nữa. Phụ nhân quát lên:
- Người muốn chết chẳng? Linh Lăng gom hết can đảm nhìn thẳng vào mẹ:
- Phải chăng mẫu thân muốn bắt hài nhi trở lại kiệu hoa?
- Đó là chỗ của người.
- Mẫu thân ơi! Lăng nhi đã chán cảnh giang hồ giết chóc lắm rồi. Có lẽ chúng ta đều phải ngạc nhiên vì Lục Linh Lăng sống bên người mẹ lạnh lùng tàn độc, chịu sự giáo dục hà khắc của bà ta mà tâm hồn nàng vẫn giữ được sự thuần lương trong sáng, điều đó thật là khó tin. Tuy nhiên, Lục Linh Lăng quả thật không có cái tâm đầy sát nghiệp như của mẹ. Giáo chủ Thuận Thiên giáo bỗng cất lên tiếng cười khô khan lạnh lẽo:
- Hừ! Không ngờ tiểu tử lưng gù trong thời gian ngắn đã điểm hóa làm thay đổi con người của người. Lục Linh Lăng đột nhiên quỳ xuống, nước mắt nàng ứa ra:
- Hài nhi xin mẫu thân tha thứ cho con. Phụ nhân lạnh lùng quay lưng:
- Người có quyền lựa chọn. Thứ nhất, theo ta trở về làm chủ kiệu hoa, tiếp tục sự nghiệp thống nhất võ lâm Trung Nguyên. Ta hứa với người sẽ bắt tiểu tử lưng gù về làm giai tể cho ta.
- Âu Dương đại ca không bao giờ chấp nhận điều đó. Bà ta đứng đưng nói tiếp:
- Thứ hai, người có thể ở lại đây chờ nhận xác thằng nhãi đó. Linh Lăng đau khổ rên lên:
- Mẫu thân không thể đối xử với con như thế được.
- Ta đã nói là nhất định sẽ làm được, người hẳn phải hiểu điều đó.

Linh Lăng dĩ nhiên là không còn hiểu ai hơn mẹ. Nước mắt tuôn rơi đầm đìa trên má nàng. Trước đây không phải là vô cớ mà nàng năm lần bảy lượt căn dặn Ngạo Thiên không được tiết lộ cho mẹ nàng biết nàng ở đây cũng vì lý do này.

Tuy nhiên, Linh Lăng không khóc lâu. Nàng từng là chủ nhân kiệu hoa, từng làm rung động võ lâm Trung Nguyên một thời, bởi vì nàng cũng có chút bản lĩnh thần thông. Từ khi Ngạo Thiên trở lại giang hồ, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho cái ngày đau khổ này, chỉ có điều nàng không ngờ mẹ nàng biết chỗ này mà tìm đến tận đây. Nàng đứng lên gạt nước mắt, lòng thì thăm với người ở xa: “Âu Dương đại ca ơi! Thiếp không thể giữ lời hứa với chàng được rồi. Thiếp có thể chết tại đây nhưng còn con của chúng ta...”

-oOo-

Huyết kiệu rời bờ sông vượt rừng trở lại đường cái quan. Đang đi, bỗng có giọng một người đàn bà thét lên lanh lảnh, tiếng thét xé không gian, nghe vừa đau lòng, thê lương vừa tàn độc, điên loạn.

- Trả con lại cho ta... Trả con lại cho ta... ! Bọn tỳ nữ hộ kiệu xông ra cản người đàn bà lại. Trong kiệu, phụ nhân che mặt thoảng giật mình:
- Chuyện gì thế? Giọng Thiên Thủy Thần Vương:

- Bẩm giáo chủ, có một mụn diên cần đường. Bà ta nghe xong liền vén rèm kiệu nhìn ra. Bên cạnh bà ta, Linh Lăng ngồi bất động như người mất hồn. Đột nhiên, bà ta cất giọng thất thanh:
- Mau mau rời khỏi chỗ này! Cỗ kiệu cất lên bay vọt đi. Linh Lăng vì trong lòng đau đớn nên không nhìn thấy vẻ kích động dữ dội của mẫu thân. Nàng chỉ thần thờ nói mấy câu:
- Người mẹ mất con đó hẳn đã diên dại vì thương nhớ. Về đến Tĩnh Thanh lâu, phụ nhân che mặt giao cho Linh Lăng cho bốn tỷ nữ Hương Đào, Hương Cúc, Tiểu Loan, Tiểu Thúy chăm sóc. Bà ta lập tức gọi Thiên Thủy Thần Vương tới.
- Bẩm giáo chủ thuộc hạ có mặt.
- Người thống lãnh Tứ đại Thiên vương trở lại giết người đàn bà diên đó cho ta.
- Thuộc hạ tuân lệnh! Nói xong, lão trở gót đi ngay. Từ trước đến nay, môn hạ Thuận Thiên giáo chỉ nghe lệnh hành sự chứ không hề mở miệng hỏi lý do. Bốn tên thị nữ xinh đẹp dìu Linh Lăng vào phòng, lập tức cùng quỳ xuống đồng thanh hét to:
- Chúng nô tỳ chúc mừng thiếu chủ bình an trở về. Linh Lăng từ nhỏ lớn lên với bốn đứa a hoàn này nên đối với chúng, tình cảm rất thân mật. Giờ đây, khi trở về với thân phận cũ, nàng lại là người độc đoán và tinh táo hơn bao giờ hết. Nàng nói:
- Các người đứng lên đi! Bốn đứa đồng loạt hỏi thăm sự tình đã xảy ra, Linh Lăng khoát tay:
- Ta sẽ kể cho các người nghe sau. Bây giờ nghe ta hỏi đây, các người có biết tung tích gì của Âu Dương Ngạo Thiên không? Hương Đào nhanh miệng nói:
- Thưa chủ nhân, hần bỗng dưng đắc địa vô công, lại có trong tay chiếc vòng của chủ nhân làm cho giáo chủ rất hiếu kỳ, đã ra lệnh bắt hần cho bằng được. Nhưng đột nhiên hần mất tích, nghe đâu là rơi vào tay một người chuyên cưỡi ngựa Huyết Hoa và sử dụng thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân. Linh Lăng bây giờ đã biết rõ thân thế của Ngạo Thiên nên nàng cũng yên tâm phần nào. Nàng căn dặn:
- Từ nay các người nghe ngóng tin tức của Ngạo Thiên, biết hần ở đâu lập tức báo cho ta.
- Tuân lệnh chủ nhân! Bấy giờ, trong lòng Linh Lăng canh cánh một nỗi lo, đó là hải nhi đã tượng hình trong bụng nàng.

26. Đại Công Cáo Thành

- Nhị sư huynh! Lão giết bắn cả người, trợn tròn đôi mắt nhìn đối phương, chợt lão rú lên:
- Trời ơi! Ngũ đệ! Người đó chính là Âu Dương Ngạo Thiên. Chàng sau hai tháng ở lỳ trong động chuyên cần tu luyện, nay râu tóc mọc ra tua tủa, ánh mắt sáng rực như sao. Chàng vui vẻ nói:
- Nhị sư huynh, tiểu đệ đại công cáo thành rồi!
- Ngoài sức tưởng tượng. . . Ngoài sức tưởng tượng của ta rồi! Quả thật, lão có nằm mơ cũng không ngờ Ngạo Thiên trong một thời gian ngắn đã lãnh hội huyền cơ, khai quan đột trận, bất thành linh xuất hiện trước mặt lão như thế này. Ngạo Thiên môi nở nụ cười tủm tỉm nhìn lão nói:
- Nhị ca bất ngờ lắm phải không?
- Ta không chỉ là bất ngờ. Người hiển lộng thần công cho lão ca xem nào.
- Được lắm! Dứt lời, Ngạo Thiên khởi động cước pháp. Tức thì, Vạn Ảnh Phù Vân tám mươi một bước chân huyền diệu phút chốc biến thân hình Ngạo Thiên mờ mịt như sương. Bây giờ không chỉ một mà đến tám mươi một Âu Dương Ngạo Thiên chập chờn như bóng quỷ. Chỉ vài cái chớp mắt, Ngạo Thiên đã đi đủ tám mươi một phương vị, dừng lại đứng ở vị trí xuất phát. Chàng ung dung nhìn Hoàng Nhạn Ca mỉm cười:
- Nhị sư huynh thấy thế nào?
- Cao minh, quả là cao minh! Họ Hoàng tám tám khen:

- Đến lão huynh cũng còn kém người vài bậc. Sở dĩ Ngạo Thiên luyện sau mà đi trước là nhờ chàng có công lực dồi dào hơn hẳn Hoàng Nhạn Ca. Họ Hoàng bỗng ngửa cổ lên nhìn trời xanh cất giọng u hoài:
- Hồn sư phụ và đại ca anh linh chắc đang nhìn chúng ta mỉm cười đó. Rồi lão đưa mắt nhìn Ngạo Thiên:
- Đệ quả nhiên có cái tâm linh của người luyện võ. Bạch đại ca được mãn nguyện rồi đây. Ngạo Thiên vụt nghiêm sắc mặt:
- Nhị sư huynh, bọn họ đang ở đâu?
- Đệ muốn nói cô cháu họ Tạ?
- Chẳng phải sư huynh hứa bảo đảm an toàn cho họ đó sao? Họ Hoàng gật gù:
- Ta có hứa. . . Lão nhẩm tính rồi nói tiếp:
- Bây giờ lên đường vẫn còn kịp đó.
- Nhưng mà đi đâu?
- Đến thăm tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn. Rồi lão kể sơ qua một lượt câu chuyện lão một mình đột nhập vào sào huyệt đối phương. Cuối cùng, lão kết luận:
- Với bản lĩnh của đệ bây giờ thì có thể tùy tiện đi đến bất cứ chỗ nào, dù là hang hùm ổ sói. Tuy nhiên, muốn cứu người lại là chuyện khác. Ngạo Thiên gằn giọng:
- Dù thế nào đệ cũng phải đi một chuyến. Không ngờ Xú tiền bối cũng rơi vào tay bọn chúng.
- Nhị ca sẽ giúp người một tay.
- Nếu có nhị sư huynh thì đệ còn lo lắng gì nữa.
- Tuy vậy chúng ta cũng phải bày một chút kế mọn mới được.
- Mưu kế như thế nào?
- Chúng ta đi chặt một số cây trúc, mỗi cây dài độ hai thước bày thành trận Loạn Nhân Mê Tâm, chỉ có như thế mới mong thoát thân được. Ngạo Thiên khen ngợi:
- Kế đó của nhị ca hay lắm!
- Thế thì làm ngay đi. Chẳng mấy chốc sau đó hai người đã tìm đủ số trúc cần thiết cột thành hai bó nhỏ. Hoàng Nhạn Ca chu miệng huyết sáo, ngay lập tức có tiếng linh mã đáp lại. Phút chốc vó ngựa như cuồng phong ập đến, Bạch Mã Linh Câu dừng phắt lại trước ngôi nhà tranh, thân hình nó cao to vạm vỡ, màu lông trắng toát nhìn thấu lớp da máu bên trong. Ngạo Thiên nhìn thấy linh mã liền xúc động kêu lên:
- Mã huynh! Ngựa Bạch Mã là thần vật có linh tính, nó nhìn thấy Ngạo Thiên liền nhớ chủ cũ, hí lên ba tiếng dài vang động cả núi rừng. Nó cọ mõm vào má Ngạo Thiên mà ứa nước mắt. Năm xưa, ngựa Huyết Hoa là vật sở hữu của Trí Nguyên truyền lại cho Bạch Bình, dĩ nhiên nó với Ngạo Thiên chẳng lạ gì nhau. Sau khi Bạch Bình trên ngọn Tuyết Sơn thất thủ tạ thế, Hoàng Nhạn Ca liền sử dụng bí quyết của sư phụ để lại thu phục linh mã, từ đó nó đã đi theo ông ta. Hoàng Nhạn Ca thấy cảnh trùng phùng của người và vật không khỏi cảm động. Lão nói:
- Ngũ đệ! Từ nay linh mã là của đệ đó. Ngạo Thiên như hổ mọc thêm móng, lòng vui mừng khôn xiết:
- Tạ ơn nhị ca. Mã huynh, người có vui lòng cùng ta rong ruổi giang hồ không? Ngựa Bạch Mã quả nhiên là thần vật, nó nghe tiếng người liền gật đầu ba cái. Hoàng Nhạn Ca giục:
- Chúng ta đi thôi! Hai người nhảy lên lưng ngựa, không cần ra roi thần mã đã cất vó phóng đi như bay. Nó chở trên lưng hai người mà tốc độ vẫn như sao băng, chẳng bao lâu đã dừng lại ở ngoại vi tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn. Hai người xuống ngựa thả cho linh mã đi tự do. Ngạo Thiên nhìn những vách núi cao chót vót, bỗng chạnh lòng nghĩ đến một người. Bất giác, chàng quay sang họ Hoàng nói:
- Sư huynh sao không trả đệ chiếc vòng lục lạc? Hoàng Nhạn Ca nhún cặp chân mày, nhìn Ngạo Thiên nói:
- Tình là bể khổ, đệ có biết điều đó chăng? Ngạo Thiên khẳng khái đáp:

- Nay đệ và Linh Lăng đã có nghĩa phu thê. Nàng mặc dù là con gái của giáo chủ Thuận Thiên giáo nhưng nàng có cái tâm từ bi của hiền nhân. Nhị ca cứ yên tâm, đệ quyết không đi làm đường lạc lối đâu. Họ Hoàng thử dài móc chiếc vòng lục lạc trao cho Ngạo Thiên. Chàng thấy vật thì nhớ người, cảm lòng không đành nói:

- Nhị ca ở đây bày trận. Đệ đi một khắc sau sẽ quay lại.

- Người cứ đi đi. Ngạo Thiên nhảy lên lưng linh mã nhắm hướng hậu sơn thẳng tiến. Chẳng mấy chốc chàng đã đến bờ sông. Chàng vỗ nhẹ lên bờ ngựa nói:

- Mã huynh ở đây chờ ta nhé. Dứt lời, chàng ở trên lưng linh mã cất mình lao xuống dòng sông. Lần mò một lúc chàng đã đi hết con đường ngầm dưới khe núi, vừa trời đầu lên khỏi mặt nước chàng hét thật to:

- Linh Lăng! Ta đã trở về rồi đây. Không có tiếng đáp lại, Ngạo Thiên nhảy vọt lên bờ, lòng hoang mang nhìn cảnh tượng hoang vắng. Chàng vận công hét to lên:

- Linh Lăng! Chỉ có tiếng cuồng phong đáp lại chàng. Ngạo Thiên vừa buồn vừa lo, gào lên mấy tiếng gọi tên nàng. Dáo dác tìm kiếm một lúc lâu thì chàng biết rằng Linh Lăng không còn ở đây nữa. Bất giác, Ngạo Thiên thần thờ, hai dòng nước mắt chảy ra:

- Linh Lăng! Sao không chờ đại ca? Phải chăng nàng không chịu nổi cảnh cô đơn ở chốn hiu quạnh này. Trong lòng Ngạo Thiên cứ tưởng Lục Linh Lăng tự ý rời khỏi đây, dù chàng có nằm mơ cũng không nghĩ đến việc giáo chủ Thuận Thiên giáo đến tận nơi này dùng thủ đoạn ép nàng ra đi. Ngạo Thiên vừa buồn vừa giận, phần uất ngựa cổ gào lên:

- Linh Lăng nàng ơi. . . Tiếng gào của chàng âm ba trong thạch động lẫn át cả tiếng cuồng phong. Rồi chàng lao mình xuống suối, lập tức rời khỏi Độc Phong động. Trên bờ sông, ngựa Huyết Hoa nhớn nhọc gặm cỏ đợi chủ. Ngạo Thiên nhìn thấy ngựa, bỗng cất lời tâm sự:

- Mã huynh ơi, lòng người thật khó đo lường! Ngựa Huyết Hoa dù là thần vật cũng khó mà chia sẻ được với chàng. Ngạo Thiên tung người nhảy lên lưng ngựa giục:

- Đi thôi Mã huynh! Người và ngựa quay lại với tốc độ chóng mặt, gió quất vù vù bên tai như có cuồng phong. Bỗng trong tiếng gió rít, Ngạo Thiên phảng phất nghe như có tiếng đánh nhau. Bấy giờ, trong người chàng đã có sáu mươi năm công lực, cùng với sự tiến bộ của võ công thì thánh lực của chàng cũng nhạy bén hơn xưa rất nhiều. Chàng ghì cương cho ngựa dừng lại. Quả nhiên bây giờ đã nghe rõ tiếng chưởng phong, tiếng người la hét. Bất giác Ngạo Thiên nhớ đến người đàn bà điên đã ra tay tập kích chàng hôm nọ. Chàng giục linh mã:

- Đi thôi Mã huynh! Chúng ta hãy đến chỗ đánh nhau xem sao.

Lúc này trời vừa chập choạng tối. Thì ra, lúc Ngạo Thiên xuất quan trời đã hoàng hôn, xảy ra bao nhiêu chuyện, đi cả một quãng đường dài mà không mất bao nhiêu thời gian là bởi vì võ công của chàng đã tiến bộ, cộng với tốc độ cực cao của linh mã. Gần tới chỗ có tiếng đánh nhau, Ngạo Thiên rời lưng ngựa sử dụng khinh công Bạch Hạc Phi Thiên tung mình lướt đi.

Quả nhiên, trước mắt chàng hiện ra cảnh đánh nhau. Người đàn bà điên hôm nọ đầu tóc rũ rượi một mình tung hoành giữa ba tay cao thủ, nhìn lại thì chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tứ Đại Linh Vương. Chỉ riêng Thiên Thủy Thần Vương đứng ngoài ung dung quan sát trận đấu. Người đàn bà điên chưởng lực hùng hậu, chiêu thức quái dị. Tuy nhiên, một lúc phải đối đầu với ba tay đại cao thủ khiến bà ta liên tục trúng chưởng, miệng hộc đầy máu tươi. Thiên Thủy Thần Vương đứng ngoài quan sát trận đấu, đột nhiên lão bắt thần ra tay. Chưởng lực lão vừa nhanh vừa bất ngờ đập thẳng vào lưng đối phương khiến người đàn bà điên bị bắn đi như diều đứt dây, thân hình rơi xuống đất nằm bất động luôn. Ngạo Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó lòng bất nhẫn không chịu được, tung mình lao đến cùng với tiếng quát:

- Thủ đoạn dê tiện! Bọn Tứ Đại Linh Vương nghe tiếng người dừng tay lạ trợn mắt nhìn chàng:

- À! Hóa ra là người! Ngạo Thiên xạ tia hung quang vào Thiên Thủy Thần Vương:

- Lão đánh lại một người điên không cảm thấy xấu hổ sao?

- Tiểu tử! Người tự dẫn xác đến thì hay lắm. Ngạo Thiên cười nhạt:

- Lão còn nợ bổn thiếu gia một chưởng, nhớ không? Thổ Thần Vương gầm gừ:
- Tiểu tử cũng còn thiếu lão phu một chưởng đấy.
- Hôm nay, bổn thiếu gia sẽ thanh toán nợ nần với các ngươi. Thế nào, các ngươi muốn đờn đấu hay hợp đấu? Thiên Thủy Thần Vương tiến lên một bước:
- Hừ! Với bản lĩnh của ngươi thì cần gì Tứ Đại Linh Vương phải đồng loạt ra tay. Để bổn vương bắt ngươi về nộp cho giáo chủ. Dứt lời, lão chập chờn muốn động thủ, Ngạo Thiên khoát tay:
- Khoan đã!
- Ngươi còn gì muốn nói? Ngạo Thiên móc chiếc vòng lục lạc ra. Thấy thế, lão bật cười:
- Ha. . . Ha. . . Ngươi tưởng cái đó có thể dọa được bọn ta sao? Nó là tín vật của thiếu giáo chủ, nhưng đích thân giáo chủ đã ra lệnh cho bọn ta thu hồi nó và dung nạp ngươi luôn một thể. Ngạo Thiên lạnh lùng:
- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, chủ nhân vật này hiện giờ ở đâu?
- Ta không ngại nói cho ngươi biết thiếu giáo chủ đã trở về, từ nay kiêu hoa lại tái xuất giang hồ. Ngạo Thiên nghe đến đó thì tâm thần chấn động, trong lòng đau đớn khôn tả. Chàng cứ đờn ninh Lục Linh Lăng không chịu nổi cuộc sống cô quạnh, phụ lời hẹn ước. Chàng buông tiếng thở dài rồi quắc mắt nhìn đối phương:
- Đã thế thì từ nay bổn thiếu gia và Thuận Thiên giáo không đội trời chung.
- Hay lắm! Ngươi đỡ chưởng của lão phu đi.

Thiên Thủy Thần Vương đã từng chạm trán với Ngạo Thiên, biết rõ thực lực của đối phương, nên lão không dám khinh địch mà cũng chẳng quá đề cao đối phương. Lão vận công tối đa vào song chưởng quyết một chiêu phân thắng bại. Bên này, Ngạo Thiên cũng không lạ gì đối thủ, nay chàng đã có thêm mười năm công lực, cộng với thời gian tu luyện hơn hai tháng trời trong thạch động, nội công của chàng cũng tiến bộ không ít. Chàng vận công đầy đủ, đỡ chưởng của đối phương đến gần mới ung dung đánh ra một chiêu Hàn Băng Bách Phiến sử dụng hết toàn lực. Chàng cũng muốn nhân dịp này thử nghiệm lại nội công tu luyện của mình.

Bùng. . . Bùng. . . Hai tiếng nổ làm rung chuyển trời đất, bọn Thổ Thần Vương ba người định lực cao siêu là thế mà vẫn không tránh khỏi chấn động bởi dư lực. Thoáng chốc, trời lặng đất yên. Nhìn lại thì thấy Thiên Thủy Thần Vương liên tiếp thối lui, hai mắt trợn tròn kinh hãi. Lão gắng gượng định thần lại nhưng không kiềm được phải thổ ra hai ngụm máu tươi. Lão run rẩy kêu lên:

- Ngươi. . . Ngươi. . .

Làm sao mà lão không khiếp sợ cho được, bởi mới đây lão còn dễ dàng đánh bại đối phương, thế mà hôm nay một chưởng đánh ra thắng bại đã phân định rõ ràng. Lão dù có mơ cũng không ngờ một chàng thiếu niên trẻ tuổi nhường này lại có một nội công cao thâm tốt bậc như thế. Bên ngoài, bọn Thổ Thần Vương, vợ chồng Lý thị còn kinh hoàng hơn gấp bội. Đặc biệt là đôi hung thần ác sát Cự Hỏa Linh Vương và Mộc Sát bà bà đã chứng kiến chàng từ một người không biết chút võ công, nay bỗng chốc đã trở thành một tay đại cao thủ, chỉ một chưởng đã đánh bại Nhất Đại Linh Vương, kẻ đứng đầu Tứ Vương. Mộc Sát bà bà kinh hoàng lắm lắm:

- Ngươi. . . Ngươi dùng tà thuật gì thế? Ngạo Thiên nạt:

- Mụ nói nhảm! Hàn Băng Bách Phiến mà gọi là tà thuật sao?

- Lão nương không tin. . . Không thể tin được. Thiên Thủy Thần Vương đưa tay gạt máu khòe môi rồi gầm lên:

- Các ngươi còn chờ gì mà không bắt nó cho ta? Ba tên nghe lệnh lập tức bủa ra bao vây Ngạo Thiên vào giữa. Bọn chúng dù sao cũng từng trải trăm trận sống chết, có thừa kinh nghiệm nên chẳng vì thế mà dao động tinh thần. Chúng đồng loạt hú lên rồi múa chưởng xông vào. Bóng chưởng phong mờ mịt trời đất, chưởng phong rú lên những tiếng xé gió nghe lạnh cả người. Ngạo Thiên đứng giữa trùng vây buông giọng cười ngạo nghễ:

- Ha. . . Ha. . . Hay lắm, đỡ mắt thì giờ của bốn thiếu gia! Liền đó, không biết bằng cách nào, thân hình chàng biến mất giữa trùng vây. Chưởng của bọn chúng đánh hụt đối phương chạm vào nhau phát nổ vang trời. Nhìn lại đã thấy Ngạo Thiên ung dung đứng bên ngoài cười nhạt. Thiên Thủy Thần Vương gầm lên:

- Vạn Ảnh Phù Vân! Xem ra ngươi có quan hệ với Bạch Bình thật rồi.

- Đúng thế thì sao?

- Vậy thì không thể để ngươi sống được. Xông cả lên cho ta!

Lập tức, bốn bóng thân ảnh chập chờn bay về phía Ngạo Thiên. Bọn chúng dốc toàn lực đánh ra, khiến trời đất tựa như có chớp giạt. Những đợt kinh lực như sóng dữ ba đào nối tiếp nhau đặt vào vị trí của Ngạo Thiên. Chàng trẻ tuổi lưng gù không dám khinh địch vội sử dụng bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân luồn lách giữa màn chưởng quang dày đặc như bóng ma trôi. Không chỉ thế, chàng còn kết hợp với kinh công thượng thừa Bạch Hạc Phi Thiên bay lên bay xuống chập chờn, kỳ ảo không sao tả xiết.

Trận đấu diễn tả thì lâu nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong chớp lát. Ngạo Thiên vừa tránh né vừa ra tay tập kích, đòn của chàng đánh ra là trúng, chính xác và vô cùng hiệu quả. Thoáng chốc, vợ chồng Lý thị đã bị loại ra khỏi vòng chiến, mặt mày nhợt nhạt vì bị trúng chưởng của đối phương. Hai tên còn lại kinh hãi trở mắt nhìn chàng như nhìn một con quỷ. Ngạo Thiên thần thái ung dung, mặt không hề đổi sắc, chàng trầm giọng quát lên:

- Nạp mạng cho ta!

Dứt lời, chàng xô ra hai ngọn Hàn Băng nhắm lão Thổ Thần Vương đánh thẳng tới, nhưng kỳ thực đó chỉ là hư chiêu. Thổ Thần Vương đã tận mắt chứng kiến Thiên Thủy Thần Vương đại bại dưới chưởng của Ngạo Thiên nên lão đâu dại gì mà đấu chưởng. Lão động thân nhảy lùi ra phía sau hơn ba trượng để né tránh chiêu sát thủ của đối phương. Chỉ chờ có thế, Ngạo Thiên lập tức biến chiêu, chàng lật cổ tay cước pháp di động, nháy mắt song chưởng đã quay lại đập vào chưởng của Thiên Thủy Thần Vương đang tập kích chàng từ phía sau. Ngạo Thiên là người có tâm cơ mẫn tiệp, nên càng ngày chàng càng có kinh nghiệm giao đấu. Sự kết hợp giữa bộ pháp, kinh công và chưởng pháp của chàng giờ đây đã đạt đến trình độ nhất định khiến cho đối phương không biết đâu mà lường.

Quyết tâm đánh ra đòn sát thủ nên Ngạo Thiên đã dồn toàn lực vào song chưởng. Một người hữu ý đánh ra còn một người vô tình đón đỡ, khiến cho Thiên Thủy Thần Vương dù bản lĩnh nghiêng trời cũng phải chuốc lấy thất bại. Lão hét lên một tiếng thê thảm, thân hình bị bắn đi xa hơn ba trượng. Công phu Hàn Băng xâm nhập vào nội tạng khiến mặt lão tím tái, bao nhiêu máu vừa trào ra liền đặc lại như huyết đông. Lão co giật, run rẩy, giãy giụa trông thật rùng rợn.

Ngạo Thiên xông tới, đòn chưởng vung tay lên nhằm đầu lão giáng xuống. Thuận Thiên giáo từ ngày nhập quan đã gây ra quá nhiều nợ máu khiến Ngạo Thiên dù lương thiện cũng nổi sát cơ. Đột nhiên, khi sắp lấy mạng đối phương chàng bỗng nhìn thấy hình ảnh của Lục Linh Lăng. Những giờ khắc ngắn ngủi nhưng đầy ắp kỷ niệm phu thê khiến chàng không sao quên được. Ngạo Thiên từ từ hạ chưởng xuống:

- Cút đi! Từ nay, nếu còn gây sát nghiệp cho võ lâm Trung Nguyên thì đừng trách ta. Chàng đến bên chỗ người đàn bà điên nằm bất động. Sau khi bắt mạch thấy bà ta vẫn còn sống, chàng liền huyt sáo gọi linh mã. Liền đó, người ngựa rời khỏi đường trường mang theo người đàn bà điên thọ thương.

27. Xâm Nhập Trượng Địa

Đến trước tòa chính điện, nhìn thấy tám bảng ngạo nghễ. Ngũ Kiếm Kỳ môn - Thiên hạ Đệ nhất. Ngạo Thiên sôi gan, muốn đập nát nó đi. Nhưng nghĩ đến bọn Xú Hòa Thượng, Tạ Tam Cô, chàng đành nén lòng đi tiếp. Thân pháp của Ngạo Thiên quả lợi hại phi thường. Chàng như bóng quỷ lướt qua tòa chính điện được canh phòng nghiêm mật mà chẳng để lại dấu vết gì, bọn võ sĩ chỉ cảm thấy như có một cơn gió lạ lùa qua làm chúng rùng mình ớn lạnh xương sống.

Ngạo Thiên đã được Hoàng Nhạn Ca chỉ vẽ đường đi nước bước, nên chàng ung dung tiến thẳng đến nhà lao dẫn xuống đường hầm. Chàng ra tay điểm huyết tất cả bọn lính canh trên đường đi. Chàng tìm đến phòng tên chủ ngục, hạ sát hắn mà không gây ra một tiếng động nhỏ.

Sau khi lấy được chùm chìa khóa rồi, chàng cầm luôn ngọn đuốc đi thẳng đến chỗ giam người. Xú Hòa Thượng thân hình phốp pháp, cái bụng trống chầu của lão sau một thời gian bị giam giữ, giờ teo lại chỉ còn xương bọc da. Lão đang ngủ gà gật, nghe tiếng khóa cửa loảng xoảng liền mở mắt ra. Nhìn thấy Ngạo Thiên, suýt chút nữa là lão rú lên nếu chàng không kịp cảnh giác:

- Suyt! Tiền bối chớ làm kinh động. Lão mừng rỡ cất giọng thều thào:

- Tiểu tử! Quả nhiên ngươi đã đến. Ngạo Thiên đã mở được cửa nhà lao. Chàng đau xót khi nhìn thấy thân thể tiêu tụy chỉ chút những đòn roi tra tấn của đối phương trên người lão. Chàng đỡ lão đứng lên:

- Tiền bối còn đi được không?

- Được. . . Được! Chỉ cần người giải huyết cho lão phu. Ngạo Thiên rờ nắn thăm dò một lúc trên người lão rồi phóng chỉ giải khai hai huyết Kiên Tĩnh và Bách Huyền. Lập tức, hòa thượng cử động bình thường. Lão giục:

- Con nhãi họ Tạ ở bên kia, người qua cứu nó đi.

- Văn bối đi ngay. Bọn Tạ Tam Cô này giờ đã nghe tiếng động lạ nên dáo dác nhìn ra. Chừng thấy Ngạo Thiên xông vào thì đột nhiên Tuyết Từ bật khóc, còn Tạ Tam Cô thì cảm thán nói:

- Bọn ta không xứng đáng để người phải mạo hiểm thế này.

- Tiền bối đừng nói gì cả, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Vừa nói, chàng vừa phóng chỉ giải huyết cho bà ta. Sau đó, chàng giúp họ Khương, rồi đến lượt Tuyết Từ. Bàn tay chàng bỗng hơi run khi thấy dung nhan tiêu tụy và những giọt nước mắt trên đôi má của nàng. Chàng nhớ đến tiếng gọi “Âu Dương đại ca” vừa trĩu mến vừa thân thương mà không cầm lòng được. Giọng chàng dịu dàng:

- Từ muội! Đại ca đến cứu muội đây. Tuyết Từ ghen ngào:

- Tiểu muội hồ thẹn vô cùng.

- Chúng ta đi thôi. Thoáng chốc, chàng đã giải huyết cho cả ba người. Thủ pháp của Ngạo Thiên ngày hôm nay đã đạt đến trình độ thần thông. Chàng đi trước mở đường, không quên căn dặn:

- Chúng ta chắc chắn phải chiến đấu một phen. Ra đến bên ngoài, Tạ tiền bối mở đường, văn bối sẽ đi đoạn hậu. Đến khi nào nhìn thấy một bãi trúc vừa mới cắm, mọi người cứ xông vào, trong đó sẽ có người tiếp ứng. Trong bọn chỉ có Xú Hòa Thượng là thâm hiểm hơn cả, lão thương tích cùng mình, đi đứng khó khăn, nhưng lão vẫn lớn giọng:

- Để lão phu mở đường cho. Dứt lời, lão xông lên đi trước. Tuyết Từ và họ Khương mỗi người lấy một thanh kiếm của bọn võ sĩ canh ngục đã bị Ngạo Thiên điểm huyết. Đoàn người vừa ra khỏi nhà lao lập tức bị phát hiện. Bọn võ sĩ phát tín hiệu báo động rồi hễ nhau xông vào bao vây đối phương. Ngạo Thiên hai mắt đỏ ngầu gầm lên:

- Các người muốn chết! Lập tức, chàng thi triển bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân di chuyển với tốc độ kinh hồn. Bóng chàng đến đâu là tiếng người rú lên thảm thiết tới đó. Trong nháy mắt đã có hơn hai mươi tên võ sĩ táng mạng bởi thân pháp của Ngạo Thiên. Những tên còn lại kinh hồn bạt sang hai bên. Chính Ngạo Thiên cũng không ngờ thân pháp của mình lại ghê gớm đến mức ấy. Bất giác chàng gầm lên:

- Các người muốn sống thì tránh đường đi!

Quả nhiên, bọn võ sĩ kinh hãi không dám tới gần nữa. Chúng chỉ bu xung quanh hò hét lấy lệ, nhờ thế mà đoàn người nhanh chóng thoát ra chính điện. Trong tòa đại điện tập trung hơn trăm cao thủ Thanh Kỳ đường và Kính Kỳ đường.

Xa xa, tổng giám tổng đàn chủ Mông Khắc Diễm dẫn theo môn hạ chạy bay tới. Ngạo Thiên biết không thể chần chừ chậm trễ một giây phút nào nên chàng lập tức cất mình lên cao bay xẹt tới đón đầu Mông Khắc Diễm. Từ trên cao, chàng vận dụng tối đa nội công đánh ra chiêu Hàn Băng Bách Phiến. Họ Mông vốn

xem thường Ngạo Thiên nên cử chưởng lên đỡ. Thần công Tụ Hỏa Dương Quang của hắn cũng đã luyện đến mức thần thông nên hai luồng chưởng phong chạm nhau tạo nên một tiếng nổ làm rung chuyển tòa đại sảnh. Ngạo Thiên lượn mình đáp xuống, lập tức ra chiêu thứ hai, trong lúc họ Mông vẫn còn bàng hoàng. Xét về công lực Ngạo Thiên không hơn đối phương nhưng chàng lại có hai môn thần thông tuyệt học là Vạn Ảnh Phù Vân và Bạch Hạc Phi Thiên nên xoay trở cực kỳ nhanh nhẹn. Họ Mông lãnh nguyên một chưởng, thân hình bị đẩy xa bốn thước, miệng mồm học máu tươi.

Bên kia bọn Tạ Tam Cô, kẻ chưởng người kiếm đang mở một con đường máu thoát thân. Ngạo Thiên vừa rảnh tay với Mông Khắc Diễm liền quay lại xông vào bọn võ sĩ, chúng nhốn nháo như bầy dê con gặp phải mãnh hổ. Nên biết tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn cao thủ không phải là kém, nhưng gần đây vì bận đối phó với Thuận Thiên giáo, rồi phải xây dựng cơ sở chuẩn bị cho đại hội võ lâm cùng với đủ thứ chuyện nhiều khê khác nên bọn chúng đã bị phân tán lực lượng. Đám người Ngạo Thiên ra khỏi đại điện lập tức theo con đường độc đạo phóng ra ngoài. Phía sau, bọn võ sĩ hò hét đuổi theo. Khi chỉ còn cách trận Loạn Nhân Mê Tâm do Hoàng Nhan Ca trấn giữ vài chục trượng thì trong thình không bỗng vang lên tiếng hét lồng lộng tiêng ẩn nguồn nội lực cực kỳ hùng hậu:

- Cuồng đồ to gan! Bóng thân ảnh từ xa tiến tới nhanh như chớp giật. Ngạo Thiên biết đại địch đã tới liền thét lên:

- Các vị đi trước, đã có tại hạ đoạn hậu. Tuyết Từ quyền luyện kéo tay chàng:

- Đại ca cũng chạy đi thôi.

- Từ muội không cần phải lo cho ta. Ngạo Thiên dùng sức đẩy nàng một cái đưa thân hình nàng lao vút đi, bọn Tạ Tam Cô cũng lập tức chạy theo. Xú Hòa Thượng quay đầu lại căn dặn:

- Tiểu tử cẩn thận đấy!

- Tiền bối cứ yên tâm! Ngạo Thiên vừa dứt lời, đã nghe tiếng gió rít bên tai kèm theo tiếng thét lạnh lạnh:

- Nằm xuống cho ta! Chàng nghiêng rặng gom hết sức bình sinh phóng chưởng ra đỡ. Không phải Ngạo Thiên không biết mình so với Cung chủ Bích Loan vẫn còn kém xa, chàng có thể sử dụng bộ pháp linh diệu mà tránh chưởng này của đối phương, nhưng nếu làm thế thì làm sao ngăn được Tư Mã Quỳnh Dao truy bắt bọn Tạ Tam Cô. Sau một tiếng nổ ầm ầm, Ngạo Thiên liên tục bị đẩy lùi, cơ hồ muốn té ngã, khí huyết trong người nhộn nhạo rồi trào lên khí quản khiến chàng phải phun ra hai ngụm máu. Tư Mã Quỳnh Dao thần thái ung dung, đôi mắt lạnh lùng nhìn chàng:

- Quả nhiên, ngươi đã tự dẫn xác đến đây. Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn thấy bọn Tạ Tam Cô đã vào cả trong trận pháp thì yên tâm vững dạ rất nhiều. Chàng nhìn đối phương, tươi cười:

- Cung chủ từ nay đầu còn mặt mũi bước chân ra giang hồ nữa. Tư Mã Quỳnh Dao nghiêng rặng quát:

- Ngươi nói thế là sao? Ngạo Thiên cất giọng châm chọc:

- Từ nay, thiên hạ sẽ đồn đại cái tin tại hạ vào tận sào huyệt của Ngũ Kiếm Kỳ cứu người, lại qua mặt cả Bích Loan cung chủ. Bà nghĩ xem tin này có đáng nhục nhã không?

- Ngươi nói đúng lắm! Đôi mắt bà ta lóe lên tia ác độc:

- Bởi thế, ta phải bắt ngươi cho bằng được. Lúc này, đám thuộc hạ của Cung chủ Bích Loan cung gồm mấy chục thị nữ đã vây kín Ngạo Thiên, vòng ngoài là bọn võ sĩ Nhị Kỳ. Từ chỗ Ngạo Thiên đứng đến trận pháp Loạn Nhân Mê Tâm chừng hơn mười trượng, với khinh công của chàng bây giờ chỉ cần ba cái nhún nữa đã tới nơi. Trong lòng yên tâm, Ngạo Thiên điềm tĩnh nói:

- Tại hạ e rằng cung chủ không được toại nguyện.

- Ngươi làm cho bốn cung quá hiếu kỳ rồi. Ta hỏi ngươi vì sao mà vẫn sống sót dưới Độc Phong động.

- Cung chủ muốn biết cứ nhảy xuống dưới một lần sẽ rõ.

- Ngươi. . . Ngạo Thiên cất ngang:

- Tại hạ không có nhiều thời gian, xin đi trước một bước đây.

- Người chạy đi đâu cho khỏi.

Dứt lời, mặt xòe cả hai bàn tay mười ngón như hai cánh quạt vỗ mạnh về phía Ngạo Thiên. Bà ta sớm đã biết chàng có năm mươi năm nội công hộ thân, chỉ vì trong mình mang quái bệnh nên không phát huy được nguồn nội lực hùng hậu ấy. Nay Ngạo Thiên đã luyện thành võ công nên hẳn cũng đã khỏi bệnh. Vì đoán như thế nên Tư Mã Quỳnh Dao vừa đánh đã sử dụng toàn lực quyết lấy mạng đối phương, trừ diệt mầm mống tai họa.

Ngạo Thiên có tính khí cương cường nhưng cũng thông minh thức thời chứ không đến nỗi ngông cuồng ngổ ngãnh. Biết mình công lực không bằng đối phương nên chàng động thân giữ cước pháp ra né tránh. Liền đó, chàng kết hợp khinh công thượng thừa lướt qua đầu bọn nô tỳ, võ sĩ nhanh như tia chớp. Tư Mã Quỳnh Dao vừa đề khí nhảy theo thì chàng đã lọt vào trận pháp, chỉ còn để lại giọng cười khiêu khích:

- Ha. . . Ha. . . Tư Mã Cung chủ nếu dám vào trận này của tại hạ mới là bậc cao minh.

28. Thiết Phiến Phu Nhân

Cả bọn bao gồm sáu người kéo nhau ra ngoài đốt lửa dựng trại. Khi đã ngồi quây quần bên đồng lửa, Xú Hòa Thượng nói:

- Tiểu tử! Lão phu có lời chúc mừng người đấy. Ngạo Thiên hỏi:

- Tiền bối sao lại bị bọn Ngũ Kiếm Kỳ môn bắt? Hòa thượng cười khà khà đáp:

- Lão phu tự dẫn xác đến đây chứ. Hừ! Bọn chúng bắt người trong tay lão phu thì lão phu phải đến đòi người. Ngạo Thiên trong lòng xúc động nhưng không nói ra. Tạ Tam Cô lên tiếng:

- Lão nương cũng có lời tạ ơn cứu mạng của Âu Dương công tử. Ngạo Thiên nghiêm trang nói:

- Xin tiền bối đừng nói thế. Từ khi văn bối xuống núi, bắt đầu từ lúc gặp nhau trong tửu quán ở gần đỉnh Tuyết Sơn, văn bối đã một lần thọ ơn của tiền bối. Chàng nhắc lại chuyện cũ một lúc rồi nói tiếp:

- Trong lòng văn bối vẫn rất kính phục tấm lòng hào hiệp trượng nghĩa của tiền bối. Còn chuyện văn bối không tiết lộ thân thế là bởi vì vâng lệnh đại sư huynh Bạch Bình. Khi nào văn bối chưa học được võ công thì nhất nhất phải giấu tuyệt thân thế kéo bị kẻ thù truy sát.

- Điều đó lão nương cũng đoán được phần nào.

- Nay chúng ta đã như người trong một nhà, văn bối cũng không giấu giếm làm gì nữa. Văn bối chính là truyền nhân của Trí Nguyên sư phụ, còn đây là nhị sư huynh Hoàng Nhạn Ca. Rồi chàng tường tận kể lại lai lịch bản thân, Bạch Bình thu nhận chàng thế nào, di thư của sư phụ để lại ra sao, kể cả việc chàng bị ném xuống Độc Phong động, vô tình nhờ luồng quái phong mà giải khai huyết đạo, chỉ có duy nhất mối nhân duyên giữa chàng và Lục Linh Lăng là không được kể ra. Nghe xong, Xú Hòa Thượng vỗ đùi cười khanh khách:

- Ý trời, đúng là ý trời! Lão phu đệ đầu bái phục tâm cơ thần thông của Trí Nguyên đại sư. Rồi lão đưa mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Tiểu huynh đệ! Lão phu vinh dự được đồng hành với bậc cao nhân như ngươi. Trước đây, lão phu có gì không phải xin ngươi bỏ quá cho. Ngạo Thiên ngượng ngùng đỏ cả mặt:

- Xin tiền bối đừng nói thế. Văn bối mang trong mình mười năm công lực của tiền bối, do đó văn bối suốt đời không sao trả được. Họ Hoàng bỗng lên tiếng:

- Thôi, không nói đến chuyện ơn nghĩa khách sáo làm gì. Hôm nay, nhân tiện có đông đủ mọi người sao chúng ta không bàn chuyện võ lâm đại sự luôn thể. Tạ Tam Cô hướng về phía họ Hoàng:

- Hoàng đại hiệp có cao kiến gì không? Họ Hoàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hiện võ lâm nổi lên hai thế lực tà giáo hùng mạnh. Chúng ta, ai cũng biết rồi. Bọn chúng đang ra sức lôi kéo các bang phái, củng cố thế lực. Thuận Thiên giáo hành động bá đạo đã sớm thu phục được một số bang phái. Tuy nhiên, Ngũ Kiếm Kỳ môn với danh nghĩa là võ lâm Trung Nguyên, trong kỳ đại hội sắp tới

chắc chắn sẽ thu phục phần lớn giang hồ hắc đạo. Chính Ngũ Kiếm Kỳ môn mới là mầm họa của võ lâm, đặc biệt là Công Tôn Ngạn. Mọi người, ai cũng tán thành ý kiến của họ Hoàng. Lão nói tiếp:

- Dù sao cũng còn có cái may là hai phe phái này đang đấm đá với nhau, trong lúc chưa phe nào có thể đứng lên làm bá chủ được. Hiện nay, bạch đạo suy vi, hầu như chỉ còn có Tạ gia ở Thành Nam, Lục gia ở Tây Quận là thế lực đáng kể. Nếu hai đại gia này cũng sụp đổ mất thì xem như bạch đạo không còn cơ gượng lên nổi. Xú Hòa Thượng hùng hồn nói:

- Chẳng phải chúng ta đã có Âu Dương Ngạo Thiên huynh đệ, thiếu niên anh hùng cái thế đây sao? Ngạo Thiên nghe mấy lời tâng bốc đó thì đỏ cả mặt mày. Họ Hoàng nghiêm giọng nói:

- Ngạo Thiên đúng là niềm hy vọng của võ lâm bạch đạo, nhưng hiện nay võ công của ngũ đệ vẫn còn kém cỏi lắm, chưa phải là đối thủ của bọn tà ma. Tạ Tam Cô nhìn Ngạo Thiên, hỏi:

- Chẳng hay Âu Dương công tử đã có dự tính gì chưa?

- Văn bối sẽ tiếp tục đi về phương nam theo đúng như di thư của sư phụ, trên đường đi sẽ tùy cơ hành sự.

- Hiện nay, ngũ đệ thân phận đã bị bại lộ, cần phải cẩn thận lắm mới được.

- Tiểu đệ biết rồi.

- Chỉ chờ tam đệ, tứ đệ xuất hiện, chừng đó ngũ đệ có thể học võ công trong Cổ Phù mới hy vọng trấn áp được ma đạo, đặc biệt là khi Công Tôn Ngạn xuất quan. Mọi người chuyện trò một lúc nữa thì kéo nhau đi ngủ. Trải qua một trận ác chiến, ai cũng cảm thấy mệt mỏi. Riêng Hoàng Nhạn Ca kéo Ngạo Thiên vào lều tranh, tới trước giường bệnh của người đàn bà điên. Lão chỉ bà ta, hỏi:

- Ngũ đệ có biết người đàn bà này danh phận thế nào không? Ngạo Thiên lắc đầu rồi hỏi lại:

- Phải chăng nhị ca biết?

- Nếu ta không lầm thì bà ta chính là vợ lớn của Công Tôn Ngạn, tên gọi Thiết Thái Thuần, có biệt hiệu là Thiết Phiến phu nhân. Ngạo Thiên nghe thế không khỏi giật mình:

- Thảo nào, bà ta một mình dựng nhà ở trong phạm vi thế lực của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Nhưng có điều đệ không hiểu?

- Ta biết đệ thắc mắc điều gì rồi. Đây là cả một câu chuyện dài liên quan đến ba người đàn bà. Năm xưa, Công Tôn Ngạn cưới vợ lớn chính là Thái Thuần, được hai năm thì lập thiếp, người thiếp này là một thiếu nữ con một tù trưởng ở vùng quan ngoại. Chung sống được năm năm nhưng cả hai bà vợ vẫn không sinh được con. Trong một lần đi thăm bằng hữu, Công Tôn Ngạn gặp Tư Mã Quỳnh Dao, lập tức bị nhan sắc và tài nghệ phóng dăng của ả mê hoặc, lão liền rước ả về lập làm đệ tam phu nhân. Người thiếp thứ hai của lão vốn là một cô gái sinh trưởng ở nơi hoang dã nên tính tình cương trực, không nhận được tính quý quyết của Tư Mã Quỳnh Dao nên hai người thường xuyên xảy ra xung đột. Dĩ nhiên, nếu xét về thủ đoạn thì Tư Mã Quỳnh Dao không ai sánh kịp. ả tuy đến sau nhưng được yêu chiều hơn, quyền hành ngày càng to. ả lại sinh được một con trai cho Công Tôn Ngạn nên càng được yêu chiều. Sau này, nghe đâu ả hạ độc thủ giết chết người thiếp thứ hai của Công Tôn Ngạn. Lẽ ra, người đàn bà này cũng cùng chung số mạng, nhưng đột nhiên bà ta có mang, nhưng đứa con của bà ta đã bị bắt cóc một cách bí ẩn, không ai được biết đó là con trai hay con gái. Tư Mã Quỳnh Dao có lẽ vì thấy đối phương hóa điên nên đã không ra tay giết hại, để cho bà ta sống tới ngày hôm nay. Ngạo Thiên nghe xong câu chuyện, suy nghĩ một lúc rồi nêu thắc mắc:

- Nhưng tại sao Thuận Thiên giáo lại muốn lấy mạng người đàn bà vô hại này?

- Có thể là đôi bên tình cờ giao chiến.

- Không đúng! Đệ đã tận mắt chứng kiến, rõ ràng bọn chúng cố tình hạ độc thủ.

- Chuyện này. . . Ta cũng không sao hiểu được. Thế đệ định an bài cho bà ta thế nào?

- Thôi thì. . . Hãy để cho bà ta tự sinh tự diệt. Họ bàn bạc tới đó thì chấm dứt câu chuyện về người đàn bà điên. Ngạo Thiên đổi đề tài:

- Nhị sư huynh! Đệ định sáng sớm ngày mai sẽ ra đi.
- Đệ muốn xuôi nam ư?
- Đúng vậy.
- Thế còn chuyện của Lục Linh Lăng? Ngạo Thiên bắt giặc thử dài:
- Đệ không muốn nhắc đến tên người đó nữa. Họ Hoàng vỗ nhẹ lên vai Ngạo Thiên.
- Có thể cũng tốt. Còn Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng đệ định thế nào?
- Đệ sẽ không từ mà biệt. Ngày mai, nhị ca thay đệ tạ lỗi với họ nhé. Hoàng Nhạn Ca cười khê:
- Đệ không nhìn thấy con bé họ Tạ đối với đệ đầy tình duyên ái sao? Ngạo Thiên sau sự phản bội của Lục Linh Lăng thì tâm hồn đã nguội lạnh nhiều. Chàng lạnh nhạt nói:
- Lúc này đệ chỉ nghĩ đến việc trừ ma vệ đạo, làm sao học được thần công để noi gương sư phụ suốt đời hành hiệp trượng nghĩa. Hoàng Nhạn Ca gật đầu về hải lòng:
- Đệ có chí khí như vậy thì lo gì không tạo được nghiệp lớn. Đệ cứ yên tâm ra đi, nhị ca sẽ âm thầm yểm trợ cho đệ.
- Xin đa tạ nhị ca trước.
- Giờ cũng đã muộn rồi, đệ nghỉ ngơi sớm mai còn lên đường. Ngạo Thiên ra khỏi lều tranh, nhìn thấy bọn Tam Cô đã ngủ say bên đống lửa. Đêm nay, Ngạo Thiên tâm sự nặng nề nên không sao ngủ được. Chàng đi lẩn ra bìa rừng, lòng suy nghĩ về một người mà giờ đây trái tim chàng có cả yêu và hận. Chàng mân mê chiếc vòng lục lạc của Linh Lăng, bên tai như văng vẳng lời nói của nàng: “Ngạo Thiên ca ca hãy giữ vật này mà nhớ đến Lăng nhi”. Quả nhiên, Ngạo Thiên đã nhớ đến nàng, nhớ nàng không một phút nào xao lãng. Chàng nhớ tiếng sáo trúc êm đềm, nhớ làn da mịn màng và giọng cười trong trẻo như tiếng suối reo. Và chàng không thể không nhớ trong người chàng đang hiện hữu dòng nội gia chân lực mười năm mà nàng đã tặng cho chàng. Bất giác, Ngạo Thiên thầm gọi tên nàng:
- Lăng nhi ơi. . .
- Âu Dương đại ca! Giọng nói đột ngột cất lên ngay sau lưng làm Ngạo Thiên giật mình. Với công lực của chàng lúc này khó có người nào đến gần chàng mà không bị phát hiện. Thế nhưng Tuyết Từ đã đứng rất gần chàng. Thậm chí, chàng còn cảm nhận được mùi hương da thịt con gái phảng phất trong gió đêm. Tuyết Từ cất giọng trách móc:
- Đại ca thân mang trọng trách, là nguồn chính khí của võ lâm, sao lại để tinh thần phân tán như thế? Câu nói là Ngạo Thiên giật mình. Quả là Tuyết Từ có lý. Thân chàng nay sống giữa giang hồ hiểm ác nên không được phép lơ là dù chỉ trong một phút giây nào. Chàng đứng lên đối diện với Tuyết Từ, nói:
- Tại hạ xin tiếp thu lời chỉ giáo của Tạ cô nương. Gương mặt Tuyết Từ bỗng đổi sắc nhợt nhạt dưới ánh trăng. Nàng lại trách:
- Người chẳng phải có lúc đã gọi Từ muội và xưng đại ca đó ư? Sao giờ lại lạnh nhạt với người ta như thế? Ngạo Thiên giật mình quay mặt tránh tia mắt như điện của Tuyết Từ, chàng âm ừ mà không nói được lời nào. Tuyết Từ là thân con gái nhưng đêm nay phá vòng lễ giáo tìm đến với Ngạo Thiên, lòng nàng hạo hạo chẳng chỉ có nàng mới hiểu hết. Nàng lại cất giọng ai oán:
- Phải chăng chiếc vòng lục lạc đó là của một nữ nhân tặng cho đại ca? Quả nhiên, nàng có cái linh cảm tinh tế của một cô gái, đặc biệt là người con gái đang yêu. Ngạo Thiên là người không biết nói dối, chàng đỏ mặt đáp:
- Tạ cô nương đoán không sai. Tuyết Từ run run:
- Đại ca đang nhớ đến người đó? Ngạo Thiên không giấu được tiếng thở dài:
- Tại hạ cố quên.
- Phải chăng người đó đã có lỗi với đại ca? Ngạo Thiên buông gọn:

- Phụ lời giao ước! Tuyết Từ đang yêu nên trong lòng không tránh khỏi ích kỷ, nàng vui mừng khắp khối:
- Người như thế, đại ca không nên buồn rầu, nhớ nhưng làm gì.
- Cô nương nói đúng lắm, tại hạ đang cố quên đi. Tuyết Từ khẽ chau mày trách:
- Sao người vẫn xưng hô với tôi lạnh lùng như thế? Phải chăng người chán ghét tôi lắm? Ngạo Thiên đáp ứng:
- Tại hạ. . . ! Tuyết Từ nhẹ nhàng nói:
- Tôi có một tin này muốn báo cho người biết.
- Tại hạ nghe đây.

Hôm ở Tuyết Sơn, tôi và cô cô đã hỏa táng di hài Bạch sư huynh của người, hài cốt hiện đã đưa về Tà gia ở Thành Nam. Ngạo Thiên nghe đến đó thì vui mừng khôn tả. Chàng đối với việc an táng đại ca vẫn là nỗi đau canh cánh trong lòng. Chỉ vì Bạch Bình trước khi thượng sơn quyết đấu đã nhiều lần căn dặn chàng không được tìm xác lão nếu lão tử nạn, đó là tránh cho chàng khỏi bại lộ tung tích. Chàng chấp tay xá dài Tuyết Từ:

- Tại hạ vô cùng cảm tạ đại ân này của cô nương. Một ngày gần đây, tại hạ xin được đến thăm Tà gia, bái vọng anh linh của đại ca. Tuyết Từ lườm mắt nhìn chàng:
- Tà gia sẽ không mở cửa tiếp người lạ.

Ngạo Thiên hiểu rõ thâm ý của nàng, chàng cũng không đến nỗi ngốc nghếch mà không nhìn thấy tấm lòng của Tuyết Từ dành cho chàng. Chàng cũng không bao giờ quên tình cảm dịu dàng mà nàng đã dành cho chàng trong những ngày đầu gặp mặt. Có thể nói Tuyết Từ là hình ảnh đầu tiên mà ăn sâu, in đậm nhất trong trái tim chàng. Tuyết Từ là hiện thân của sự dịu dàng, là sự khởi đầu ngọt ngào trong tình cảm của chàng thiếu niên lưng gù tập tễnh những bước chân đầu tiên trên chốn giang hồ. Tất cả những điều đó từ lâu đã là sợi dây vô hình thắt chặt họ với nhau. Cho dù là Lục Linh Lăng đã một đời trao trọn cho chàng cũng không sao sánh kịp. Bất giác Ngạo Thiên mấp máy đôi môi muốn thốt lên hai tiếng “Từ muội”. Nhưng có một người không cho phép chàng làm như thế. Khương Ninh Bảo từ xa đi tới với gương mặt khó coi và một giọng nói đầy ghen tức:

- Hai người cô nam quả nữ, nửa đêm khuya khoắt sao lại đứng đây? Thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Tuyết Từ là thân con gái nên vô cùng hổ thẹn. Ngạo Thiên thì buông giọng lạnh nhạt:
- Tại hạ có lỗi rồi, xin Khương công tử lượng thứ cho. Dứt lời, chàng cất bước đi thẳng. Tuyết Từ muốn gọi mà không sao mở miệng được. Nàng chỉ còn biết đưa mắt u oán nhìn họ Khương trách móc.

-oOo-

Thiên Thủy Thần Vương dẫn cả bọn bốn người mang thương tích trở về. Lão đứng bên ngoài nói vọng vào:

- Giáo chủ! Bọn thuộc hạ thất thủ rồi. Từ trong phòng vọng ra giọng nữ nhân:
- Các người làm sao đánh không lại mụ điên đó?
- Bọn thuộc hạ lẽ ra đã đắc thủ, nhưng bất thành linh tên tiểu tử lưng gù xuất hiện phá hỏng đại sự. Giọng phụ nhân rít lên:
- Người nói nhảm! Thằng nhãi đó cũng đâu phải là đối thủ của người.
- Bẩm giáo chủ! Thằng nhãi đó ngày hôm nay võ công tiến bộ bất ngờ, nó không chỉ nội lực tăng tiến vượt bậc mà thân pháp cũng quỷ dị khôn lường. Nếu thuộc hạ không lắm thì nó sử dụng bộ cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân. Bên trong im lặng một chút rồi giọng nói lại phát ra:
- Cho các người lui! Gọi Linh Lăng đến gặp ta! Lát sau Lục Linh Lăng đến trước cửa phòng của mẹ:
- Mẫu thân cho gọi Lăng nhi?
- Người vào đây. Nàng đẩy cửa bước vào. Thuận Thiên giáo chủ đứng quay lưng về phía cửa, bà ta nói mà không nhìn con gái:

- Người có thật lòng yêu Âu Dương Ngạo Thiên không? Linh Lăng nói với vẻ xúc động:
- Lăng nhi kiếp này đã gửi trọn cuộc đời cho chàng.
- Được lắm! Vậy hôm nay mẫu thân cho người một cơ hội. Người hãy tìm nó về đây, ta sẽ đứng ra tác hợp cho hai người. Lục Linh Lăng hiểu tính tình của mẹ hơn ai hết, nên không vì vậy mà vui mừng:
- Lăng nhi muốn hỏi mẫu thân còn có điều kiện gì không?
- Điều kiện của ta là nó phải đầu thân Thuận Thiên giáo. Linh Lăng nở nụ cười buồn bã. Tuy rằng nàng và Ngạo Thiên không có nhiều thời gian ở bên nhau nhưng tính khí của chàng thế nào, nàng hiểu rất rõ. Nàng nói:
- Điều kiện đó, hài nhi e rằng Âu Dương đại ca không bằng lòng.
- Vậy thì suốt đời này nó sẽ không có cơ hội gặp lại người. Linh Lăng khẽ run lên, đôi dòng nước mắt chảy ra trên má nàng:
- Mẫu thân ơi! Người không thương Lăng nhi chút nào sao?
- Người đừng nhiều lời!
- Mẫu thân ép buộc thế này, Lăng nhi sẽ tìm đến cái chết. Linh Lăng nói vậy, nhưng nàng biết rằng giờ đây nàng không thể chết được, giọt máu của Ngạo Thiên trong cơ thể nàng đang từng ngày lớn lên, nàng phải có nhiệm vụ nuôi dưỡng nó. Nàng cũng không dám hé răng thổ lộ chuyện này với mẹ. Giáo chủ Thuận Thiên giáo quả là người đàn bà sắt đá, tâm địa ác độc ngay cả với con gái của mình. Bà ta quay lại trừng mắt nhìn Linh Lăng, tấm khăn sa hầu như lúc nào cũng che kín gương mặt bà ta, chỉ để lộ ra đôi mắt:
- Ngay sau khi người chết. . . Bà ta gần giọng:
- Bồn giáo chủ sẽ tận lực truy bắt thằng nhãi đó, sẽ băm vằm nó ra thành nghìn mảnh. Linh Lăng nghe một luồng khí lạnh chạy suốt xương sống. Nàng biết rõ mẹ nàng không hề nói đùa. Qua phút xúc động, nàng dừng dừng nói:
- Vậy thì Lăng nhi sẽ cố gắng sống, nhưng Lăng nhi từ nay sống như người đã chết.
- Người muốn chống đối ta sao?
- Lăng nhi không còn cách nào khác.
- Được lắm! Vậy ta lệnh cho người đêm nay với thân phận chủ nhân kiêu hoa đến viếng Phi Long tiêu cục, giặt sạch không chứa một mạng cho ta. Lục Linh Lăng không lạnh mà run, nàng đau đớn nói:
- Mẫu thân nhất quyết chia rẽ nhân duyên của hài nhi sao?
- Người đừng nhiều lời, ý ta đã quyết thì không thay đổi được. Người không được quyền chết, người không được bỏ trốn, người không được phép thất bại. Nếu phạm một trong ba điều đó, ta sẽ lóc xác thằng nhãi lưng gù, ta nói tất sẽ làm được. Lục Linh Lăng biết mình không còn con đường nào khác nên sự thống khổ đã biến nàng trở thành con người lý lợm. Nàng dừng dừng quay lưng đi, giọng nói để lại:
- Mẫu thân sẽ được toại nguyện! Nàng không nhìn thấy ánh mắt lóe lên tia căm hờn rợn người của mẹ. Không ai ngoài bà ta mới hiểu được vì sao bà ta lại có trái tim lạnh lùng, tàn nhẫn và đầy hận thù như thế.

29. Chu Tiểu Mạn

Ngạo Thiên trong lòng cô quạnh, gọi một bình hoa điều ra ngồi đọc ả. Rạng sáng hôm nay chàng không từ biệt mà ra đi, bọn Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng hẳn là trách móc chàng không ít.

Ngoài cửa có tiếng ngựa hí vang, gã chuồng quầy vội vàng chạy ra xun xoe đón khách. Đi vào là một thiếu nữ mặc võ phục gọn gàng như nam nhân, tay nàng vung vẩy chiếc ngân tiêu. Nàng chẳng phải ai khác mà

chính là người ở trong Tỉnh Thanh lâu đã làm cho giáo chủ Thuận Thiên giáo phải kiêng dè. Nàng là cháu nội của Dược Thánh Chu Bồ Công, tên gọi Chu Tiểu Mạn. Đi phía sau nàng là đôi võ lâm quái kiệt Điều Ông và Tẩu Bà. Nàng đứng giữa quán cát giọng trong trẻo nói:

- Tiểu nữ là Chu Tiểu Mạn xin kính chào các vị đại ca. Chẳng hay vị nào là chủ nhân của con ngựa Bạch Mã Huyết Hoa ngoài kia. Ngạo Thiên nghe nàng ta hỏi như thế thì lấy làm ngạc nhiên buột miệng đáp:

- Chính là tại hạ! Nàng đi thẳng đến chỗ của Ngạo Thiên, đôi môi chúm chím nở một nụ cười như hoa:

- Tiểu muội xin kính chào đại ca. Ngạo Thiên vòng tay đáp lễ rồi hỏi:

- Cô nương tìm tại hạ có việc gì thế?

- Đại ca có con ngựa tuyệt đẹp, tiểu muội thích nó lắm. Chẳng hay đại ca có thể nhường cho tiểu muội không? Nàng hỏi với một thái độ hết sức hồn nhiên, ngây thơ khiến cho dù câu hỏi của nàng có phần đường đột nhưng Ngạo Thiên cũng không nổi trách nàng. Chàng mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói:

- Mã huynh là con vật chí thân của tại hạ, nên không thể nhường cho cô nương được. Nàng bỗng đổi giọng ồ ồ, vừa trẻ con vừa thật đáng yêu.

- Đại ca ơi! Tiểu muội thích Mã huynh của đại ca vô cùng. Xin đại ca nhường nó cho tiểu muội. Tiểu muội sẵn sàng trả đại ca một ngàn lượng vàng. Đám thực khách này giờ chăm chú theo dõi chuyện lạ, chừng nghe nàng ta nói như thế thì xôn xao hẳn lên. Trên đời này làm gì có con ngựa trị giá ngàn vàng mà cũng không có người nào dám mở miệng đầy phóng khoáng, hào sảng như nàng. Ngạo Thiên trong lòng vừa bực vừa buồn cười, nhưng vì thấy Chu Tiểu Mạn hồn nhiên ngây thơ nên chàng không chấp. Chàng chỉ lắc đầu:

- Tại hạ không bán ngựa?

- Thế hai ngàn lượng vàng nhé? Đại ca ơi bán cho tiểu muội đi mà. Chuyện đến đây đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Người ta cho rằng kẻ hỏi mua là đồ điên, mà người không đồng ý bán cũng không không kém. Chỉ thấy Ngạo Thiên lắc đầu:

- Dù vạn lượng cũng không bán! Xin cô nương đừng quấy rầy tại hạ nữa. Thiếu nữ nghe thế thì mặt hoa ngấn ngơ ra chiều tiếc nuối lắm. Tẩu Bà rút chiếc điều cà ra khỏi miệng cát giọng rờ rề:

- Thằng nhóc kia! Người muốn đổi ngựa lấy ngàn vàng xài chơi hay muốn bị cướp không? Giọng điệu ngang tàng của mụ quả nhiên là của đồ cướp cạ. Ngạo Thiên đối với sự hồn nhiên của cô gái thì không trách móc, chứ cái kiểu nói ngang tàng của mụ khiến cho chàng không nhịn được:

- Mụ muốn ăn cướp chẳng?

- Phải thì sao?

- Tại hạ e rằng mụ không được toại nguyện. Điều Ông phun ra một ngụm khói vàng, không biết lão hút thứ thuốc gì mà mùi vị khăm khăm, nồng nồng ngửi thật khó chịu, giọng lão thì ồm ồm như tiếng ếch ương:

- Người quả là không biết điều. Để lão phu đập vỡ sọ ngươi rồi bắt ngựa cho tiểu thư cũng không muộn. Lão vừa muốn động tay thiếu nữ đã ngăn lại:

- Người ta không bán thì thôi, chúng ta đi.

- Tiểu thư cứ để lão đập chết nó, rồi bắt ngựa quý cho cô cưới. Chu Tiểu Mạn gất lên:

- Lão không nghe ta nói gì sao? Dứt lời, nàng ngoe nguẩy bỏ đi, Điều Ông, Tẩu Bà vội vàng đuổi theo sát nút. Bọn chúng đi tới đâu thì khói vàng lớn vờn theo tới đó. Ngạo Thiên ăn qua loa vài món điểm tâm rồi lên đường. Chàng ra khỏi thị trấn, trong lòng không mục đích nên cứ nhắm hướng nam thả lỏng dây cương cho thân mã thông thả gõ vó. Đường cái quan xuyên giữa rừng, phong cảnh u nhàn tĩnh mịch. Phía sau bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, chẳng mấy chốc kỵ sĩ đã đuổi kịp Ngạo Thiên, rồi một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Đại ca ơi! Chờ tiểu muội với. Ngạo Thiên dừng ngựa, cũng vừa lúc Chu Tiểu Mạn thúc ngựa lên ngang với chàng. Con ngựa nàng cưỡi cũng thuộc giống quý, màu lông trắng của nó điểm xuyên những đốm hồng li ti như thể những nét chấm phá tài hoa của một họa sư bậc thầy. Chu Tiểu Mạn tươi cười nhìn chàng, đôi

mắt nàng sáng rực như sao, trong veo như mặt nước hồ thu. Đôi gò má lúng liếng đồng tiền càng làm cho dung nhan nàng xinh đẹp, đáng yêu vô cùng. Nàng vòng tay cất giọng sáng khoái:

- Tiểu muội lại đến làm phiền đại ca rồi. Ngạo Thiên nói:
- Nếu cô nương vẫn hỏi mua ngựa thì tại hạ vẫn trả lời một câu, không thể bán!
- Không, không. . . Nàng lắc đầu:
- Tiểu muội đã biết đại ca không bán ngựa, nhưng mà. . . Thấy nàng ngập ngừng, Ngạo Thiên động viên:
- Cô nương có gì cứ nói, nếu tại hạ giúp được tại hạ nhất định không từ chối. Đôi mắt nàng vụt sáng lên:
- Đại ca hứa rồi nhé, nhất định không được từ chối tiểu muội đấy. Ngạo Thiên “há miệng mắc quai” đành gượng gạo nói:
- Còn phải xem cô nương yêu cầu gì đã.
- Tiểu muội. . . Thú thật là rất thích con ngựa của đại ca. Tiểu muội ước gì được cưỡi nó một lần, chỉ một lần thôi là tiểu muội mãn nguyện rồi. Đại ca ơi! Cho muội cưỡi nó một lần thôi nhé. Vừa nói nàng vừa giơ ngón tay út nhỏ nhắn xinh đẹp, gương mặt thì nhăn nhó như thể sợ người ta không bằng lòng. Ngạo Thiên khăng khất gật đầu:
- Được, tại hạ cũng không hẹp hòi gì mà không đồng ý. Nàng tròn mắt như không tin Ngạo Thiên lại đồng ý dễ dàng như thế. Rồi nàng thích chí reo lên như một đứa trẻ:
- Ôi, đại ca thật là đáng yêu! Tiểu muội cảm ơn đại ca nhiều. . . Nhiều lắm! Rồi đó hai người xuống ngựa, Ngạo Thiên nói:
- Mời cô nương! Nàng nhanh nhẹn trao cương con ngựa của mình cho Ngạo Thiên, chàng cũng làm theo, tay khê vỗ nhẹ lên bờm linh mã:
- Mã huynh đưa vị tiểu thư này đi dạo một vòng nhé. Linh mã biết nghe tiếng người liền gật đầu hí lên một tiếng hùng tráng. Chu Tiểu Mạn thấy thế thì càng thích thú:
- Ôi! Nó biết nghe tiếng người nữa sao? Đúng là thần mã mà. Dứt lời, nàng tung mình nhảy lên lưng ngựa. Khi đã ngồi vững trên yên cương rồi đột nhiên gương mặt nàng thoáng hiện lên vẻ lém lỉnh, tinh quái. Nàng nói:
- Tiểu muội xin lỗi nhé! Lời chưa dứt nàng đã thúc gót vào bụng ngựa, linh mã chồm lên phóng vụt đi như bay, giọng Chu Tiểu Mạn vọng lại:
- Đại ca trở lại tửu quán, tiểu muội sẽ cho người mang đến hai ngàn lượng vàng. Thật ra, Ngạo Thiên đã sớm đoán được ý đồ của nàng, chàng dĩ nhiên không thể mất ngựa dễ dàng như thế. Đợi linh mã phóng đi được một đoạn, Ngạo Thiên mới cho tay vào miệng huyết sáo gọi nó trở lại. Quả nhiên, linh mã dừng hai vó trước lên cao, suýt chút nữa là đã hất văng Tiểu Mạn xuống đất. Nó quay đầu hùng dũng phóng ngược trở lại, mặc cho Tiểu Mạn cố hết sức bình sinh ghì cương cũng không ăn thua. Thoáng chốc, linh mã đã về chỗ cũ. Nó gõ nhẹ móng xuống đất, chiếc đuôi vung vẩy ra chiều khoái trá lăm. Đường như nó cũng hiểu được thủ đoạn của Chu Tiểu Mạn và nó cười vào mũi nàng. Ngạo Thiên vụt nghiêm sắc mặt:
- Cô nương cưỡi ngựa giỏi đấy! Chu Tiểu Mạn mặt mày ửng hồng như quả chín trên cây, thẹn thùng nói:
- Đại ca thắng rồi đấy!
- Cô nương trả lời sao về hành động vừa rồi? Nàng thần nhiên đáp:
- Tiểu muội thua kẻ, tùy đại ca xử phạt.
- Tại hạ bắt cô nương từ nay phải đi theo tằm ngựa, cho ngựa ăn. Ngạo Thiên chỉ buột miệng nói như thế, không ngờ Tiểu Mạn vui vẻ đồng ý:
- Tiểu muội hứa sẽ hết lòng hầu hạ mã huynh. Ngạo Thiên dĩ nhiên là chỉ nói đùa, chàng lại một lần nữa “há miệng mắc quai”. Chàng cố tìm cách cứu vãn tình thế:
- Và cả hốt phân ngựa nữa.

- Tiểu muội đồng ý! Ngạo Thiên tưởng đâu đưa ra điều kiện “bắt thỉu” đó thì một nàng tiểu thư xinh đẹp như nàng sẽ từ chối ngay, không ngờ kết quả lại hoàn toàn trái ngược. Ánh mắt Chu Tiểu Mạn tinh quái nhìn chàng:
- Đại ca không được đổi ý đấy nhé. Đại ca là “nam nhi đại trượng phu, một lời nói ra linh mã cũng không theo kịp”. Tiểu muội từ giờ phút này đã trở thành thị mã của đại ca. Nàng lầu lĩnh sửa câu cổ ngữ hóa ra lại rất hay. Bất giác, Ngạo Thiên cũng cảm thấy vui vui vì được trò chuyện với một cô bé vừa trong sáng vừa tinh quái, tà tà chính chính như nàng. Nghĩ thế, chàng gật đầu nói luôn:
- Được lắm, từ nay nàng là thị mã của ta. Chàng vừa dứt lời, thì có tiếng thét vang trời:
- Cuồng đồ to gan! Có người làm mã phu cho tiểu thư nhà ta thì có. Điều Ông và Tẩu Bà từ trong rừng phóng ra, cặp điều cày trên tay họ lăm le nhắm vào Ngạo Thiên đánh tới. Chu Tiểu Mạn quát lên:
- Dừng tay! Quả nhiên, cả hai không dám vọng động nữa, tròn mắt nhìn chủ nhân. Tiểu Mạn lầu bầu mắng:
- Ai mượn các người nhiều chuyện.
- Nhưng hần dám ức hiếp tiểu thư, bọn thuộc hạ. . . Tiểu Mạn giận dữ cắt lời họ:
- Các người cút đi cho ta.
- Tiểu thư. . . !
- Ta bảo cút đi có nghe không?
- Nhưng lão gia căn dặn bọn thuộc hạ phải theo bảo vệ tiểu thư. Tiểu Mạn tức tối giậm chân thành thịnh. Ngạo Thiên nhân đó liền nói:
- Đã thế tại hạ không dám ép cô nương nữa. Tiểu Mạn liền xua tay rồi rút:
- Không. . . Không! Đại ca đã bắt tiểu muội, quân tử không được nuốt lời. Ngạo Thiên buồn cười mà không dám cười. Trên đời này có lẽ chỉ mình nàng mới thích bị người ta “bắt” như thế. Nàng vội nghiêm mặt nói:
- Đại ca chờ tiểu muội một chút nhé. Nói rồi, nàng vẫy tay cho Điều Ông - Tẩu Bà theo nàng ra một quãng xa xa. Nàng hạ giọng nói nhỏ cốt không cho Ngạo Thiên nghe, nhưng nàng đâu ngờ rằng chàng thiếu niên trẻ tuổi có cái lưng gù xấu xí kia lại là một tay đại cao thủ thính lực nhạy bén vô cùng. Ngạo Thiên có thể ngoài chục trượng nghe được tiếng lá rơi, nên dễ dàng nghe rõ từng lời của nàng:
- Các người ngốc quá, bọn cô nương đang dụng kế bắt ngựa, chứ ngữ hần thì làm sao hần quản thúc nổi ta.
- Hóa ra là thế. Giọng Tẩu Bà đặc ý:
- Tiểu thư quả là cao minh.
- Sao còn không đi đi?
- Bọn thuộc hạ sẽ âm thầm theo bảo vệ tiểu thư.
- Không cần, các người cứ đi đi! Ba ngày sau tự khắc ta sẽ cưỡi ngựa về tới.
- Vậy bọn thuộc hạ xin cáo từ.
- Đi đi!
- Tiểu thư phải thận trọng đó nhé. Nàng gất lên:
- Ta biết rồi, sao mà người phiên thế không biết. Điều Ông - Tẩu Bà ngần ngừ một phút rồi phóng mình đi mất. Nàng quay lại tươi cười, hớn hở nhìn Ngạo Thiên:
- Tiểu muội giải quyết hai cái đuôi lằng nhằng ấy xong rồi. Ngạo Thiên giả vờ ngây thơ hỏi:
- Cô nương làm sao mà đuổi được chúng đi tãi thế?
- À. . . À. . . Chúng là đồ tham lam, tiểu muội hứa cho chúng một số bạc, thế là chúng vui vẻ bỏ đi. Nàng nói dối trơn như mỡ, quả nhiên là một cô gái tinh quái bậc thầy. Thế nhưng có một điều kỳ lạ là Ngạo

Thiên không hề tức giận, mà ngược lại còn cảm thấy ở nàng có một cái gì đó thật đáng yêu. Đáng yêu ngay cả trong sự xảo trá mà lại ngây thơ của nàng. Mặc nhiên chàng đã chấp nhận nàng là người bạn đồng hành:

- Chúng ta lên đường thôi. Nàng đưa mắt nhìn Huyết Hoa Linh Cầu ra vẻ thèm muốn lắm, Ngạo Thiên hiểu ý liền nói:

- Cô nương có thể cưỡi ngựa của tại hạ. Nàng mừng rỡ rí rít:

- Ôi! Cảm ơn. . . Cảm ơn đại ca nhiều lắm! Ngạo Thiên lên ngựa của nàng, chàng khen:

- Ngựa của cô nương cũng là một con ngựa quý.

- Nó tên là Nhất Điểm Hồng! Nhưng so với Mã huynh của đại ca thì còn thua xa. Ngạo Thiên mỉm cười rồi thúc ngựa tiến lên, Chu Tiểu Mạn cũng lập tức phóng theo chàng. Trên đường cái quan, hai bóng kỵ sĩ phóng như bay, chớp mắt là có thể qua mặt những con ngựa khác. Quả nhiên cả hai đều là ngựa tốt. Ngạo Thiên trong lúc cao hứng nhất thời lơ kéo theo Chu Tiểu Mạn giờ suy nghĩ lại hối hận không kịp. Chàng một thân phiêu bạt giang hồ, tương lai mờ mịt, kẻ thù tứ phía, Chu Tiểu Mạn theo chàng chẳng phải là họa nhiều hơn phúc đó sao. Ngạo Thiên suy đi nghĩ lại, cuối cùng tìm ra một kế sách đuổi khéo cô gái họ Chu. Họ tới cách huyện thành Phi Long chừng vài dặm, đột nhiên Ngạo Thiên rẽ ngựa vào rừng. Tới cạnh một dòng suối chàng dừng ngựa lại. Tiểu Mạn thúc ngựa đến cạnh chàng, hỏi:

- Đại sa sao không đi tiếp mà rẽ vào đây? Ngạo Thiên thần nhiên đáp:

- Giờ này cũng không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ tạm qua đêm ở đây sớm mai sẽ lên đường.

- Sao đại ca không vào huyện thành tìm một khách điểm mà nghỉ?

- Tại hạ quen thói giang hồ phiêu bạt, chỉ thích ngủ đêm trong rừng, không muốn vào khách điểm. Chàng tưởng đâu Tiểu Mạn là thân con gái tất sẽ không dám ngủ bờ ngủ bụi thế này. Ngờ đâu nàng xuống ngựa với vẻ sốt sắng:

- Vậy để tiểu muội đi gom củi khô đốt một đồng lửa. Từ lúc gặp nhau, Tiểu Mạn đã làm chàng điên đảo không ít vì tính tình quái lạ của nàng. Bây giờ chàng nhìn nàng lảng xảng đi kiếm củi khô mà không khỏi lắc đầu ngán ngẩm. Nàng chẳng những nhanh nhẹn gom được một đồng củi to mà còn bỏ cành cây trên cỏ lót thành hai chỗ ngủ tử tế. Xong việc nàng xoa tay tỏ vẻ hài lòng:

- Đại ca ngủ chỗ này, còn tiểu muội chỗ này. Ngạo Thiên chẳng nói chẳng rằng, đến nằm xuống chỗ nàng vừa chỉ. Tiểu Mạn chớp mắt hỏi:

- Đại ca có mang lương khô không?

- Cô nương đói rồi sao? Nàng nhăn nhăn gương mặt bầu bĩnh:

- Thật tình. . . Tiểu muội cũng hơi đói.

- Trong túi da treo trên lưng ngựa có một chút thức ăn, nhưng không phải lương khô mà là thóc ngựa. Chu Tiểu Mạn chưng hửng nhìn chàng, Ngạo Thiên tưởng đâu nàng sắp nổi giận tới nơi, nhưng không ngờ nàng lại toét miệng cười:

- Vậy tiểu muội đi cho ngựa ăn đây. Nàng nói là làm ngay, Ngạo Thiên gọi với theo:

- Cho ngựa ăn xong, cô nương dẫn nó xuống suối tắm luôn nhé.

- Đại ca cứ yên tâm! Trong lúc Ngạo Thiên nằm ườn trên chiếc nệm bằng lá cây thì Tiểu Mạn đang vật lộn với hai con ngựa dưới dòng suối. Nàng tát nước, kỳ cọ tí mĩ cho ngựa Huyết Hoa, rồi lại quay sang chăm sóc cho con Nhất Điểm Hồng. Lúc nàng xong việc thì hầu như cả người nàng ướt đẫm. Bộ võ phục thấm nước dán sát trên da thịt nàng để lộ ra đôi gò bồng đảo nhấp nhô theo nhịp thở khiến Ngạo Thiên nóng mặt, phải nhắm mắt giả vờ ngủ. Tiểu Mạn vuốt ve bộ lông mượt mà của linh mã, cổ tình nói ra cho Ngạo Thiên nghe thấy:

- Mã huynh ơi, mã huynh! Người ta muốn đầy đọa tiểu muội để tiểu muội chán ngấy mà bỏ đi, nhưng tiểu muội đã lỡ yêu mã huynh rồi, từ nay nhất quyết không rời ra tiểu huynh nữa bước.

Trong lòng Ngạo Thiên vừa kinh hãi vừa thâm bá phục tâm cơ mẫn tiệp của Tiểu Mạn. Nàng nói rồi, còn bật cười khúc khích như muốn chọc quê Ngạo Thiên. Rồi đó nàng lấy hành lý chọn ra một bộ đồ đi xuống suối tắm. Chốc lát sau, nàng trở lại ngồi bên đống lửa trong bộ võ phục màu xanh, thắt lưng màu lục. Nàng không bới tóc nữa mà cột thành hai bím, hai bím tóc đong đưa theo từng nhịp lắc đầu nghiêng ngả của nàng. Nàng đang hát một bài hát dân ca, vừa hát vừa lắc lư theo điệu nhạc.

Từ lúc Ngạo Thiên xuống núi, chưa bao giờ chàng có được những giờ phút thanh bình, thư thả như thế này, ngay cả khi chàng và Linh Lăng sống bên nhau ba ngày trong đạo phủ thê. Bất giác, lòng chàng dậy lên một mối tình cảm rất đặc biệt đối với cô gái họ Chu này. Tiểu Mạn hát xong bất ngờ hỏi:

- Đại ca không định nói tên cho tiểu muội biết sao? Chàng vui vẻ đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Ngạo Thiên.

- Đại ca từ đâu tới, giờ định đi về đâu? Câu hỏi này đối với Ngạo Thiên chính chàng còn chưa thể trả lời cho mình, dĩ nhiên chàng không thể toại nguyện nàng được.

- Tại hạ tứ cố vô thân, sống cuộc đời rày đây mai đó nên cũng chẳng biết mình sẽ đi đến đâu. Tiểu Mạn phụng phịu nói:

- Con người sinh ra vốn đã có người thân, chẳng ai là không có gia đình. Đại ca thấy tiểu muội ngốc nghếch nên tính gạt người ta sao? Ngạo Thiên nghiêm sắc mặt:

- Đó là lời nói chân thành của tại hạ. Tiểu Mạn chớp mắt nhìn chàng:

- Thật thế ư? Đại ca quả thật không có gia đình, người thân sao? Ngạo Thiên không đáp, chỉ đưa mắt nhìn vầng trăng trên trời cao. Tiểu Mạn lại cất giọng hồn nhiên:

- Thế thì từ nay tiểu muội làm người thân của đại ca nhé. Mạn nhi là tiểu muội còn đại ca là Ngạo Thiên ca ca của muội. Đại ca đồng ý không? Tiểu Mạn nói với vẻ chân thành đến nỗi Ngạo Thiên không tránh khỏi xúc động. Chàng chớp mắt nhìn nàng, bỗng nghiêm nghị nói:

- Ta lại tưởng tiểu thư đang dụng kế bắt ngựa, chứ nghĩ như ta thì làm sao giữ nổi tiểu thư. Tiểu Mạn nghe xong câu đó thì đỏ mặt tía tai, nàng cười gượng:

- Đại ca sao mà thính tai thế? Nhưng đó chẳng phải lời thật của tiểu muội. Chẳng qua muội muốn lừa hai con đười ươi đáng ghét, suốt ngày cứ bám theo tiểu muội như âm hồn dạ quỷ. Nàng vung tay vung chân phân trần:

- Nội tổ của muội lúc nào cũng coi muội như đứa trẻ. Muội mà bước chân ra khỏi nhà thì ông ấy lập tức sai người theo bám sát, theo dõi, bảo vệ muội. Hai người tán gẫu đủ thứ chuyện trên đời, họ nói say mê đến nỗi Tiểu Mạn quên cả đói, mà Ngạo Thiên cũng không nhớ đến thời gian. Chừng Tiểu Mạn mệt mỏi thiếp đi thì gà đã gáy canh tư.

-oOo-

Sáng hôm sau, họ tiếp tục lên đường. Chu Tiểu Mạn ngồi trên lưng ngựa, mặt mày nhăn nhó:

- Âu Dương đại ca ơi! Làm ơn cho muội ăn chút gì đi, Mạn nhi sắp chết đói đến nơi rồi đây này. Ngạo Thiên phì cười trước vẻ trẻ con của nàng. Chàng thúc ngựa nói:

- Chúng ta vào huyện thành, đại ca sẽ thết muội một bữa ra trò. Họ vừa ra khỏi cánh rừng, đến đường cái quan thì nhìn thấy một toán kỵ sĩ đang phi nước đại làm dấy lên một đám bụi mù mịt. Trong bọn có người nói:

- Mau đến Phi Long tiêu cục, nghe đâu đêm qua kiêu hoa xuất hiện tận sát bảo tiêu rồi.

Lời đó đến tai Ngạo Thiên như sét đánh ngang mày. Chàng vội giục ngựa đuổi theo toán kỵ sĩ. Phi Long tiêu cục nằm ở phía tây ngoại thành, là một trong hai bảo tiêu lớn nhất vùng.

Khi họ đến nơi thì thấy một đám đông hiếu kỳ đang bàn tán xôn xao. Hai người xuống ngựa len lỏi vào trong. Cảnh tượng đầu rơi máu đổ bày ra trước mắt cùng với lá cờ thêu sáu chữ "Thuận thì sống, nghịch thì chết" cắm ngay trên xác tổng tiêu đầu như một lời tố giác tội ác của Thuận Thiên giáo. Âu Dương Ngạo

Thiên cơ hồ như trứng phải điện, người chàng cứng đờ, thần sắc ngẩn ngơ, hai mắt trợn trừng nhìn thăm cảnh đau lòng. Tiểu Mạn khẽ kéo tay chàng:

- Chúng ta đi thôi, quan phủ sắp đến rồi đó. Nàng phải nói đến ba lần Ngạo Thiên mới sức tỉnh. Liền đó, hai người rời hiện trường. Đôi mắt Ngạo Thiên đỏ hồng như có máu. Lúc này trông chàng như một hung thần ác sát sẵn sàng ra tay giết người. Đang đi, Ngạo Thiên bỗng rẽ vào rừng rồi dừng ngựa lại. Tiểu Mạn tiến tới hỏi:

- Chuyện gì thế đại ca?

- Mạn nhi! Chúng ta chia tay ở đây thôi. Tiểu Mạn giật mình:

- Đại ca muốn bỏ rơi tiểu muội sao?

- Ngu huynh đành chịu lỗi bội tín với muội.

- Nhưng đã xảy ra chuyện gì, đại ca phải nói cho muội biết? Ngạo Thiên mím môi nói:

- Ngu huynh sắp dẫn thân vào chỗ nguy hiểm, nên không thể đưa muội theo được.

- Đã thế, muội càng phải đi theo huynh. Nếu bình thường thì Ngạo Thiên đã cảm động rơi nước mắt, nhưng giờ đây thần trí chàng đã bị Lục Linh Lăng làm cho hồ đồ. Chàng lạnh lùng nói:

- Người đi đi! Âu Dương Ngạo Thiên này suốt đời cô độc, không thích có bạn đồng hành.

- Đại ca nuốt lời hứa, tiểu muội không phục. Ngạo Thiên bỗng quát lên như sấm:

- Người mau cút đi! Nếu còn lằng nhằng chớ trách ta độc ác. Tiểu Mạn sững sờ, hai mắt đỏ hoe nhìn Ngạo Thiên, tưởng chừng như sắp khóc tới nơi. Nàng mím môi nói:

- Đã thế thì Chu Tiểu Mạn này cũng không cần người nữa. Trả ngựa cho ta đi! Lúc đó, hai người đang đổi ngựa. Ngạo Thiên trong lúc thần trí đau đớn. Hơn nữa, chàng thực lòng không muốn Tiểu Mạn vì chàng mà liên lụy nên mới tuyệt tình như thế. Trong một thời gian ngắn ngủi, Tiểu Mạn đã hoàn toàn chinh phục được tình cảm của Ngạo Thiên, giờ đây phải chia tay khiến chàng cũng cảm động lắm. Nhưng chàng không để lộ tâm tư ấy, chỉ đưa tay khẽ vuốt bờm linh mã nói:

- Mã huynh ơi! Từ nay chúng ta chia tay thôi. Tiểu đệ tặng mã huynh cho Chu cô nương, mong rằng hai người sống vui vẻ với nhau. Chàng ngẩng lên nhìn nàng:

- Ta tặng mã huynh cho nàng đấy.

Dứt lời, chàng giục ngựa phóng đi. Nhất Điểm Hồng cũng là một con ngựa giỏi, chỉ phút chốc nó đã đi xa ngoài dặm. Ngạo Thiên không đi theo đường cái quan mà cứ giục ngựa len lỏi trong rừng.

Giờ đây thần trí hồ đồ, tâm thần đau đớn khiến chàng như một gã điên. Đối với chàng, Lục Linh Lăng không chỉ là ba đêm ân ái, mà còn có cái gì đó thâm sâu, nồng nàn, thấm thiết vô cùng. Chàng đã bằng tâm linh phát hiện ra phần tâm hồn lương thiện chìm sâu trong lớp vỏ bọc kiêu hoa chủ nhân, Thiếu giáo chủ Thuận Thiên giáo của Linh Lăng. Còn từ bây giờ, từ con người lương thiện, Linh Lăng lại trở về với thân phận độc ác của nàng. Phải chăng trong nàng đã luôn luôn tồn tại hai con người một chính một tà và phải chăng chưa bao giờ nàng hoàn toàn trở thành một Lục Linh Lăng dịu dàng chỉ biết có chàng và tình yêu nồng nàn của họ? Một Lục Linh Lăng như chàng đã nghĩ.

Đang đi nước kiêu, đột nhiên Nhất Điểm Hồng hí lên một tiếng, nó chụm hai vó trước cất cao lên rồi hạ xuống dừng phắt lại. Nguyên nhân chính vì bốn nhân vật đang chặn đường phía trước. Đó là bốn quái nhân ăn mặc cực kỳ quái đản. Chiếc áo vàng cụt tay tới tận bả vai bó sát thân hình lực lưỡng của chúng. Chiếc quần da hổ ngắn ngắn trông vừa thô lậu vừa buồn cười, nhưng chúng lại có vẻ rất tự hào. Bốn tên đều cạo trọc đầu, chỉ chừa một chòm tóc phía trước, giọng chúng lơ lớ:

- Người là Âu Dương Ngạo Thiên? Một tên cầm đoản kiếm, mũi kiếm cong cong hình bán nguyệt, nước thép ánh lên một màu xanh biếc, hẳn là người cất tiếng hỏi. Ngạo Thiên trong lòng đang bực bội liền buông gọn:

- Phải thế thì sao?

- Bọn ta vâng lệnh giáo chủ mời người đi một chuyến. Ngạo Thiên giật mình, chàng bỗng bật cười:

- Ha. . . Ha. . . Té ra các ngươi là môn hạ Thuận Thiên giáo.
- Bọn ta là Tứ Đại Hộ Pháp đây.
- Hay lắm! Ta đang muốn tìm các ngươi thì các ngươi đã tự dẫn xác đến. Dứt lời, chàng từ trên lưng ngựa đảo mình hạ thân xuống đất. Một tên trong bọn hộ pháp cất tiếng khen:
- Thân pháp tuyệt diệu! Ngạo Thiên lạnh lùng:
- Tứ Đại Hộ Pháp võ công so với Tứ Đại Linh Vương thế nào?
- Ngươi muốn thử chăng?
- Bản nhân trước sau gì cũng tiêu diệt Thuận Thiên giáo, gặp các ngươi sớm thế này càng tốt.
- Ta xin ngươi nên theo bọn ta về gặp giáo chủ thì hơn.
- Để xem các ngươi bản lĩnh thế nào đã.
- Ngươi ngông cuồng ngạo mạn quả đúng với lời đồn đại. Xem ra, hôm nay bọn ta không ra tay thì ngươi nhất định không phục rồi. Dứt lời, gã phất cánh tay áo lập tức bốn tên xông lên vây Ngạo Thiên vào giữa. Chúng đều sử dụng đoản kiếm, ngay lập tức Ngạo Thiên cảm nhận được nguồn áp lực ghê gớm từ bốn phía đổ dồn vào chàng. Quả nhiên, bốn tên hộ pháp này bản lĩnh hơn hẳn Tứ Đại Linh Vương một bậc.
- Tiểu tử đồ này!

Tiếng hét vừa dứt, bốn thanh đoản kiếm vung lên, chúng tạo ra một màn kiếm quang dày đặc tưởng chừng như không một giọt nước qua lọt. Ngạo Thiên giật mình vội đề khí vận dụng bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân ảo biến thân mình thành bóng quỷ u linh, chập chờn vô định. Bốn tên hộ pháp sử dụng một bộ kiếm pháp cực kỳ quái lạ. Màn kiếm quang xoay tròn vây phủ Ngạo Thiên, từ trong màn kiếm quang đó có hàng trăm mũi kiếm khí tua tủa bắn ra như lông nhím.

Ngạo Thiên mặc dù thân pháp thần thông quảng đại nhưng không tài nào thoát ra được màn kiếm quang ấy, hơn nữa chàng còn phải bận đối phó với muôn vàn tia kiếm khí chực chờ lấy mạng chàng. Ngạo Thiên ý thức được rằng đây là một trận thế kiếm pháp quái lạ, một khi nó đã phát động bao vây đối phương thì dù một con muỗi cũng khó lọt qua. Khi nhận ra điều đó thì đã quá muộn, Ngạo Thiên hoàn toàn bị kiếm trận vây phủ.

Bốn tên hộ pháp vừa thi triển kiếm trận vừa kêu lên những tiếng thổ ngữ kỳ dị, nó giống như tiếng rít của loài độc trùng góp phần làm phân tâm đối thủ. Ngạo Thiên giữa vòng vây đối phương điên cuồng vùng vẫy như mãnh hổ sa cơ. Chàng hầu như không có một cơ hội nào để thi triển Hàn Băng chưởng. Một khi đã phân tâm thì đã lập tức chàng trúng phải độc thủ của đối phương. Gần như cùng lúc bốn nhát kiếm đâm vào bốn vị trí khác nhau trên người Ngạo Thiên. Kiếm trận dừng lại, màn kiếm quang vụt tắt, nhìn lại thì Ngạo Thiên khắp người bê bết máu. Hai mắt chàng đỏ ngầu đầy nỗi căm hờn uất hận. Một tên hộ pháp cất giọng cười cuồng ngạo:

- Ha. . . Ha. . . Té ra bản lĩnh của ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt. Giáo chủ xem ra quá lo xa rồi. Một tên khác quát lên:
- Mau theo bọn ta đi thôi!

Vừa nói, hắn vừa bước tới, hữu thủ vươn ra muốn chụp lấy chàng. Ngạo Thiên trong cơn bị phần cùng cực gầm lên một tiếng như hổ rống, tận lực đánh ra một chưởng Hàn Băng Bách Phiến.

Bùng. . . ! Tên hộ pháp lãnh nguyên chưởng của chàng văng ra xa hơn một trượng, máu tươi từ miệng hắn tuôn ra có vòi trông rất ghê rợn. May mắn cho hắn là chưởng này của Ngạo Thiên được đánh ra trong lúc sức cùng lực kiệt nên không lấy mạng hắn. Ba tên còn lại nhón nhác kêu lên vì kinh hoàng và bất ngờ. Quả thật, chúng không thể ngờ Ngạo Thiên thương tích đầy mình mà vẫn còn đủ sức đánh ra chưởng đó.

Ngạo Thiên sau một chưởng gom hết sức bình sinh thì kiệt lực đã gục xuống, các vết thương trên người chàng vỡ ra, máu tuôn xối xả. Giữa lúc thần trí chàng sắp mê man thì đột nhiên chàng nghe tiếng hí dài của linh mã. Chu Tiểu Mạn cùng với ngựa Huyết Hoa xuất hiện như ánh chớp. Cây ngân tiêu trên tay

nàng nhoáng lên cuốn lấy người Ngạo Thiên. Tay còn lại nàng tung ra một nhúm bột trắng có mùi hăng hắc giống như mùi khói thuốc của Điều Ông

- Tẩu Bà. Giọng nàng lạnh lạnh:

- Nếu các người không sợ độc phần thì cứ theo bốn cô nương. Thật ra nàng đã lo thừa, với tốc độ của linh mã thì sức người không thể theo kịp, trừ phi kẻ đó có võ công cái thế.

-oOo-

Ngạo Thiên tỉnh dậy trên chiếc giường nệm êm ái sức nức hương thơm, trong một căn phòng lộng lẫy rung rinh những màn trướng bằng các loại gấm thượng hạng. Ngoài song cửa có tiếng phong linh dập dồn tron gió như một điệu nhạc du dương. Chàng trở mình, lập tức có cảm giác đau đớn toàn thân, vì thế mà chàng biết rằng mình chưa chết. Ai đó đã thay bộ y phục đầm máu của chàng, giờ đây chàng mặc một bộ đồ nho sinh trắng như bông tuyết. Bên ngoài có tiếng bước chân rồi một cô gái trẻ xinh xắn đẩy cửa bước vào. Nàng nhoẻn miệng nụ cười rất tươi, giọng nói thỏ thẻ:

- Tướng công tỉnh rồi đấy ư?

- Tại hạ. . . Đang ở đâu thế này? Cô gái không đáp mà nói:

- Để nô tỳ đi gọi tiểu thư.

- Chiếc vòng lục lạc của tại hạ đâu?

- Vòng lục lạc nào, nô tỳ không biết?

- Chiếc vòng bằng bạc có gắn sáu cái chuông nhỏ, tại hạ luôn mang theo bên người, nó ở đâu rồi?

- Có phải vật này không? Tiểu Mạn bước vào, trên tay cầm chiếc vòng của Linh Lăng. Ngạo Thiên nhìn thấy vật thì thở phào nhẹ nhõm. Bất giác, chàng phát hiện ra rằng dấu lòng chàng oán hận Linh Lăng nhưng trong trái tim chàng vẫn in sâu hình bóng của nàng. Tiểu Mạn bước tới bên chàng. Giờ đây nàng ăn mặc theo đúng lối của một tiểu thư, bộ y phục bằng lụa quý cùng với những đồ trang sức lóng lánh bóng làm nàng xinh đẹp bội phần. Nàng hỏi với vẻ trầm ngâm khác hẳn bản chất tinh quái, phóng khoáng thường ngày của nàng:

- Đại ca vừa tỉnh dậy đã hỏi vật này, có phải nó đối với đại ca quý giá lắm không? Ngạo Thiên cười gượng:

- Mạn nhi đã cứu đại ca đấy ư? Nàng khẽ chau mày:

- Sao đại ca không trả lời tiểu muội?

- Mạn nhi không oán đại ca sao mà còn đến cứu huynh? Nàng ngoảnh mặt đi về giận dữ, Ngạo Thiên đành thở dài đáp:

- Phải, đó là vật kỷ niệm của ngu huynh. Tiểu Mạn lại hỏi:

- Có phải của một nữ nhân tặng cho đại ca?

- Đúng vậy.

- Người đó đối với đại ca rất quan trọng?

- Bây giờ thì chẳng còn nữa.

- Đại ca nói dối.

- Đó là lời chân thật của ngu huynh. Tiểu Mạn im lặng một lúc, chợt nàng hỏi:

- Có phải người đó là kiêu hoa chủ nhân? Ngạo Thiên giật mình kinh hãi vì sự định mệnh xuất sắc của Tiểu Mạn. Chàng không thể không thắc mắc:

- Làm sao Mạn muội biết được? Tiểu Mạn nhếch môi cười buồn:

- Hôm đó, ở Phi Long tiêu cực, đại ca như người mất hết lý trí. Vụ thảm sát hôm đó là tác phẩm của chủ nhân kiêu hoa, mà kiêu hoa thì chỉ có nữ nhân sử dụng. Muội nói thế có đúng không? Ngạo Thiên không còn cách nào khác là phải thừa nhận sự tinh tế của Tiểu Mạn. Nàng chưa dừng lại đó mà còn nói tiếp:
- Đại ca là người nhiệt tình, đôn hậu. Trước hành động bá đạo của chủ nhân kiêu hoa đã làm đại ca đau lòng, nhưng đại ca vẫn rất yêu người đó. Muội nói thế có đúng không?
- Mạn muội quả là người thông minh hơn người.
- Nhưng muội có điều thắc mắc.
- Muội cứ nói ra xem.
- Theo muội thấy thì đại ca là người đường đường chính chính, võ lâm chính đạo. Còn chủ nhân kiêu hoa, Thuận Thiên giáo là người tà ma ngoại đạo, làm sao hai người lại liên quan với nhau? Câu hỏi của Tiểu Mạn không thể một lời mà giải đáp được, Ngạo Thiên thấy mình nằm lâu trước nữ nhân cũng kỳ nên gắng gượng ngồi dậy, không ngờ động đến các vết thương làm chàng rít lên vì đau đớn. Tiểu Mạn hốt hoảng đỡ chàng nằm xuống:
- Đại ca không được cử động. Tiểu muội khó khăn lắm mới làm khô được các vết thương. Bộ đại ca muốn hủy hoại công trình của người ta sao? Ngạo Thiên thở dốc, mặt mày nhợt nhạt:
- Ngu huynh. . . Bị thương nặng lắm sao?
- Bốn nhát kiếm, nhát nào cũng chí tử. Muội suýt chút xíu là không cứu được đại ca. Nàng nói mà đôi mắt rưng rưng làm Ngạo Thiên vô cùng cảm động. Rồi nàng mím môi nói với vẻ giận dữ:
- Đợi đại ca hồi phục, chúng ta đi tìm bốn con ma đó trả thù. Muội sẽ đòi chúng cả vốn lẫn lời một lượt.
- Muội có biết chúng là ai không mà đòi trả thù.
- Là ai muội cũng mặc xác, trên đời muội chẳng sợ ai cả, chỉ sợ. . . Nội tổ của muội. Tiểu Mạn là một cô gái tính khí bộc trực, nàng giống như một đứa trẻ ngây thơ nhưng cũng cực kỳ đáng yêu. Ngạo Thiên trong lòng đã hết sức cảm mến cô gái này, cũng vì thế mà chàng lấy làm áy náy vì đã đối xử bạc bẽo với nàng. Chàng khẽ cất tiếng gọi:
- Mạn muội!
- Đại ca muốn nói gì?
- Ngu huynh đối xử tệ bạc với muội, sao muội còn ra tay cứu ngu huynh làm gì? Nàng nguyệt Ngạo Thiên một cái thật dài:
- Chuyện đó muội sẽ tính sổ với đại ca sau. Đại ca còn chưa trả lời câu hỏi của muội đấy.
- Đó là cả câu chuyện dài, đợi sau này có dịp đại ca sẽ kể tường tận cho muội nghe. Bên ngoài chợt có tiếng một cô gái:
- Tiểu thư, cháo đã chín rồi!
- Suýt chút nữa là muội quên mất, đại ca đói lắm rồi phải không?
- Huynh ở đây mấy ngày rồi?
- Hơn ba ngày đêm.

Ngạo Thiên giật mình khẽ thở dài. Tiểu Mạn đứng lên đi ra, chốc lát sau trở lại với một bát cháo nóng hổi. Nàng ngồi ghé trên giường rồi múc từng thìa cháo thật nguội đút cho Ngạo Thiên.

Trong đời Ngạo Thiên chưa bao giờ được hưởng thứ tình cảm nào dịu dàng mà êm ái hơn thế này. Ngay cả Lục Linh Lăng cũng chưa cho chàng cái cảm giác bồi hồi, xúc động, lâng lâng kỳ lạ như hôm nay. Vài sợi tóc của Mạn nhi đậu trên má Ngạo Thiên thơm lừng. Người nàng cứ mỗi lần cử động lại chạm khẽ vào người chàng. Bàn tay nàng dịu dàng đút từng thìa cháo. Lúc ấy ở nàng là cả một vẻ đẹp thanh thoát, mềm mại của một cô gái tràn đầy nhựa sống. Ngạo Thiên dù định lực bất phàm nhưng chung quy chàng vẫn là người trần tục, không tài nào thoát khỏi hai chữ sắc dục.

Nhưng. . . Như đã nói, Ngạo Thiên có một định lực vô cùng thâm hậu, đó là nhờ những năm tháng sống thanh đạm bên một bậc cao nhân như Bạch Hạc Lão Nhân. Cuối cùng, chàng cũng dần được tà tâm, giữ lòng mình thanh thản. Ăn xong bát cháo, Tiểu Mạn mang thuốc ra, nàng nheo mắt nhìn Ngạo Thiên nói:

- Đến giờ thay băng, thoa thuốc rồi, đại ca ngoan ngoãn nằm im, cố gắng chịu đau một tý nhé. Nói xong, nàng lại ngồi xuống giường, thản nhiên đưa tay định cởi áo chàng ra, Ngạo Thiên hốt hoảng nói:

- Thôi thôi, muội để huynh tự làm lấy.

- Vết thương ở tận trên ngực, đại ca đâu thể tự thoa thuốc được.

- Vậy thì. . . Muội gọi một tên gia đình đến làm giúp huynh. Tiểu Mạn nhoẻn miệng cười tủm tỉm:

- Đây là Lạc Viên sơn trang, nội tổ dành cho tiểu muội, chỉ có tỷ nữ chứ không có gia đình. Rồi nàng tỉnh bơ nói tiếp:

- Đại ca mắc cỡ cái gì, đến y phục của đại ca muội còn thay cho nữa là.

- Muội. . . ! Ngạo Thiên cứng miệng, mặt mày ngượng đỏ như say rượu. Bất giác, chàng nhớ đến khung cảnh dưới đáy Độc Phong động. Ở đó, chàng cũng ngộ biết từng quyền để rồi sau đó gắn kết cuộc đời mình với Lục Linh Lăng. Tiểu Mạn vừa thay băng, thoa thuốc, vừa dịu dàng hỏi:

- Đại ca có đau không?

- Không đau.

- Đại ca có biết hôm đưa đại ca về đây, nhìn mấy vết thương sâu hoắm không ngừng chảy máu trên người đại ca, tiểu muội đã khóc không?

- Ân tình của Mạn nhi suốt đời ngu huynh không sao trả được.

- Thế từ nay đại ca có còn đuổi người ta nữa không?

- Ngu huynh không dám nữa đâu.

- Đại ca ngoan lắm! Bây giờ đại ca nằm xuống để muội thoa thuốc hai vết thương ở sau lưng nhé. Ngạo Thiên ngoan ngoãn xoay người nằm lại. Tiểu Mạn bỗng đưa tay xoa nhẹ cục bướu trên lưng chàng hỏi:

- Đại ca bị thế này từ bao giờ?

- Ngu huynh cũng không biết, nhưng nghe đại sư huynh nói là dị tật bẩm sinh.

- Đợi đại ca bình phục chúng ta đi tìm ông nội của muội nhờ người chữa giúp đại ca.

- Muội thấy nó xấu xí lắm phải không?

- Muội không nhìn thấy gì cả.

- Đó chỉ là lời nói an ủi của muội.

- Đại ca vẫn thường tự ti mặc cảm như thế sao? Câu hỏi của Tiểu Mạn làm Ngạo Thiên cứng miệng không nói được nữa. Tiểu Mạn đúng là một cô gái thông minh linh lợi, miệng lưỡi lại vô cùng sắc sảo. Từ hôm đó, ngày ngày, Chu Tiểu Mạn tận tình săn sóc cho Ngạo Thiên, chẳng bao lâu chàng đã hoàn toàn bình phục. Lúc bấy giờ đang là tiết xuân, trong vườn muôn hoa đua nở, ong bướm dập dờn, chim chóc líu lo. Ngạo Thiên và Tiểu Mạn thong thả dạo bước qua những luống hoa màu sắc rực rỡ, hình thù quái lạ. Ngạo Thiên hỏi:

- Hoa này gọi là gì mà trông lạ mắt thế Mạn nhi?

- Đây là hoa Tử Bồ, nội tổ mang về từ Tây Vực. Trong vườn này mỗi loại cây đều có công dụng làm thuốc.

- Có phải loại phân mà Mạn nhi đã sử dụng?

- Chỉ là một chút trò chơi trẻ con thôi mà. Ngạo Thiên nghiêm nghị nói:

- Dùng độc ám toán người là không quang minh.

- Còn phải xem đối phương là loại người nào đã. Nếu chúng cùng hung cực ác, ma đầu bá đạo thì dùng thủ đoạn cũng không sao. Tiểu Mạn quả nhiên là có lý lẽ không thể cãi lại được. Nàng chợt hỏi:
- Đại ca thấy lạc viên của muội thể nào?
- Giống như đào viên hạ giới. Nàng len lén đưa mắt nhìn chàng:
- Sau này bất cứ lúc nào, đại ca cũng có thể đến đây. Nàng nói rồi, bước nhanh có vẻ thẹn thùng. Đây là lần đầu tiên nàng có thái độ đầy nữ tính như thế. Nàng đứng trong tòa thủy đình chờ Ngạo Thiên, chàng bước đến bên nàng, chợt trút tiếng thở dài:
- Mạn nhi! Ngu huynh phải lên đường rồi.
- Đại ca vừa bình phục đã muốn đi ngay sao?
- Ngu huynh còn nhiều việc phải làm.
- Tiểu Mạn muốn đi theo đại ca.
- Tiểu muội có biết ngu huynh bốn phía đều là kẻ thù, mỗi bước đi là một bước nguy hiểm không?
- Đã thế, tiểu muội càng phải đi với đại ca.
- Mạn nhi không sợ sao?
- Tiểu muội đã nói trên đời này ngoài ông nội ra muội chẳng sợ ai cả. Hay. . Đại ca sợ muội làm vướng tay chân? Ngạo Thiên không nói mà đưa mắt nhìn nàng, quả nhiên ở Tiểu Mạn có khí chất của một nữ lưu hào kiệt, nàng không cao cường, bá đạo như Linh Lăng, nhưng lại tiềm ẩn một sự cứng rắn sắt đá không gì lay chuyển được. Có một điều Ngạo Thiên không thể nói ra, đó là chàng bắt đầu cảm thấy những ngày ở bên Chu Tiểu Mạn là những ngày tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời chàng.

30. Giảo Nghiệm Giai Tế

Hai người dừng ngựa trước một tửu điểm cất tạm bợ bên đường, định bụng cho ngựa uống nước, nhân tiện ăn chút gì lót dạ rồi lên đường. Tên tiểu nhị từ trong tắt tả chạy ra, vừa lau tay vào chiếc khăn đầy dầu mỡ vừa toét miệng cười:

- Xin mời nhị vị khách quan vào quán, tửu điểm có rượu nếp rất ngon. Hắn chừng bốn mươi tuổi, thân hình lực lưỡng như võ sĩ. Tiểu Mạn đưa dây cương cho hắn rồi nói:
- Người hãy cho tuần mã của ta uống nước.
- Tiểu nhân xin làm ngay. Hai người đi vào quán, Ngạo Thiên ân cần hỏi:
- Mạn nhi có mệt không?
- Đại ca tưởng tiểu muội là tiểu thư khuê các hay sao? Cho đại ca hay, tiểu muội từng theo ông nội đi khắp đại giang nam bắc đấy.
- Ngu huynh đã biết Mạn nhi giỏi rồi. Nàng lườm chàng thật sắc:
- Không ngờ đại ca cũng biết nói lấy lòng người ta. Một tên tiểu nhị chạy tới lăng xăng lau bàn ghế, miệng hỏi:
- Nhị vị khách quan dùng gì xin cứ nói ạ.
- Có rượu thịt gì ngon mang cả lên đây. Câu nói của Tiểu Mạn bất giác làm Ngạo Thiên nhớ đến Xú Hòa Thượng, lão cũng có cách gọi thức ăn hào sảng như thế. Chàng còn đang suy nghĩ miên man thì bỗng Tiểu Mạn ghé tai chàng thì thầm:
- Đại ca có nhận ra điều gì lạ không? Ngạo Thiên ngơ ngác:

- Huynh có thấy gì đâu.
- Suyt! Huynh nói nhỏ một chút. Rồi nàng tiếp:
- Ổ chồn rừng rú này mà mở quán chẳng phải lạ lắm sao? Còn nữa, hai tên này trông khả nghi lắm. Lúc này, muội nhìn thấy bàn tay u nần của tên chủ quán, đích thị là hắn có tập qua võ công. Bọn chúng bộ pháp vững vàng, đi đứng nhanh nhẹn chứng tỏ võ nghệ không phải bình thường.
- Mạn nhi không nói thì ngu huynh không để ý.
- Để xem chúng có giở trò gì không. Chốc lát sau, rượu thịt đã được dọn ra, mùi thức ăn xào nấu thơm lừng làm Ngạo Thiên cảm thấy đói bụng. Tên chủ quán mỉm cười mời mọc:
- Xin mời nhị vị dùng thử, rượu của tiểu nhân là ngon hạng nhất đấy. Ngạo Thiên nghe hắn quảng cáo quá liền cầm chung rót rượu. Giữa lúc chàng định uống thử thì bỗng Tiểu Mạn chặn tay chàng lại:
- Đại ca khoan đã! Rồi nàng cười nhạt nhìn tên chủ quán:
- Người nói rượu của người là ngon nhất, đâu, người thử uống cho ta xem.
- Dạ. . . Dạ. . . Tiểu nhân đâu dám thế. Ngạo Thiên đoán biết trong rượu tất có quái sự, liền lạnh lùng nói:
- Đã bảo người uống thì cứ uống, nhiều lời làm gì.
- Nhị vị sợ trong rượu có độc chăng? Tiểu Mạn bỗng bật cười khanh khách:
- Bà cô của người có loại độc gì mà không biết. Người còn định múa rìu qua mắt thợ sao?
- Đã thế thì lão gia cũng không ngại nói cho người biết hôm nay là ngày tận số của các người rồi. Dứt lời, hắn quay vào trong gọi to:
- Các huynh đệ đâu! Lập tức bóng người xông ra, bọn chúng có bốn tên tướng mạo, tuổi tác xấp xỉ nhau. Cùng với tên chủ quán lúc này đã lăm lăm trên tay thanh cương đao sáng loáng thì chúng có tất cả năm tên. Một đứa quát lên:
- Tiểu tử lưng gù! Bọn ta chờ người ở đây lâu lắm rồi. Ngạo Thiên nhìn chúng ngờ ngợ một chút, bỗng chàng kêu lên:
- Hóa ra các người là Thất Sát huynh đệ.
- Thất Sát huynh đệ đã bị hủy hoại trong tay người và tên hòa thượng chó chết rồi. Ngày nay, bọn ta là Ngũ Kiếm Kỳ môn môn hạ Ngũ Sát huynh đệ.
- Các người đã đầu thân ma đạo?
- Cái gì là ma đạo? Để bọn ta bắt người về nộp cho thiếu môn chủ lĩnh thưởng. Ngạo Thiên bưng bưng nổi giận, vừa định phát tác thì đã thấy Tiểu Mạn thông thả đứng lên, rồi nàng nở một nụ cười như hoa. Nàng nhẹ nhàng nói:
- Cho là Thất Sát hay Ngũ Sát cũng là một lũ đáng chết. Trước mặt bà cô mà các người còn dám giở trò phục độc thì quả là xui xẻo cho các người. Lời vừa dứt cánh tay nàng khê vung lên, từ trong tay áo bay ra một đám bột trắng có mùi hăng hắc, chính là thứ bột này đã dùng lần trước để giải vây cho Ngạo Thiên. Bọn Ngũ Sát năm tên mặt mày biến sắc thối lui liên tiếp nhưng đã muộn, bọn chúng vừa hít phải vừa bị bột phấn bám vào cơ thể. Một tên trong bọn chúng hãi hùng kêu lên:
- Giải Tán công? Tiểu Mạn thích chí cười vang:
- Ha. . . Ha. . . Kể ra người cũng có một chút kiến thức đấy. Một tên gào lên:
- Tiện tỳ! Người là ai mà có Giải Tán công?
- Người cũng không xứng hỏi. Chỉ cần biết sau ba canh giờ mà không được uống thuốc giải của bà cô ta thì các người công lực sẽ bị phát tán, lập tức trở thành phế nhân.
- Người. . .

- Người. . .
- Không tin, các người cứ thử vận công xem huyết Khí Hải có phải là nóng như lửa không. Bọn chúng răm rắp làm theo, nhìn thái độ của chúng cũng biết lời Tiểu Mạn nói là đúng sự thật. Tên chủ quán có lẽ cũng là tên đầu đảng gằm lên:
- Bây giờ không bắt ả giao giải được còn chờ đến bao giờ. Năm thanh cương đao trong tay chúng đồng loạt nhoáng lên. Ngạo Thiên này giờ âm thầm vận công chờ giờ phút này, chàng vừa định tung một chưởng thì bỗng tất cả bọn chúng cùng buông rơi vũ khí, ôm bụng nhăn nhó ra vẻ đau đớn lắm. Tiểu Mạn xoa tay ra chiều thích thú:
- Chà. . . Chà. . . Các người hung hăng quá. Bây giờ đau đớn lắm phải không? Có phải toàn thân kinh mạch như có hàng vạn mũi kim châm, đau thừa sống thiếu chết. Bà cô nói có đúng không nào? Thủ đoạn của Chu Tiểu Mạn quả là cao thâm khôn lường. Ngạo Thiên vừa nể lại vừa sợ nằng. Có ai ngờ, một cô gái mười mấy tuổi như nàng lại có kiến thức giang hồ tinh tế, mà thủ pháp dùng độc không chế đối phương cũng cực kỳ xảo diệu dường ấy! Bọn Ngũ Sát huynh đệ hung hăng tàn ác là thế mà bây giờ nhũn ra như con chi chi. Tiểu Mạn nhìn Ngạo Thiên tươi cười nói:
- Giờ muội giao chúng cho huynh tùy nghi phát lạc. Ngạo Thiên quắc mắt nhìn tên đầu sỏ:
- Các người đã gia nhập Ngũ Kiếm Kỳ môn? Hắn cũng trợn mắt nhìn Ngạo Thiên không thềm trả lời. Thấy thế, Tiểu Mạn cười nhạt:
- Người hoặc ngoan ngoãn trả lời cho đại ca ta biết, hoặc là ta lại cho người ném thêm một thứ kịch độc nữa, nó có tên là Cửu Trùng Huyết. Loại động vật này một khi đã xâm nhập vào cơ thể thì lập tức chui vào tận xương tủy hút máu, ăn tủy, sinh sôi nảy nở con đàn cháu đống. Chỉ trong ba ngày bọn Cửu Trùng sẽ xông lên não nhà người chén một bữa đại tiệc gồm toàn tủy não béo ngậy. Mấy lời diễn tả của Tiểu Mạn làm cho Ngạo Thiên nghe thấy cũng phải rùng mình ớn lạnh xương sống. Dĩ nhiên là tên chủ quán giả danh sợ chết khiếp. Hắn ngoan ngoãn nói:
- Bọn ta được đích thân thiếu môn chủ thu nạp.
- Công Tôn Thiếu Dương hiện giờ ở đâu?
- Thiếu môn chủ hành tung vô định, bọn ta làm sao biết được. Ngạo Thiên lại hỏi tiếp:
- Sắp tới, Ngũ Kiếm Kỳ môn có kế hoạch gì không?
- Mười ngày nữa là võ lâm đại hội ở Ngọc Giác đài, thiệp mời đã được phát đi.
- Trong đại hội, bọn chúng có âm mưu gì không?
- Đại hội hiệu triệu võ lâm quy thuận bốn môn chống lại tà giáo, ngoài ra không còn mục đích gì khác. Bọn chúng thân phận thấp bé nên chắc cũng không biết gì nhiều hơn. Nghĩ thế, Ngạo Thiên nói:
- Nếu từ nay các người bằng lòng quy ản giang hồ, từ bỏ việc ác thì ta tha cho mạng sống. Tiểu Mạn vội can:
- Đại ca, bọn chúng nổi tiếng cùng hung cực ác, tha cho chúng là di họa võ lâm đấy. Tên chủ quán giả dạng nghe thế liền sệt sệt nói:
- Chúng tôi xin thề từ nay thoái ản không xuất hiện trên giang hồ, quyết không làm điều ác nữa. Xin đại hiệp mở lòng dung thứ. Ngạo Thiên nghĩ đến cảnh Thất Sát huynh đệ chết hai còn năm nên không nỡ tận diệt. Chàng nhìn Tiểu Mạn nói:
- Bọn chúng đã có lời thề, Mạn nhi nể mặt ngu huynh tha cho chúng nhé.
- Đại ca đã nói thề thì tiểu muội đành chiều đại ca vậy. Nhưng theo muội, ngữ này chẳng bao giờ biết hồi tâm là gì. Vừa nói, nàng vừa miễn cưỡng ném ra năm viên thuốc giải màu hồng:
- Uống rồi cút đi cho xa, chớ để ta gặp lại các người. Bọn chúng năm tên vợ vội mớ thuốc uống vào rồi đồng mất. Tiểu Mạn thở phào khoan khoái nói:

- Chúng đi rồi muội nghe nhẹ cả người. Thôi, chúng ta ăn đi nào. Rượu thịt ngon thế này không nên bỏ phí. Ngạo Thiên ngơ ngác nhìn chàng:
- Chẳng phải vừa rồi muội nói trong này có độc sao?
- Đại ca yên tâm, đã qua tay tiểu muội thì độc cũng biết thành lành. Nói xong, nàng cầm đĩa gấp ngay một miếng thịt bỏ vào miệng. Đến nước này thì Ngạo Thiên không thể không thán phục nàng:
- Mạn nhi làm cho huynh phục sát đất rồi. Sao trước đây muội không gỡ thủ đoạn này mà lấy linh mã?
- Chẳng phải muội đã nói dùng thủ đoạn cũng tùy người đó sao? Ngạo Thiên không nói thêm nữa, trong lòng vừa phục lại vừa thương. Chu Tiểu Mạn có cái khí chất cho dù nam nhi cũng không theo kịp. Ngày hôm sau, hai người đến Tây quận. Chu Tiểu Mạn thả lỏng dây cương nói:
- Nếu đại ca quyết chí tham dự đại hội vô lâm, từ đây đến Ngọc Giác đài cũng không xa lắm. Vả chăng, ngựa của chúng ta đều là thần mã nên không lo tới muộn. Vậy sao hai ta không thông thả thưởng ngoạn phong cảnh một chuyến. Ngạo Thiên chiều ý nàng:
- Nếu Mạn nhi muốn như thế thì sau khi đi thăm Lục gia, huynh sẽ đưa muội lên đỉnh Tiêu Dao ngoạn cảnh (Tiêu Dao Bích động là phong cảnh hữu tình bậc nhất miền Bắc).
- Lục gia ư?
- Huynh nghe nói ở Tây quận, Lục gia là đệ nhất sơn trang. Lục trang chủ hào hiệp trọng nghĩa, huynh muốn đến bái kiến người một chuyến. Tiểu Mạn nhìn chàng một lúc rồi nói:
- Trong mấy ngày qua, muội nhận thấy đại ca hào khí ngất trời, dường như muốn đứng lên thay trời hành đạo. Đại ca có biết hiện nay bạch đạo ví như ngọn đèn trước gió, lay lắt không biết sẽ tắt lúc nào không?
- Ngu huynh biết!
- Chung quy, đại ca muốn gì?
- Hành hiệp trọng nghĩa.
- Tiểu muội muốn biết thân thế của đại ca. Ngạo Thiên im lặng một lúc rồi hỏi lại:
- Sao mãi đến bây giờ muội mới hỏi huynh câu ấy?
- Tiểu muội xưa nay kết bạn không xem thân thế mà chỉ xét nhân phẩm. Nhưng nay, đại ca làm cho tiểu muội vừa phục vừa sợ. Đại ca dường như vượt ra ngoài khí chất phàm phu khiến cho muội không thể không quan tâm được. Ngạo Thiên xúc động thốt ra lời chân thật:
- Ngu huynh vô cùng may mắn được quen biết với hiền muội. Muội mới chính là chân nhân bất lộ tướng. Tiểu Mạn bật cười khúc khích, miệng nói một câu khách sáo nhưng trong lòng thì thích thú vô cùng. Nữ nhân, cho dù là thái hoàng thái hậu mà được khen thì cũng thích chí, nói gì là Tiểu Mạn. Hai người vừa đi vừa hỏi thăm đường đến Lục gia trang. Đó là một tòa trang viện nguy nga, rộng lớn không biết nhường nào mà nói. Họ vừa xuống ngựa thì có hai đại hán mặc y phục võ sư đi qua, một trong hai người nói:
- Không biết lão gia gọi chúng ta đến có việc gì. Người kia nói:
- Chắc là về việc vô lâm đại hội. Thoáng chốc, họ đã đi vào trang viện. Ngạo Thiên đứng trước tên gia đình gác cổng vòng tay thi lễ rồi nói:
- Tại hạ là khách phương xa đến xin được diện kiến Lục trang chủ, phiền huynh đài thông báo giúp. Một tên hỏi:
- Chẳng hay công tử và tiểu thư tên họ là gì để tại hạ vào bẩm báo. Hai người nói tên rồi đứng chờ. Chốc lát sau tên gia đình trở ra nói:
- Lão gia hôm nay trong người không được khỏe, phiền nhị vị ngày khác hãy đến.
- Vừa rồi. . . Tiểu Mạn chưa nói hết câu đã bị Ngạo Thiên chặn lại:
- Mạn muội đừng nói nữa! Chúng ta đi thôi. Hai người trở ra lên ngựa, Tiểu Mạn vẫn còn ầm ức:

- Rõ ràng bọn chúng nói láo, sao đại ca không để muội mắng cho chúng một trận. Ngạo Thiên nhớ chuyện bọn khách giang hồ trong tửu quán xa lánh chàng lần trước mà thở dài:

- Ngu huynh nay giống như là dịch bệnh, người ta không muốn dây vào huynh cũng phải thôi. Tiểu Mạn tức khí mắng luôn:

- Đồ thổ đế! Thế mà còn gọi cái gì là Lục gia hành hiệp trọng nghĩa. Muội nói lão là con rùa rúc đầu đây. Ngạo Thiên đang buồn mà nghe mấy lời của Tiểu Mạn cũng phải phì cười. Chàng nói:

- Thôi, chúng ta không vào thành nữa. Hãy lên Tiêu Dao động dạo một chuyến cho biết.

Tiêu Dao Bích động là một tòa thạch động thiên nhiên được hợp thành bởi năm ngọn suối lớn đổ về. Trong động là kỳ quan nhũ đá với muôn vàn hình thù khác nhau. Đồn rằng ai hứng nước từ trong nhũ đá tiết ra uống vào bệnh nhẹ sẽ khỏi, bệnh nặng mười phần thuyền giảm đến tám chín. Bởi vì thế mà nơi đây luôn nhộn nhịp khách thập phương.

Hai người thả ngựa dưới chân núi song hành đi lên những bậc đá lâu ngày dưới gót chân người đã trở thành nhẵn nhụi. Tòa thạch động nằm ở lưng chừng núi, họ vừa định thuê thuyền vào động dạo chơi thì bỗng có một thư sinh ăn mặc nho nhã, tay cầm quạt giấy đến gần lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay công tử có phải là Âu Dương Ngạo Thiên? Trước đó, thư sinh bí mật nhét vào tay Tiểu Mạn một mảnh giấy nhỏ, không quên nháy mắt với nàng một cái. Nàng lén mở tờ giấy ra xem, trong đó chỉ viết vồn vẹn hai chữ “giảo nghiệm”. Ngạo Thiên hơi ngạc nhiên nhưng cũng lễ độ đáp:

- Văn sinh đúng là Âu Dương Ngạo Thiên. Chẳng hay tiên sinh có điều chi chỉ giáo? Người đó nói:

- Lão hủ vâng lệnh chủ nhân mời công tử lên đỉnh núi uống chung trà đàm đạo chuyện thế sự. Ngạo Thiên nghe đến đó thì vô cùng ngạc nhiên:

- Chẳng hay quý chủ nhân là ai mà muốn gặp mặt văn sinh?

- Xin công tử đến đó sẽ biết. Ngạo Thiên suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Thôi được, văn sinh cung kính đi hầu giá. Chàng quay sang Tiểu Mạn:

- Đi thôi Mạn nhi! Người lạ lại nói:

- Chủ nhân lão hủ chỉ có lời mời công tử, xin tiểu thư thứ lỗi. Ngạo Thiên khề chau mày:

- Đã thế thì tại hạ không đi nữa. Không ngờ Tiểu Mạn lại khuyến khích chàng:

- Đại ca cứ đi đi! Mạn nhi ở lại đây chờ đại ca. Thái độ của Tiểu Mạn làm Ngạo Thiên hơi ngạc nhiên. Chàng nghĩ mãi cũng không ra đối phương là ai, hành động thế này với mục đích gì. Chàng nhớ đến di thư của ân sư trong đó lấy hai chữ “cơ duyên” làm trọng. Nghĩ thế, Ngạo Thiên liền chấp nhận:

- Mời tiên sinh đi trước, văn sinh sẽ theo sau. Người đó mỉm cười cất bước đi ngay. Tiểu Mạn bỗng đến trước mặt Ngạo Thiên âu yếm sửa lại cổ áo cho chàng, tỉ mỉ vuốt ve cho nó thẳng thớm. Nàng nói:

- Đại ca cứ yên tâm đi nhé!

- Chuyện này làm cho ngu huynh thắc mắc quá.

- Đại ca đừng lo! Chắc vì người đó mến mộ đại ca nên muốn gặp mặt một lần. Dù sao, trên đời này trừ muội ra vẫn còn có người không sợ vạ lây mà không xa lánh đại ca, đó chẳng phải là chuyện mừng sao. Ngạo Thiên nghe mấy câu đó thì yên tâm, lập tức từ giả Tiểu Mạn đuổi theo gã nho sinh lạ mặt. Càng đi lên cao càng vắng bóng người, gió thổi lồng lộng làm phát phơ vạt áo. Nho sinh lạ mặt bỗng giở khinh công phóng đi như tên bắn. Ngạo Thiên cười khẽ rồi cũng động thân phóng theo, chỉ vài cái nhún mình chàng đã gần bắt kịp hần. Bỗng hần dừng lại, đợi Ngạo Thiên đến gần liền tươi cười nói:

- Mời công tử lên đỉnh núi, chủ nhân chờ người ở đó. Ngạo Thiên chẳng nói chẳng rằng thi triển thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên cất mình bay vọt lên. Từ trên không chàng chào người đáp xuống đỉnh núi nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Thân pháp đó làm cho người ta nhớ đến Bạch Hạc Lão Nhân trên đỉnh Tuyết Sơn. Đó là một lão nhân râu tóc bạc phơ, mặc bộ quần áo nho nhã, đầu chít khăn chữ ngũ. Lão ngồi trên một phiến

đá, trước mặt bày sẵn một bàn cờ, kế bên là mâm rượu với vài món nhắm giản dị. Lão nhìn thấy Ngạo Thiên nhưng vẫn ngồi chứ không đứng lên. Lão buột miệng khen:

- Thân pháp tuyệt diệu! Ngạo Thiên thấy thái độ trịch thượng của lão thì trong lòng hơi bất mãn. Chàng thờ ơ hỏi:

- Tiền bối cho vãn bối tới đây có gì chỉ giáo? Lão bỗng trợn mắt nhìn chàng, luồng nhãn quang chứa ngời một nguồn nội lực hùng hậu. Lão trách:

- Người còn trẻ tuổi sao gặp bậc trưởng thượng mà nói năng chẳng khiêm cung chút nào thế? Ngạo Thiên thẳng thừng đáp lại:

- Năm xưa, Hán Cao Tổ vì ngồi trên ghế cao tiếp khách mà Hàn Tín lạnh lùng suýt bỏ đi. Vãn bối tuy chỉ là kẻ hủ lậu không thể sánh với bậc tiền nhân, nhưng dù sao cũng là khách, tiền bối lạnh lùng như thế, vãn bối sao có thể khiêm cung? Lão nghe mấy lời đó thì vui vẻ đứng lên:

- Được. . . Được! Đã thế, lão phu xin mời công tử an tọa. Lão chỉ phiến đá còn lại về phía đối diện ở bàn cờ. Ngạo Thiên không ngồi mà vòng tay hỏi:

- Vãn bối xin được thỉnh giáo cao danh?

- Lão họ Ngộ. Thấy lão không muốn nói, Ngạo Thiên cũng chẳng hỏi gì thêm nữa. Lão họ Ngộ đột ngột đề nghị:

- Người đồng ý đánh với lão phu một ván cờ chứ? Hôm nay, khung cảnh này làm cho Ngạo Thiên không khỏi nhớ đến đại sư huynh Bạch Bình. Trong lòng u hoài tưởng niệm khiến chàng bỗng nổi hứng:

- Vãn bối sẵn lòng bồi tiếp tiền bối. Hai người lập tức triển khai một ván cờ. So với ván cờ trên đỉnh Tuyết Sơn ngày nào cũng có phần quyết liệt không kém. Hồi còn ở Tuyết Sơn hầu như ngày nào huynh đệ chàng cũng đánh với nhau ít nhất là ba ván. Ban đầu, tất nhiên Ngạo Thiên không đánh lại Bạch Bình, nhưng càng về sau chàng càng tiến bộ. Cuối cùng, Bạch Bình phải chịu dưới chàng một mã. Lúc mới khai cuộc, lão họ Ngộ còn rót rượu mời chàng, lão khề khà nhâm nhi. Nhưng đến chung cuộc thì trán lão vã mồ hôi, mặc dù gió trên đỉnh núi rất to. Tất nhiên, lão cũng chẳng còn tâm trí đâu mà uống được. Vì còn có Tiểu Mạn đi theo nên Ngạo Thiên chẳng muốn dây dưa, chàng nhanh chóng hạ sát thủ, chẳng cho đối phương có cơ hội đi vào cờ tàn hồng thủ hòa. Không ngờ lão họ Ngộ bại trận chóng vánh mà lại thích chí reo to:

- Cao minh, quả thật cao minh! Ngạo Thiên không đông dài nữa mà đi luôn vào vấn đề:

- Tiền bối gọi vãn bối đến chắc chẳng phải vì mỗi chuyện đánh cờ?

- Đúng. . . Đúng thế!

- Xin tiền bối cứ nói. Lão nhìn thẳng vào chàng bằng ánh mắt tựa điện quang, nhưng Ngạo Thiên chẳng hề nao núng mà ung dung nhìn trái lại. Thái độ của chàng có phần ngông cuồng, nhưng không ngờ như thế lại hợp ý lão già họ Ngộ. Lão đột ngột lên tiếng nói:

- Lão phu nghe nói hiện nay người một mình đối nghịch với Thuận Thiên giáo lẫn Ngũ Kiếm Kỳ môn, có đúng như thế không?

- Vãn bối quả có làm vậy?

- Vì mục đích gì?

- Vãn bối không có mục đích, chỉ là không nhắm mắt làm ngơ để cho ma đạo hoành hành.

- Hồ đồ! Người làm thế chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, rước họa vào thân đó sao? Ngạo Thiên bị mắng không tức, nhưng tức vì lập trường của lão. Chàng đứng lên nói:

- Việc làm của vãn bối thiết nghĩ chẳng liên quan gì đến tiền bối. Nếu không còn chuyện gì quan trọng, vãn bối xin cáo từ đây.

- Người gượng đã! Lão phu còn có chuyện hỏi người.

- Tiền bối xin hỏi nhanh cho!

- Có phải người sở hữu ba trong năm môn tuyệt học của Trí Nguyên đại sư? Ngày nay lai lịch của chàng không thể giấu giếm được nữa nên Ngạo Thiên đáp luôn:
- Đúng là văn bối có học được chút ít võ công của tiền nhân.
- Tiếp theo người sẽ làm gì? Ngạo Thiên khẳng khái đáp:
- Văn bối tiếp tục trừ ma vệ đạo. Lão già im lặng một lúc rồi bỗng bất ngờ xua tay:
- Thôi, người đi được rồi! Ngạo Thiên bị quấy nhiễu cả buổi trời chỉ có một ván cờ và mấy câu hỏi linh tinh khiến chàng vừa bực vừa buồn cười cho thái độ kỳ quặc của đối phương. Chàng ngán ngẩm vãi lã một cái rồi mất hút. Quả nhiên, Tiểu Mạn vẫn còn chờ chàng ở Tiêu Dao động. Thấy chàng, nàng vội chạy tới rồi rít hỏi:
- Thế nào đại ca, người đó nói gì với đại ca?
- Chả nói gì cả, chỉ đánh một ván cờ, nói dăm câu rồi chia tay. Tiểu Mạn chỉ cười chứ không bình luận gì. Nàng nắm tay Ngạo Thiên kéo đi:
- Thôi, chúng ta vào động thưởng ngoạn, kéo trễ mất. Đó là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau, nhưng dường như cả hai đều không để ý đến chuyện ấy. Họ không biết rằng giữa họ đã có một mối thâm tình đến độ không còn khoảng cách nào ngăn trở họ nữa. Đêm đó, hai người xuống chân núi, đốt một đồng lửa định bụng ngủ qua đêm. Trong tiếng lửa reo tít tách, Tiểu Mạn bỗng đề cập đến một vấn đề tế nhị của Ngạo Thiên:
- Đại ca còn nhớ nợ muội một lời hứa không?
- Ngu huynh không nhớ, Mạn nhi nhắc huynh đi.
- Đại ca hứa sẽ kể cho Mạn nhi nghe về chuyện của người có liên quan đến chiếc vòng lục lạc. Ngạo Thiên im lặng một lúc rồi nói:
- Huynh hứa với muội sau kỳ võ lâm đại hội này mà huynh vẫn còn sống thì chừng đó sẽ kể cho muội nghe tất cả chuyện có liên quan đến cuộc đời của huynh.
- Đại ca nhất định phải đi dự đại hội võ lâm sao?
- Kỳ đại hội này liên quan tới sự an nguy của toàn thể võ lâm đồng đạo, huynh có cảm giác sẽ xảy ra nhiều chuyện kinh thiên động địa, nên dù thế nào huynh cũng phải đi một chuyến. Tiểu Mạn cầm một que củi nghịch lửa làm cho những bông lửa bắn lên như pháo hoa. Nàng có vẻ ngần ngại:
- Đại ca! Nếu. . . Bây giờ có một người nào đó tha thiết yêu đại ca, người ta yêu cầu đại ca rời bỏ giang hồ, cùng xây dựng cuộc sống bình yên, đại ca có bằng lòng không? Ngạo Thiên nhìn gương mặt ứng hồng của nàng qua ánh lửa, ánh mắt triu mến của chàng như muốn nói lên rằng chàng rất hiểu lòng nàng. Rồi chàng thông thả nói:
- Người đó chắc cũng không muốn nhìn thấy Ngạo Thiên là kẻ tham sống sợ chết, làm con rùa rúc đầu, có đúng thế không Mạn nhi?
- Sao đại ca lại hỏi tiểu muội? Mạn nhi có phải người đó đâu. Nàng vừa dứt lời, bỗng Ngạo Thiên nghe có tiếng động lạ. Chàng hừ nhạt trong cổ:
- Người nào đến sao không lộ diện? Trong bóng đêm kẻ lạ nhẹ bước ra, hắt từ đầu tới cuối rất một màu đen tuyền, kẻ cả chiếc khăn che mặt cũng màu đen. Hắn cất giọng khàn khàn khó nghe:
- Các người tình tứ quá nhỉ! Vừa nhìn thấy nhân vật đó, Tiểu Mạn vụt đứng lên, mặt mày thất sắc:
- Người. . . Sao người tìm được đến đây? Kẻ đó bật lên một tràng cười dài:
- Ha. . . Ha. . . Cho dù người có độn thổ hay thăng thiên, bản nhân cũng tìm ra. Tiểu Mạn tay chân run lấy bầy, dường như gặp phải đại sát tinh. Từ khi biết nàng, Ngạo Thiên chưa thấy nàng sợ hãi như thế bao giờ. Chàng bước qua đồng lửa, bất giác kéo nàng vào lòng vỗ về:
- Mạn nhi đừng sợ, đã có đại ca đây rồi. Tiểu Mạn ngược mắt nhìn Ngạo Thiên, run rẩy nói:

- Đại ca ơi! Hắn là kẻ thù của muội.

- Huynh biết rồi! Cho dù hắn là ai, huynh cũng bảo đảm an toàn cho muội.

- Không đâu, hắn vô cùng lợi hại. Đại ca đi đi, đừng vì muội mà mang họa sát thân. Ngạo Thiên vụt nghiêm sắc mặt:

- Muội cho ngu huynh là người tham sống sợ chết sao?

- Mạn nhi chỉ không muốn liên lụy đến đại ca.

- Có câu nói đó của muội đại ca dù chết cũng vui lòng. Nhưng đại ca không tin hắn có thể giết được đại ca. Tên áo đen bịt mặt nghe thấy thế liền cười nhạt:

- Người quá ngông cuồng rồi đó. Ngạo Thiên cũng cười khẩy một tiếng:

- Ta khuyên người tốt nhất hãy rút khỏi đây đi.

- Người thật muốn chết vì con nhãi điều ngoa này sao? Ngạo Thiên gầm lên:

- Người cầm miệng đi!

- Được lắm! Đã thế ta cho người toại nguyện. Vừa dứt lời, hắn vung cánh tay, lập tức từ trong tay áo hắn bay ra một đám khói màu vàng. Ngạo Thiên ngửi thấy mùi lạ thất thanh kêu lên:

- Có độc! Chàng vừa dứt tiếng thì thân hình mềm nhũn ra, tứ chi bải hoải, đôi mắt dờ ra rồi lập tức bất tỉnh nhân sự. Ngạo Thiên không biết mình nằm đó bao lâu, chừng tỉnh lại thì thấy tuần mã đứng bên cạnh cọ mõm vào má chàng, phì phì hơi thở nóng hổi. Chàng vùng dậy hốt hải, vừa gọi vừa tìm nhưng tuyệt nhiên không hề thấy bóng Tiểu Mạn. Chợt chàng phát hiện trên ngực áo mình ai đó ghim một mảnh giấy, trong giấy viết:

‘Nếu người muốn cứu con nhãi họ Chu thì đi theo địa đồ này. Hẹn ba ngày sau gặp lại.’ Kèm theo bức họa đồ chỉ tiết nơi chàng phải đến. Ngạo Thiên vừa giận vừa sợ, giận vì người đó ra tay bắt Tiểu Mạn ngay trước mặt chàng, sợ là sợ cho an nguy của Tiểu Mạn và cũng sợ cho cái thủ đoạn cao cường của đối phương.

Chàng vận công kiểm tra kinh mạch thấy vẫn bình thường thì yên tâm suy tính. Từ đây đến nơi ghi trong họa đồ, với tốc độ của linh mã chỉ mất độ khoảng một ngày đường. Nhưng đối phương đã hẹn ba ngày sau, vậy thì chàng còn dư thời gian hai ngày. Sau ba ngày, nếu cứu được Tiểu Mạn, chàng vẫn còn đủ thời gian quay lại dự đại hội vô lâm. Nhưng nếu chàng không cứu được nàng thì sao? Giờ đây, Ngạo Thiên đã biết đối phương rất cao tay. Không phải ngẫu nhiên mà một cô gái ngang tàng kiêu ngạo như Tiểu Mạn lại tỏ vẻ sợ hãi hắn như thế.

Chuyến này đi là dẫn thân vào hang ổ của kẻ địch, thật lòng chàng chẳng có một phần trăm cơ hội đắc thủ nào. Nhưng với bản chất của Ngạo Thiên, cho dù người đó không phải là Chu Tiểu Mạn, chàng cũng không bỏ mặc. Huống chi, trong những ngày vừa qua giữa họ đã phát sinh một tình cảm sâu đậm mà cho tới tận bây giờ, khi Tiểu Mạn lâm nguy, Ngạo Thiên mới ý thức được hết mối tình ấy. Chàng lo lắng cho nàng còn hơn cho chính bản thân mình. Chàng âm thầm tự nói với lòng mình:

- Mạn nhi yên tâm! Đại ca nhất định sẽ tới cứu muội.

31. Bày Binh Bố Trận

Trong đại sảnh, Thuận Thiên giáo chủ ngồi trên ghế cao, hai thị nữ đứng hầu phía sau. Bà ta vẫn dùng khăn che mặt, chỉ để lộ hai con mắt sáng quắc. Ngồi phía dưới là hai lão già ốm tong ốm teo, thân hình giống bộ xương khô, nước da đen nhem tựa cột nhà cháy. Bốn con mắt sâu hoắm như hốc mắt người chết lâu ngày. Tuy nhiên, thần quang thì sáng rực như sao. Có cảm giác như chỉ cần hai lão nhìn vào ai, người đó tất sẽ ngã lả ra vì chết khiếp. Tiếp theo là Tứ Đại Hộ Pháp, Tứ Đại Linh Vương. Lục Linh Lăng ngồi

chéch bên tả, có Hương Đào, Hương Cúc đứng hầu. Hôm nay Thuận Thiên giáo tập trung toàn bộ, chỉ còn thiếu có vị trí phó giáo chủ. Người đàn bà che mặt nhìn quanh khắp lượt rồi nói:

- Hôm nay bốn giáo chủ gọi các người tới đây có hai việc. Thứ nhất, ta trình trọng tuyên bố một lần nữa về sự nghiệp bá chủ Trung Nguyên, bốn giáo đã đi gần đến đích rồi. Bà ta vừa dứt lời, bọn thuộc hạ đồng loạt hô vang như sấm động:

- Giáo chủ vạn tuế! Thuận Thiên giáo vạn tuế! Đợi cho tiếng người lắng xuống, bà ta nói tiếp:

- Việc thứ hai, trong kỳ đại hội võ lâm này, bốn giáo nhất định phải phô trương thanh thế, phá hoại cho bằng được mưu đồ tạo lập vây cánh của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Ta nhắc lại, Ngũ Kiếm Kỳ môn là kẻ thù số một của bốn giáo! Trong đại sảnh lại đồng loạt vang lên tiếng hô to:

- Ngũ Kiếm Kỳ môn là kẻ thù số một! Thề tiêu diệt kẻ thù!

- Tốt lắm! Kỳ đại hội võ lâm này, bốn giáo chủ sẽ đích thân xuất hiện. Vì thế các người phải có nhiệm vụ trà trộn vào hàng ngũ kẻ thù, hỗ trợ cho bốn tọa. Mã Siêu nghe lệnh! Mã Siêu lập tức bước ra:

- Thuộc hạ có mặt.

- Người dẫn toàn bộ thuộc hạ Ngoại Biên đường thiết lập vòng vây bên ngoài Ngọc Giác đài.

- Thuộc hạ nhận lệnh!

- Tứ Đại Linh Vương nghe lệnh.

- Chúng thuộc hạ có mặt.

- Các người trà trộn vào Ngọc Giác đài âm thầm phát lệnh kỳ, hạn cho nhân sĩ võ lâm toàn bộ treo cờ Thuận Thiên, quy hàng bốn giáo. Thuận thì sống, nghịch thì chết!

- Chúng thuộc hạ tuân lệnh.

- Tứ Đại Hộ Pháp đi theo hầu giá cho bốn tọa. Bốn tên hộ pháp đồng thanh hô tuân lệnh. Giáo chủ Thuận Thiên giáo đưa mắt nhìn hai bộ xương khô, giọng bà ta trầm xuống, chứng tỏ bà ta cũng vị nể hai lão đối phần:

- Bốn giáo chủ nhờ hai vị Thượng Khanh trở thần oai lập uy cho bốn giáo. Một trong hai lão cất giọng rền rền như tiếng quỷ khóc:

- Xin giáo chủ cứ yên tâm! Bà ta nói tiếp:

- Lục Linh Lăng nghe lệnh! Linh Lăng vẫn ngồi im bất động. Nàng thần sắc nhợt nhạt, da mặt xanh xao tiêu tụy, dường như không còn sinh khí nữa. Có một tiếng nạt lớn vang lên:

- Người có nghe bốn giáo chủ nói gì không?

- Hai nhi nghe đây.

- Người thống lĩnh môn hạ đến trước bốn giáo chủ một bước.

- Hai nhi tuân lệnh! Cất đặt xong xuôi, bà ta phất cánh tay:

- Cho các người lui, riêng Lăng nhi ở lại. Thoáng chốc, tòa đại sảnh chỉ còn hai mẹ con và bốn thị nữ. Giáo chủ phu nhân chiếu tia mắt điện quan sát con gái một lúc chợt bà ta gọi:

- Người đến đây! Linh Lăng đứng lên từ từ đến trước mặt mẹ.

- Đưa tay của người ra đây. Một cánh tay Linh Lăng chìa ra, nàng giống như một cái máy, như một người mất cả phần hồn. Bà ta chụp lấy tay con gái thăm dò kinh mạch, rồi bà ta nhếch mép cười gằn:

- Người đã có thai?

- Hai nhi vừa định nói với mẫu thân.

- Người nói láo!

- Mẫu thân không tin hài nhi ư?
 - Phá bỏ nó cho ta! Thân hình Linh Lăng run lên. Nàng vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng, nước mắt ứa ra:
 - Mẫu thân thà giết quách hài nhi đi.
 - Ta nói rồi, ngươi không thể chết. Ngày nào tiểu tử lưng gù chưa đầu thân Thuận Thiên giáo thì ngươi nhất định phải sống. Bà ta dừng lại suy nghĩ một lúc rồi đổi ý:
 - Thôi được, ngươi có thể sinh đứa bé này. Nhưng Linh Lăng không lấy thể làm vui:
 - Phải chăng mẫu thân muốn dùng tiểu nhi uy hiếp Ngạo Thiên?
 - Ngươi thông minh quá rồi đấy.
 - Còn ai hiểu mẫu thân hơn Lăng nhi nữa chứ. Dứt lời, nàng quay lưng bước đi. Nàng như người mất hồn, phiêu phiêu bồng bồng, nước mắt tuôn đầm đìa trên má. Người đàn bà có lòng dạ sắt đá nhìn theo một lúc rồi ra lệnh cho đám thị nữ:
 - Các ngươi canh giữ thiếu chủ nhân cho cẩn thận, không có lệnh ta không được rời trang viện nửa bước. Rõ chưa?
- Bọn thị nữ hô vang nhận lệnh rồi tức tốc đi thi hành. Âu Dương Ngạo Thiên cho dù có nằm mơ cũng không ngờ Linh Lăng rơi vào hoàn cảnh sống dở chết dở này. Chàng vẫn một lòng oán hận nàng.

32. Ép Dầu Ép Mỡ, Ai Nỡ Ép Duyên

Ngạo Thiên nhìn thấy dòng chữ bá đạo thì trong lòng không khỏi ớn lạnh. Giữa lúc chàng còn chưa biết hành sự thế nào thì từ trong rừng phát ra một giọng nói, đúng là giọng khó nghe của nhân vật bịt mặt hôm nọ:

- Tiểu tử đến đúng hẹn lắm! Ngạo Thiên vẫn ngồi yên trên lưng ngựa nói:
- Ngươi đã dẫn dụ ta tới đây sao không lộ mặt đi?
- Mặt của lão phu trước sau gì ngươi cũng thấy, đừng vội. Thật ra, Ngạo Thiên đoán hoài cũng không biết ý đồ của đối phương. Hôm ở bìa rừng Tây quận, hắn hoàn toàn có thể hạ sát chàng, nếu hắn muốn mạng của chàng. Chàng ngoài cái mạng ra chỉ còn có bí mật Cổ Phù là quý giá, phải chăng đối phương muốn Cổ Phù? Nhưng nếu thế thì tại sao hôm đó hắn không bắt quách chàng đi, còn bày vẽ ra chuyện này làm gì? Suy đi nghĩ lại hoài vẫn không có câu giải thích. Chàng nói lớn vào rừng:
- Chung quy ngươi muốn gì ở ta?
- Chẳng phải ngươi tới đây để giải cứu Tiểu Mạn đó sao?
- Đúng thế!
- Ta chính là muốn cho ngươi cơ hội ấy.
- Ngươi muốn ta phải làm gì? Bên trong vọng ra giọng cười đắc ý rồi người giấu mặt nói luôn:
- Ngươi có nhìn thấy tấm bảng đó không?
- Thấy rồi thì sao?
- Lão phu không ngại cho ngươi biết trong Tùng Lâm Chi Bảo đâu đâu cũng có độc, mỗi đợt cây, ngọn cỏ đều ẩn tàng chất độc đoạt mệnh. Hơn ba mươi năm qua, chưa có nhân vật giang hồ nào đặt chân vào tùng lâm mà toàn mạng trở ra. Ngạo Thiên lạnh lùng hỏi:
- Thế thì sao?

- Người đừng vội, hãy nghe lão phu nói hết! Sau rừng tùng là Tử Lăng Viên. Trong Tử Lăng Viên có một ngàn loài hoa khác nhau, mỗi loài đều có đặc tính riêng, chỉ cần chạm phải hoặc hít nhẹ vào thì lập tức táng mạng, ngoài lão phu không ai cứu được.

- Người nói tiếp đi.

- Vượt qua Tử Lăng Viên sẽ nhìn thấy một tòa tháp bảo, người vào được tháp bảo sẽ cứu được Chu Tiểu Mạn. Thế nào, người có gan bước vào không?

Ngạo Thiên đến đây là không màng đến sự sống chết, nay bị thêm một câu nói khích của đối phương càng khiến chàng muốn nổi điên lên. Phần vì lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Mạn, nên chàng chẳng còn cách lựa chọn nào khác nữa. Chàng gầm lên một tiếng rồi từ lưng ngựa vượt qua suối vọt luôn vào rừng tùng. Trước đó chàng đã nín thở, vận công bế liên toàn bộ các kinh mạch.

Trong rừng, khí lạnh căm căm, sương trắng bốc lên mờ mịt. Quả nhiên không có sự sống của động vật. Ngạo Thiên cố thận trọng không chạm đến cành cây ngọn cỏ nào. Với võ công của chàng bây giờ có thể nín thở được vài khắc mà không có vấn đề gì. Tuy nhiên, Ngạo Thiên bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, thần trí nặng nề. Chàng biết rằng chất độc trong không khí đã theo các lỗ chân lông xâm nhập vào cơ thể. Cuối cùng, chàng cũng ra khỏi rừng tùng. Chợt một giọng cười vang lên bên tai chàng:

- Tiểu tử khá lắm! Trước mặt Ngạo Thiên bây giờ là một vườn hoa vương vức mấy chục trượng bao phủ quanh tòa Tháp Bảo. Những bông hoa sắc sỡ, hình thù quái lạ chẳng mang lại điềm tốt lành gì. Từ khoảng cách này chỉ hai lần nhún mình là Ngạo Thiên có thể vào đến tháp bảo, nhưng hiện tại chàng cảm thấy thân thể nặng nề, tay chân cơ hồ không nhắc lên nổi nữa. Ngạo Thiên biết rằng mình đã sức cùng lực kiệt, trong cơn phần uất, chàng cất tiếng gào to:

- Mạn nhi! Huynh đến với muội đây! Thân hình chàng vừa bốc lên liền rớt xuống như con chim bị trúng tên. Từ trong rừng, một người lao ra cắp lấy xác Ngạo Thiên xệt luôn vào tòa Tháp Bảo. Giọng người đó la lên:

- Tiểu nha đầu! Ra xem nội tổ mang phu quân về cho người đây. Trong bảo tháp, thoáng một bóng người chạy ra, người đó chẳng phải ai khác mà là Chu Tiểu Mạn. Nàng đỡ Ngạo Thiên trên tay ông nội, trách móc:

- Nội tổ bày chi trò này thật nhảm tâm quá. Người đó chính là lão già đã cùng Ngạo Thiên đánh một ván cờ ở Tiêu Dao Bích động, lão là Dược Thánh Chu Bồ Công. Lão vuốt chòm râu mấy cọng, cười khề khà ra chiều khoái trá:

- Ông người không làm như thế thì sao rõ được lòng giai tử. Hắn quả nhiên đã dám vì người mà hy sinh tính mạng.

- Hài nhi không nói chuyện với nội nữa. Nàng nguyền ông nội một cái rồi bồng Ngạo Thiên đi thẳng vào thư phòng. Đặt chàng nằm xuống giường rồi, nàng liền cho chàng uống mấy viên giải độc. Chu Bồ Công cũng theo vào, gương mặt lão đầy vẻ hài lòng:

- Tiểu tử này tuổi trẻ mà võ nghệ cao cường, tính tình cương trực lại ngạo mạn, thật hợp ý lão phu. Không ngờ con tiểu nha đầu nhà người lại tìm được cho ông nội một thằng rể quý thế này.

- Ông nội chỉ nói xàm! Biết người ta có chịu làm rể nội chưa mà đắc ý vội?

- Hắn vì người, đến cái mạng cũng không màng tới thì mười phần đã thương người hết chín rồi còn gì. Tiểu Mạn lắc đầu:

- Ông nội không biết đâu! Ngạo Thiên ca ca tính tình trượng nghĩa, người đến cứu Mạn nhi chưa chắc vì yêu Mạn nhi. Chu Bồ Công xua tay:

- Con ơi. . . Thôi, người ra ngoài đi. Hắn sắp tỉnh rồi, để lão phu nói chuyện với hắn.

- Ông nội định nói gì với người ta?

- Người không cần biết! Cứ yên tâm, lão phu có cách gả chồng cho người là được. Tiểu Mạn ngần ngừ một lát rồi đi ra. Trước khi đi, nàng còn đưa mắt quyến luyến nhìn Ngạo Thiên. Ánh mắt nàng tiềm ẩn đầy

nổi yêu thương đắm đuối. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Ngạo Thiên từ từ tỉnh lại. Chàng nhìn thấy đối phương thì giật mình:

- Hóa ra là tiền bối. Lão già ngồi trên ghế cao đắc ý nói:
- Đúng là lão phu.
- Tiền bối là. . .
- Lão phu là Chu Bồ Công, giang hồ thay cho danh hiệu là Được Thánh. Giữa lúc Ngạo Thiên còn ngỡ ngàng, lão đã nói tiếp:
- Tiểu tử sao không quỳ xuống ra mắt nội tổ phụ đi?
- Hóa ra đây chỉ là màn kịch ư?
- Đúng vậy! Ngạo Thiên trong mấy ngày qua lo lắng cho Tiểu Mạn đến ăn không ngon, ngủ không yên, bây giờ vỡ lẽ mình bị người ta hí lộng thì chàng bưng bưng nổi giận, quát lên:
- Sao lại có trò đùa lố lăng thế này? Chu Bồ Công chưng hửng:
- Tiểu tể! Người dám mắng cả nội tổ phụ của người ư? Ngạo Thiên hầm hầm đi ra cửa. Họ Chu quát ồm tới:
- Tiểu tử, đứng lại đó cho ta! Người định đi đâu?
- Tại hạ không muốn ở lại đây một giờ phút nào nữa.
- Ngông cuồng! Người tưởng có thể ra khỏi chỗ này sao? Ngạo Thiên nhớ lại chất kịch độc trong rừng mà giật mình. Chàng cố nén giận nói:
- Tiền bối, xin để cho vãn bối đi! Vãn bối còn nhiều việc phải làm.
- Không được! Người đi rồi, cháu gái của ta làm sao?
- Vãn bối đến đây là tưởng Tiểu Mạn gặp nguy. Nay biết nàng không có việc gì, vãn bối xin được ra đi.
- Người không đi đâu cả. Lão phu đã chấm người làm giai tể rồi, người ở lại làm rể quý của lão phu thôi. Lão nói ra mấy lời đó vừa thản nhiên vô sỉ, lại vừa ngang tàng bạo ngược hết sức. Tuy nhiên, vì lão là ông nội của Tiểu Mạn nên Ngạo Thiên cũng phải nể lão vài phần. Chàng vòng tay xá lão một cái rồi cố phân trần:
- Tiền bối chắc cũng biết nhân duyên không thể nào khiên cưỡng được. Vãn bối phiêu bạt giang hồ, trách nhiệm nặng nề, không thể nào một sớm một chiều định rõ tương lai được. . . Họ Chu nghe mấy lời đó liền xua tay lia lịa:
- Người nói nhiều, nói nhiều quá! Lão phu chỉ hỏi người một câu, rốt cuộc người có chịu lấy cháu gái lão phu không? Nỗi lòng của Ngạo Thiên chỉ có mỗi chàng mới hiểu rõ. Bây giờ chàng đã biết tấm lòng của Tiểu Mạn nhưng đành đau đớn phụ nàng. Chàng giấu tiếng thở dài rồi cương quyết nói:
- Tiền bối thứ cho, vãn bối không thể phục mệnh! Họ Chu tức giận gào lên:
- Người không bằng lòng?
- Vãn bối có nỗi khổ tâm.
- Lão phu sẽ giết người.
- Vãn bối vẫn không thay đổi quyết định.
- Lão phu sẽ cầm tù người ở đây suốt đời, không cho người nhìn thấy ánh mặt trời. Mặc cho lão dọa dẫm, Ngạo Thiên vẫn khư khư sắt đá. Chu Bồ Công tính tình cổ quái, ngang ngược, nay gặp phải một người cứng đầu cứng cổ như Ngạo Thiên khiến lão giận phun ra khói. Bỗng đâu có giọng Tiểu Mạn vọng ra:

- Người ta đã không chịu thì thôi, ông nội ép buộc làm gì. Ngạo Thiên nghe mấy lời đó tâm thần rung động, dáo dác tìm kiếm nhưng tuyệt nhiên không thấy Tiểu Mạn đâu. Chu Bồ Công gầm gừ, quả nhiên lời lẽ của lão cực kỳ bá đạo:
- Không được, lão phu nhất quyết bắt nó làm chồng ngươi. Có giọng tức tưởi của Tiểu Mạn:
- Nội tổ làm nhục Mạn nhi rồi.
- Đã thế, lão phu giết quách nó cho xong.
- Vậy thì ông nội tiện tay giết Mạn nhi luôn thể. Dứt lời, nàng giậm chân khóc tức tưởi, tiếng khóc càng lúc càng xa. Chu Bồ Công hốt hải đuổi theo cháu, không quên buông lời đe dọa:
- Ngươi ở yên đó! Chớ đi lang thang mà uống mạng đấy. Suốt ngày hôm đó, Ngạo Thiên không nhìn thấy ông cháu Tiểu Mạn cũng không nghe động tĩnh gì. Tới giờ cơm, lão già mặc áo nho sinh hôm nọ mang đến cho chàng cơm nước, rượu thịt tử tế. Lão chỉ nói một câu rồi đi mất tăm luôn:
- Ngươi thật hồ đồ, có phúc mà không biết hưởng. Suốt đêm hôm đó, Ngạo Thiên cứ đi tới đi lui trong phòng không tài nào ngủ được. Chàng chờ đợi một người. Quả nhiên nửa đêm người đó đến. Chu Tiểu Mạn hai mắt đỏ hoe nhìn chàng u oán. Ngạo Thiên trong lòng ray rứt không yên nhưng chẳng nói được câu an ủi nào, chỉ thần thờ nhìn nàng thở dài rồi âm ừ nói:
- Huynh biết là muội sẽ đến.
- Tiểu muội chờ ông nội ngủ xong mới lên đi. Đại ca! Đây là chủ ý của ông nội, Mạn nhi không muốn thế. Ngạo Thiên tưởng đâu nàng sẽ oán hờn trách móc chàng. Chẳng ngờ nàng lại mềm mại nhu mì không trách một câu nào. Điều đó lại càng làm cho Ngạo Thiên khổ tâm hơn:
- Mạn nhi. . . Chàng nói:
- Ngu huynh có nỗi khổ trong lòng.
- Tiểu Mạn chỉ muốn hỏi huynh một câu.
- Muội nói đi! Nàng cúi đầu nhìn xuống đôi tay mình đang mân mê gấu áo, vẻ thẹn thùng con gái:
- Huynh hãy thật lòng cho muội biết, nếu huynh là chàng thanh niên bình thường không vướng bận chuyện giang hồ thì. . . Huynh có yêu muội không?
- Mạn nhi! Huynh hứa với muội, nếu ngày nào huynh hoàn thành đại nghiệp mà vẫn giữ được mạng sống, huynh sẽ trở về đây tìm muội. Nghe xong câu đó, gương mặt Tiểu Mạn sáng lên, môi điểm nụ cười như hoa nở. Ánh mắt nàng tha thiết nhìn Ngạo Thiên như muốn nói lên muôn vạn điều giấu kín trong tim. Rồi nàng nói:
- Có lời đó của đại ca, muội đã an ủi lắm rồi. Nàng lấy ra viên thuốc màu xanh lục to bằng ngón tay út, mùi thơm được thơm lừng. Nàng trao nó cho Ngạo Thiên:
- Đại ca uống viên thuốc này thì có thể ra đi. Từ nay, đại ca bách độc bất xâm, có thể yên tâm mà hành hiệp giang hồ. Ngạo Thiên biết viên thuốc đó cực kỳ trân quý nên chàng cảm động khôn xiết:
- Mạn nhi. . . Nàng giục:
- Đại ca uống thuốc rồi đi ngay, ông nội mà tỉnh dậy phát hiện thì đừng hòng thoát khỏi nơi đây. Ngạo Thiên cầm lấy viên thuốc cho vào miệng nuốt. Thuốc đi đến đâu lập tức mát lạnh đến đó, quả nhiên là linh dược. Tiểu Mạn quay mặt khoát tay nói:
- Đại ca đi đi! Ngạo Thiên quyến luyến gọi tên nàng:
- Mạn nhi. . . Nàng gất lên:
- Đi đi! Tuy không thấy mặt nàng nhưng Ngạo Thiên biết nàng đã khóc. Đôi vai nàng run rẩy, tiếng nấc nén vào tim. Ngạo Thiên biết mình còn chân chờ sẽ không thể dứt áo ra đi được. Chàng nói gọi một câu rồi vội vã ra đi:

- Tạm biệt Mạn nhi! Tiểu Mạn chạy ra cửa đứng nhìn theo bóng chàng, nhưng thân pháp của Ngạo Thiên nhanh quá khiến nàng không kịp trông thấy gì. Nàng ghen ngào kêu lên:
 - Ngạo Thiên ca ca!
 - Nha đầu thương hấn đến thế sao? Tiểu Mạn giật mình, nhìn lại thì thấy ông nội từ trong một góc tối bước ra. Nàng kinh hãi kêu lên:
 - Ông nội thấy hết rồi ư?
 - Ủ. Đến được thánh cả đời ông người chỉ luyện được hai viên, người cũng cho hấn. Người có biết từ nay, đến ta cũng không quản nổi hấn không? Nàng lăm lì gục đầu nói:
 - Hài nhi biết tội rồi! Họ Chu lắc đầu xua tay:
 - Thôi, người đi đi! Tiểu Mạn tròn mắt ngạc nhiên:
 - Ý ông nội là. . .
 - Chẳng phải người muốn theo thàng ngốc tử ấy đến chết sao? Tiểu Mạn trong lòng mừng khắp khởi nhưng vẫn chưa dám tim:
 - Nội tổ cho Mạn nhi đi thật sao?
 - Đi đi! Mang cả Điều Ông - Tẩu Bà theo mà hộ thân.
- Tiểu Mạn vui mừng quá độ, nhảy cẫng lên như một đứa trẻ. Nàng đu lên cổ ông nội hôn lên gò má nhăn nheo của lão, khiến lão cũng thấy lòng sung sướng bội phần.

33. Thông Thiên Kiếm Pháp

- Ngũ đệ! Lão huynh tìm người vất vả quá. Ngạo Thiên nhảy xuống ngựa mừng rỡ kêu lên:
- Ôi, nhị sư huynh!
- Ngũ đệ vẫn bình an chứ?
- Đa tạ sư huynh, đệ vẫn khỏe.
- Thế thì con bé họ Chu cách đây mấy ngày vẫn theo người như hình với bóng đâu rồi? Lão nhìn chàng bằng ánh mắt tinh quái khiến Ngạo Thiên phải đỏ mặt, cúi đầu lúng túng nói:
- Nhị ca biết cả rồi sao?
- Nhị ca vẫn âm thầm hỗ trợ ngũ đệ mà. Mà thôi không nói nữa, ta có việc nhờ người đây.
- Xin nhị ca cứ sai bảo.
- Người còn nhớ Thiết Phiến phu nhân không?
- Người đàn bà điên?
- Phải. Ngũ đệ đi với ta một chuyến nhé.
- Nhị ca muốn đi đâu?
- Cứu người! Dứt lời, lão vọt lên lưng ngựa. Ngạo Thiên cũng tức khắc nhảy lên ngồi sau lão, linh mã hí vang một tiếng rồi cất vó phóng như bay. Chẳng mấy chốc, họ đã chặn đầu một đoàn người gồm có bảy tên. Quách Anh, Quách Từ đi trước dẫn đầu năm tên kiếm sĩ hắc kỳ kéo theo người đàn bà điên quần áo tả tơi, máu me đầy mình. Bà ta thương thế trầm trọng, đi không muốn nổi nhưng miệng vẫn kêu lên những tiếng thê lương:

- Trả con cho ta. . . Trả con cho ta. . . Nhìn thấy cảnh tượng đó, Ngạo Thiên không nói không rằng cất mình bay vọt lên. Một chưởng từ trên không đánh xuống lập tức đập vỡ sọ hai tên kiếm sĩ. Chàng vừa hạ thân xuống đất thì hữu thủ chop người đàn bà ném sang cho họ Hoàng, tả thủ tiếp tục phóng chưởng đoạt mạng thêm một tên kiếm sĩ nữa. Tất cả những sự việc đó diễn ra trong chớp mắt, hai tên sứ giả họ Quách không kịp trở tay. Bọn chúng vừa giận vừa sợ, kinh hoàng nhìn Ngạo Thiên, gào lên:

- Thằng khốn, nạp mạng cho ta! Hai tên đồng loạt tiến lên xuất chưởng. Kể ra công phu của chúng cũng đạt đến trình độ kinh thiên, Tụ Hỏa Thần Công đánh ra có sức thiêu hủy bất cứ vật gì cản trở trên đường đi của nó. Tuy nhiên, Ngạo Thiên ngày hôm nay trong mình đã có ba môn tuyệt học, chàng nhẹ nhàng động thân né chưởng rồi tiếp tục sử dụng cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân di chuyển quỷ mị làm cho đối phương rối loạn tinh thần. Quách Anh, Quách Từ vùng chưởng bổ từ phía nhưng chẳng chạm được đến cái vạt áo của đối phương, chỉ nghe tiếng cười nhạt:

- Nằm xuống!

Bình. . . Bình. . . Tiếng chưởng đập vào xác người, nhìn lại thì thấy họ Quách hai tên ngã ngửa dưới đất. Ngạo Thiên nhiều phen bị mẹ con Tư Mã Quỳnh Dao hành hạ tàn khốc nên đối với Ngũ Kiếm Kỳ môn đã có lòng thù hận sâu sắc. Chàng tiến tới vung tay kết liễu sinh mạng hai tên Thái Bảo sứ giả, chúng chỉ kịp kêu ối một tiếng đã vỡ sọ, hồn lìa khỏi xác. Trong rừng bỗng có tiếng gầm vang động đầy thống hận:

- Áu Dương Ngạo Thiên! Bồn thiếu gia thề sẽ lột da ngươi. Ngạo Thiên vừa muốn động thân lao vào rừng thì họ Hoàng đã gọi lại:

- Ngũ đệ, mặc kệ hắn! Tên kiếm sĩ may mắn còn sống sót cũng đã cao chạy xa bay. Ngạo Thiên hai mắt đỏ ngầu uất ức nói:

- Sao sư huynh không cho đệ truy bắt hắn? Họ Hoàng nghiêm giọng nói:

- Ngũ đệ say máu rồi đó. Ngạo Thiên giật mình hồi tỉnh. Chàng nhìn hai bàn tay vậy máu của mình, bắt giác thở dài. Họ Hoàng lại nghiêm giọng giáo huấn:

- Năm xưa, sư phụ hành hiệp chỉ giết những đại ma đầu táng tận lương tâm. Phàm những nhân vật bị sai khiến, người chỉ giáo huấn hoặc cùng lắm là phế bỏ võ công, hoặc đuổi ra quan ngoại suốt đời không được hồi hương. Ngũ đệ! Đó mới chính là hành động của bậc đại trượng phu. Ngạo Thiên nghe xong mấy lời đó thì ân hận, thấm thía vô cùng. Chàng xá dài họ Hoàng, giọng xúc động:

- Tiểu đệ đa tạ nhị ca đã giáo huấn. Từ nay, đệ sẽ răn mình.

- Tốt lắm!

- Bà ta thế nào rồi?

- Huynh đã điểm huyệt cầm máu, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng nữa.

- Giờ nhị ca định làm gì?

- Huynh muốn nhờ một người bạn trị bệnh cho bà ta. Ngạo Thiên gật đầu:

- Nên làm như thế. Họ Hoàng hỏi sang chuyện khác:

- Có phải đệ muốn đi dự đại hội võ lâm?

- Vâng ạ!

- Ta có cái này cho đệ. Lão lấy ra một tấm thiếp mời trao cho Ngạo Thiên, chàng cất luôn vào áo rồi hỏi:

- Nhị ca có tin tức gì của Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng không?

- Lão hòa thượng luôn miệng trách người, lão cũng đang đi tìm người đó. Còn một người oán trách nữa mà không nói ra. Ngũ đệ! Người đào hoa quá rồi đấy. Ngạo Thiên mặt mày đỏ nhừ lên không nói được lời nào. Họ Hoàng tiếp:

- Có lẽ ngươi sẽ gặp họ trong kỳ đại hội này. Bây giờ huynh đệ ta chia tay, nhị ca phải đi rồi đây. Hẹn gặp lại ở Ngọc Giác đài.

- Nhị ca khoan đi đã!
- Đệ còn chuyện gì muốn nói?
- Đệ. . . Muốn hỏi nhị ca tung tích của Thuận Thiên giáo? Họ Hoàng nhìn chàng một lát rồi hỏi:
- Đệ muốn gặp Lục Linh Lăng? Ngạo Thiên miễn cưỡng gật đầu. Họ Hoàng nói tiếp:
- Về chuyện này, nhị ca đang có một số nghi vấn, ngũ đệ thông thả chờ ta điều tra rõ ràng sẽ cho người biết.
- Nghi vấn gì, nhị ca có thể tiết lộ cho đệ biết không?
- Không được! Họ Hoàng lạnh lùng đáp:
- Trong thời gian tới, đệ dứt khoát không được đi tìm Lục Linh Lăng. Đệ nên nhớ một điều, ngày nay thân xác đệ không phải của riêng đệ mà còn là tương lai của võ lâm. Ngạo Thiên nghe xong mấy lời đó thì ngẩn ngơ cả người.
- Thôi, nhị ca đi đây. Họ Hoàng vừa dứt lời, liền cấp người đàn bà điên, phóng đi mất dạng.

-oOo-

Ngạo Thiên trong lòng không chủ đích, thả lỏng dây cương cho linh mã tự ý đi.

Phong cảnh lúc chiều tà được ánh hoàng hôn mang một vẻ đẹp sâu ảo, thê lương. Linh mã đưa chàng đến một thung lũng vắng vẻ, trước mắt là một hồ nước mênh mông, giữa hồ mọc lên một ốc đảo, trên đảo cây cối um tùm tươi tốt. Ngạo Thiên thả ngựa cho nó đi ăn cỏ, định bụng đốt một đồng lửa ngủ đêm ở nơi phong cảnh hữu tình này. Bất ngờ, linh mã hướng vào ốc đảo hí vang ba tiếng, gật đầu ba cái. Thái độ của linh mã làm cho Ngạo Thiên ngạc nhiên. Chàng vuốt ve nó và hỏi:

- Mã huynh có chuyện gì thế?

Linh mã lại hí lên một tiếng nữa, đầu vẫn hướng về ốc đảo. Bỗng dưng từ trên ốc đảo vang lên tiếng đàn tranh, một khúc ca dạ hành của khách giang hồ. Tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, trầm mặc du dương, thoang thoảng ngân nga trong gió. Tiếng đàn làm cho người đang vui càng vui hơn, khiến người có tâm sự buồn càng thêm phần sầu não.

Bỗng trên mặt hồ xuất hiện một chiếc thuyền độc mộc, chiếc thuyền do một thiếu nữ điều khiển, hướng về phía Ngạo Thiên từ từ lướt tới. Khi thuyền đến gần mới khiến người ta giật mình vì dung mạo phi phàm, cốt cách tao nhã như tiên nữ của người chèo thuyền. Nàng mặc bộ y phục bằng lụa trắng toát, màu trắng trùng với nước da như tuyết của nàng. Mỗi nàng đỏ mọng như quả đào chín, mắt nàng long lanh tựa nước hồ thu. Nàng khuấy nhẹ mái chèo, cử chỉ nhẹ nhàng thanh thoát như tiên giáng trần.

Tin rằng bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng cũng rung động tận đáy lòng. Dù cho kẻ đó đang có tâm sự gì u buồn mà nhìn thấy nàng rồi lập tức sẽ lại vui vẻ, yêu đời ngay. Vẻ đẹp của nàng chỉ có thể dùng hai chữ kỳ diệu mà diễn tả.

Thuyền đã cập bờ. Ngạo Thiên dù là bậc chính nhân quân tử mà nhìn thấy nàng cũng phải ngơ ngẩn, tâm tình xao xuyến như có ngọn sóng thần xô qua. Nàng rời thuyền lên bờ đi thẳng về phía Ngạo Thiên. Mỗi nàng nở một nụ cười tươi như hoa nở, giọng nói du dương huyền hoặc:

- Tiểu nữ xin kính chào công tử. Chẳng hay người có phải là Âu Dương Ngạo Thiên? Ngạo Thiên qua phút bàng hoàng, giờ đã lấy lại phong thái đỉnh đạc. Chàng cúi đầu đáp lễ rồi nói:
- Tại hạ chính là Âu Dương Ngạo Thiên.
- Chủ nhân của tiểu nữ có lời mời Âu Dương công tử lên đảo dạo chơi một chuyến.
- Chủ nhân của cô nương. . . Phải chăng là người đang gảy đàn?
- Công tử đoán đúng rồi, tiếng đàn ấy là của chủ nhân tiểu nữ.
- Quý chủ nhân cho biết vì sao lại muốn gặp tại hạ không?

- Chủ nhân chỉ cần dẫn mời công tử lên đảo. Gặp chủ nhân rồi, người tất sẽ biết được lý do. Đây là một lời mời đường đột, nhưng chính cốt cách phi phàm của thiếu nữ thần tiên này cộng với tiếng đàn tuyệt vời kia khiến Ngạo Thiên không có một chút nghi ngờ nào. Chốc lát sau, chàng đã ở trên chiếc thuyền của cô gái. Thuyền quay đầu hướng về ốc đảo lững lờ trôi theo tay chèo thanh thoát của thiếu nữ áo trắng. Thuyền vừa cập bến, tiếng đàn kia cũng im bật. Thiếu nữ nhanh nhẹn lên bờ, đưa tay mời Ngạo Thiên:

- Xin mời công tử! Ngạo Thiên chưa bao giờ đến nơi nào có phong cảnh u tình, thanh nhã như nơi đây. Những cây cổ thụ lâu năm vươn tâng che rợp lối đi. Trên cành cao chim chóc tụ hội, chúng hót líu lo, rộn ràng như muốn chào đón khách. Dưới mặt đất nào là hươu, là nai, là thỏ. . . chúng nhón nhợ gặm cỏ, thảnh thơi ngẩng lên tròn xoe nhìn khách. Giữa đảo lại có một cái hồ, trên hồ lại có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có nhà thủy tạ, có vườn hoa, ao sen. . . Cái khung cảnh hồ trong hồ, đảo trên đảo này có lẽ thế gian chỉ có một mà thôi. Thiếu nữ chỉ tay ra nhà thủy tạ nói:

- Mời công tử, chủ nhân đang chờ người ở đó. Từ chỗ Ngạo Thiên đứng cách nhà thủy tạ khoảng cách chừng năm sáu trượng, chẳng có thuyền cũng chẳng có cầu bè gì bắc qua. Ngạo Thiên cười khẽ rồi nhún mình bay vọt đi. Thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên quả nhiên vừa đẹp mắt vừa linh nghiệm phi thường. Thân hình Ngạo Thiên như cánh hạc lướt trên mặt hồ. Chỉ một lần chạm chân xuống lá sen làm điểm tựa, Ngạo Thiên đã đứng trên nhà thủy tạ. Đó là một thiếu phụ tuổi ngoài bốn mươi, dung mạo xinh đẹp hiền từ, nụ cười làm ấm áp lòng người. Bà ta ngồi bên chiếc đàn tranh, cạnh đàn đặt một thanh kiếm. Bao kiếm bằng đồng có khắc những hoa văn họa tiết trông rất lạ mắt. Ngạo Thiên cung tay hành lễ rồi cất giọng từ tốn:

- Nương nương cho mời văn bối đến đây chẳng hay có điều gì chỉ giáo? Người đàn bà có giọng nói rất nhu mỳ:

- Mời công tử ngồi! Ngạo Thiên ngồi xuống chiếc đôn đá. Người đàn bà đứng lên rót trà mời chàng, cử chỉ của bà ta nhẹ nhàng, thanh thoát của bậc quý nhân.

- Mời công tử!

- Văn bối xin được thỉnh cao danh.

- Công tử đừng vội! Sau khi trả lời vài câu hỏi của nô gia, tất công tử sẽ biết nô gia là ai, vì sao mời công tử tới đây.

- Xin nương nương cứ hỏi.

- Công tử chắc đúng là Âu Dương Ngạo Thiên rồi?

- Đúng là tại hạ.

- Vừa rồi có phải công tử sử dụng thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên?

- Nương nương nhìn không sai.

- Thế công tử có biết cái này không? Vừa nhìn thấy tín vật trên tay người đàn bà, Ngạo Thiên tái mặt, trong lòng rung động. Chàng vội quỳ xuống, giọng không giấu được nỗi vui mừng khôn xiết:

- Đệ tử Âu Dương Ngạo Thiên xin ra mắt tôn sư. Thì ra đó là miếng thép có khắc hình mãnh hổ, nó chính là một phần của Hổ phù. Người đàn bà vụt nghiêm giọng:

- Thấy tín vật như thấy Tôn sư! Âu Dương Ngạo Thiên! Hổ phù của ngươi đâu?

- Đệ tử vâng lệnh đại sư huynh đã cất giấu Hổ phù ở một nơi bí mật.

- Thế thì ngươi hiến lộ thân công cho nô gia xem thử.

- Đệ tử tuân mệnh! Dứt lời, Ngạo Thiên đứng lên thi triển bộ cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân, phút chốc chàng đã đi đủ tám mươi một phương vị, trở về đứng ở vị trí cũ, thần sắc không chút thay đổi. Rồi chàng vận công phát động luồng Hàn Băng biến thân hình thành một lớp sương khói mờ mịt. Chàng nghe văng vẳng giọng thiếu phụ xúc động kêu lên:

- Ngũ đệ! Ngạo Thiên cũng ghen ngào:

- Người là. . .

- Ta họ Hà tên Uyên Uyên, chính là tứ sư tỷ của ngươi đây. Hóa ra đệ tử thứ tư của Trí Nguyên đại sư lại là một nữ nhân. Cũng như lần trùng phùng với Hoàng Nhạn Ca trước đây, tỷ đệ hai người họ đều rưng rưng nước mắt. Một người đi tìm kiếm trong cõi trời đất mênh mông, một người ngồi chờ đợi trao lại cơ duyên, cuối cùng họ đã gặp nhau. Đây không phải là sự xếp đặt bình thường của một con người bình thường mà là cơ duyên tạo hóa của trời đất, là sự thần thông quảng đại của bậc thánh nhân. Qua phút xúc động, Hà Uyên Uyên nghiêm giọng nói:
- Ngũ đệ, có phải sắp tới ngươi định đi dự đại hội vô lâm?
- Đệ đúng là có ý định đó.
- Vậy thì đệ hãy mau mau uống Hoàng Dược đơn gia tăng công lực rồi tức tốc tu luyện Thông Thiên kiếm pháp cho kịp ngày tham dự đại hội.
- Thông Thiên kiếm pháp?
- Đúng vậy! Tứ sư tỷ ngươi chính là người sở hữu tuyệt học thứ tư của ân sư, Thông Thiên kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này có cả thấy ba chiêu, chiêu sau tinh kỳ hơn chiêu trước. Mỗi chiêu gồm thấu cả thấy tinh tú trên trời đất, uy lực biến hóa khôn lường. Người luyện thành pho Thông Thiên kiếm pháp một khi đánh ra cả ba chiêu liên miên bất tận sẽ có uy lực dời núi lấp biển, kinh thiên động địa. Ngạo Thiên ngấp ngừng hỏi:
- Tứ tỷ luyện pho Thông Thiên kiếm pháp trong bao lâu?
- Sư tỷ của đệ tư chất tầm thường, luyện chiêu đầu mất một năm, chiêu kế hai năm, chiêu cuối cùng phải mất bốn năm. Cả thấy là bảy năm, tuy nhiên cũng chưa lĩnh hội hết tinh hoa của nó. Ngạo Thiên nghe tới đó mà rùng mình. Chàng chỉ có không đến sáu ngày!

34. Đây Là Thân Phận

Tòa trang viện đồ sộ chỉ còn lại hai phòng có ánh đèn. Bóng đen dường như biết rõ nơi mình phải đến. Hắn không một chút chần chừ, tiến về phía căn phòng ở cuối dãy nhà, ra tay nhanh như cắt điểm huyệt hai tỷ nữ đứng canh gác ngoài cửa. Rồi không chút chậm trễ, hắn xô cửa bước vào phòng.

Lục Linh Lăng đang thẫn thờ đứng bên song cửa nhìn ra bóng đêm. Nàng ta thân hình tiêu tụy, da dẻ xanh xao như mới trải qua một cơn bệnh nặng vậy. Bóng đen bây giờ mới đứng trong ánh sáng. Đã nhìn ra là Hoàng Nhạn Ca. Lão nhẹ nhàng khép cửa phòng. Lục Linh Lăng mặc dù nghe tiếng động nhưng nàng không buồn quay lại. Họ Hoàng khẽ gọi:

- Lục cô nương! Nghe tiếng người lạ, Linh Lăng quay phắt người lại:
- Người là ai?
- Cô nương đừng làm kinh động, lão phu đến đây là có ý tốt. Linh Lăng nhìn lão nghi ngại:
- Lão làm sao mà vào được đây? Họ Hoàng nhếch mép cười ruồi:
- Bọn võ sĩ vô dụng ngoài kia làm sao cản được lão phu?
- Lão muốn gì?
- Cô nương có phải là Lục Linh Lăng, Lục cô nương không?
- Chính là tiểu nữ.
- Lão phu là nhị sư huynh của Âu Dương Ngạo Thiên. Linh Lăng nghe mấy lời đó thì tâm thần rung động, nàng run rẩy cơ hồ như sắp ngã xỉu. Rồi nàng chơi với núm lấy họ Hoàng:
- Tiền bối. . . Ngạo Thiên ca ca. . . Thế nào rồi?

- Hấn vẫn khỏe.
- Có phải chàng nhờ tiền bối đến đây tìm tiểu nữ? Họ Hoàng lắc đầu:
- Hấn không hề biết chuyện này. Lục Linh Lăng hai mắt đỏ hoe, giọng sù sùi nói:
- Tiền bối ơi! Ngạo Thiên ca ca chắc rằng trong lòng hận tiểu nữ lắm phải không? Họ Hoàng không đáp mà hỏi lại:
- Cô nương đã phụ lời giao ước với hấn, tại sao vậy?
- Tiểu nữ. . . Tiểu nữ có nỗi khổ tâm riêng. Rồi nàng òa khóc, nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa. Nỗi uất ức thống khổ này nàng đã dồn nén trong lòng quá lâu khiến nàng cơ hồ sắp ngã quỵ đến nơi. May sao Hoàng Nhạn Ca đến. Lão như vị cứu tinh, như chiếc phao cứu vớt sinh mạng đang lay lắt của nàng. Đợi cho Linh Lăng bớt xúc động, họ Hoàng thân thiện nói:
- Cô nương có chuyện gì khổ tâm cứ nói ra, lão phu nhất định sẽ chuyển cáo lại cho Ngạo Thiên. Linh Lăng nghẹn ngào:
- Tiền bối. . . Xin người nói giúp với Ngạo Thiên ca ca rằng tiểu nữ. . . Sống mà như người đã chết.
- Cô nương hãy nói rõ hơn.
- Tiểu nữ bị mẫu thân ép buộc. Người lấy sinh mạng của Ngạo Thiên ca ca ra mà uy hiếp tiểu nữ, buộc tiểu nữ phải trở về với thân phận chủ nhân của hoa kiều và buộc tiểu nữ không được chết, không được phép bỏ trốn. Tiền bối, xin người nhắn với chàng rằng Lăng nhi vẫn ngày đêm thương nhớ lang quân. Linh Lăng là thân con gái mà dám nói ra những lời đó mà không một chút ngượng ngùng là bởi vì tình yêu của nàng dành cho Ngạo Thiên quá sâu nặng, tình yêu đó đã bị dồn nén đến cực điểm. Họ Hoàng khẽ thở dài. Lão tự hỏi, nếu như Ngạo Thiên mà biết chuyện này thì không chừng hấn sẽ lập tức xông tới đây để cứu Linh Lăng. Lúc đó, thật không biết hậu quả nghiêm trọng gì sẽ xảy ra nữa.
- Lục cô nương! Lão phu sẽ chuyển tất cả những lời nhắn của cô nương đến Ngạo Thiên. Họ Hoàng nói thế nhưng lão biết rằng, vì sinh mệnh của Ngạo Thiên, vì võ lâm đại cục, lúc này không thể để cho Ngạo Thiên biết chuyện này được. Linh Lăng đột nhiên quỳ xuống trước mặt họ Hoàng làm lão giật mình, lùi lại một bước nói:
- Lục cô nương, sao cô lại làm như thế?
- Nhị sư huynh, Linh Lăng nay đã là thê tử của Ngạo Thiên ca ca, vậy muối cũng sẽ là tiểu muội của sư huynh rồi. Xin người hãy thương cho Linh Lăng mà giúp cho vợ chồng tiểu muội được đoàn viên. Hoàng Nhạn Ca trong lòng quá bất nhẫn, lão trút một tiếng thở dài:
- Lục muội đứng lên đi, lão huynh hứa sẽ làm hết sức mình.
- Tạ ơn nhị ca.
- Lục muội còn muốn nhắn gì nữa không?
- Tiểu muội. . . Nhờ nhị ca nói lại với Ngạo Thiên ca ca là. . . Chàng đã có cốt nhục rồi. Họ Hoàng nghe đến đó thì rung động tâm thần, lão biết mình đã tự mang gông vào cổ. Nói chuyện này hay không nói, lão còn phải suy nghĩ nhiều lắm mới có thể quyết định được. Lục Linh Lăng nói tiếp:
- Tiểu muội biết Ngạo Thiên ca ca là một bậc anh hùng, người có chí lớn như Ngạo Thiên ca ca nếu chỉ vì một thân một mình thì tiểu muội sẵn sàng hy sinh vì đại cuộc. Nhưng nay hải nhi sắp chào đời, tương lai mẫu thân muội sẽ lấy đó làm cái uy hiếp Ngạo Thiên ca ca. Tiểu muội cầu xin chàng hãy vì hải nhi mà đưa mẹ con muội thoát ải giang hồ, cao chạy xa bay. Chỉ có cách đó mới mong bảo toàn được tính mạng cho cả gia đình tiểu muội. Họ Hoàng nói:
- Lục muội! Ngay bây giờ, lão huynh có thể đưa muội thoát khỏi nơi đây an toàn mà.
- Không được. Nếu muốn thoát thân, muội đã ra đi rồi. Trừ phi Ngạo Thiên ca ca đồng ý cùng muội đi đến một nơi thật xa gác kiếm quy ẩn. Bằng không thì muội thà chết tại đây.
- Phải chăng Lục muội e ngại bị truy sát.

- Đúng vậy! Muội mà bỏ trốn thì ngay lập tức Thuận Thiên giáo sẽ toàn lực truy sát Ngạo Thiên ca ca ngay. Họ Hoàng nghe mấy lời đó của Linh Lăng cũng phải rùng mình. Giờ đây, lão nhìn Linh Lăng với ánh mắt đầy vẻ thiện cảm. Lão cũng đã hiểu rõ vì sao Ngạo Thiên bằng lòng kết hôn với con gái của giáo chủ Thuận Thiên giáo. Thì ra, đúng như lời Ngạo Thiên nói, Lục Linh Lăng bề ngoài tuy là chủ nhân của hoa kiêu nhưng bên trong tâm tính lại thuần lương, nhân hậu. Lão suy tính một lúc lâu rồi nói:
- Lục muội yên tâm. Lão huynh hứa là sẽ cố hết sức chu toàn cho mẹ con tiểu muội.
- Tiểu muội nguyện suốt đời này sẽ mang ơn nhị sư huynh. Họ Hoàng xua tay:
- Lục muội đừng nói như thế! Bây giờ huynh có chuyện muốn hỏi muội đây!
- Tiểu muội xin nghe. Nếu chuyện gì biết, nhất định sẽ nói.
- Được lắm! Huynh muốn hỏi muội là có phải mẫu thân của muội đã đích thân tìm đến Độc Phong động bắt muội trở về?
- Đúng như vậy.
- Thế muội có biết làm cách nào mà bà ấy biết được đường tìm đến Độc Phong động hay không?
- Điều đó thì muội không biết. Họ Hoàng im lặng suy nghĩ. Dường như trong đầu lão đã có câu trả lời mà cũng đang có nhiều nghi vấn trong nhất thời lão vẫn chưa thể giải thích được. Lão lại hỏi tiếp:
- Huynh hỏi một câu thật không phải, bao nhiêu năm qua, tình cảm của mẫu thân dành cho muội sâu nặng thế nào? Linh Lăng cũng có một chút ngạc nhiên nhưng không hỏi, chỉ đáp:
- Gia mẫu dạy dỗ tiểu muội rất nghiêm khắc.
- Từ đâu mà có mối thâm thù giữa Thuận Thiên giáo và Ngũ Kiếm Kỳ môn?
- Mẫu thân không nói rõ, chỉ cho tiểu muội biết là Tư Mã Quỳnh Dao là kẻ thù số một của mẫu thân. Lần nhập quan này, ngoài việc thống nhất võ lâm, tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn, còn phải giết cho bằng được Tư Mã Quỳnh Dao. Họ Hoàng không hỏi thêm câu nào nữa, lão chỉ đưa mắt nhìn Linh Lăng với vẻ thương cảm. Rồi lão nói thêm vài lời an ủi. Trước khi từ biệt, lão hỏi:
- Chừng nào Lục muội lâm bồn?
- Theo như sự tính toán của tiểu muội thì khoảng năm tháng nữa. Hoàng Nhạn Ca gật gù như thể trong lòng đã có chủ đích. Rồi đó, lão từ biệt Lục Linh Lăng, phóng mình vào trong bóng đêm.

35. Chạm Trán Bên Ngoài Ngọc Giác Đài

Có núi cao hiểm trở, có vực sâu muôn trượng, là nơi bố trí quân đội rất tốt. Càng đến gần ngày võ lâm đại hội thì khách giang hồ tụ hội về đây càng đông, khí thế chẳng kém gì năm xưa các chư hầu hội quân.

Những khách điểm, tữu quán được dựng lên, đa phần là do bọn tay chân của Ngũ Kiếm Kỳ môn làm chủ. Bọn Tà Tam Cô, Xú Hòa Thượng cũng biết như thế nhưng giữa thời buổi giang hồ nhiễu loạn như thế này, chẳng thể tìm đâu ra một nhà trọ đường hoàng.

Từ lúc Ngạo Thiên không từ mà biệt ở lầu tranh của họ Hoàng, cả nhóm bốn người lên đường xuôi nam, vừa đi vừa nghe ngóng tin tức giang hồ cũng như tin tức của Ngạo Thiên. Lão Xú Hòa Thượng nốc một ngụm rượu rồi khẽ khà nói:

- Quái lạ! Thằng nhãi Ngạo Thiên không biết là biến đi đâu mà chẳng thấy tăm hơi gì. Tuyết Từ thần sắc kém vui, lo lắng nói:
- Tiền bối thử nghĩ xem. . . Có khi nào Ngạo Thiên ca ca đã rơi vào tay địch không?

- Hắn ta võ công cái thế, làm gì có kẻ nào bắt được hắn ta chứ? Lão nói như thế nhưng trong lòng cũng không mấy yên tâm. Tạ Tam Cô lên tiếng:
- Các người lo gì không gặp được hắn. Võ lâm đại hội sắp tới, thế nào hắn ta cũng đến.
- Lão phu chỉ ngại hắn là người tính khí quật cường, đứng ra làm chuyện hồ đồ thì nguy mất. Lão vừa nói tới đó thì đã nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa xôn xao. Đi vào là Chu Tiểu Mạn và Điều Ông - Tẩu Bà. Như thường lệ, đôi quái kiệt ấy đi tới đâu thì khói thuốc lớn vờn đến đâu làm không ai là không khó chịu. Chu Tiểu Mạn vừa vào quán đã nắm ngay tên tiểu nhị hỏi:
- Người có trông thấy một thiếu niên lưng gù, cưỡi con ngựa Huyết Hoa đi qua đây không?
- Dạ, tiểu nhân không thấy. Nàng buông tên tiểu nhị ra, chọn một bàn cùng với hai tên thủ hạ quái đản, Điều Ông - Tẩu Bà ngồi xuống. Sau khi gọi thức ăn xong, nàng hỏi Điều Ông - Tẩu Bà:
- Các người nghĩ xem Âu Dương đại ca có thể đi đâu được chứ? Tẩu Bà phun khói thuốc trong miệng ra nói:
- Lão nô nghĩ hắn ta nhất định sẽ xuất hiện ở Ngọc Giác đài này.
- Người nói bằng thừa. Ta không biết thế sao? Điều cần thiết là phải gặp Ngạo Thiên ca trước khi diễn ra đại hội kìa. Với bản tính cao ngạo của Ngạo Thiên ca ca, huynh ấy chắc chắn sẽ có hành động, không khéo lại rước họa vào thân. Bên này, Tuyết Từ nghe thiếu nữ mặc võ phục nói về Ngạo Thiên như nói về một người chí thân khiến nàng không nhịn được liền lên tiếng hỏi:
- Có phải là cô nương đang muốn tìm Âu Dương Ngạo Thiên? Tiểu Mạn nghe có người hỏi như thế thì vui mừng khôn xiết, nàng có ngờ đâu, chính đối phương cũng tha thiết muốn được gặp Ngạo Thiên không kém gì nàng. Tiểu Mạn vớ ngay lấy Tuyết Từ, hỏi:
- Tiểu muội đúng là đang muốn đi tìm Âu Dương đại ca. Tỷ tỷ có biết hiện giờ người đang ở đâu không, làm ơn chỉ giúp cho tiểu muội.
- Cô nương là gì của Âu Dương Ngạo Thiên?
- Cái đó. . . Tiểu Mạn vẫn còn đang ngập ngừng thì Tẩu Bà đã nhanh miệng nói:
- Hắn chính là vị hôn phu của tiểu thư nhà ta. Tuyết Từ nghe xong mấy câu đó thì tâm thần rung động, mặt mày xạm ngoét không sao kềm chế được. Tiểu Mạn là một cô gái thông minh đỉnh ngộ nên nhìn thấy thần sắc đối phương như thế thì đã biết ngay sự tình. Xú Hòa Thượng nghe nói vậy không nhịn được vọt miệng hỏi:
- Tiểu cô nương đính hôn với thằng nhãi Ngạo Thiên tự bao giờ? Tiểu Mạn đổi giọng lạnh nhạt:
- Hòa thượng là gì của Ngạo Thiên ca ca?
- Lão phu. . . Xú Hòa Thượng cứng miệng không làm sao trả lời được. Tuy lão và Ngạo Thiên đã có chút ân tình nhưng mãi đến bây giờ, giữa họ vẫn không có danh phận gì. Tạ Tam Cô đột ngột lên tiếng:
- Tiểu cô nương là gì của Dục Thánh Chu Bồ Công?
- Ồ! Hóa ra bà cũng biết đến danh tính của nội tổ tôi. Tiểu Mạn xưa nay vốn chẳng xem ai ra gì, nàng ngang ngược, chỉ sợ có mỗi một mình ông nội, cho nên ngày hôm nay gặp bọn Tạ Tam Cô đều là bậc trưởng thượng nhưng nàng vẫn cứ ăn nói bằng giọng chẳng kiêng dè gì. Tạ Tam Cô tiếp:
- Hóa ra, cô nương là cháu nội của Dục Thánh?
- Làm sao lão bà biết được?
- Trên giang hồ, ai mà không biết danh tiếng của Điều Ông - Tẩu Bà?

Hai tên đó nghe Tạ Tam Cô nói như thế thì ra chiều đắc ý lắm. Họ vốn chẳng phải là anh em mà cũng không phải là vợ chồng, tình cờ gặp nhau, cảm thấy hợp ý liền kết thành một đôi tung hoành giang hồ, gây không ít nợ máu.

Cách đây mười mấy năm, hai tên bị đại địch truy sát, vừa trúng độc vừa trúng thương, tưởng đâu không thể sống nổi nữa. May mắn là chúng gặp được Dục Thánh, nhờ ông ta ra tay cứu chữa mà giữ được mạng

sống. Từ đó, hai tên quái kiệt tôn Dược Thánh làm chủ nhân, nguyện suốt đời hầu hạ ông ta. Nói đến đây thì ngoài cửa có thêm một người xuất hiện. Lão liếc mắt nhìn thấy Chu Tiểu Mạn nhưng giả vờ như không quen biết. Lão hướng về phía đám người họ Tạ, vòng tay thi lễ:

- Xin chào chư vị, gặp nhau ở đây thật là may quá. Xú Hòa Thượng vốn đã đứng lên kéo tay họ Hoàng:
- Hoàng lão huynh! Tiểu đệ đang buồn chết vì không có người cùng uống rượu đây.
- Được lắm. Vậy Hoàng mỗ xin được tiếp huynh vài chén. Tuyết Từ thấy họ Hoàng cũng vui mừng hỏi:
- Hoàng tiền bối, chẳng hay người có gặp được Ngạo Thiên ca ca hay không?
- Cách đây mấy ngày, lão phu có nói chuyện với Ngạo Thiên đệ, từ đó đến giờ không nghe được tin tức gì của hắn nữa.
- Tiền bối có biết huynh ấy có đến đại hội võ lâm hay không?
- Ngũ đệ nhất định sẽ đến.
- Huynh ấy. . . Dự định sẽ làm gì trong kỳ đại hội võ lâm này, tiền bối có biết không?
- Lão phu biết tất cả mọi người đều lo lắng cho ngũ đệ. Nhưng hắn là cát nhân thiên tướng tất có thiên tượng, mấy lần gặp nạn đều không chết mà còn gặp cơ duyên. Chúng ta cứ mặc kệ hắn ta hành động, coi như là phó thác cho trời. Bên này, Chu Tiểu Mạn đứng lên hướng về phía Hoàng Nhạn Ca, hành lễ:
- Tiểu muội là Chu Tiểu Mạn, xin hỏi lão huynh có phải là nhị sư huynh của Âu Dương đại ca? Xét về tuổi tác, Tiểu Mạn chỉ đáng hàng con cháu của Hoàng Nhạn Ca, nhưng nàng xem mình là thê tử của Âu Dương Ngạo Thiên nên mới xưng hô như thế. Tuyết Từ biết, mọi người đều biết, Khương Ninh Bảo thì thích thú ra mặt, chỉ có một mình Tuyết Từ là đau khổ. Họ Hoàng đứng lên đáp lễ rồi nói:
- Lão phu đây đúng là nhị sư huynh của Ngạo Thiên, cô nương làm sao biết được?
- Tiểu muội có lần được nghe Ngạo Thiên ca ca nói mình có một người sư huynh họ Hoàng. Tiểu Mạn là cô gái lém lỉnh pha chút giảo hoạt, lần này cô cố tình tỏ vẻ thân thiết với Ngạo Thiên, chủ yếu là muốn đánh vào Tuyết Từ. Quả nhiên, Tuyết Từ buồn bã vô cùng. Họ Hoàng hỏi:
- Lão có biết một người họ Chu, hiệu là Dược Thánh, chẳng hay cô nương. . .
- Chính là nội tổ của tiểu muội.
- Ôi! Thế thì may cho lão phu quá. Họ Hoàng giả vờ mừng rỡ kêu lên, chứ thật ra lão đã biết lai lịch của cô gái họ Chu này. Không những thế, lão còn biết nội tình giữa nàng và Ngạo Thiên. Tiểu Mạn nghe lão nói thế thì có phần ngạc nhiên:
- Hoàng nhị ca nói như thế là có ý gì?
- Cô nương là cháu nội của Dược Thánh, chắc cũng được học qua một chút nghề thuốc?
- Tiểu muội đối với nghề thuốc của nội tổ cũng học được bảy, tám phần.
- Lão phu có một người bạn bị bệnh điên, chẳng hay có thể nhờ Chu cô nương. . .
- Tiểu muội cần phải gặp người bệnh đã.
- Lão phu làm phiền Chu cô nương quá bộ một chuyến.
- Không hề gì, nhưng tiểu muội cũng có điều kiện.
- Chu cô nương, xin cứ nói!
- Tiểu muội muốn Hoàng nhị ca từ nay xem tiểu muội như em, đối xử với tiểu muội giống như đối với Ngạo Thiên ca ca vậy. Tiểu Mạn quả làm một cô gái lém lỉnh hơn người. Nàng không chỉ đánh gục Tuyết Từ mà còn nhanh chóng lấy lòng họ Hoàng. Quả nhiên, Hoàng Nhạn Ca thích chí cất giọng cười sảng khoái:
- Ha. . Ha. . Được thế thì còn gì bằng? Chu tiểu muội, lão huynh gọi như thế có được không? Tiểu Mạn giả vờ e lệ đáp:

- Tạ ơn nhị ca. Chúng ta lên đường bây giờ được chưa? Họ Hoàng quay sang bọn Xú Hòa Thượng nói:
- Ở gần đây, lão phu có thuê một ngôi nhà dùng để ở tạm. Xin mời chư vị cùng đến đó nghỉ ngơi chờ ngày khai mạc đại hội võ lâm. Xú Hòa Thượng vui vẻ đồng ý ngay. Tạ Tam Cô còn ngần ngại chưa đi thì Tuyết Từ đã nói:
- Tiểu nữ cảm tạ tấm thịnh tình của tiền bối, nhưng gia phụ đã hẹn gặp nhau ở đây, tiểu nữ phải ở đây chờ gia phụ.
- Chúng ta có thể gửi tin nhắn cho Tạ nhị hiệp. Họ Hoàng có lòng mời thật nhưng Tuyết Từ đã quá ngán ngẩm cô nàng dẻo miệng Chu Tiểu Mạn nên quyết liệt từ chối. Bên ngoài, lại có mấy tiếng người xôn xao rồi tiếp đó là hai lá huyết kỳ bay xẹt vào, cắm ngay trên cột. Cản cở rung lên bần bật, sáu chữ bá đạo “Thuận thì sống, nghịch thì chết” xuất hiện với vẻ khùng bố thường lệ của nó. Tạ Tam Cô tái mặt quát lên:
- Kẻ nào? Chỉ nghe tiếng người vọng vào mà không thấy mặt:
- Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng. Hai người hãy nhận lấy kỳ lệnh, hẹn trong ba ngày phải đến đầu thân bốn phái. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Mọi người ai cũng chết lặng, chỉ duy nhất có cô gái họ Chu là chẳng biết hay dở phát lên tiếng cười nhạt:
- Hừ! Đã không dám lộ mặt ra thì nói gì đến chuyện sống chết? Vừa dứt lời thì cây ngân tiêu trong tay Tiểu Mạn vung lên lập tức cuốn hai lá cờ, nháy mắt đã nằm gọn trong tay nàng. Chu Tiểu Mạn thần nhiên xé cờ ném xuống đất, giọng khinh bỉ:
- Bốn cô nương nhỏ vào Thuận Thiên giáo!
- Thật là to gan! Bóng người xẹt vào nhanh như điện chớp. Tứ Đại Linh Vương bước vào, dẫn đầu là Thiên Thủy Thần Vương xuất hiện với vẻ mặt hầm hầm. Tuy nhiên, vừa nhìn thấy mặt Chu Tiểu Mạn thì lão tái mặt:
- Té ra là ngươi? Tiểu Mạn chu môi nói móc:
- Ngươi vẫn chưa vỡ mạch máu ra mà chết sao? Thiên Thủy Thần Vương giận đến mức miệng phun ra khói, nhưng lão nhớ đến lời huấn thị của giáo chủ nên không dám làm càn. Lão cố vớt vát sĩ diện bằng lời nói:
- Tiểu cô nương! Bốn giáo chủ đã có lời dặn trước nên lão phu không tiện tranh chấp với cô nương, xin cô nương đừng ép lão phu quá.
- Nếu không thì lão làm gì được ta nào? Chu Tiểu Mạn từ xưa đến nay vốn coi trời bằng vung, hôm nay đứng trước mặt Hoàng Nhạn Ca, nàng muốn chứng tỏ một chút oai phong nên càng làm già. Bọn Tứ Đại Linh Vương bốn tên đã tức giận đến cực điểm, nhưng vì có lời huấn thị trước nên đành nhẫn nhịn, không dám phát tác:
- Tiểu cô nương! Tốt nhất là không nên xen vào chuyện của bốn giáo.
- Ta cứ xen vào thì ngươi làm gì được ta nào? Thiên Thủy Thần Vương biết nếu còn đôi co thêm với con bé ngang ngạnh này thì lão chỉ có từ thua đến thua mà thôi nên lão bỏ mặc họ Chu, quay sang Tạ Tam Cô. Lão lấy ra hai cây lệnh kỳ khác ném lên bàn:
- Tạ Tam Cô! Xú Hòa Thượng! Hai người hãy nhận lệnh kỳ đi! Lão Xú Hòa Thượng vẫn tính nóng nảy liền gầm lên:
- Lão phu nhỏ toẹt vào Thuận Thiên giáo các ngươi. Tiểu Mạn nghe lão phát ra lời hạp ý nghĩ của mình, liền thích chí reo lên:
- Nói hay lắm! Nói hay lắm. . . Thuận Thiên giáo là cái thá gì chứ? Dứt lời, nàng lại ăn quen, vung roi lên định thu cờ. Thiên Thủy Thần Vương gầm lên:
- Ngươi muốn chết?

Lão đẩy ra một luồng lực đạo nhằm vào bả vai Chu Tiểu Mạn đánh tới. Vốn biết Tiểu Mạn võ nghệ chỉ ở mức bình thường, sở dĩ nàng ngông nghênh không coi ai ra gì là vì ý vào chút tài vật chân truyền từ Dược Thánh. Lần này, bị tấn công bất ngờ, nàng chẳng kịp trở tay ném độc, may sao đã có hai con đười ươi (theo

như lời nàng gọi) là Điều Ông - Tẩu Bà hờm sẵn từ phía sau. Hai chiếc điều cày một cái nhằm tay, một cái nhằm đầu Thiên Thủy Thần Vương đập xuống cùng lúc với tiếng thét chói tai:

- Chớ hại chủ ta! Thiên Thủy Thần Vương nhắm tình thế không xong vội nhảy lùi lại tránh. Nếu lão cố tình đánh trúng Tiểu Mạn thì e rằng lão sẽ vỡ sọ dưới tẩu của Điều Ông - Tẩu Bà. Tiểu Mạn thoát khỏi độc thủ của đối phương trong gang tấc thì vừa sợ vừa giận, nàng thét lên: [thiếu trang].

.....

nhất của Thuận Thiên giáo kể từ khi chúng nhập quan đến nay. Tên chủ quán bước tới nhăn nhó đòi tiền bồi thường, Tiểu Mạn móc ra mấy lượng bạc ném cho hắn. Tuyết Từ thấy thế cũng lấy một số bạc cho thêm. Hóa ra tên chủ quán gặp họa thành phúc. Họ Hoàng hướng về phía Tạ Tam Cô nói:

- Các vị cũng không nên ở lại đây nữa. Giờ phút này, chúng ta cần phải hợp lực chống lại kẻ thù. Tạ Tam Cô đồng ý:

- Hoàng huynh nói đúng lắm. Từ nhi! Con hãy để lại ám hiệu cho cha người, rồi chúng ta đi với Hoàng lão huynh. Tuyết Từ miễn cưỡng làm theo lời của Tạ Tam Cô. Chu Tiểu Mạn bước tới nắm lấy tay họ Hoàng ra chiều thân mật:

- Hoàng nhị ca lúc này sử dụng bộ pháp gì mà lợi hại thế?

- À. . . à. . . Đó chỉ là một chút tài vặt của lão huynh, so với Ngạo Thiên ca ca của muội thì còn kém xa lắm. Tiểu Mạn mỉm cười đầy vẻ sung sướng.

36. Lãnh Diện Tu La Bảo Kiếm

Sau đó, chàng bắt đầu lao vào nghiên cứu bộ Thông Thiên kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này chỉ có ba chiêu nhưng ảo diệu, biến hóa khôn lường. Điều kỳ diệu là khi kết hợp với thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân và luồng hàn nhiệt từ Hàn Băng Bách Phiến thì uy lực của nó sẽ tăng gấp bội, đồng thời cũng giúp cho người luyện kiếm được dễ dàng hơn. Sau khi đã lĩnh hội được phần tâm pháp, Ngạo Thiên bước vào luyện chiêu đầu tiên có tên gọi là Hàng Ma Diệt Yêu. Đúng như tên gọi của nó, chiêu này mỗi khi đánh ra tựa như chớp giật, sấm giáng, hàn khí tỏa ra từ mũi kiếm như tên bắn, có thể lấy mạng người trong vòng hai trượng.

Ngạo Thiên luyện chiêu Hàng Ma Diệt Yêu mất năm ngày. Chiều ngày thứ năm, chàng xuất quan tung mình lướt ra nhà thủy tạ. Cùng với nội công tăng tiến thì khinh công của chàng cũng tiến bộ hơn. Chỉ một cái nhún mình, một lần điểm chân xuống lá sen là chàng đã đứng vững trên thủy đình. Hà Uyên Uyên thấy chàng, liền đứng lên nhíu mày hỏi:

- Chẳng phải ta đã bảo ngũ đệ khi nào luyện xong bộ Thông Thiên kiếm pháp thì mới được xuất quan đó sao?

- Đệ đã luyện thành chiêu thứ nhất Hàng Ma Diệt Yêu. Hà Uyên Uyên tâm thần rung động, nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt ngạc nhiên, rồi bà ta bật cười sảng khoái:

- Đệ quả nhiên là kỳ tài trăm năm có một. Tuy nhiên, vẫn còn hai chiêu nữa, sao đệ không luyện tiếp?

- Tứ sư tỷ có biết ngày mai là ngày tổ chức đại hội võ lâm hay không?

- Đệ muốn đi dự sao?

- Đệ nhất định phải có mặt. Hà Uyên Uyên lắc đầu:

- Đệ sai rồi, đại hội võ lâm kỳ này dữ nhiều lành ít, đệ đến đó trong khi vẫn chưa luyện xong Thông Thiên kiếm pháp e rằng sẽ gặp tai họa.

- Tiểu đệ biết chứ. Nhưng tiểu đệ nhận nhiệm vụ hàng ma diệt yêu, đệ không thể nào không có mặt ở đó. Hà Uyên Uyên nhìn chàng một lúc rồi thở dài:

- Có lẽ đây là số mệnh. Nếu đệ đã nhất định ra đi thì tỷ cũng không ngăn cản nữa. Dứt lời, bà ta vỗ ba tiếng. Chốc lát sau trên mặt hồ có một bóng trắng lướt qua như bay. Người đó chính là cô gái có vẻ đẹp như tiên từng chèo thuyền rước Ngạo Thiên lên đảo. Nàng cầm thanh bảo kiếm dâng lên cho Ngạo Thiên.
- Ngũ đệ. Hà Uyên Uyên nói:
- Đây là thanh Lãnh Diện Tu La kiếm, năm xưa nó là vật chí bảo từng theo chân sư phụ tung hoành khắp giang hồ, giữ gìn công đạo. Ân sư có lời di huấn cho sư tỷ bảo trao lại cho đệ. Ngạo Thiên xúc động nhận kiếm. Thanh bảo kiếm dài chừng bảy tấc, trên vỏ có khắc bốn chữ triện Lãnh Diện Tu La. Ngạo Thiên từ ngày xuất đạo đến giờ mới có một thanh bảo kiếm quý, chàng như hổ thêm cánh, rồng thêm vây. Lãnh Diện Tu La kiếm vừa ra khỏi vỏ, lập tức hàn khí bốc lên ngút trời, ngay cả Hà Uyên Uyên và ả tỷ nữ xinh đẹp cũng phải lùi lại để tránh luồng hàn khí ghê hồn của nó. Họ Hà nói:
- Mấy mươi năm rồi, Lãnh Diện Tu La kiếm mới lại được rút ra khỏi vỏ. Quả nhiên là thần kiếm trong trời đất! Ngũ đệ thử thi triển chiêu Hàng Ma Diệt Yêu ta xem thử! Vì trên tòa thủy đình chật hẹp nên Ngạo Thiên tung mình xuống mặt hồ, chân điểm lá sen, đưa nguồn nội lực vào Hàn Băng Bách Phiến, chỉ thấy thân mình chàng mở mịt sương khói. Luồng kiếm quang bao phủ như mây, kiếm khí phóng ra chạm vào mặt nước, nước lập tức hóa thành băng. Một chiêu Hàng Ma Diệt Yêu đánh ra với công lực kinh hồn của Ngạo Thiên khiến cho trời đất như nổi cơn phong ba, chớp giạt sấm giăng làm kinh động cả mặt hồ. Phút chốc, Ngạo Thiên đã lại đứng trên tòa thủy đình, thần thái ung dung, mặt mày hớn hớn, Hà Uyên Uyên thì ngăn ngore nói:
- Đệ đánh ra chiêu này, uy lực gấp bội tỷ tỷ. Ngũ đệ mà luyện thành cả ba chiêu trong Thông Thiên kiếm pháp thì chắc chắn sẽ trở thành thiên hạ vô địch.
- Đệ chỉ mong mình có thể hoàn thành được sứ mạng của ân sư.
- Ngũ đệ có thể nghe tứ sư tỷ khuyên một lời không? Hà Uyên Uyên nói:
- Đệ tốt nhất chờ đến này luyện thành Thông Thiên kiếm pháp hãy xuất quan. Chừng đó đứng ra lãnh đạo quần hùng, tiêu diệt tà ma cũng không muộn mà. Ngạo Thiên không phải không biết chuyến đi này của mình sẽ gặp nhiều hung hiểm. Tuy nhiên chàng không thể không đi là bởi vì quanh chàng giờ đây đã có nhiều người thân thiết, họ ngày đêm trông chờ và hy vọng ở chàng. Họ là Hoàng Nhạn Ca, là Xú Hòa Thượng, là Tạ Tuyết Từ. . . Là một bộ phận võ lâm chính nghĩa ít ỏi còn sót lại đang ngày đêm trông chờ một người có khả năng lãnh đạo họ. Chàng chấp tay xá Hà Uyên Uyên một cái rồi nói một cách dứt khoát:
- Tiểu đệ không thể không đi chuyến này. Hà Uyên Uyên thở dài:
- Ấu đó cũng là duyên số. Thôi, trời cũng không còn sớm nữa, đệ lên đường đi. Tiểu Lê, đưa tiểu đệ ta lên bờ nhé! Cô gái có tên là Tiểu Lê cất giọng thổ thổ:
- Xin mời công tử. Một lúc sau người ta đã nghe tiếng linh mã hí vang trời đất. Tiếng vó ngựa xa dần rồi mất hẳn.

37. Ngọc Giác Đài Võ Lâm Đại Hội

Lần lượt các bang phái tiếng tăm trên giang hồ đều xuất hiện. Phe hắc đạo vênh vênh tự đắc còn phe bạch đạo thể cô, chỉ biết ngậm ngùi nhịn nhục. Đám người Tạ Tam Cô, Hoàng Nhạn Ca, Xú Hòa Thượng, Chu Tiểu Mạn, Tuyết Từ, Điều Ông - Tẩu Bà, Khương Ninh Bảo từ chỗ ở của họ Hoàng xuất phát đến chân núi thì gặp được Tạ Ứng Long - Tạ nhị hiệp. Tạ Ứng Long lưng đeo trường kiếm, mặc áo nho sinh, đầu chít khăn, phong thái tiêu dao tự tại, ra vẻ là người có cốt cách quân tử. Tuyết Từ nhìn thấy cha thì chạy đến mừng rỡ, rồi rít nói:

- Gia gia! Từ nhi nhớ gia gia lắm! Họ Tạ xoa đầu con an ủi:
- Thôi nào, con gái lớn rồi đừng không nhẽ như thế chứ. Rồi lão quay sang thì lễ với bọn Hoàng Nhạn Ca:

- Tại hạ là Tạ Ứng Long. Còn đây là các bằng hữu của tại hạ cùng đến dự đại hội. Đi theo họ Tạ còn có hơn chục người gồm có cả tăng, đạo, tục. Họ đều tinh minh, tráng kiện, giàu lòng hiệp nghĩa. Tạ Tam Cô lên tiếng:

- Tạ nhị ca! Để tiểu muội giới thiệu, vị này là Hoàng Nhạn Ca, đệ tử thứ hai của Trí Nguyên đại sư, sở trường cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân. Bọn người đi theo Tạ Ứng Long nghe họ Hoàng là đệ tử của Trí Nguyên đại sư thì nhao nhao cả lên, ai nấy đều mừng rỡ. Tạ Tam Cô nói tiếp:

- Còn người này là. . . Tạ Ứng Long cắt lời bà ta:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì huynh đài đây được giang hồ yêu mến gọi là Xú Hòa Thượng! Bị họ Tạ gọi đích hồn danh, Xú Hòa Thượng chẳng những không giận mà còn vui vẻ cười khà khà:

- Tạ nhị hiệp quả nhiên là nhân lực phi thường! Tạ Ứng Long quay sang hai nhân vật mà Tiểu Mạn gọi là hai con đười ươi, khiêm cung nói:

- Nhị vị tiền bối đây chắc chắn là Điều Ông - Tẩu Bà rồi?

- Tạ nhị hiệp nói không sai.

- Còn vị tiểu cô nương này? Tiểu Mạn nhanh nhẩu nói:

- Tiểu nữ tên là Chu Tiểu Mạn. Tạ Ứng Long hơi giật mình:

- Cô nương họ Chu ư? Tạ Tam Cô nói luôn:

- Chu cô nương chính là nội tôn của Dược Thánh.

Nên biết, Dược Thánh trên giang hồ tiếng tăm không nhỏ, thường ngày lão chẳng động tới ai, nhưng cũng không có nhân vật giang hồ nào dám động đến lão. Lão có tài phục thuốc cứu sinh nhưng cũng có thể giết người trong chớp mắt. Tài dụng độc của lão đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Ngày hôm nay, bỗng dưng Chu Tiểu Mạn tham gia vào phe võ lâm chính phái. Sự có mặt của nàng cũng chẳng khác nào Dược Thánh khiến cho quần hùng bạch đạo nuôi thêm niềm hy vọng. Lại thêm Hoàng Nhạn Ca mang danh là đệ tử của Trí Nguyên đại sư thì phe bạch đạo kể ra cũng có chút thanh thế. Tạ Ứng Long bỗng nghiêm trang nói:

- Gần đây tại hạ nghe đồn giang hồ xuất hiện một thiếu niên anh hùng, sở hữu ba môn tuyệt học của Trí Nguyên đại sư, xin hỏi các vị, chuyện đó có thật hay không? Họ Hoàng đáp:

- Hẳn chính là ngũ đệ của tại hạ, Âu Dương Ngạo Thiên. Rồi lão nói sơ qua một chút về thân thế của Ngạo Thiên cùng với sự sắp đặt của Trí Nguyên đại sư, mọi người nghe nói ai nấy đều mừng rỡ khôn xiết. Họ Hoàng trầm giọng nói tiếp:

- Có điều giờ đại hội đã sắp đến mà vẫn không thấy tăm hơi hắc đầu khiến lão phu rất lo lắng. Tạ Ứng Long nói:

- Nếu Âu Dương công tử là cát nhân thiên tướng thì thiết tưởng những người sẽ được thiên thần hỗ trợ hóa nguy thành an. Chúng ta hãy cứ lạc quan hy vọng. Bọn quần hùng hồ hởi tán đồng. Tạ Ứng Long nói tiếp:

- Kỳ võ lâm đại hội này, Hoàng lão ca có nhận định gì không?

- Nhận định thì lão phu không dám, . [thiếu trang]:

- Tạ nhị hiệp đừng tưởng lão phu tham sống sợ chết. Sở dĩ lão phu sống đến ngày hôm nay cũng là vì di huấn của ân sư, lo lắng cho võ lâm chính đạo. Nhưng lão phu có hai điều không thể hay mặt cho quần hùng bạch đạo được. Thứ nhất là lão phu không có tiếng tăm, uy tín. Điều này là một yếu tố cực kỳ quan trọng cho một người lãnh đạo. Thứ hai, ngoài một chút tài nhảy nhót, lão phu chẳng còn một sở trường gì nữa. Thực lực cũng là một yếu tố quan trọng không thể thiếu của một người lãnh đạo. Chu Tiểu Mạn bỗng xen vào:

- Theo thiên ý của tiểu nữ, chỉ có Ngạo Thiên ca ca mới xứng đáng với vị trí này.

- Chỉ tiếc là hắc đầu đến bây giờ vẫn không biết một chút tăm hơi gì. Họ Hoàng hướng vào Tạ Ứng Long, nói:

- Trọng trách này, xem ra chỉ có Tạ nhị hiệp là người có đủ tư cách đảm nhận. Lúc này, tiếng nói của nhị hiệp là cực kỳ quan trọng, nó sẽ nuôi dưỡng chính khí, duy trì niềm hy vọng cho võ lâm chính đạo.

Lão vừa dứt lời thì cả bọn đều đồng loạt tán dương, suy tôn Tạ Ứng Long làm người lãnh đạo khiến họ Tạ không có cơ may từ chối. Rồi đó tất cả ùn ùn kéo lên Ngọc Giác đài tham gia đại hội. Ngũ Kiếm Kỳ môn đã cho người xây dựng lại Ngọc Giác đài thành một nơi chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết là để tôn vinh uy thế của bọn chúng. Hai bên đường dẫn lên núi, bọn Ngũ Kiếm Kỳ môn trấn giữ, khí thế bao trùm lẫn át võ lâm đồng đạo.

Trên đỉnh núi dựng lên một lễ đài cao thập phần nguy nga, tráng lệ do bọn cung nữ Bích Loan cung. Trung tâm lễ đài đặt hai chiếc ghế bọc da hổ chạm hình mãnh sư, biểu tượng của võ lâm minh chủ. Thấp hơn một chút là hai hàng ghế dành cho các môn đệ thủ hạ có vai vế cao trong Ngũ Kiếm Kỳ môn. Dưới lễ đài kê hai dãy bàn ghế dành cho chưong môn, bang chủ của các đại môn phái. Khoảng đất trống còn lại là của bọn lục lâm giang hồ, anh hùng hảo hán tứ phương.

Ngay bên cạnh là vực U Linh sâu hơn trăm trượng. Chính vực U Linh này, năm xưa hoàng đế thường ra lệnh ném các chư hầu, phản tướng xuống dưới ấy. Giờ khai mạc đại hội sắp đến, lần lượt các bang phái lũ lượt kéo đến phân ngôi thứ mà ngồi. Tạ gia ở Thành Nam tất nhiên cũng có một chỗ ngồi trọng thị. Cả nhóm mười mấy người theo Tạ Ứng Long đến ngồi vào chỗ đó. Nãy giờ, Hoàng Nhạn Ca, Chu Tiểu Mạn, Tạ Tuyết Từ vẫn để mắt tìm kiếm nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Âu Dương Ngạo Thiên ở đây. Tiểu Mạn từ mấy ngày nay cứ đeo theo họ Hoàng vừa lấy lòng lão, vừa ngấm ngấm ganh đua, chọc tức Tuyết Từ. Nàng ghé tai họ Hoàng, vừa nói với vẻ lo lắng:

- Nhị sư huynh! Liệu Âu Dương đại ca có xảy ra chuyện gì bất trắc hay không? Họ Hoàng trong lòng cũng có một chút lo lắng nhưng vẫn cố an ủi Chu Tiểu Mạn:

- Chu muội yên tâm, ngũ đệ là người phước lớn mạng lớn, sẽ không sao đâu.

- Giờ này lẽ ra huynh ấy phải có mặt rồi chứ.

- Vẫn chưa phải lúc.

Họ Hoàng nói rồi, chăm chú nhìn lên lễ đài tỏ ý kết thúc câu chuyện. Bọn quần hùng kéo đến ngày một đông. Phút chốc, Ngọc Giác đài tụ họp hơn ngàn cao thủ, đúng là cảnh quần long tụ hội. Với khí thế này thì Thuận Thiên giáo nếu muốn làm chủ Trung Nguyên là một điều không thể được. Tuy nhiên, đây chỉ là vẻ bên ngoài. Thực chất bên trong thì người hiểu chuyện thừa biết đó chỉ là thế lực hào. Nguồn võ lâm chính khí của Trung Nguyên do không có người lãnh đạo giờ đây chẳng khác gì rắn không đầu.

Đột nhiên, ba hồi trống vang lên trấn át tiếng ồn ào như ong vỡ tổ của đám quần hùng. Tiếng trống vừa dứt thì giọng của ai đó rền rền như sấm động tuyên bố khai mạc đại hội. Người này hẳn là phải có một nguồn nội lực cực kỳ sung mãn.

Trên lễ đài, lần lượt xuất hiện những nhân vật đầu não của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Gồm Tư Mã Quỳnh Dao, Công Tôn Thiếu Dương lần lượt ngồi vào hai chiếc ghế bọc da hổ. Thập Tam Thái Bảo, mười ba đệ tử của Công Tôn Ngạn đã chết bốn, còn chín cũng theo thứ tự mà ngồi. Bọn chúng chín tên đều mặc áo bào màu đỏ, bắt đầu từ Âu Trường Toản, Đệ Nhất Thái Bảo phó môn chủ, người được mệnh danh là đã học gần hết chân truyền của Công Tôn Ngạn. Tổng giám tổng đàn chủ Đệ Tam Thái Bảo Mông Khắc Diêm đứng lên tuyên bố:

- Tại hạ là Mông Khắc Diêm, thay mặt bốn môn Ngũ Kiếm Kỳ môn, có lời chào đến chư vị võ lâm đồng đạo. Giọng gã vang vang trong bầu không khí lạnh phất của hơn ngàn con người, như thể mới biết giờ đây Ngũ Kiếm Kỳ môn trên giang hồ đã là đệ nhất môn phái.

- Hôm nay bốn môn gửi thiệp mời chư vị đến đây là có một số việc cần thông báo. Như các vị đã biết, hiện nay bốn môn chủ đã nhập cổ thành tu luyện, vậy tạm thời môn chủ phụ nhân, Tư Mã Quỳnh Dao môn chủ sẽ thay mặt bốn môn chủ có vài lời muốn nói đến chư vị. Xin mời Tư Mã môn chủ. Dứt lời, gã lui về ghế ngồi. Tư Mã Quỳnh Dao vẫn điềm nhiên ngồi trên ghế cao cất giọng oang oang. Thái độ của mụ thập phần cao ngạo:

- Các vị bằng hữu giang hồ! Như chúng ta đều biết, ngày hôm nay võ lâm Trung Nguyên gặp phải một sát

tinh đại họa, đó là bọn tà ma ngoại đạo Thuận Thiên giáo. Mưu đồ bá chủ Trung Nguyên của chúng, tất cả chúng ta đều đã được nhìn thấy. Xin hỏi các vị ở đây có bằng lòng thần phục tà giáo ngoại bang hay không?

- Không bằng lòng! Có nhiều tiếng hô vang lên, đa phần là của bọn thuộc hạ của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Tư Mã Quỳnh Dao cười nhạt rồi quét ánh mắt như có điện của mụ nhìn khắp một lượt quần hùng. Trên võ lâm, không ai là không biết ánh mắt ma mị cực kỳ của mụ. Nếu mụ muốn đối phương si mê, kẻ đó sẽ si mê. Nếu mụ muốn đối phương khiếp sợ, đối phương sẽ phải khiếp sợ. Tư Mã Quỳnh Dao lại cất tiếng hỏi:

- Các vị có bằng lòng thần phục tà giáo hay không?

- Không bằng lòng. . . Lần này tiếng hô vang như sấm dậy, thế mới biết lực lượng từ luồng nhân quang của Tư Mã Quỳnh Dao lợi hại đến chừng nào. Mụ ta nói tiếp:

- Ngày hôm nay, võ lâm Trung Nguyên suy đồi làm cho tà giáo khắp nơi nổi lên nhòm ngó, xin hỏi các vị là vì sao? Mụ vừa dứt lời thì đám môn hạ cùng với vây cánh của Ngũ Kiếm Kỳ môn lập tức hô vang lên:

- Vì không có người lãnh đạo. Mụ ta mỉm cười:

- Các vị nói đúng lắm. Võ lâm Trung Nguyên hiện đang không có người lãnh đạo. Xét về thực lực hiện nay, thì ngoài bốn môn ra, không còn có bang phái nào khác có đủ khả năng lãnh đạo quần hùng, trấn áp tà phái. Lại có hàng trăm tiếng hô vang đồng loạt:

- Ngũ Kiếm Kỳ môn vô địch! Công Tôn môn chủ muôn năm! Rõ ràng, Tư Mã Quỳnh Dao không coi võ lâm đồng đạo ra gì nữa. Mụ một bước đưa Ngũ Kiếm Kỳ môn lên mây, xưng hùng mà không một chút khách khí. Trong đám nhân sĩ võ lâm, đương nhiên cũng có người nóng mặt nhưng không ai dám nói ra. Tà Ưng Long thấy đã đến lúc mình liều mạng đứng ra bảo vệ thanh danh bạch đạo võ lâm. Tà Ưng Long đứng lên, thần thái hiên ngang, giọng nói rõ ràng:

- Phải chăng Tư Mã cung chủ có ý đưa Ngũ Kiếm Kỳ môn lên lãnh đạo quần hùng? Tư Mã Quỳnh Dao quét ánh mắt sắc lạnh vào họ Tà:

- Người là ai?

- Tại hạ là Tà Ưng Long.

- Té ra là Tà gia nhị hiệp. Trong Ngọc Giác đài im phăng phắc. Từ khi khai hội đến giờ mới có một người ngoài thế lực của Ngũ Kiếm Kỳ môn đứng ra phát biểu. Một số trông chờ vào Tà Ưng Long, nhưng không dám ủng hộ ra mặt. Tà gia tuy có một chút tiếng tăm trên giang hồ nhưng nếu so với Ngũ Kiếm Kỳ môn thì thực lực vẫn còn kém xa lắm. Tư Mã Quỳnh Dao đi thẳng vào vấn đề:

- Tà nhị hiệp phải chăng là muốn về phe Thuận Thiên giáo, chống lại quần hùng? Một câu nói của mụ ta còn sắc hơn ngàn thanh đao. Lập tức có tiếng hô hoán phản đối Tà Ưng Long. Tuy nhiên, Tà Ưng Long vẫn điềm tĩnh đáp lại:

- Các vị đứng ra đây là vì đại cuộc võ lâm, xét rằng người lãnh đạo võ lâm phải gồm đủ uy tín và thực lực. Xin hỏi quý môn tự cảm thấy mình có đủ hai yếu tố đó chăng?

- Người dám nghi ngờ khả năng của bốn môn ư?

- Võ lâm Trung Nguyên cao thủ nhiều như mây, Ngũ Kiếm Kỳ môn liệu có phải là thiên hạ vô địch hay không vẫn còn chưa biết mà. Tư Mã Quỳnh Dao cười nhạt nói:

- Ngày hôm nay nếu có kẻ có thể đứng ra đả bại bốn cung thì tự khắc Ngũ Kiếm Kỳ môn thoái ẩn giang hồ, thoái triệt môn hạ. Lời nói của Tư Mã Quỳnh Dao là thập phần kiêu ngạo, chẳng khác nào thách thức toàn thể võ lâm. Tuy nhiên, Tà Ưng Long còn có một chiêu bài khác. Lão ung dung nói:

- Tư Mã cung chủ quả nhiên là khí phách hơn người. Tuy nhiên, Ngũ Kiếm Kỳ môn từ ngày lập môn không đi theo con đường chính đạo. Công Tôn môn chủ dung túng thuộc hạ, hung ác tàn bạo, giết người vô số, chẳng ai là không biết. Thử hỏi với tư cách đó, làm sao Ngũ Kiếm Kỳ môn có thể đứng ra lãnh đạo quần hùng? Lời nói khảng khái, sắc như dao mạnh như tên bắn đó của Tà Ưng Long lẽ ra là liều thuốc vực dậy

tinh thần của võ lâm bạch đạo, nhưng tiếc thay, chẳng có ai hưởng ứng. Chỉ có một tiểu nha đầu không biết hay dở đứng lên vỗ tay tán thưởng họ Tạ:

- Hay lắm! Nói hay lắm! Nhìn lại thì người đó chính là Chu Tiểu Mạn. Nàng đứng giữa rừng gươm núi giáo mà vẫn thản nhiên như đang ở nhà mình, mặt hoa rạng rỡ, miệng nở một nụ cười ngây thơ, hồn nhiên như một đứa trẻ. Lập tức, Hoàng Nhạn Ca, Xú Hòa Thượng, Tạ Tam Cô, Tuyết Từ. . . Đồng loạt đứng lên hưởng ứng. Trong đám quần hùng cũng xôn xao hẳn lên, ai nấy đều hồ hởi, nức lòng nức dạ. Đột nhiên giữa đường trường vang lên một tiếng gầm như sấm động:

- Câm miệng! Không biết người nào đã lên tiếng nhưng giọng nói cực kỳ khùng bố đó có một sức mạng không sao tả được. Lập tức tiếng ồn lắng xuống, đường trường trở lại vẻ im lặng như tờ. Tư Mã Quỳnh Dao cười nhạt nói:

- Ngày hôm nay mạnh được yếu thua, hãy lấy võ lực ra mà chứng minh bản lĩnh. Bản nhân tuyên bố hôm nay Ngũ Kiếm Kỳ môn phát lệnh ra giang hồ, ai thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Ngay lúc này, nếu có ai phản đối thì xin mời bước lên đài.

Hơn ngàn cao thủ có mặt ở Ngọc Giác đài không ai dám mở miệng. Chu Tiểu Mạn là một cô bé không biết trời cao đất dày, định mở miệng phát tác nhưng Hoàng Nhạn Ca ngồi kế bên đã ngăn nàng lại. Tư Mã Quỳnh Dao nở một nụ cười đắc ý. Mụ vừa mở miệng định nói gì thì giữa thính không vang lên một tràng cười cuồng ngạo. Rồi theo đó, một người phi thân vào, thân pháp nhẹ nhàng như lá rụng. Phút chốc, đường trường xuất hiện một cổ huyết kiệu cùng với đám thủ hạ của Thuận Thiên giáo gồm có Tứ Đại Linh Vương, Tứ Đại Hộ Pháp và hai tên Thượng Khanh, thân hình ốm tong teo như xác chết khô, biệt hiệu là Địa Ngục Quỷ Môn Thần xuất hiện. Bóng người vừa xuất hiện lập tức quần hùng xôn xao, có người hốt hoảng kêu lên:

- Câu Hồn Dạ Quỷ, Địa Ngục Quỷ Môn Thần!

Cái tên đó có một sức mạnh khủng khiếp làm cho một số người đứng gần chỗ hai lão già vừa xuất hiện phải nháo nhào tìm đường tháo thoát. Cách đây hai mươi lăm năm, võ lâm Trung Nguyên từng phải chịu một trận kinh khiếp do chính tay hai gã Câu Hồn Dạ Quỷ này gây ra. Nếu Trí Nguyên đại sư không dùng Lãnh Diện Tu La kiếm, trổ hết thần oai đuổi chúng ra ngoài quan ải thì giờ này không biết là võ lâm Trung Nguyên sẽ ra sao?

Hai mươi lăm năm trước, uy danh của Địa Ngục Quỷ Môn Thần so với Ngũ Kiếm Kỳ môn của Công Tôn Ngạn ngày hôm nay có phần hơn chứ không kém. Không ngờ ngày hôm nay, bọn chúng lại đầu thần dưới trướng Thuận Thiên giáo. Thuận Thiên giáo tái nhập Trung Nguyên làm cho người người khiếp sợ. Thoáng chốc đó mà uy danh của Ngũ Kiếm Kỳ môn suy giảm đi rất nhiều. Thiên Thủy Thần Vương thay mặt giáo chủ lên tiếng:

- Nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên nghe đây! Các ngươi đã bị bốn giáo bao vây, hiện giờ, trên Ngọc Giác đài một con ruồi con muỗi cũng không thể thoát ra được. Tin đó làm cho quần hùng nhốn nháo cả lên. Bọn chúng ùn ùn chuyển người như muốn bỏ chạy thì bất chợt có tiếng gầm vang:

- Im lặng hết đi cho ta! Lờn vừa dứt thì có bóng người đứng lên. Một gã mặt chiếc áo lam bào màu đỏ chói ngồi ở hàng ghế đầu tiên trong đám Thập Tam Thái Bảo, gã chính là Âu Trường Toàn, Đệ nhất Thái Bảo Phó môn chủ. Gã đưa ánh mắt đầy hung quang nhìn vào đám thuộc hạ của Thuận Thiên giáo rồi cất giọng rền rền:

- Các ngươi đã dẫn xác đến đây thì tốt quá! Trong kiệu phát ra một giọng nữ nhân nói:

- Ngươi là Âu Trường Toàn?

- Chính là bản nhân!

- Công phu Tụ Hỏa Dương Quang của Công Tôn Ngạn, ngươi luyện được mấy thành rồi?

- Điều đó thì trong chốc lát đây ngươi sẽ biết thôi mà. Giáo chủ Thuận Thiên giáo! Sao bà không hiện thân đi?

- Ngươi không xứng! Gọi Tư Mã Quỳnh Dao ra nói chuyện với ta. Âu Trường Toàn cười nhạt nói:

- Vậy để bản nhân vén rèm kiệu lên xem mục là nhân vật lợi hại nào? Họ Âu vừa muốn động thân thì có tiếng Tư Mã Quỳnh Dao:

- Lùi lại cho ta! Rồi đó bà ta bước xuống ghế, hướng về phía huyết kiệu nói:

- Bồn cung muốn hỏi người, phải chăng người và bồn cung có mối tư thù gì? Giọng người trong kiệu phát ra:

- Tư Mã Quỳnh Dao! Điều đó trước khi chết người sẽ được biết.

- Khẩu khí của người lớn quá!

- Bồn giáo chủ phán rằng, ngày hôm nay người phải chết thôi. Câu nói lạnh lùng mười phần tự tin đó làm Tư Mã Quỳnh Dao bất giác cũng phải tái mặt. Huyết kiệu chủ nhân lại nói:

- Thiên Thủy Thần Vương! Người làm nhiệm vụ đi.

- Thuộc hạ xin tuân mệnh. Dứt lời, lão hướng về phía quần hùng cất giọng oang oang:

- Chư vị võ lâm bằng hữu nghe đây! Phàm những ai đã đầu thân vào bồn giáo thì đứng sang một bên, số còn lại thì hãy đồng loạt nhận lệnh kỳ. Sau ba ngày hãy đến tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn đầu thân dưới trướng bồn giáo. Bản nhân thay mặt giáo chủ tuyên bố, ba ngày sau bồn giáo sẽ tiêu diệt toàn bộ môn hạ của Ngũ Kiếm Kỳ môn, thiết lập tổng đàn của Thuận Thiên giáo tại sào huyệt của Công Tôn Ngạn.

Mấy lời như sấm rền đó phát ra đầy vẻ cuồng ngạo và muôn phần tự tin. Nó làm cho quần hùng kinh hãi, khiến cho Tư Mã Quỳnh Dao và đám thuộc hạ vừa giận vừa sợ. Quả nhiên trong đám quần hùng có hơn một trăm tên bước ra và lại thêm vài chục kẻ nhất gan bước lên nhận làm đầu sai cho Thuận Thiên giáo. Bọn Tứ Đại Linh Vương phất tay áo, kỳ hiệu lập tức bay ra tua tủa nhằm hướng võ lâm quần hùng. Đây là một sự sỉ nhục ghê gớm đối với võ lâm Trung Nguyên nói chung và Ngũ Kiếm Kỳ môn nói riêng. Công Tôn Thiếu Dương giận dữ xông ra lẽ dài:

- Mấu thân! Người còn chờ gì nữa mà chẳng ra lệnh tiêu diệt bọn tà giáo này đi.

- Dương nhi chớ có nóng nảy! Rồi Tư Mã Quỳnh Dao hướng về phía quần hùng nói:

- Chư vị võ lâm đồng đạo, các vị đành lòng cúi đầu thần phục tà giáo ngoại bang hay sao? Lời nói của mục được một số ít tay chân thủ hạ ủng hộ. Phần đông quần hùng không muốn đầu thân vào Thuận Thiên giáo mà cũng không muốn làm bộ hạ của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Họ giữ lập trường trung gian chờ xem diễn tiến thời cuộc. Tư Mã Quỳnh Dao thấy thế thì cười gằn:

- Xem ra hôm nay, bồn môn và quý giáo không thể tránh khỏi một cuộc huyết chiến rồi. Giọng trong huyết kiệu lạnh lùng phát ra:

- Các người chờ giờ diệt vong đi. Tư Mã Quỳnh Dao! Bồn giáo chủ tại đây đưa ra lời thách đấu với người đấy!

Lời nói của huyết kiệu chủ nhân, giáo chủ của Thuận Thiên giáo không chỉ làm cho Tư Mã Quỳnh Dao rung động, mà còn khiến toàn thể võ lâm Trung Nguyên xôn xao. Theo lệ thường, những cuộc tranh chấp thế này sẽ do bọn tay chân thủ hạ đánh trước, từ thấp tới cao.

Thế nhưng hôm nay, huyết kiệu chủ nhân lại một lời phát ra chỉ đích danh Tư Mã Quỳnh Dao khiêu chiến, vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Huyết kiệu chủ nhân hành động như thế, phải chăng là mục đã mười phần tự tin hoặc là giữa mục và Tư Mã Quỳnh Dao có mối thâm thù đại hận gì chẳng? Câu hỏi đó, ngoài huyết kiệu chủ nhân ra, chỉ có một người có thể trả lời được, người đó là Hoàng Nhạn Ca. Từ đầu tới giờ, lão vẫn điềm nhiên theo dõi cục diện.

Tư Mã Quỳnh Dao dĩ nhiên là không thể không nhận lời khiêu chiến của huyết kiệu chủ nhân. Mục không chỉ là một ma nữ lừng danh mà còn là vợ của một đại ma đầu. Mục cũng kiêu ngạo và muôn phần tự tin. Với nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt chết chóc, mục hướng về đối phương, nói:

- Bồn cung nhận lời thách đấu của người. Tuy nhiên, bồn cung có một điều kiện. Không ngờ, người ngồi trong cỗ kiệu lạnh lùng nói:

- Miễn điều kiện! Ta và ngươi một trận tranh sống chết. Sống làm vua, thua làm ma. Lời nói đó làm cho Tư Mã Quỳnh Dao tái xanh cả mặt mày, run rẩy tay chân không phải vì sợ mà là vì giận. Mụ đường đường là Bích Loan cung chủ, phu nhân của Công Tôn Ngạn mà hôm nay trước mặt quần hùng bị đối phương khinh nhờn như thế, năm lần bảy lượt sỉ nhục khiến mụ không sao nuốt trôi nổi thống hận này. Hai mắt Tư Mã Quỳnh Dao long lên sòng sọc. Tiếng quát the thé làm cho người ta phải sởn tóc gáy:

- Bỏ cung hôm nay thì phải lột da, lột thịt ngươi.

- Cái đó thì chưa chắc.

Lời vừa dứt, cổ huyết kiệu vọt lên lao thẳng về phía Tư Mã Quỳnh Dao với tốc độ như sao băng. Không hề có dấu hiệu báo trước. Huyết kiệu chủ nhân ra tay vừa nhanh vừa dứt khoát. Trên lễ đài bây giờ đã trở thành vô đài. Tư Mã Quỳnh Dao khẽ nghiêng người tránh chiêu đầu của đối phương. Huyết kiệu dừng lại giữa thình không. Đột nhiên nó xoay tròn như bông vụ, ban đầu chậm rồi nhanh dần. Cuối cùng, cổ huyết kiệu trông giống như một cột máu dựng đứng. Tốc độ cực cao tạo thành một cơn lốc thổi tung tất cả những vật cản trên đường đi của nó. Bốn chiếc càng kiệu trở thành món vũ khí lợi hại tới tấp quật vào đối phương.

Lối đánh thần tốc mà kỳ quái của chủ nhân huyết kiệu làm cho Tư Mã Quỳnh Dao rơi vào thế hạ phong. Mụ uốn người như con rắn, luồn lách phóng qua giữa luồng quái phong vừa né tránh những chiêu thức của càng kiệu. Tuy nhiên, Tư Mã Quỳnh Dao không phải là hạng hữu danh vô thực. Mười ngón tay của mụ cong lên, biến thành mười luồng chỉ phong tận lực phóng vào cổ huyết kiệu. Mụ chỉ cảm thấy bàn tay tê buốt, chỉ phong chạm vào luồng kinh lực hộ thể của đối phương bị dội ngược trở lại. Tư Mã Quỳnh Dao vừa sợ vừa giận. Mụ rú lên một tiếng, vận dụng tối đa công lực đánh thẳng vào cột máu do huyết kiệu tạo nên.

Bùng. . . Bùng. . . Hai tiếng nổ nhỏ nhưng dư lực của nó làm rung rinh lễ đài. Trong không khí vang lên những tiếng ong ong làm cho những người công lực yếu phải nhắm mắt, nhức đầu, hoa mắt. Nhìn lại thì đúng là Tư Mã Quỳnh Dao thân hình lay động không ngớt, gương mặt xinh đẹp như hoa của mụ nhăn nhúm lại trông thật khó coi. Bên kia, cổ huyết kiệu cũng dừng lại đáp xuống sàn đài. Cổ kiệu không hề bị suy suyễn gì nhưng giọng nói của người trong kiệu đã bớt phần kiêu ngạo:

- Tư Mã Quỳnh Dao! Bỏ giáo chủ có lời khen cho ngươi đó!

- Hừ! Bỏ cung còn tưởng ngươi có tài gì ghê gớm lắm.

- Bỏ giáo chủ ngày hôm nay nhất định sẽ lấy mạng ngươi.

- Để xem sao! Tư Mã Quỳnh Dao qua một chiêu đối đầu với chủ nhân huyết kiệu đã có phần ngang ngửa. Thế nên bây giờ mụ tự tin vận dụng tối đa chưởng lực vào song chưởng, chuẩn bị đánh ra một chiêu tối thượng. Bên kia, giáo chủ Thuận Thiên giáo vẫn ngồi trong kiệu, không nhìn thấy sự chuẩn bị đối phó của mụ, nhưng những ai là cao thủ có mặt ở đó đều có thể nhận ra rằng cổ kiệu đang được bảo vệ bởi một màn cương khí màu lục nhạt dày hơn một tấc. Tư Mã Quỳnh Dao tất nhiên cũng nhìn thấy, nhưng mụ là người có bản lĩnh và mụ tự tin vào bản lĩnh của mình. Chỉ nghe mụ hét lên một tiếng, song chưởng đánh ra tức thì. Trong đám quần hùng có kẻ kêu lên:

- Tuyệt Miên Liên Hoa!

Đó chính là sở trường tuyệt học của Tư Mã Quỳnh Dao. Có lời đồn rằng, mụ xuất thân từ cửa Phật, trộm được bí kíp của ni cô sư phụ rồi xuống núi tạo nghiệp. Chiêu Tuyệt Miên Liên Hoa này một khi đánh ra tựa như có muôn ngàn cánh hoa ảo ảo ve vãn đối phương, nhưng kỳ thực là mỗi cánh hoa đều tàng ẩn một luồng kinh lực lấy mạng người trong chớp mắt. Phút chốc, cả huyết kiệu bị vây phủ bởi muôn ngàn bông hoa tuyết, rồi đó hàng trăm tiếng nổ lụp bụp. . . Lụp bụp vang lên không ngớt. Cơn mưa hoa tưởng chừng như liên miên bất tận ấy vụt tắt. Tư Mã Quỳnh Dao hét lên một tiếng hãi hùng, thân hình bị đánh văng đi như điều đứt dây. Bóng áo bào màu đỏ chớp lên, Âu Trường Toàn như một mũi tên lao bắn về phía cung chủ Bích Loan cung, đỡ lấy thân hình của mụ ta. Máu tươi từ trong miệng của Tư Mã Quỳnh Dao tuôn ra không ngớt. Dưới đài, Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng đồng loạt kêu lên:

- Tá Lực Đả Lực.

Nếu ai từng có mặt ở Khương gia hắc sẽ không quên cảnh Xú Hòa Thượng và Tạ Tam Cô hai người bị chủ

nhân hoa kiệu đã bại như thế nào. Môn công phu bằng môn quái dị Tá Lực Đả Lực đã từng được chủ nhân hoa kiệu sử dụng đẩy lùi hai nhân vật võ lâm Trung Nguyên cùng với lời cảnh cáo, người nào dụng lực càng mạnh thì sẽ càng chuốc lấy thất bại nặng nề. Ngày hôm nay đã được chứng minh. Tư Mã Quỳnh Dao đánh ra chiêu quyết định đã sử dụng hết sức bình sinh nên bị chính nguồn nội lực trong mình phản lại làm cho mục trọng thương. Cũng may trong cái tích tắc cuối cùng, mục kịp nhận ra mối nguy nên đã giảm bớt nội lực. Bằng không, hẳn giờ này mục đã hồn lìa khỏi xác. Mục thều thào trên tay Âu Trường Toàn:

- Truyền lệnh của ta. . . Toàn bộ rút lui! Họ Âu kêu lên:
- Cung chủ. . . Không thể làm thế được! Mục trợn mắt quát lên:
- Rút lui cho ta! Bên kia, giáo chủ Thuận Thiên giáo phát ra tiếng cười lạnh lẽo:
- Người muốn chạy ư? Chạy đâu cho thoát!

Âu Trường Toàn giao lại Tư Mã Quỳnh Dao cho Công Tôn Thiếu Dương rồi truyền lệnh rút lui, lập tức toàn bộ môn đồ Ngũ Kiếm Kỳ môn dậy lên như ong vỡ tổ. Chín tên môn đồ Thái Bảo cùng với gần một trăm cung nữ Bích Loan cung tận trung bảo vệ cung chủ Bích Loan cung tạo thành một bức tường người không có gì lọt qua được.

Bên ngoài Ngọc Giác đài, bọn kiếm sĩ tinh nhuệ do Mã Siêu cầm đầu mở ra một trận hào kiếp võ lâm đầu rơi máu đổ. Hơn một ngàn cao thủ võ lâm có mặt tại đương trường cũng bắt đầu xôn xao trước cảnh loạn đấu sắp diễn ra giữa hai phe phái. Xét về hoàn cảnh hiện tại, nếu nhân sĩ võ lâm đứng về phe nào thì phe ấy ắt sẽ đại thắng, nhưng xưa nay chưa từng có chuyện toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đồng lòng đứng về một hướng trừ phi có một người đầy đủ tài lực, đức uy đứng ra hiệu triệu.

Chính vì thấu hiểu điều đó mà ngày hôm nay cả Thuận Thiên giáo và Ngũ Kiếm Kỳ môn đều cố gắng thu phục võ lâm. Nếu ngày hôm nay hai đại phái kia động thủ, mở ra một trận huyết chiến thì không biết điều gì ghê gớm sẽ xảy ra. Bởi vì không bên nào nắm chắc phần thắng nên đành phải ngậm ngùi để cống đối phương. Ngũ Kiếm Kỳ môn tuy môn đồ đông hơn nhưng cung chủ đã bị thương tất nhiên là không thể đánh nữa. Thuận Thiên giáo tuy tiềm lực lớn nhưng thân cô thế cô vào Trung Nguyên, một khi chưa thu phục nhân tâm thì chưa thể một lúc bước lên ngai vàng. Chính vì những lý do ấy mà ngày hôm đó trên Ngọc Giác đài tránh khỏi một trận hào kiếp kinh thiên động địa.

Giáo chủ Thuận Thiên giáo ngậm ngùi ra lệnh thủ hạ mở con đường máu cho Bích Loan cung chủ, kẻ thù số một của bà ta. Bọn Ngũ Kiếm Kỳ môn thì rút đi trong nỗi cay cú, ngậm hờn và giữ mạng.

38. Máu Nhuộm Ngọc Giác Đài

Giáo chủ Thuận Thiên giáo vẫn ngồi trong cổ huyết kiệu phán lời:

- Chư vị võ lâm đồng đạo nghe bốn giáo chủ nói vài lời đây. Mục dừng lại một chút rồi tiếp:
- Có một số người cho rằng bốn giáo là tà giáo ngoại bang, đem lòng không phục. Ngày hôm nay trước mặt quần hùng, bốn giáo xin nhắc lại một lần nữa, bốn giáo lần này nhập quan lấy thực lực thống nhất võ lâm, tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn. Kẻ nào không phục tất sẽ nhận lấy cái chết. Lời của mục nhẹ nhàng nhưng tiềm ẩn uy lực khủng bố khiến nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên không kẻ nào dám ra miệng. Một lần nữa, Chu Tiểu Mạn lại to gan đứng lên:
- Bốn cô nương không phục thì sao? Ngày hôm nay trong số hơn một ngàn cao thủ có mặt, Chu Tiểu Mạn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, thế nhưng chính đứa trẻ ấy hai lần bỗng nhiên nói ra điều ngàn người không dám nói. Đó là một nỗi sỉ nhục lớn lao đối với quần hùng võ lâm. Lời của nàng như một sự kích thích đánh mạnh vào lòng tự tôn vốn sẵn rất kiêu ngạo của những nhân vật võ lâm. Bất giác, tiếng người hô to như sấm động:
- Không phục. . . Không phục. . . Một trong hai bộ xương khô Địa Ngục Quỷ Môn Thần ngựa cổ truyền công lực vào giọng nói âm vang chấn động cả quần hùng:
- Kẻ nào không phục xin mời bước ra! Chu Tiểu Mạn nhấp nhóm định phóng lên, nàng quả nhiên gan to bằng trời. Nhưng họ Hoàng đã kéo tay nàng lại. Lão thì thầm:

- Tiểu muội phải nhường cho lão huynh chứ? Dứt lời, lão đứng lên hướng về phía huyết kiêu:
- Lão phu có điều muốn thỉnh giáo giáo chủ.
- Người báo danh đi!
- Lão phu trên giang hồ chẳng có tiếng tăm gì, giáo chủ không nên biết thì hơn.
- Bồn môn không nói chuyện với người vô danh.
- Giáo chủ làm thế thì sao phục chúng được. Tâm cơ họ Hoàng quả nhiên lợi hại, đánh ngay vào chỗ yếu của Thuận Thiên giáo. Trong kiệu phát ra tiếng cười nhạt:
- Nếu người không phục thì mời bước lên đài.
- Lão phu chỉ muốn chất vấn giáo chủ một số vấn đề. Sau khi làm rõ, nếu xét thấy hợp tình lão phu tình nguyện đầu thân Thuận Thiên giáo.
- Người nói đi. Họ Hoàng vuốt râu ra chiều đắc ý. Lão thông thả nói:
- Trước tiên, giáo chủ nếu muốn thu phục võ lâm Trung Nguyên thì phải hiện thân cho mọi người ở đây chiêm ngưỡng dung nhan.
- Điều đó không cần thiết.
- Nhân sĩ võ lâm sẽ không phục một người mà họ không biết mặt.
- Đúng thế! Lời nói của họ Hoàng được Chu Tiểu Mạn hưởng ứng, khiến toàn thể quần hùng nhao nhao:
- Hiện thân đi. . . Hiện thân đi! Đợi cho quần hùng lắng xuống, họ Hoàng tiếp:
- Giáo chủ có điều gì úy kỵ chẳng?
- Bồn giáo chủ chẳng úy kỵ gì cả. Chỉ có điều bản nhân có một quy tắc, hễ ai nhìn thấy mặt bản nhân thì phải bị móc mắt, cắt lưỡi. Trong số các vị đây nếu có ai muốn nhìn thấy bản nhân thì xin bước lên đây. Lời nói ngang tàng, bạo ngược đầy bá đạo của mục làm cho quần hùng khiếp hãi nín thình như thóc. Họ Hoàng đánh một ván cờ liều:
- Nếu lão phu có thể minh bạch thân phận của giáo chủ thì giáo chủ nghĩ sao? Chủ nhân huyết kiêu đã quá tức giận quát lên:
- Chung quy người là ai?
- Lão phu chỉ là kẻ vô danh.
- Đã thế, bản nhân cho người mất mạng luôn. Bắt hẩn cho ta! Mục vừa dứt lời thì Thiên Thủy Thần Vương cất mình bay xẹt tới chỗ họ Hoàng. Chu Tiểu Mạn thấy thế liền vung tay lên, một nhúm bột trắng bay ra có mùi hăng hắc kèm theo giọng nằng nằng lạnh lạnh:
- Lùi lại cho ta! Quả nhiên, Thiên Thủy Thần Vương kinh hãi lộn người tháo lui. Thuận Thiên giáo chủ gầm lên:
- Tiểu nha đầu! Bản nhân nể mặt Dược Thánh, nhường nhịn người quá đủ rồi. Nhị vị Thượng Khanh, bắt con nhãi đó cho bản nhân!
- Tuân lệnh giáo chủ. Lời vừa dứt, hai bộ xương khô như hai mũi tên ra khỏi cung bay xẹt về phía Chu Tiểu Mạn. Nàng lại vung tay tung phân độc nhưng đối phương chỉ cười nhạt:
- Trò trẻ con! Bọn ta đã là Âm Hồn Dạ Quỷ thì còn sợ gì chất độc. Quả nhiên, bọn chúng xông qua màn phân độc tiếp tục lao thẳng tới chỗ Tiểu Mạn. Giữa lúc nàng kinh hãi muốn la lên thì bỗng đâu có tiếng linh mã hí vang lồng lộng bóng người ngựa giữa thình không đáp xuống đường trường uy nghi như thiên thần mệnh tướng. Âu Dương Ngạo Thiên lưng đeo bảo kiếm, mình mặc trường bào thần thái cực kỳ ung dung, tao nhã. Chu Tiểu Mạn vừa nhận ra chàng liền nhảy tới níu tay Ngạo Thiên, mừng rối rít:
- Âu Dương đại ca! Cuối cùng huynh cũng đến rồi. Chàng âu yếm nhìn nàng:

- Mạn muội cũng tới đây sao?
- Người ta tìm đại ca, lo lắng muốn chết. Ngạo Thiên rời nàng hướng về phía đám quần hùng vô lâm vái chào:
- Nhị sư huynh! Tạ tiền bối, Xú tiền bối. . . Vãn bối xin chào tất cả. Chàng dừng mắt nhìn Tuyết Từ:
- Tạ cô nương vẫn khỏe chứ? Tuyết Từ ngày đêm trông ngóng nhớ thương, ngày hôm nay gặp lại nhìn thấy cảnh Ngạo Thiên và Tiểu Mạn tay bắt mặt mừng, lại nhận từ chàng ba tiếng “Tạ cô nương” vô cùng xa lạ khiến lòng nàng đau đớn khôn xiết. Nàng mím môi cố nuốt ngược nước mắt vào lòng:
- Đa tạ đại hiệp, Tuyết Từ vẫn khỏe. Hoàng Nhạn Ca khẽ cười hỏi:
- Ngũ đệ! Theo chỗ ngu huynh thấy thì dường như ngũ đệ lại đắc địa cơ duyên?
- Nhị sư huynh quả là có mắt tinh đời. Xú Hòa Thượng vỗ vai Ngạo Thiên:
- Tiểu huynh đệ! Quần hùng vô lâm trông chờ vào người đó.
- Tiền bối yên tâm! Ngày hôm nay Ngạo Thiên quyết không để cho ma đạo hoành hành. Trên lễ đài, giọng chủ nhân huyết kiêu phát ra:
- Tiểu tử lưng gù! Người chính là Âu Dương Ngạo Thiên? Ngạo Thiên đối với bà ta lẽ ra là danh phận nhạc mẫu - hiền tể, nhưng ngày hôm nay chàng với Lục Linh Lăng gần như ân đoạn nghĩa tuyệt, nên chàng cũng không phải vì thế mà nhân nhượng đối phương. Chàng lạnh lùng đáp:
- Chính là tại hạ. Hoàng Nhạn Ca khều tay Ngạo Thiên hỏi nhỏ:
- Ngũ đệ liệu có thắng nổi bọn chúng không?
- Tiểu đệ sẽ cố hết sức.
- Thế thì cứ đánh, mặc xác bà ta có nói gì cũng đánh. Đó là họ Hoàng lo Thuận Thiên giáo chủ đem chuyện vợ con chàng ra uy hiếp nên mới nói thế. Tuy nhiên, Thuận Thiên giáo chủ trong lòng chán ghét chỉ muốn lấy mạng Ngạo Thiên, người đã năm lần bảy lượt chống đối, đồng thời còn hủy đi danh tiết của đứa con gái cưng. Phía trên lễ đài, Thuận Thiên giáo chủ lại phát giọng:
- Người đến đúng lúc lắm. Ngày hôm nay bổn giáo chủ sẽ lấy mạng người. Người có biết tội của mình chăng? Ngạo Thiên hai mắt đỏ ngầu nhìn vào đối phương:
- Tại hạ sao không thấy chủ nhân kiêu hoa?
- Con gái ta danh phận cao quý, người không xứng để hỏi. Cả Ngạo Thiên và Thuận Thiên giáo chủ mỗi người đều có lý do muốn công khai chuyện nhân duyên ba ngày giữa chàng và Lục Linh Lăng. Họ Hoàng lại nói nhỏ vào tai Ngạo Thiên:
- Ngũ đệ nên có vài lời với quần hùng, tranh thủ sự ủng hộ của họ. Ngạo Thiên là người thông minh đỉnh ngộ, nghe thế thì đã hiểu dụng ý của họ Hoàng. Chàng đáp:
- Tiểu đệ biết rồi. Tiểu Mạn kéo tay chàng dặn dò:
- Đại ca cẩn thận nhé.
- Mạn nhi yên tâm. Dứt lời, chàng tung mình lên lễ đài. Khi đã yên vị rồi chàng hướng về phía quần hùng vô lâm nói:
- Tại hạ là Âu Dương Ngạo Thiên xin kính chào chư vị tiền bối, chư vị vô lâm bằng hữu. Tại hạ đệ tử thứ năm của Trí Nguyên đại sư, thừa hành di ngôn, kế tục sự nghiệp trừ ma vệ đạo của tiên sư. Tiếng tăm của Ngạo Thiên từ lâu đã lưu truyền trong giang hồ, nhưng đó chẳng qua chỉ là lời đồn đại. Ngày hôm nay đứng trước vô lâm quần hùng chàng chính thức công nhận mình là đệ tử của Trí Nguyên đại sư khiến cho mọi người hy vọng, tinh thần hồ hởi phấn chấn hẳn lên. Ngạo Thiên nói tiếp:
- Các vị vô lâm đồng đạo! Ngày hôm nay ma đạo hoành hành, tà giáo nổi lên uy hiếp vô lâm Trung Nguyên làm cho chúng ta chịu nhục mà không góc đầu dậy nổi. Âu Dương Ngạo Thiên tuy tài hèn sức mọn nhưng cũng xin vì vô lâm chính nghĩa xả thân một phen, dù có chết cũng quyết không nản lòng. Dứt lời, chàng

rút soạt kiếm ra khỏi vỏ gươm lên cao. Lãnh Diện Tu La quả nhiên là thần binh lợi khí, kiếm vừa ra khỏi vỏ lập tức hàn khí bốc lên ngút trời, ánh thép xanh biếc lấp lóe dưới ánh dương quang. Trong đám quần hùng có người nhận ra bảo kiếm là:

- Lãnh Diện Tu La kiếm. Liền đó, cả bọn đồng loạt hô vang ủng hộ Ngạo Thiên, khí thế tựa như dờn non lấp biển. Nên biết võ lâm Trung Nguyên vì quá suy kiệt nên mới chịu nhận bọn tà giáo, nay nhìn thấy bảo kiếm của Trí Nguyên đại sư, năm xưa từng trấn áp tà ma, mấy mươi năm giữ gìn sự thanh bình cho giang hồ khiến ai nấy đều hồ hởi, hết lòng tin tưởng. Cũng vì lẽ đó mà Âu Dương Ngạo Thiên từ giờ phút này đã trở thành kẻ thù số một của Thuận Thiên giáo, không thể không giết. Thuận Thiên giáo chủ cười nhạt hỏi:

- Tiểu tử! Người có bao nhiêu tài nghệ mà đối đầu với bốn giáo?

- Tại hạ tại đây khuyên giáo chủ dẫn môn đồ giáo chúng quay về quan ngoại. Đất Trung Nguyên quyết không có chỗ cho tà giáo dung thân.

- Xem ra bốn giáo chủ không giết người không được. Các người! Kẻ nào ra thu nạp tên tiểu tử này cho ta! Bà ta vừa dứt lời thì bốn tên hộ pháp ăn mặc quái dị đồng loạt bước ra. Bọn chúng nhìn chàng bằng nửa con mắt, một tên buông lời sỉ nhục:

- Người là thủ hạ bại tướng sao còn dám đến đây lớn giọng? Bên dưới Chu Tiểu Mạn hét to lên:

- Âu Dương đại ca chớ tha cho bốn con khỉ đột đó. Ngạo Thiên ung dung mỉm cười:

- Hôm nay thiếu gia sẽ dùng kiếm mà đấu kiếm với các người.

- Hay lắm!

Ngay lập tức, bọn chúng triển khai kiếm trận bao vây Ngạo Thiên vào giữa. Lúc trước đã ném mùi lợi hại của Tứ Đại Hộ Pháp, biết rõ một khi kiếm trận phát động là kiếm khí liên miên bất tận, đến giọt nước cũng không qua lọt, tuy nhiên ngày hôm nay Ngạo Thiên trong tay cầm bảo kiếm, thân hoài tuyệt học nên chàng muôn phần tự tin, ung dung đứng giữa màn kiếm quang của đối phương.

Cũng như lần trước, màn kiếm quang vây phủ Ngạo Thiên. Từ trong màn kiếm quang đó bắn ra hàng trăm tia kiếm khí chực chờ lấy mạng chàng. Chúng vừa múa kiếm vừa tuôn những tràng thổ ngữ kỳ dị hòng làm phân tán tinh thần đối phương. Nhưng ngày hôm nay Âu Dương Ngạo Thiên đã có thêm mười năm công lực, không chỉ nội công tăng tiến mà định lực của chàng cũng đã đạt đến trình độ bất phàm.

Đứng giữa vòng vây đối phương, chàng ung dung thi triển cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân né tránh kiếm khí, chờ đợi thời cơ. Người ngoài nhìn vào thì thấy Ngạo Thiên thập phần lâm nguy nhưng kỳ thực bọn Tứ Đại Hộ Pháp đã thi triển tận lực kiếm đạo mà vẫn không chạm được đến chéo áo của chàng. Rồi đó bỗng có một tiếng thét đầy uy lực:

- Nằm xuống!

Ngạo Thiên đưa sáu thành công lực Hàn Băng vào lãnh kiếm, lập tức xông lên một màn lãnh khí tấn công vào đối phương. Luồng hơi lạnh thấu xương đó làm cho bốn tên hộ pháp thoáng một chút lơ tay, lập tức Lãnh Diện Tu La kiếm vung lên một chiêu Câu Hồn Nhất Kiếm mô phỏng theo tuyệt học của Tả Trung Dung mà Ngạo Thiên đã có lần chứng kiến được chàng đánh ra với sáu thành công lực, xuyên thủng màn kiếm quang đâm vào bốn vị trí khác nhau trên người kẻ địch. Chỉ có Chu Tiểu Mạn là biết được Ngạo Thiên đã cố tình trả lại bốn nhất kiếm mà bọn chúng đã nợ chàng.

Điều cao minh của Ngạo Thiên là chàng chỉ sử dụng một chiêu kiếm học lỗi của Tả Trung Dung, một lần đánh ra bốn lần bốn là mười sáu nhất kiếm đâm vào đối phương không sai chạy một ly, nông sâu rất chừng mực. Màn kiếm quang vụt tắt, bốn thân hình ngã lăn ra sàn đài, máu nhuộm đỏ khắp người bọn chúng. Trên Ngọc Giác đài rần rần vang lên tiếng hoan hô như sấm động:

- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp! Bọn Xú Hòa Thượng, Tạ Tam Cô thán phục:

- Sao hấn lại sử dụng chiêu Câu Hồn Nhất Kiếm của họ Tả? Hoàng Nhạn Ca nhếch môi cười ruồi:

- Đó là chỗ cao minh của hấn. Trên lễ đài, Thuận Thiên giáo chủ bình tĩnh sai thuộc hạ lôi bốn tên hộ pháp bị thương vào trong điều trị thương thế. Một trong hai tên Thượng Khanh không chờ lệnh đã bước ra:

- Tiểu tử! Lão phu cũng muốn lãnh giáo ngươi đây. Thấy đối phương tay không, Ngạo Thiên liền cho kiểm vào chiếc bao vải đeo trên lưng rồi nói:
- Bỏ thiếu gia đang chờ ngươi đây. Phía dưới, Tiểu Mạn lại la lên chói lói:
- Đại ca! Nhớ lấy bộ xương khô đó về cho tiểu muội đem dọa con nít nhé. Hoàng Nhạn Ca lên tiếng cảnh báo:
- Ngũ đệ chớ nên xem thường đối phương!
- Tiểu đệ biết rồi.

Thật ra, Ngạo Thiên ngày hôm nay đã hoàn toàn khác trước, chàng không chỉ võ công tiến bộ mà kinh nghiệm giao đấu cũng dày dặn hơn. Chàng đã biết tùy đối thủ mà ra tay nặng nhẹ, phân bổ lực đạo chừng mực vừa đủ tổn hao chân khí, vừa nắm thế chủ động. Thông thường, hai đại ca thủ trước khi ra chiêu không hùng hổ dữ tợn mà chỉ âm trầm khốc liệt.

Địa Ngục Quỷ Môn Thần bình thường giống như bộ xương khô, bây giờ trông lão càng giống con ma đói. Hai tròng con mắt lão từ từ đỏ lên, đôi cánh tay gân guốc run rẩy kêu lên những tiếng kêu răng rắc như người ta bị gãy xương, kỳ thực lão đang vận dụng tối đa thần công vào song chưởng. Bên này, Ngạo Thiên cũng khởi vận mười thành hỏa hầu Hàn Băng Bách Phiến vào song chưởng. Thân hình chàng tỏa lên một lớp sương dày hai tấc, đó là luồng chân khí hộ thể. Song chưởng của chàng từ từ đóng băng, tạo thành hai tảng nước đá trong suốt. Tả Thượng Khanh bỗng gầm lên:

- Chết này! Chỉ thấy một luồng gió lạnh nổi lên âm phong réo rắt như tiếng quỷ kêu. Ngạo Thiên cũng lập tức đẩy chưởng ra đỡ luồng âm phong của đối phương. Chưởng lực của song phương chạm vào nhau tạo thành hai tiếng nổ rung trời chuyển đất, một góc lễ đài sạt xuống, dậy lên một đám bụi mù mịt. Trong màn bụi dày đặc đó, người ta nhìn thấy lão già Thượng Khanh bị đẩy lui ra sau ba bước, thân hình lắc lư như đứng trên sóng lớn. Bên kia Ngạo Thiên vẫn ung dung cười nhạt.
- Hãy đỡ chưởng của lão phu! Bóng người xẹt đến, lão Thượng Khanh thứ hai lao vào Ngạo Thiên với một tốc độ kinh hồn. Bên dưới, Tiểu Mạn la lên:
- Hai đánh một thì đâu phải anh hùng. Chỉ nghe tiếng cười khanh khách của Ngạo Thiên:
- Mạn muội đừng lo lắng! Liền đó, bóng chàng quỷ mị lướt đi, dễ dàng tránh khỏi một chưởng tập kích của đối phương. Lúc này, hai lão già sóng vai với nhau song song đánh ra bốn chưởng phong tỏa mọi đường rút lui của Ngạo Thiên. Phút chốc, toàn bộ lễ đài chìm ngập trong màn chưởng quang. Ngay cả cổ huyết khiếu cũng phải cất lên bay xẹt ra khoảng đất trống gần bờ vực thẳm. Người ta nghe tiếng Ngạo Thiên thét lên:
- Cho các ngươi chết! Chiêu Hàn Băng Bách Phiến đánh ra với toàn bộ tu vi hỏa hầu, bảy mươi năm nội gia công lực, khí thế nghiêng trời đất. Trên Ngọc Giác đài, một tiếng nổ chấn động trời đất vang lên. Thân hình hai lão già Địa Ngục Quỷ Môn Thần đánh văng xuống lễ đài, theo chân huyết khiếu chủ nhân rơi phịch xuống đất. Liền sau đó lại rầm một tiếng, tòa lễ đài đổ sụp xuống. Dưới này, Tiểu Mạn rú lên:
- Ngạo Thiên ca ca. . . Quần hùng xôn xao lên, tưởng đâu Ngạo Thiên đã bị chôn vùi dưới lớp gỗ đá. Bất ngờ bùng một tiếng nổ lớn, thân hình Ngạo Thiên từ dưới đống đổ nát bốc lên hơn ba trượng, lơ lửng giữa không như cánh hạc trắng rồi đáp xuống khoảng đất trống trước cổ huyết khiếu. Đám quần hùng mừng rỡ vỗ tay rần rần tán thưởng. Âu Dương Ngạo Thiên thần thái hiên ngang, ung dung đối đầu với chủ nhân huyết khiếu:
- Giáo chủ! Bà dẫn môn hạ về lại quan ngoại đi thôi.
- Hừ! Ngươi quả nhiên cũng có chút thực tài. Lúc này, chàng và huyết khiếu chủ nhân đối diện nhau trên đỉnh Ngọc Giác đài, bên tả là vực sâu, bên hữu là vách núi, phía dưới, quần hùng hơn ngàn con mắt hướng vào họ. Cuộc trao đổi diễn ra âm thầm chỉ có hai người nghe. Huyết khiếu chủ nhân nói:
- Âu Dương Ngạo Thiên! Ngươi có nhớ Lục Linh Lăng chăng? Cái tên ấy làm cho Ngạo Thiên tâm thần chấn động, trái tim nửa yêu nửa hận của chàng đau nhói. Phía dưới, Hoàng Nhạn Ca dường như đoán ra câu chuyện, lão quát lên:
- Ngũ đệ hãy lấy đại cuộc làm trọng. Câu nói làm cho Ngạo Thiên thức tỉnh, chàng lạnh nhạt đáp:

- Tại hạ không biết người đó.
- Cuồng đồ! Người dám phụ rẫy con gái ta ư?
- Tại hạ không có quan hệ với hạng người cùng hung cực ác.
- Bổng giáo chủ sẽ làm cho người ân hận ngàn thu. Ngạo Thiên lại dao động. Bên dưới, Hoàng Nhạn Ca lại cảnh báo:
- Ngũ đệ! Người nên nhớ lời di huấn của ân sư. Ngạo Thiên nghiêng rằng, hai mắt chợt đỏ ngầu lên:
- Giáo chủ vẫn còn ngoan cố thì đừng trách tại hạ sao không nhân nhượng. Đột nhiên bỗng vang lên một giọng cười khùng khục, bóng người lướt qua đầu đám quần hùng băng lên bèn theo giọng nói rền rĩ:
- Đã có lão phu tới đây!

39. Xà Vương Chi Độc

- Thuộc hạ đã có mặt. Giọng trong kiệu phát ra lạnh lùng:
- Phó giáo chủ thu nạp hẳn cho ta.
- Thuộc hạ tuân lệnh. Rồi lão xoay qua Ngạo Thiên:
- Người chuẩn bị nạp mạng đi thôi.
- Các hạ sao không bỏ khăn che mặt ra đi.
- Trước khi người chết, lão phu cũng thành toàn cho người vậy. Dứt lời, tấm khăn đen rút xuống, lập tức quần hùng vô lâm xôn xao như ong vỡ tổ, tiếng người thất thanh kêu lên:
- Xà Vương Chi Độc Lịch Thiên Thu! Lão già ngứa cổ cười một tràng dài, tiếng cười ri rí như tiếng răn kêu:
- Ha. . . Ha. . . Lão phu đúng là Xà Vương đây.

Sự xuất hiện của lão nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, càng không thể tin được chuyện lão đầu thân Thuận Thiên giáo, cam tâm làm môn hạ cho một người đàn bà. Xét về tuổi tác Xà Vương năm nay ngót nghét một trăm. Lão xuất hiện cùng thời Trí Nguyên đại sư, một mình tung hoành giang hồ với thanh Linh Xà Kiếm. Bởi vì lão là ma đầu cùng hung cực ác, không chỉ võ công cao cường mà còn có thủ đoạn dùng độc cũng tàn khốc vô cùng. Thanh Linh Xà Kiếm của lão có tẩm mười bảy loại độc của những loài rắn độc nhất trên thế gian. Cũng vì lẽ đó mà hơn hai mươi năm trước đã có một trận huyết chiến cũng trên ngọn Ngọc Giác đài này giữa lão và Trí Nguyên đại sư. Cuối cùng, lão bị trúng một kiếm chí tử, phải liều mạng tháo chạy. Còn Trí Nguyên đại sư phải mất hết ba tháng mới trục hết độc chất của Linh Xà Kiếm trong người.

Ngày hôm nay, sự xuất hiện của Xà Vương làm cho quần hùng kinh hoàng, nhuệ khí mới nhen nhúm giờ tan như bọt nước. Xà Vương Lịch Thiên Thu trừng mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Tiểu tử! Người đúng là truyền nhân của Trí Nguyên đại sư?
- Không sai!
- Người có biết là hai mươi năm trước, cũng tại nơi đây, sư phụ của người đã đâm lão phu một kiếm, suýt nữa đã làm lão phu táng mạng. Nếu không nhờ giáo chủ có thần dược cứu mạng thì lão phu đã chết rồi hay không? Ngạo Thiên lạnh lùng thốt:
- Phàm những kẻ bị ân sư ta trừng phạt đều là hạng cùng hung cực ác, tội đáng muôn thác.
- Người nói nghe hay lắm. Đúng là giọng điệu của lão trọc Trí Nguyên. Thế người có biết lần này lão phu tái xuất giang hồ vì lẽ gì chăng?
- Người muốn trả thù, đúng không?

- Đúng vậy, tên trọc Trí Nguyên đã chết, lão phu đành phải tìm đệ tử của hắn là đòi lại nhát kiếm năm xưa thôi.
- Vậy hôm nay, ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Dứt lời, Ngạo Thiên vòng tay ra sau lưng, rút kiếm. Lãnh Diện Tu La vừa khi khởi vó, lập tức hàn khí xông lên ngắt trời. Lịch Thiên Thu thấy thế thì mừng rỡ kêu lên:
- Quả nhiên không hổ là Lãnh Diện Tu La kiếm. Ngày hôm nay lão phu đã toại nguyện thật rồi. Cánh tay lão chớp lên, Linh Xà Kiếm rút ra khỏi vỏ nhanh như điện. Ánh kiếm xanh lè, thân kiếm rít lên những tiếng kêu như tiếng của măng xà. Lão chìa thẳng mũi kiếm vào mặt Ngạo Thiên, lập tức, chàng cảm thấy có một luồng khí vô hình như tác động lên cơ thể mình. Phía dưới, Hoàng Nhạn Ca hãi hùng kêu lên:
- Coi chừng có độc! Những đã muộn, Lịch Thiên Thu trối lên trăng cười nham hiểm:
- Tiểu tử, ngươi tiêu rồi! Lão quả nhiên là một nhân vật vừa nham hiểm, vừa độc ác khôn lường. Năm xưa, giang hồ gán cho lão hung danh là Xà Vương Chi Độc, không phải vì lão dùng thanh Linh Xà Kiếm có tẩm nọc rắn độc, mà còn vì lòng dạ nham hiểm, độc ác như rắn như rít của lão. Lão là chúa của muôn loài rắn, độc nhất trong ngàn loài rắn độc. Ngạo Thiên nổi giận xung thiên, chàng gầm lên:
- Con măng xà tinh kia! Hôm nay bổn thiếu gia phải hoàn thành nốt nhát kiếm năm xưa của ân sư.
- Người. . . Người không sợ độc?
- Một chút chất độc nhỏ nhồi của ngươi, có thể làm gì được ta nào? Bên dưới, trong đám quần hùng có nhiều tiếng thở phào nhẹ nhõm vang lên. Mọi người thở một hơi dài, qua một phen hú vía. Chỉ có Chu Tiểu Mạn là hiểu rõ sự tình, nàng nói:
- Một chút nọc rắn, thì có thể làm gì được thần dược của ông nội ta? Họ Hoàng ghé tai nàng hỏi nhỏ:
- Té ra, muội đã sớm cho hắn uống thần dược từ trước? Chu Tiểu Mạn đắc ý cười nói:
- Chỉ một viên thôi mà.
- Hảo tiểu muội! Họ Hoàng khen:
- Xong vụ này, ngu huynh sẽ đứng ra làm người mai mối cho cô cậu. Chu Tiểu Mạn là cô bé ít khi mắc cỡ liền nắm lấy ngay cơ hội nói:
- Nhị sư huynh đã nói thì phải giữ lời đấy nhé!
- Tiểu muội yên tâm đi! Hai người thì thầm nói tới đó thì trên kia, Ngạo Thiên và Lịch Thiên Thu đã mở ra trường quyết đấu. Hai tay đại cao thủ gườm gườm nhau trước cuộc chiến làm cho bầu không khí trong đấu trường đông lại như nghẹt thở. Một bên sở hữu bảy mươi năm nội gia công lực, gồm thâu hầu hết chân truyền tuyệt học của Trí Nguyên đại sư. Một bên là lão ma đầu thành tinh, sống gần trăm tuổi. Một bên là Lãnh Diện Tu La kiếm, hàn khí ngút trời, một bên là Linh Xà Kiếm, chất độc thông thiên.
- Chết!
- Nằm xuống! Hai tiếng hét vang lên, bóng người chập chờn như bóng quỷ. Chiêu Hàng Ma Diệt Yêu đánh ra với mười hai thành công lực quả nhiên có sức mạnh làm yêu ma run sợ. Trời đất trong phút chốc như nổi cơn giông tố, sấm chớp bủa vây tứ phía. Qua một chiêu đầu, Ngạo Thiên thần sắc nghiêm trọng. Bên kia, Dịch Thiên Thu mặt mày nhợt nhạt, trên ngực đã trúng một nhát kiếm. Nhát kiếm tuy không sâu nhưng máu đã tuôn ra nhuộm đỏ một mảnh trường bào. Lão vội vàng điểm huyệt chỉ huyết rồi nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt căm thù:
- Tiểu tử! Ngươi quả nhiên đã học được chân truyền của lão quỷ Trí Nguyên. Quần hùng vỗ tay hoan hô tán thưởng rền rền, nhưng chỉ có Ngạo Thiên là hiểu rõ nội tình. Bởi vì trong lúc vội vàng, chàng chỉ mới luyện được một chiêu đầu trong bộ Thông Thiên kiếm pháp. Vừa rồi, chàng dùng toàn lực đánh ra một chiêu quyết giành thắng lợi, nhưng kết quả chỉ lấy được chút huyết tích trên người đối phương. Dịch Thiên Thu sau khi điểm huyệt chỉ huyết vết thương liền găm lên:
- Lão phu liều mạng với ngươi! Quả nhiên, lão lao vào Ngạo Thiên đánh ra toàn những chiêu sát tử. Thanh Linh Xà Kiếm trên tay lão rít lên như tiếng hàng ngàn con rắn đang vây lấy chàng. Ngạo Thiên vừa vận

chân khí hộ thân vừa sử dụng bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân né tránh. Dịch Thiên Thu vừa đánh vừa gầm gào:

- Tiểu tử! Sao ngươi không đánh trả? Nên biết, Xà Vương Dịch Thiên Thu không phải là tay kiếm thủ tầm thường như những tay kiếm thủ trên giang hồ khác. Cho dù Ngạo Thiên có bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân hết sức kỳ ảo nhưng cũng không thể né tránh mãi được. Chàng còn có thể miễn cưỡng sử dụng nó để cầm cự hoặc né tránh nhưng tình thế của Ngạo Thiên lúc này không thể né tránh mãi được, mà chàng lại không phải là hạng người lâm trận thì bỏ chạy. Dưới này, Hoàng Nhạn Ca cất tiếng thở dài, lão đã nhìn ra chân tướng sự việc:

- Xem chừng, khả năng của Ngạo Thiên chỉ có bấy nhiêu thôi. Chu Tiểu Mạn mặt mày thất sắc:

- Nhị sư huynh ơi! Chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Họ Hoàng lắc đầu:

- Chỉ còn biết trông chờ vào vận mệnh của ngũ đệ thôi. Xà Vương Dịch Thiên Thu sau một lúc quần nhau đã nhận ra thiên cơ, lão phát lên một tràng cười cuồng ngạo:

- Ha. . . Ha. . . Hóa ra ngươi chỉ có bấy nhiêu thực lực thôi à? Ngạo Thiên nghiêng rằng, cố hết sức bình sinh gạt kiếm của đối phương rồi lại đánh ra một chiêu Hàng Ma Diệt Yêu. Dịch Thiên Thu cười nhạt:

- Lão trọc Trí Nguyên đang đợi ngươi dưới tuổi vàng đó! Hai thanh kiếm chạm vào nhau phát ra hàng loạt tiếng kêu lanh canh không dứt. Chừng nhìn lại thì thấy Ngạo Thiên trên người đã có ba vết thương trí mạng. Chiếc áo bào trắng bây giờ đã nhuộm máu đỏ tươi. Dịch Thiên Thu ngửa cổ nhìn trời, cất lên một tiếng hú dài rồi giọng lão ta vang lên rin rít như tiếng măng xà:

- Trí Nguyên lão trọc! Dịch Thiên Thu ngày hôm nay đã trả được món nợ máu năm xưa rồi. Thanh Linh Xà Kiếm vung lên, nhắm ngay vào người Ngạo Thiên phóng tới. Chợt có tiếng thốt:

- Dừng tay! Thanh kiếm lập tức dừng lại, Dịch Thiên Thu ngạc nhiên hỏi:

- Sao giáo chủ lại không cho thuộc hạ trừ đi cái mầm họa này?

- Bản nhân còn có vài lời muốn nói với hân. Rồi tiếp đó, bà ta nói luôn:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Ngươi có biết mình đã phạm phải hai tội lớn hay không? Ngạo Thiên thần sắc tuy nhợt nhạt nhưng vẫn cười cao ngạo:

- Âu Dương Ngạo Thiên ta vốn thay trời hành đạo, không mang tội lỗi gì cả.

- Ngươi chống đối lại bốn giáo, đó là tội thứ nhất. Ngươi lại hủy hoại đi danh tiết của Linh Lăng, đó là tội thứ hai. Bốn giáo chủ ngày hôm nay lẽ ra phải xé xác ngươi thành muôn mảnh mới có thể giải được nỗi thống hận bị ngươi làm cho ô nhục này. Tuy nhiên, vì lòng độ lượng mà bản nhân sẽ cho ngươi được chết toàn thây. Lời vừa dứt, từ trong cổ kiệu, một luồng âm khí quét ra, hất thân hình Ngạo Thiên tung lên, bay vèo xuống vực thẳm. Đừng nói là lúc chưa bị thương, Ngạo Thiên cũng đã khó chống lại nổi lực đạo vô cùng hùng hậu của giáo chủ, huống chi bây giờ, chàng đang thọ trọng thương. Âu Dương Ngạo Thiên, cả người lẫn kiếm bị đánh văng xuống vực thẳm. Trên Ngọc Giác đài, quần hùng chết lặng, chỉ có hai tiếng thét thất thanh vang lên:

- Âu Dương đại ca. . . !

- Ngạo Thiên ca ca. . . ! Hai bóng người con gái, một trắng một xanh lao đến bên miệng vực. Bóng áo xanh không một chút chân chờ, lao mình luôn xuống vực. Có lẽ trong lúc thần trí hoang mang tột độ như thế này, nàng những tưởng làm như thế hy vọng có thể cứu được Ngạo Thiên. Cũng có thể vì tình yêu, nàng lao xuống vực mà không một chút suy nghĩ. Bóng áo trắng phục xuống đất, cất tiếng kêu đau đớn:

- Ngạo Thiên ca ca. . . Ngạo Thiên ca ca. . . !

-oOo-

Ba ngày sau, tại tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn đã diễn ra một trận quyết đấu tàn khốc nhất võ lâm trong vòng một trăm năm trở lại đây. Phe Ngũ Kiếm Kỳ môn yếu thế, phải bỏ tổng đàn rút chạy để bảo toàn lực lượng. Giáo chủ Thuận Thiên giáo không giết được Tư Mã Quỳnh Dao, tức giận điên cuồng bèn sai thủ hạ đốt sạch Bích Loan cung.

Từ đó, mở ra một giai đoạn mới trong lịch sử võ lâm Trung Nguyên. Lần đầu tiên, một tà giáo từ ngoại biên, xâm nhập vào Trung Nguyên lại đứng lên lãnh đạo quần hùng. Phàm kẻ nào quy phục thì sống, chống nghịch thì phải nhận lãnh cái chết. Thuận Thiên giáo dung túng phe hắc đạo, đưa võ lâm vào con đường đen tối chém giết lẫn nhau, mưu cầu tư lợi khiến người người oán thán, nhân sinh lầm than. Đó là vận hạn mà Trí Nguyên đại sư trước khi quy thiên đã đoán trước được.

40.

- Âu Dương đại ca! Âu Dương đại ca. . . ! Chàng đâu rồi? Dưới đáy vực tối om om, xòe tay không thấy ngón, nàng lần mò đi trong bóng tối, miệng không ngừng gọi tên Âu Dương Ngạo Thiên một cách hết sức thương tâm. Đột nhiên, một giọng khàn khàn phát ra làm Chu Tiểu Mạn giật bắn cả người:

- Tiểu nha đầu, ngươi tỉnh rồi hả? Nàng run run hỏi:

- Người là ai?

- Ha Ha. . . Ha. . . Hối hay lắm! Hơn hai mươi năm rồi, lão phu mới nghe lại tiếng người. Giọng cười chói tai âm vang vọng lại từ bốn phía vách đá làm người nghe không tài nào đoán ra được nó vốn xuất phát từ đâu. Chu Tiểu Mạn có phần hoang mang nhưng nàng vốn là người thông minh, gan dạ hơn người, nên cũng không vì thế mà trở thành quá khiếp hãi. Nàng nghiêng rằng hỏi:

- Nếu ngươi là người, thì hiện thân ra đi!

- Lão phu là quỷ đây!

- Hừ! Người định giở trò hí lộng bốn cô nương đó chăng?

- Tiểu nha đầu, ngươi to gan thật!

- Người hiện thân ra đi thôi!

- Lão phu đang ở sau lưng ngươi đây. Nàng quay phắt lại nhưng vẫn không nhìn thấy gì. Đột nhiên, trong bóng tối đầy đặc, Chu Tiểu Mạn nhận ra hai đốm lửa lập lòe chớp tắt như bóng ma trôi. Một cô gái như Chu Tiểu Mạn, nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như thế thì hẳn là phải chết khiếp, nhưng Tiểu Mạn chỉ cười nhẹ:

- Người định dùng hai con mắt mình mà hù dọa bốn cô nương đó sao? Bất kể ngươi là người hay quỷ, ta hỏi ngươi, chàng trai cùng rớt xuống vực với ta đâu rồi?

- Hắn ta đang ở ngay dưới chân ngươi đây thôi! Chu Tiểu Mạn giật mình quay lại, quơ tay tìm. Quả nhiên, chạm phải thân hình bất động của Ngạo Thiên. Nàng không nhịn được, bật lên tiếng khóc nức nở:

- Đại ca. . . Ngạo Thiên đại ca. . . ! Giọng người trong bóng tối lại phát ra:

- Hắn chết rồi phải không?

- Câm miệng ngươi lại! Chu Tiểu Mạn gầm lên:

- Người mà còn nói nhăng nói cuội thì bốn cô nương sẽ cắt lưỡi ngươi. Tiểu Mạn vốn là người phách lối, ngang tàng thành tật nên nói năng chẳng kiêng dè gì cả. Không ngờ thế mà lại hạp ý người trong bóng tối. Lão cười khùng khục rồi nói:

- Người làm lão phu thích quá!

Tiểu Mạn không màng đến lão ta nữa mà lo thăm mạch cho Ngạo Thiên. Lòng nàng đau như cắt khi nhìn thấy tâm mạch của chàng đứt đoạn, hơi thở thối thóp, sinh mạng lay lắt như ngọn đèn trước gió. Nhưng nàng là cháu gái của Dược Thánh Chu Bồ Công, mà Dược Thánh đã có một câu nói nổi tiếng không có ai là không biết: “Phàm người còn thở thì còn cứu được”.

Tiểu Mạn lần trong người lấy ra một hộp thuốc, may sao, nó vẫn còn nguyên vẹn. Có thể nói, Chu Tiểu Mạn lúc nào cũng có mang thuốc trong mình. Có loại thuốc tức khắc lấy mạng người, nhưng cũng có loại thần dược cứu mạng. Trong đó, có một viên gọi là Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn, được Chu Bồ Công gọi là thánh dược hộ mạng. Chỉ có thể sử dụng trong trường hợp hết sức nguy cấp, và tất nhiên, nó chỉ được dùng để cứu mạng ông cháu lão. Tiểu Mạn đối với sinh mạng của Ngạo Thiên còn quý hơn sinh mạng của mình, nên nàng không một chút chần chừ cho chàng uống ngay viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn đó. Thuốc của Dược Thánh quả nhiên là thánh dược, thuốc vừa vào cổ họng là thân hình Ngạo Thiên đã ấm lên, kinh mạch theo đó ổn định tức thì. Giọng người trong bóng tối có vẻ kích động:

- Nha đầu! Người cho hần ta uống thuốc gì thế?

- Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn. Người đó run giọng hỏi:

- Người là gì của Chu Bồ Công?

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến người? Người đó chững hờ một chút rồi cười, lão nói:

- Người bỗng hần đi về phía trước bảy bước, ở đó có một cửa động. Vạch dây leo ra sẽ nhìn thấy. Ở đó có ánh sáng. Người mà cứu được hần sống thì cũng có thể gọi là kỳ tích đấy.

Tiểu Mạn không biết làm gì khác hơn, đành phải nghe theo lời lão. Bỗng Ngạo Thiên tiến lên đúng bảy bước, quả nhiên nàng chạm phải một bức tường bằng dây đại. Vạch đám dây leo đó ra thì nhìn thấy cửa động, ánh sáng rọi vào làm chói cả mắt. Giọng người đó lại lên tiếng:

- Sang bên đó rồi thì phải đứng lại cho lão phu. Ở đây chẳng có món gì ăn ngoài trái đại, quả màu đỏ thì người cứ ăn, quả màu vàng thì đừng có chạm vào.

Tiểu Mạn thấy lão lo lắng như thế, trong lòng cũng có chút cảm kích nhưng nàng không nói ra. Nàng đưa Ngạo Thiên đến phần động có ánh sáng, cẩn thận đặt chàng nằm xuống rồi quan sát hang động. Quả nhiên, trong động không có sự sống của động vật, chỉ có một số cây đại lủng lẳng những quả xanh, đỏ, vàng. . . Dưới con mắt của Chu Tiểu Mạn chỉ cần nhìn qua là nàng đã biết quả nào ăn được, quả nào có độc. Từ trong vách đá, nước tiết ra tạo thành một dòng chảy nhỏ. Một thứ nước tinh khiết, trong như mật mào đó cực tốt cho sức khỏe của con người. Tiểu Mạn đưa Ngạo Thiên đến bên dòng nước rồi dùng hai bàn tay hứng nước mớm cho chàng uống. Xong, nàng cởi áo chàng ra, thận trọng lau những vết thương đã khô đặc máu. Những vết thương này do Linh Xà Kiếm có tẩm chất kịch độc gây ra. Vì thế, chúng sưng vù lên trông rất ghê sợ. Cũng may là Ngạo Thiên đã được nàng cho uống thánh dược, khiến bách độc bất xâm nên chất độc Linh Xà Kiếm không đủ gây nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Mạn chăm sóc cho Ngạo Thiên xong thì trời đã hoàng hôn. Nàng ngồi bó gối bên cạnh chàng, đưa mắt nhìn vợ vẫn bốn bên vách đá. Bất giác, không nhận được, Chu Tiểu Mạn buông một tiếng thở dài. Đột nhiên, có một giọng nói rín rít vọng đến tai Tiểu Mạn:

- Lão phu đã sống dưới huyết động này hơn hai mươi năm cũng chưa cảm thấy chán nản như thế bao giờ. Tiểu Mạn cong môi, trả đũa:

- Ai bảo là cô nương đang chán chường?

- Chẳng phải người vừa thở dài đó sao?

- Người biết gì mà nói? Ngạo Thiên ca ca của ta là bậc anh hùng cái thế, thân hoài tuyệt học, trách nhiệm lớn lao. . . Người sẽ không chịu nổi cảnh sống tù hãm như thế này. Ta thở dài là thở dài giùm cho đại ca của ta.

- Hừ! Người ca ngợi thằng nhỏ đó lên tận mây xanh, chung quy thì thân thể của nó như thế nào?

- Bỏn cô nương tại sao phải nói cho người biết chứ?

- Người đúng là một con nhỏ không biết lớn nhỏ, nếu lão phu không cứu mạng thì bây giờ, hai đứa đã tan xác rồi. Tiểu Mạn trề môi nói:

- Cứu người không nên kể công.

- Lão phu chỉ hỏi người, thằng nhóc đó làm sao có được thanh Lãng Diện Tu La kiếm thôi mà.

- À! Người lấy kiếm của đại ca ta đó ư?
- Nha đầu! Người trả lời lão phu đi!
- Người chờ đại ca ta tỉnh lại mà hỏi.
- Người thật có thể cứu được mạng hần ta sao? Tiểu Mạn tức giận đứng phắt lên:
- Người cầm cái miệng thối của người lại đi.
- Hừ! Con nha đầu điêu ngoa này! Người không sợ lão phu lấy tiểu mạng người đó sao? Kỳ thực, Tiểu Mạn cũng có phần sợ lão ta, nhưng nàng vẫn nói cứng:
- Người đã biết bốn cô nương có liên quan đến Được Thánh Chu Bồ Công thì lẽ nào người lại không biết bốn cô nương có thể lấy mạng người trong vòng một trượng?
- Lão phu lại có khả năng lấy mạng người trong vòng hai trượng, người có tin không?

Tiểu Mạn bán tín bán nghi nhưng nàng cảm thấy nên tin lời lão ta thì tốt hơn. Nghĩ thế nên nàng nằm dài xuống bên cạnh Ngạo Thiên, giả vờ như không muốn nói chuyện tiếp. Người đó cũng phát ra một tràng cười tiếu ngạo rồi thì cũng không nói nữa. Từ đầu đến giờ, hần vẫn ẩn thân trong bóng tối không hề xuất hiện. Tiểu Mạn chỉ duy nhất một lần nhìn thấy hai hốc mắt đỏ lòm như lửa của hần. Nghĩ đến đó, nàng cảm thấy rùng mình. Dẫu sao nàng cũng chỉ là một cô bé con chưa đầy hai mươi tuổi. Ngày hôm nay rơi vào tình cảnh này khiến nàng dù gan dạ phi thường cũng có lúc run sợ. Ngộ nhớ người trong bóng tối kia là kẻ xấu mà lại là kẻ có võ công cao cường thì nàng và Ngạo Thiên coi như toi mạng. Dù sao, đến giờ phút này, mặc dù có vẻ hơi cổ quái nhưng hần vẫn chưa tỏ vẻ gì là một người độc ác. Nghĩ thế nên Tiểu Mạn cũng thấy yên tâm phần nào. Ngạo Thiên trong mình có hơn bảy mươi năm công lực, lại thêm liên tục được bồi bổ bằng nhiều loại thuốc quý nên những vết thương do độc kiếm gây nên đã bớt sưng, bắt đầu kéo da non. Chàng khẽ rên lên một tiếng rồi trở mình ngồi dậy. Chu Tiểu Mạn mừng rỡ níu lấy chàng, nước mắt giọt ngấn giọt dài:

- Ôi, Ngạo Thiên ca ca! Cuối cùng thì huynh cũng tỉnh lại rồi!
- Mạn nhi. . . ! Chàng gọi tên nàng rồi chớp chớp mắt nhìn quang cảnh chung quanh.
- Đây là đâu?
- Tiểu muội cũng không biết chỗ này là chỗ quái quỷ nào nữa. Ngạo Thiên ca ca! Chúng ta bị rơi xuống vực sâu rồi.

Ngạo Thiên nhắm mắt lại, hồi tưởng lại sự việc. Từ lúc bị Thuận Thiên giáo chủ một chưởng đánh văng xuống vực, nghe gió quất bên tai, trong người lại mang trọng thương khiến chàng chỉ còn biết hoàn toàn phó thác sinh mạng cho trời.

Trong lúc rơi xuống, chàng có cảm giác mình chạm phải những vật cản nhùng nhằng tựa dây leo. Vì đà rơi quá mạnh nên những dây đó chịu không nổi đứt đi, rồi lại chạm dây, rồi lại rơi. Mấy lượt như thế cho đến khi chàng cảm thấy mình bị rơi mạnh xuống một vật gì tròn tròn, mềm mềm giống như một cái gối, mà không phải là gối bông. Nó cứng hơn một chút, đỡ lấy thân mình chàng. Rồi sau đó chàng ngất đi, không còn biết gì nữa cả. Chàng tròn mắt nhìn Tiểu Mạn, ngạc nhiên hỏi:

- Huynh bị Thuận Thiên giáo chủ đánh văng xuống dưới vực. Thế còn muội, sao muội cũng ở đây? Tiểu Mạn cúi đầu, ngượng ngùng nói:
- Tiểu muội. . . Nhảy theo huynh. . . Ngạo Thiên nghe mấy lời đó thì trong lòng xúc động bởi hồi đến không sao nói nên lời. Chỉ gọi được hai tiếng triu mến:
- Mạn nhi. . . !
- Các người quả là một đôi nam nữ si tình. Một giọng nói đột ngột cất lên làm Ngạo Thiên giật mình:
- Ai? Chỉ có tiếng cười nhạt đáp lại. Tiểu Mạn đáp:

- Hần trốn chui trốn nhủi trong hốc tối, muội không nhìn thấy được. Hần nói là chính hần đã cứu mạng chúng ta. Ngạo Thiên nhìn lên vách núi cả trăm trượng thì biết rằng, nếu không có người ở dưới đáy vực

ứng cứu thì nhất định họ sẽ chết tan xương. Không chỉ thế mà người cứu chàng và Tiểu Mạn nhất định phải là người có võ công cái thế mới có thể làm được chuyện đó. Nghĩ thế nên Ngạo Thiên đứng lên, vòng tay hướng về phía người vừa nói chuyện, hành lễ:

- Văn bối là Âu Dương Ngạo Thiên cùng với Chu Tiểu Mạn xin tạ ơn cứu mạng của tiền bối.
- Kể ra người biết điều hơn con nha đầu họ Chu kia nhiều đấy.
- Này này! Người đừng ý có chút công lao mà mắng mỏ người khác đấy nhé. Ngạo Thiên nghiêm mặt trách:
- Mạn nhi, không nên vô lễ! Người kia phát ra giọng cười sảng sặc đầy vẻ quái dị:
- Thế nhưng lão phu lại hết sức ưa thích con nhỏ đó. Hừ! Nó cứu được mạng thằng nhóc người cũng có thể gọi là kỳ tài rồi. Lão phu cứ tưởng đâu là nó đã uống phí một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn. Ngạo Thiên xúc động đưa mắt nhìn nàng:
- Ngu huynh lại thọ ơn của Mạn nhi nữa rồi. Chu Tiểu Mạn đến sinh mạng của mình còn không màng tới thì kể gì một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn. Ngạo Thiên tuy không nói ra nhưng trong lòng đã quyết, chính Chu Tiểu Mạn sẽ là một nửa đời còn lại của mình. Người trong bóng tối lại lên tiếng:
- Tiểu tử! Lão phu hỏi người có thù oán gì với Dịch Thiên Thu? Ngạo Thiên giật mình hỏi:
- Tiền bối làm sao biết được chuyện đó?
- Trên người của người có ba vết thương đều do Linh Xà Kiếm tạo ra, lão phu nói có đúng không? Nghe tới đây thì Ngạo Thiên đã biết nhân vật trong bóng tối kia là một nhân vật không tầm thường. Người có thể nhìn vết thương mà đoán chính xác do vũ khí gây ra là Linh Xà Kiếm như thế thì nhãn lực cũng như kinh nghiệm của người đó thật không thể lường được. Ngạo Thiên giờ đây lại càng kính phục đối phương hơn. Chàng cung kính đáp:
- Tiền bối quả nhiên là nhãn lực tinh tường. Văn bối đúng là bị Linh Xà Kiếm của Xà Vương Dịch Thiên Thu đã thương.
- Lão độc vật đó vì sao lại động thủ với người? Ngạo Thiên kể sơ qua tình hình Thuận Thiên giáo xâm nhập Trung Nguyên. Nghe xong, lão hỏi:
- Người mới tỵ tuổi đầu mà dám đối đầu với Dịch Thiên Thu sao?
- Văn bối vâng mệnh ân sư trừ ma diệt yêu.
- Sư phụ của người là ai? Xét thấy trong tình cảnh này nói ra cũng không hại gì nên Ngạo Thiên thành thật khai luôn:
- Văn bối là đệ tử của Trí Nguyên đại sư. Nghe xong, người đó bỗng thét lên:
- Người nói láo!
- Tiền bối. . . Tự nhiên sao lại mắng người?
- Người cùng lắm là chỉ mới hai mươi tuổi, mà Trí Nguyên đại sư thì đã viên tịch hai mươi bảy năm rồi. Làm sao mà thu nạp người làm đệ tử cho được?
- Văn bối là y bát truyền nhân của tiên sư. Rồi đó chàng nói luôn về di chúc của sư phụ. Về chuyện Bạch Bình trên Tuyết Sơn thăm tử, Công Tôn Ngạn nhập cổ thành. . . Nghe tới đây, người kia bỗng run giọng hỏi:
- Người nói sao? Công Tôn Ngạn đã nhập cổ thành rồi ư?
- Đúng vậy.
- Còn Tư Mã Quỳnh Dao?
- Bà ta tạm thời lãnh đạo Ngũ Kiếm Kỳ môn và Bích Loan cung.
- Hừ. . . Người đó hừ nhạt mấy tiếng rồi im lặng không nói gì nữa. Ngạo Thiên ngạc nhiên gọi:

- Tiền bối. . .

- Người im đi! Lão phu muốn được yên tĩnh. Ngạo Thiên còn đang phân vân thì Tiểu Mạn đã nắm lấy tay chàng:

- Đại ca mặc xác lão. Đi, Mạn nhi đưa đại ca đi tắm rồi còn xơi một ít trái cây lót dạ. Mấy ngày rồi đại ca đâu có ăn gì.

-oOo-

Ngày hôm sau, lúc Ngạo Thiên vừa hành công xong bỗng có tiếng gọi:

- Tiểu tử, người qua đây! Suốt một ngày một đêm lão không nói một tiếng nào, bây giờ lại đột ngột gọi Ngạo Thiên. Chàng đứng lên nói:

- Văn bối đi hái một chút trái cây mang lại cho người nhé?

- Không cần! Giọng lão khô khốc. Từ lúc nghe nói chuyện Công Tôn Ngạn và Tư Mã Quỳnh Dao, đột nhiên thái độ của lão thay đổi hẳn làm cho Ngạo Thiên không khỏi ngạc nhiên. Tiểu Mạn kéo tay chàng:

- Chúng ta qua xem lão ta muốn gì!

- Lão phu chỉ gọi thằng nhỏ thôi. Con nhãi người ở lại bên đó! Tiểu Mạn chu môi lên cãi:

- Bỏ cô nương và Ngạo Thiên ca ca sống chết có nhau, quyết không rời nửa bước.

- Lão phu biết người si tình thằng nhỏ đó rồi, nhưng lão phu có phải là gọi hần đi chết đâu mà người sợ?

- Bỏ cô nương không cần biết lão muốn gì. Chỉ có điều, bỏ cô nương thích làm theo ý mình vậy đó. Ngạo Thiên vỗ nhẹ lên vai nàng nói:

- Mạn nhi ở lại đây đi. Để huynh đi gặp lão tiền bối xem sao. Tiểu Mạn nhăn mặt muốn cãi lại, nhưng thấy mặt Ngạo Thiên nghiêm nghị quá, nàng đành chịu nhưng vẫn còn cố dặn dò:

- Đại ca qua bên đó, xong chuyện là trở về ngay nhé!

- Được rồi. Ngu huynh sẽ trở lại đây ngay lập tức. Có tiếng cười thật nhỏ của người đó. Tiểu Mạn lập tức vịn vẹo:

- Lão cười cái gì?

- Hừ! Ta xem ra trên đời này chỉ có mỗi thằng nhãi này là có thể điều khiển được con nha đầu cứng đầu cứng cổ như người mà thôi.

- Lão chỉ nói nhảm. Tiểu Mạn “hứ” một tiếng rồi bỏ đi. Ngạo Thiên vạch đám dây leo bước qua bên kia động. Có một điều lạ lùng là hai động khẩu chỉ cách nhau gang tấc mà một bên thì ánh nắng chói chang, còn bên kia tối mù mù, giờ bàn tay không thấy ngón. Ngạo Thiên đứng một lúc cho mắt quen với bóng tối rồi lên tiếng hỏi:

- Tiền bối, ông đang ở đâu?

- Người tới gần đây! Giọng nói dội lại từ bốn phía vách đá khó mà phân biệt được là từ đâu phát ra. Thế nhưng Ngạo Thiên thần công cái thể nên lập tức phát hiện ra vị trí của đối phương. Lúc đầu, chàng chỉ nhìn thấy hai đốm mắt đỏ như lửa. Rồi thần quang của chàng soi thấu bóng tối, nhìn rõ chân diện mạo của đối phương. Bất giác, không kiềm được chàng phải kêu rú lên một tiếng. Người đó không tay không chân, tròn lẳn như một khúc thịt nằm gọn trong một hốc đá. Lão không có một mảnh vải che thân, râu tóc dài tua tủa giống như một bộ y phục che đầy cho tấm thân trần truồng của lão. Giọng Ngạo Thiên run run, kích động:

- Tiền bối. . . Tiền bối. . . Sao lại. . . Lão ngắt lời chàng:

- Người nhìn thấy lão phu sao?

- Văn bối đối với đêm tối nhìn rõ như ban ngày.

- Người lại gần đây! Ngạo Thiên từ từ bước về phía lão. Trong lòng chàng dậy lên một mối thương tâm cơ hồ như muốn rơi nước mắt. Cuối cùng, chàng dừng lại trước mặt lão. Cả thân hình lão, chỉ còn có đôi mắt tinh anh là dấu hiệu của sự sống. Lão nhìn chàng cười nhạt:
- Người làm sao thế? Lão phu không muốn nhìn thấy nước mắt đàn bà đâu. Ngạo Thiên vẫn không tránh khỏi nghẹn ngào:
- Lão tiền bối ơi, kẻ nào đã làm cho tiền bối ra nông nổi này?
- Chuyện đó để sau hẵng nói. Bây giờ người đặt tay vào người lão phu đây này. Ngạo Thiên ngoan ngoãn làm theo. Lão lim dim đôi mắt một lúc chợt kêu lên:
- Thật không thể tin được. . . Không thể tin được. . .
- Tiền bối, có chuyện gì thế?
- Từ đâu mà người có nguồn nội lực nghiêng trời này?
- Văn bối đã nhiều lần được thọ hưởng cơ duyên nên mới có công lực như thế này.
- Người. . . Người quả nhiên là niềm hy vọng của võ lâm. Ta hỏi người, hiện tại người sở hữu bao nhiêu thần công của Trí Nguyên đại sư? Ngạo Thiên thành thật đáp:
- Văn bối đã học qua Vạn Ảnh Phù Vân, Hàn Băng Bách Phiến, Bạch Hạc Phi Thiên và một chiêu đầu trong bộ Thông Thiên kiếm pháp.
- Thông Thiên kiếm pháp bao gồm có ba chiêu, lão phu nói có đúng không?
- Vâng, đúng như thế.
- Còn hai chiêu sau, tại sao người không học nốt? Ngạo Thiên kể lại sự tình. Nghe xong lão nói:
- Nếu người luyện thành hai chiêu còn lại thì liệu người có thể đánh lại Dịch Thiên Thu hay không?
- Chỉ cần thi triển đến chiêu thứ hai Bài Sơn Đảo Hải là văn bối đã có thể lấy mạng hắn rồi.
- Thế còn Tư Mã Quỳnh Dao?
- Văn bối tin rằng, bà ta cũng không thể chịu quá hai chiêu.
- Tốt! Còn Công Tôn Ngạn, sau khi hắn khai quan, liệu người có thể thắng nổi hắn không?
- Cái đó. . . Văn bối không dám nói trước. Văn bối không biết Công Tôn Ngạn luyện thứ võ công gì trong cổ thành. Lão im lặng một chút rồi hỏi:
- Người có muốn ra khỏi tuyết động này không? Ngạo Thiên đã bỏ ra một ngày âm thầm tìm lối ra nhưng tuyết nhiên không có một chút hy vọng nào, giờ nghe lão hỏi như thế thì mừng rỡ khôn xiết, nói:
- Tiền bối! Lão biết lối ra sao?
- Trên thế gian này, không có nơi nào là tuyết địa cả. Lão phu có thể giúp hai người ra khỏi đây. Ngạo Thiên nghe xong mấy lời đó liền quỳ xuống khấu đầu lạy lão:
- Tiền bối! Nếu người có thể giúp văn bối rời khỏi nơi này thì tức là tiền bối đã tạo phước cho võ lâm đó. Văn bối đã quyết đem mạng mình ra trừ khử yêu đạo, giữ gìn võ lâm chính khí.
- Người đứng lên đi. Lão phu cóc cần biết võ lâm họa phúc như thế nào. Lão chỉ có một yêu cầu, người có thể đáp ứng không? Ngạo Thiên đáp ngay:
- Chỉ cần chuyện ấy không trái với đạo nghĩa thì văn bối nhất định làm theo ý tiền bối. Xin tiền bối cứ nói ra đi.
- Lão phu sẽ nói sau khi người nhận lấy kiếm này. Dứt lời, lão quay đầu lại ngoạm lấy thanh kiếm của Ngạo Thiên mà lão vẫn giữ bên mình mấy ngày nay. Chỉ thấy lão thổi nhẹ một cái, lập tức thanh Lãnh Diện Tu La kiếm bay vèo đến trước mặt Ngạo Thiên. Chàng giơ tay đón kiếm mà trong lòng không khỏi thán phục thủ đoạn cao minh của lão.

- Người nghe đây. Lão nói:
- Bây giờ người hãy luyện nốt hai chiêu còn lại cho xong bộ Thông Thiên kiếm pháp rồi sang đây nghe điều kiện của lão phu. Nếu người đáp ứng, lão phu sẽ đưa hai người ra khỏi tuyệt động này. Đối với Ngạo Thiên, thì đây là một tin mừng không sao kể xiết. Lão già cụt tay cụt chân giục:
- Người đi luyện kiếm đi. Còn chờ gì nữa? Ngạo Thiên ngập ngừng hỏi:
- Tiền bối. . . Lão có thể cho văn bối biết cao danh không? Lão già lạnh lùng nói:
- Cứ gọi ta là lão cụt. Biết không thể làm cho lão già đổi ý, Ngạo Thiên đành quay trở lại bên kia động. Lão già bỗng nói với theo:
- Người bảo con nhãi đó hái một ít trái cây để trước cửa động cho lão phu.

-oOo-

Uy lực của từng chiêu thức trong Thông Thiên kiếm pháp nặng nhẹ khác nhau. Chiêu sau cao hơn chiêu trước nhưng một khi đã luyện được thuần thục cả ba chiêu, cùng một lúc liên hoàn đánh ra thì uy lực gia tăng gấp bội.

Ấu Dương Ngạo Thiên sau ba ngày thì tập luyện xong chiêu Bài Sơn Đảo Hải, bảy ngày thì luyện xong chiêu cuối cùng, Thiên Hồn Địa Ấm. Kỳ tích đó, nếu Trí Nguyên đại sư còn tại thế hẳn cũng phải lắc đầu thán phục. Một phần vì Ngạo Thiên có tư chất đỉnh ngộ, một phần khác là vì chàng nóng lòng lo cho đại cuộc nên toàn tâm toàn ý dốc hết sức lực, trí lực mà tu luyện.

Trong mấy ngày đó, Chu Tiểu Mạn hết lòng phục dịch Ngạo Thiên. Nàng cũng không quên ngày ba bữa mang nước và hoa quả đến đặt ở cửa động cho lão nhân. Suốt thời gian đó, lão nhân cũng không một lần lộ diện. Có lẽ lão vì không muốn cho Tiểu Mạn nhìn thấy thân hình lòa lổ của mình. Tuy nhiên, hai người lại tỏ ra rất tâm đầu ý hợp, chuyện trò rất tâm đắc. Cuối ngày thứ bảy, Ngạo Thiên xách kiếm qua bên kia động, mặt mày hơn hớn nói:

- Tiền bối, văn bối đã luyện thành pho Thông Thiên kiếm pháp rồi.
- Người biểu diễn cho lão phu xem thử. Ngạo Thiên vận công truyền vào thanh Lãnh Diện Tu La kiếm. Lập tức trong hang động như có một luồng khí lạnh lướt qua. Rồi sau đó, không khí cô đặc lại tạo thành những bông tuyết. Những bông tuyết lả tả rơi, một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Quái nhân nằm trong hốc đá buột miệng thốt lên:
- Quả là thần công cái thế! Ngạo Thiên thét lên:
- Hàng Ma Diệt Yêu! Lãnh Diện Tu La kiếm vạch lên không những đường sấm chớp như rung chuyển trời đất. Lại tiếng thét thứ hai của Ngạo Thiên:
- Bài Sơn Đảo Hải! Lập tức như có phong ba nổi lên, sóng dậy ba đào. Tọa thạch động tưởng chừng như vỡ tan dưới bóng kiếm. Liền theo đó là tiếng thét thứ ba:
- Thiên Hồn Địa Ấm! Lần này thì tọa thạch động bị rung chuyển thật sự. Một chiêu Thiên Hồn Địa Ấm có cả sấm chớp ngang trời, cuồng phong bão tố, cát chạy đá bay. Lãnh Diện Tu La kiếm đi tới đâu là hủy diệt tất cả mọi vật cản trên đường nó đi tưởng chừng như vũ trụ sắp đến ngày tận thế. Ngạo Thiên thu kiếm về. Sóng lặng gió yên. Chàng trông giống như một thiên thần giáng thế, vô cùng uy nghi,凛冽. Quái nhân không nhịn được phải thốt lên:
- Lão phu chưa từng thấy loại kiếm pháp nào có uy lực ghê gớm như thế này. Ngạo Thiên cho Lãnh Diện Tu La kiếm vào bao rồi nói:
- Tiền bối! Bây giờ người hãy nói ra điều kiện đi. Đôi mắt trong hốc tối lại sáng rực lên. Ngạo Thiên có cảm giác như trong lòng lão đang dậy lên một mối hận thiên thu. Rồi lão cất giọng ồm ồm nói:
- Người nghe đây, năm xưa lão phu bị người ta chặt cụt tay chân, ném xuống vực sâu này. May mắn là vẫn còn sống sót. Trải qua hơn hai mươi năm sống cô đơn tịch mịch, lão phu ngày nào cũng mong chờ là sẽ có người rút xuống đây để bầu bạn cùng lão phu. Ngày hôm nay, lão phu cam lòng để hai người ra đi cũng vì hai lý do.

- Xin tiên bối cứ nói rõ ra.
- Thứ nhất, lão phu đối với con nhãi Chu Tiểu Mạn có lòng yêu thích. Trên cõi đời này, đàn bà chính là một loại động vật nham hiểm, độc ác còn hơn cả rắn rít. Người đàn bà có thể vì tình lang của mình mà lao xuống vực sâu, không màng đến sinh mạng của mình, lão phu khẳng định ngoài con bé Chu Tiểu Mạn kia không có ai có can đảm làm như thế.
- Văn bối rất hiểu tấm lòng của Mạn nhi.
- Lão phu muốn người tại đây phải phát trọng thệ với trời đất là sẽ hết lòng hết dạ yêu thương Chu Tiểu Mạn. Bên kia động, chợt có tiếng Tiểu Mạn vọng sang, giọng nàng nghẹn ngào, xúc động:
- Lão nhân gia ơi! Người có thể cho Tiểu Mạn nhìn thấy tôn nhan không? Quái nhân gất lên:
- Ai cho người nghe lén chuyện của lão phu?
- Lão nhân gia dù có không cho Tiểu Mạn nghe thì Tiểu Mạn cũng đã nghe hết rồi. Lão im lặng một chút rồi chợt thở dài:
- A đầu! Người không nên nhìn thấy lão phu thì hơn.
- Lão nhân gia! Người. . .
- Người im miệng đi! Để ta nói chuyện với Ngạo Thiên. Rồi lão quắc mắt nhìn chàng:
- Thế nào, người có dám hứa như thế không?
- Tiên bối không nói thì Ngạo Thiên cũng đã coi Mạn nhi như một nửa cuộc đời mình. Nay Ngạo Thiên xin thề với trời đất, kiếp này sẽ cùng sống, cùng chết với Mạn muội.
- Tốt lắm! Bây giờ là điều kiện của lão phu. Sau khi trở lại nhân gian, người nhất định phải làm cho lão phu một chuyện. Bên kia, Chu Tiểu Mạn lại nói vọng sang:
- Sao lão nhân gia không đi cùng với bọn Mạn nhi?
- Ta đã bảo người im miệng rồi kia mà? Tiểu Mạn lâu bầu:
- Người ta có miệng thì nói, lão làm sao cấm được. Ngạo Thiên nóng lòng hỏi:
- Tiên bối muốn văn bối làm giúp chuyện gì?
- Trong đời lão phu có hai kẻ tử thù. Nói đến đây, giọng lão rít lên một cách thù hận:
- Một là bằng hữu Công Tôn Ngạn, hai là tình nhân của lão, Tư Mã Quỳnh Dao. Ngạo Thiên không cần nghe lão nói hết cũng đã đoán ra phần nào câu chuyện. Chàng nhớ lại lời Hoàng Nhạn Ca từng nói về chuyện tình của Công Tôn Ngạn và sự tranh chấp của ba người vợ. Thì ra Tư Mã Quỳnh Dao do chính Công Tôn Ngạn cướp đi từ tay người đàn ông này. Lão quái nhân nói tiếp:
- Bọn chúng một cáo một rắn kết hợp với nhau hãm hại lão phu, chặt tay, chặt chân lão ném xuống vực sâu này như ném một con chó. Trời cao có mắt cho lão phu còn sống tới bây giờ, lại gặp được người Ấu Dương Ngạo Thiên! Mối thâm thù phản bạn, lừa tình hơn hai mươi năm uất hận đầy lòng này, bây giờ lão phu đặt hết hy vọng lên người người đây.
- Tiên bối yên tâm. Ngạo Thiên khẳng khái nói:
- Bọn chúng đều là bọn ma đầu ác độc, văn bối nhất định sẽ lấy mạng chúng.
- Ta không cần người lấy mạng chúng. Chỉ cần người đánh hai đứa chúng nó xuống vực sâu này, lão phu sẽ ở đây ngày đêm chờ đợi chúng.
- Văn bối nhất định sẽ làm theo ý tiên bối.
- Còn nếu không làm được thì người hãy dẫn xác xuống đây làm bạn với lão phu.
- Văn bối đồng ý. Lại có giọng của Tiểu Mạn chen vào:

- Mạn nhi xin thề sẽ giúp Ngạo Thiên ca ca một tay. Còn như nếu không làm được thì hai chúng tôi sẽ lại nhảy xuống đây để làm bạn với lão nhân gia.

- Tốt lắm! Bây giờ lão phu sẽ chỉ cách cho các người lên. Với người khác thì có thể là không đi được, nhưng với Âu Dương Ngạo Thiên, lão phu tin là người có thể làm được.

-oOo-

Lão quái nhân trước sau vẫn không nói rõ lai lịch. Lão bảo Ngạo Thiên chuẩn bị một sợi dây mây dài và chắc chắn. Rồi lão gọi Tiểu Mạn, bắt nàng ngồi ở trong động tối trong lúc lão hướng dẫn Ngạo Thiên cách ra khỏi động, mục đích là không muốn nàng nhìn thấy lão. Đây là lần đầu tiên, Ngạo Thiên nhìn thấy lão di chuyển. Lão cuộn người lại rồi lặn đi như quả bóng. Nhìn thấy cảnh tượng đau lòng đó, Ngạo Thiên đã không cầm được nước mắt. Chàng càng đặt quyết tâm phải tiêu diệt cho bằng được hai đại ma đầu là Công Tôn Ngạn và Tư Mã Quỳnh Dao. Quái nhân đưa chàng đến một vách đá dựng đứng rồi hỏi:

- Người có nhìn thấy cái cây cao trên hai mươi trượng kia hay không? Đó là một cây đại mộc ra từ hốc đá, Ngạo Thiên cũng đã thấy nó nhưng với khoảng cách hai mươi trượng thì sức người không thể vươn tới được.

- Văn bối đã trông thấy. Chàng đáp. Quái nhân nói:

- Với võ công của người thì hiện tại có thể nhảy cao được bao nhiêu trượng?

- Khoảng bảy trượng.

- Tốt lắm! Bây giờ người nhìn vào vách đá ở khoảng cách mười trượng xem có thấy gì không?

- Văn bối không nhìn thấy gì hết.

- Nhưng lão phu tin rằng ở khoảng cách mười trượng có một hốc đá vừa đủ cho người bám vào. Vì vách đá dựng đứng nên từ dưới này nhìn lên chúng ta không thể nhìn thấy được. Qua nhiều năm quan sát, lão phu nhận thấy cứ đến mùa sinh sản là lũ dơi lại kéo đến đó làm tổ để sinh nở.

- Nhưng với khoảng cách mười trượng thì văn bối không thể với tới được.

- Nếu ở khoảng cách ba trượng có một điểm tựa cho người thì sao?

- Thì văn bối có thể lên được đến mười trượng.

- Lão phu sẽ làm điểm tựa cho người. Ngạo Thiên vẫn còn bán tín bán nghi. Chàng không thể tin rằng một người mất cả tứ chi như lão lại có khả năng nhảy lên cao ba trượng nhưng lão đã giục:

- Thử lại một lần xem sao. Dù sao trong hoàn cảnh này, tin vẫn còn hơn không. Ngạo Thiên đề khí, vận công cho thân hình nhẹ đi. Rồi chàng điểm thân lao vút lên hơn năm trượng. Quái nhân canh sao cho lúc Ngạo Thiên mất đà, rơi xuống ở khoảng cách khoảng ba trượng thì lão cũng vừa phóng lên tới. Từ đó, Ngạo Thiên lại một lần nữa đề tụ chân khí, lấy thân hình lão làm điểm tựa phóng vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên. Trước khi hết đà, chàng đã kịp nhìn thấy một cái hốc đá nhỏ nhưng vừa vận cho một thân người. Hốc đá đó đủ chỗ cho chàng đặt chân vào hốc đá lấy điểm tựa. Chàng nhẹ nhàng rơi xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lông hồng. Quái nhân có vẻ xúc động và thần phục.

- Tiền bối, văn bối đã nhìn thấy cái hang đó.

- Người có với tới được không?

- Nếu cố gắng, có thể sẽ làm được.

- Người sẽ làm được. Lão khẳng định với một niềm tin rất lớn. Dường như lão tha thiết muốn cho Ngạo Thiên thoát hiểm và lão đặt quyết tâm rất cao. Rồi lão tiếp tục chỉ vẽ:

- Từ cái hang dơi đó, chắc là người có thể quăng sợi dây này móc vào cành cây trên kia rồi đu người lên cây.

- Vâng, văn bối làm được.

- Từ chỗ cái cây đó, lão phu tin rằng người sẽ nhìn thấy một hang động nữa. Chính cái hang động đó sẽ đưa các người trở lại nhân gian. Cái hang đó cách cành cây không đầy năm trượng đây.

- Làm sao tiền bối biết được ở đó có một cái hang.
- Hừ! Lão phu có hơn hai mươi năm thời gian rảnh rỗi. Suốt ngày chỉ có mỗi một công việc là quan sát cái hang này. Vào mùa mưa, nước từ cái hang đó đã chảy xuống đây. Dòng nước rất lớn chứng tỏ là cái hang không nhỏ. Nó còn chứng minh một điều là nó phải ăn thông với mặt đất thì mới có thể dẫn nước mưa từ trên đó xuống. Lập luận của lão hoàn toàn hợp lý và Ngạo Thiên đã tin rằng ngay trong tuyệt địa này còn có một sinh lộ. Suy nghĩ đó làm cho chàng vui mừng không sao kể xiết. Quái nhân giục:
- Chúng ta bắt đầu đi. Người lên được trên đó thì thông dây xuống cứu Tiểu Mạn. Ngạo Thiên đeo Lân Diện Tu La kiếm vào vai, móc cuộn dây mây vào chuôi kiếm. Thấy chàng đã chuẩn bị xong, quái nhân nói:
- Bây giờ lão phu nhảy lên trước, ngươi phải canh cho đúng lúc lão phu vừa hết đà thì lập tức điểm thêm vào người lão phu mà vượt lên trên một lần nữa. Làm như thế, thứ nhất, ngươi có một điểm tựa vững vàng, thứ hai là nhân đà người đang vọt lên, ngươi sẽ có cơ hội nhảy lên cao hơn. Ngạo Thiên! Ngươi nên biết, đây là cơ hội trời ban. Với sức của hai chúng ta cộng lại thì vừa vọt lên tới sinh lộ cho nên ngươi phải cố hết sức tận dụng nó. Vả chăng, trên đời này cũng chỉ có mỗi một mình ngươi với công phu Bạch Hạc Phi Thiên là có thể nhảy lên cao bảy tám trượng như thế. Ngạo Thiên gật đầu nói:
- Vãn bối đã sẵn sàng rồi.
- Lão phu lên trước đây. Quả thật, Ngạo Thiên không biết làm sao cái thân hình tròn lẳn của lão nhân lại có thể bay vèo lên cao ba trượng. Thế mà lão đã làm được điều đó không một chút khó khăn. Thân hình lão bay vọt lên như người ta ném một quả bóng. Ngạo Thiên đợi cho lão vừa hết đà thì chàng cũng vọt lên tới. Chàng điểm chân vào người lão, phóng lên lần thứ hai. Tất cả động tác diễn ra đúng như sự sắp đặt của lão quái nhân. Quả nhiên có một cái động đã dẫn nước từ trên mặt đất xuống. Nó vô tình đã trở hành sinh lộ cho hai sinh mạng. Sau khi Ngạo Thiên đã dùng dây mây kéo Tiểu Mạn lên thì từ dưới động, lão quái nhân bằng một giọng xúc động nói:
- Mạn nhi! Chừng nào lên tới mặt đất rồi, ngươi nhớ ném một hòn đá xuống dưới đây báo tin cho lão nhân gia nhé. Chu Tiểu Mạn nước mắt rơi lã chã, nghẹn ngào nói:
- Lão nhân gia ơi! Mạn nhi suốt đời sẽ nhớ đến người.
- Tốt lắm! Vậy khi nào hai người đưa bạn của lão phu xuống đây, cũng hãy nhớ ném xuống một hòn đá báo tin để lão phu ra đón bọn chúng nhé.
- Chúng tôi nhớ rồi.

41. Thần Công Cái Thế Tận Diệt Tà Ma

- Đại ca thấy sáng kiến hóa trang của tiểu muội có linh diệu không? Quả nhiên bọn khách giang hồ không ai nhận ra đây là Âu Dương đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy vô lâm.
 - Dĩ nhiên là bọn phàm phu tục tử làm sao có thể lãnh hội được cao chiêu của Chu cô nương.
- Họ quả nhiên là Âu Dương Ngạo Thiên và Chu Tiểu Mạn. Từ khi hai người vượt vách đá trở về nhân gian, đi đến đâu cũng trông thấy cảnh vô lâm tiêu điều, nhuộm màu âm đạm. Hầu như tất cả những tiêu cực, bang phái trên đường đi họ nhìn thấy đều đã treo cờ Thuận Thiên giáo. Mọi người đều nói một câu cửa miệng: “Từ khi Âu Dương Ngạo Thiên rơi xuống vực thẳm, vô lâm Trung Nguyên không còn tia hy vọng nhỏ”. Ngoài cửa quán xuất hiện một hán tử, hần đi thẳng đến bên bàn có hai lão nhân ngồi sẵn. Vừa đặt mình ngồi xuống ghế, hần đã nói:
- Nhị vị thúc thúc đã nghe tin gì chưa? Một lão hững hờ hỏi:
 - Có tin tức gì thế?
 - Lục gia trang ở Tây quận vừa treo cờ đầu hàng Thuận Thiên giáo, cam lòng quy thuận theo tà giáo rồi.

- Người bé cái miệng lại một tý đi. Người không biết là hai tiếng tà giáo đã bị nghiêm cấm nói rồi hay không?
- Diệt nhi cóc sợ. Đòi người chỉ có một cái mạng, cùng lắm là chết thôi. Mà thà chết vinh còn hơn sống nhục như thế này. Lão già còn lại thở một tiếng thở dài cảm thán:
- Chết thì có gì phải sợ nhưng phải chết như Âu Dương Ngạo Thiên thì mới để lại tiếng thơm cho đời.
- Nói hay lắm. Đó là lời của Chu Tiểu Mạn buột miệng thốt ra. Ba người hai già một trẻ ở bàn bên đưa mắt nhìn hai người có vẻ đề phòng. Tiểu Mạn đã lỡ phát ngôn đành phải đứng lên hành lễ:
- Tiểu nữ xin có lời kính phục hào khí của ba vị.
- Cô nương đây là. . .
- Tiểu nữ họ Chu. Ngạo Thiên thấy sự việc đã diễn biến như thế này cũng đành liêu đứng lên nói:
- Các vị, liệu võ lâm Trung Nguyên có thể có bao nhiêu người có hùng tâm tráng chí như tam vị đây?
- Hùng tâm thì nhiều, nhưng lực bất tòng tâm.
- Nếu có người đứng ra hiệu triệu võ lâm thì sao?
- E rằng không có chuyện đó. Võ lâm hiện tại chỉ còn một Tà gia ở Thành Nam, mà Tà gia cũng sắp đến ngày tận tuyệt rồi. Ngạo Thiên nghe nói vậy thì giật mình hỏi:
- Tà gia phải chăng là cũng sắp gặp cường địch?
- Nghe đâu là Thuận Thiên giáo đã phát kỳ lệnh cho Tà gia.
- Xin đa tạ đã báo tin. Dứt lời, Ngạo Thiên kéo tay Tiểu Mạn gấp rút bước đi. Đến cửa, bỗng chàng quay lại nói:
- Mong rằng đến lúc có người đứng ra hiệu triệu võ lâm, các hạ cũng làm đúng y như lời nói ngày hôm nay, quyết chiến không một chút sồn lòng.
- Các hạ là ai?
- Người sống lại từ dưới đáy vực sâu. Vừa dứt lời, bóng người chàng cũng không còn thấy nữa.
- oOo-
- Phải chăng là đại ca muốn đến Tà gia?
- Tiểu Mạn hỏi Ngạo Thiên. Từ lúc ra khỏi quán, Ngạo Thiên vẫn nắm tay Tiểu Mạn, giở khinh công phóng đi như gió. Chàng đáp:
- Mong rằng là chúng ta không đến quá trễ. Nhưng tâm tình nhi nữ của Tiểu Mạn lại suy nghĩ đến một chuyện khác:
- Đại ca có lẽ cũng nóng lòng muốn gặp lại người ta. Ngạo Thiên đã biết ý nàng muốn ám chỉ ai nhưng vẫn giả ngốc:
- Mạn nhi muốn nói người nào?
- Tất nhiên là không phải nói đến Khương Ninh Bảo rồi. Ngạo Thiên không nhịn được, bật lên tiếng cười lớn. Chàng nói:
- Ngu huynh lại nghĩ thấy mùi giấm chua. Tiểu Mạn lườm bàu:
- Hừ! Đại ca tưởng là mình ngon lắm đấy chắc.
- Thế không sao lại có người liêu mạng nhảy xuống vực sâu cùng chết với huynh?
- Được lắm! Đại ca cứ cười người ta đi, sẽ không có lần sau đâu. Ngạo Thiên bỗng đột ngột thu lại thân pháp dừng lại. Chàng nhìn Tiểu Mạn bằng ánh mắt đắm đuối như muốn nói những điều tha thiết nhất trong lòng. Chàng nói:

- Mạn nhi! Nếu ngộ nhờ đại ca lại bị người ta đánh rơi xuống vực thì huynh vẫn muốn có Mạn nhi đi theo bầu bạn với huynh. Đó là lời nói thật lòng của huynh, có phải huynh ích kỷ lắm hay không? Tiểu Mạn là một cô gái tính tình bộc trực, nghĩ gì nói vậy, thích sao làm vậy. Trong giờ phút này, nàng không làm sao cưỡng được ý muốn nép vào lòng Ngạo Thiên, để được êm đềm trong vòng tay yêu thương của chàng. Hai người ôm chặt lấy nhau. Trong giây phút đó, họ có cảm giác hai người đã gắn chặt với nhau, tâm hồn hòa quyện nhau trong sự kỳ diệu của tình yêu.

- Ngạo Thiên ca ca. Nàng thì thầm nói:

- Nếu chàng không cho muội theo cùng, đó mới là ích kỷ, độc ác. Lúc đó, Ngạo Thiên ước gì mình có thể gạt hết mọi lo âu trên đời để được cùng nàng kéo dài mãi mãi thời khắc kỳ diệu này. Thế nhưng. . . Âu Dương Ngạo Thiên sinh ra là để lo lắng, để nhận lãnh trọng trách và những điều đó đã tạo nên một Âu Dương Ngạo Thiên khí phách ngất trời. Hai người đi đến Thành Nam thì trời đã tối. Họ liền hỏi thăm đường đến Tạ gia. Từ lúc Ngạo Thiên xuống núi, mượn lời nói dối là đến Thành Nam tìm cha, trải qua nhiều phen thập tử nhất sinh, sống chết cách nhau chỉ trong gang tấc, gặp cơ duyên trong định mệnh, nhưng cuối cùng, chàng cũng sắp hoàn thành hành trình xuôi nam. Bây giờ nghĩ lại, lòng chàng không khỏi bồi hồi. Xung quanh Tạ gia một dặm, nhà nhà đóng cửa, phố xá không một bóng người. Trước cửa Tạ gia, mặc dù đèn đuốc sáng choang nhưng tịnh không có một bóng gia đình nào. Ngạo Thiên kéo tay Tiểu Mạn nói:

- Mạn nhi, đi tìm phòng trọ đi, chuyện ở đây để một mình ngu huynh lo là được rồi. Tiểu Mạn lại nổi máu ghen tuông:

- Đại ca muốn một mình gặp lại Tạ cô nương, có phải không? Ngạo Thiên nghiêm sắc mặt:

- Đó là vì ngu huynh lo cho muội. Mạn nhi! Huynh không phải là hạng người thích trăng hoa như thế. Tiểu Mạn cũng nghiêm nghị nói:

- Từ lúc Mạn nhi theo đại ca nhảy xuống vực sâu là trong lòng đã quyết không rời xa đại ca một bước. Cho dù chết, Mạn nhi cũng quyết chết theo đại ca. Lúc này, không còn lời nào diễn tả được tâm tình của Ngạo Thiên dành cho Tiểu Mạn nữa. Một người không cha không mẹ, vừa sinh ra đã cận kề với cái chết, rồi tiếp đó là cuộc sống giang hồ trôi nổi, kẻ thù nhiều hơn bạn như Ngạo Thiên, ngày hôm nay nhận được mối tình cao như núi, sâu như biển, mệnh mông như đại dương của Tiểu Mạn khiến niềm hạnh phúc trong lòng chàng không gì có thể so sánh nổi. Chàng nắm tay Tiểu Mạn siết nhẹ như biểu lộ tình cảm rồi nói:

- Mạn nhi! Từ nay chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa. Rồi đó, chàng đưa nàng vượt tường vào trong trang viện. Tạ gia là đệ nhất gia trang, nhân khẩu có hơn trăm người, thế mà đêm nay, khắp toàn trang viện không một bóng người. Ngạo Thiên chột thổ dài:

- Xem chừng Tạ gia đã di tản môn hạ đi rồi. Tiểu Mạn nói:

- Chúng ta vào đại sảnh thử tìm xem sao. Hai người đi qua khoảng sân rộng trước tiền trang. Chợt Ngạo Thiên dừng lại:

- Huynh nghe có tiếng người.

- Muội chẳng nghe gì cả. Dĩ nhiên là thính lực của Tiểu Mạn không bằng Ngạo Thiên. Chàng mỉm cười, nắm tay nàng, nhảy lên ngọn cây, nương theo bóng tối chuyển đi nhanh như vượn. Quả nhiên, trong tòa đại sảnh có người. Ngoài Tạ Ứng Long, Tạ Tam Cô, Tuyết Từ, Khương Ninh Bảo ra, còn có một lão nhân chừng sáu mươi tuổi, ngồi trên đại kỷ. Lão nhân thần sắc đoan chính, mày thanh mắt sáng, ra dáng là một chính nhân quân tử. Trong đại sảnh, đèn đuốc sáng choang nhưng tuyệt nhiên cũng không có một bóng gia đình nào. Xem chừng quả đúng là Tạ gia đã di tản môn hạ đi thật rồi. Lão nhân có lẽ là Tạ đại hiệp lên tiếng:

- Sao nhị đệ không đưa Từ nhi và Bảo nhi đi tìm nơi lánh nạn như ta đã căn dặn? Tạ Ứng Long buồn bã đáp:

- Đại ca ơi, tiểu đệ không sai khiến được chúng. Tuyết Từ mặt mày nhợt nhạt, thần sắc ủ ê, thổ dài nói:

- Từ nhi quyết cùng sống chết với Tạ gia. Mọi người nếu còn ép nữa, Từ nhi sẽ tự vẫn mà chết.

- Thôi thì. . . Tam muội đưa Bảo nhi đi đi. Nó còn phải sống để lo rửa thù phục hận cho Khương gia. Tà Tam Cô nhìn đệ tử, hỏi nhỏ:

- Ý Bảo nhi thế nào? Họ Khương đưa ánh mắt si tình nhìn Tuyết Từ, gã có lẽ đã coi sinh mạng mình không bằng vị sư tỷ dung nhan sắc nước hương trời này rồi. Quả nhiên gã đáp:

- Đệ tử từ ngày theo sư phụ thì đã coi mình như là người của Tà gia rồi. Đệ tử quyết cùng sống, cùng chết với Tà gia. Tà Ứng Long đưa mắt nhìn hần nói:

- Nhị sư bá rất hiểu lòng dạ của con. Thôi thì. . . Lần này nếu tai qua nạn khỏi, ta sẽ gả Từ nhi cho con, hy vọng có thể tìm một chút hương hỏa cho họ Tà. Ánh mắt Tuyết Từ tối lại, nàng định nói gì nhưng lại thôi, Tà Ứng Long hỏi:

- Ý của Từ nhi thế nào? Nàng hồ hững đáp:

- Từ nhi tùy ý gia gia quyết định.

- Thế thì được. Coi như nhị thúc đã hứa với người, Bảo nhi nhé.

Đôi mắt họ Khương sáng rỡ lên như thể hần vừa được tái sinh, quả nhiên là trái tim si tình của hần chỉ mong ước có bấy nhiêu. Hần cũng không màng nghĩ đến đại họa sắp giáng xuống Tà gia, sự sống chỉ còn tính từng khắc.

Ở trên ngọn cây, Tiểu Mạn khẽ bấm lấy tay Ngạo Thiên, nhưng chàng vẫn điềm nhiên mỉm cười. Kỳ thực, trong lòng Ngạo Thiên chỉ có một mình chàng hiểu được. Mỗi chân tình của Tuyết Từ đối với chàng mãi mãi sẽ là một kỷ niệm đẹp và dĩ nhiên chàng không thể không có một chút đau lòng.

Thời khắc dần trôi qua, mọi người kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng việc gì đến phải đến. Tiếng cười lạnh lẽo cùng với hai bóng người đáp xuống sân sảnh đường. Nhìn lại chúng chính là Địa Ngục Quỷ Môn Thần, Thượng Khanh của Thuận Thiên giáo. Một tên vừa định thân liền buông tiếng cười rên rĩ như tiếng ma kêu quỷ gào, nói:

- Tà gia sao lại vắng vẻ thế này? Tà Tam Cô quát lên:

- Hai con quỷ đội lốt người kia, bọn ta năm người đây không đủ để bồi tiếp các người sao?

- Tốt lắm. Vậy ý của các người là thế nào? Mau nói cho bốn Thượng Khanh nghe thử xem.

- Tà gia sẽ liệu chết với các người. Hai lão già ngựa cổ phát ra những tràng cười âm độc. Dứt tràng cười, chúng trợn đôi mắt trắng dã nhìn đám người họ Tà:

- Bốn giáo chủ đã đoán trước là các người là bọn cứng đầu cứng cổ, tất nhiên là không phục nên đặc biệt cử bốn Thượng Khanh đến đây lấy mạng các người. Tà đại hiệp này giờ mới lên tiếng:

- Không cần nhiều lời nữa. Lão phu sẽ lãnh giáo các người trước. Tà Ứng Long bước ra:

- Đại ca! Xin nhường cho tiểu đệ trận này. Nói rồi, lão rút kiếm ra tức thì. Thanh kiếm trong tay lão tỏa lên ánh thép màu xanh biếc, xem chừng cũng là một thanh kiếm tốt. Bên này, một trong hai tên Thượng Khanh cũng bước ra. Hần cất giọng phách lối:

- Lão phu hứa là trong vòng một chiêu sẽ đánh ngã người.

Hai người tiến ra sân sảnh đường thủ thế, gườm nhau. Họ Tà sử dụng bảo kiếm, còn tên Thượng Khanh chỉ có đôi nhục chưởng. Họ Tà hét lên một tiếng đánh ra chiêu Phụng Hoàng Nội Vũ với toàn bộ công lực bình sinh. Thanh kiếm chớp lên, ập xuống đầu đối phương như phụng hoàng vỗ cánh. Chỉ nghe đối phương cười nhạt, song chưởng vung lên, các lông xương trên tay khua vào nhau lộp cộp nghe thật rùng rợn. Địa Ngục Quỷ Môn Thần quả nhiên có lối đánh cực kỳ bá đạo. Chưởng kinh của lão vừa phát ra, tiếng xương cũng phát ra tiếng quỷ đói kêu gào nghe thật thê lương. Mân kiếm quang vụt tắt, Tà Ứng Long bị bức lùi ra sau ba bước, thanh kiếm đã nằm gọn trong tay đối phương. Thủ đoạn dùng tay không đoạt kiếm chỉ trong một chiêu khiến cho đối phương phải cúi đầu thán phục. Tà Ứng Long mặt mày nhợt nhạt buông tiếng cười uất hận:

- Lão phu thua rồi. Họ Tà từ này chỉ còn là hư danh.

- Người thua trong tay lão phu cũng không có gì gọi là xấu hổ. Nhận kiếm này! Cùng lúc thanh kiếm trong tay lão nhắm hướng họ Tạ bay thẳng với tốc độ sao băng. Tạ Ứng Long nghiêng người né tránh thanh kiếm trong gang tấc. Thanh kiếm xẹt qua xé rách một vạt áo, cắm luôn vào cây cột khắc hình bạch long uốn lượn. Chuôi kiếm rung lên thành những tiếng ngân nga không dứt. Cả nhà họ Tạ mặt mày người nào cũng nhợt nhạt như người chết. Hai lão Thượng Khanh đồng loạt ngửa cổ cười cuồng ngạo:

- Ha. . . Ha. . . Ha. . . Ha. . . Các người đến giờ tận số rồi. Tạ đại hiệp từ trên đại kỳ bước xuống, tay cầm kiếm vung lên:

- Lão phu cũng tiếp các người một chiêu đây. Nên biết Tạ gia huynh muội võ công sần sần như nhau. Tạ Tam Cô đã không thể đánh lại Tứ Đại Linh Vương thì tất nhiên là hai người anh của bà ta cũng không thể thắng được bọn Câu Hồn Dạ Quỷ, Địa Ngục Quỷ Môn Thần này. Chỉ nghe Tạ đại hiệp hét lên một tiếng, kiếm rơi, người trúng chưởng bay ra xa một trượng té nhào xuống đất. Tạ Tam Cô đau lòng thét lên:

- Lão nương liều mạng với các người. Bà ta cử cây trượng đầu rồng chực chờ xông lên, bỗng bà ta nghe có tiếng cười khê kèm theo một giọng soi:

- Tạ tiền bối! Xin nhường lại trận này cho vân bối. Hai bóng người thấp thoáng, thân ảnh nhẹ nhàng như lá rụng, từ từ hạ xuống đại sảnh. Đôi thanh niên nam nữ ăn mặc lạ mắt và quái gở khiến trong một lúc không ai nhận ra. Chỉ có Tuyết Từ, bằng vào cảm quan nhạy bén của người phụ nữ đang yêu, nàng thẳng thốt kêu lên:

- Ngạo Thiên ca ca!

- Phải, chính là tại hạ đây. Chàng lật chiếc nón nan tre ra sau gáy, hiển hiện một gương mặt khôi ngô, tuấn tú của Âu Dương Ngạo Thiên. Tuyết Từ mừng rỡ kêu rú lên, chân chực chờ muốn lao vào ôm lấy chàng, nhưng ánh mắt cảnh giác của Tiểu Mạn khiến nàng phải chùn chân. Tuyết Từ cúi đầu nói khê:

- Hóa ra là hai người vẫn còn sống. Tạ Tam Cô kêu lên:

- Tiểu tử! Là người thật sao? Ngạo Thiên khe khẽ cười:

- Tiền bối tưởng vân bối là ma sao? Rồi chàng nói luôn:

- Xin các vị tiền bối nhường trận này cho vân bối, để vân bối đối phó với hai con quỷ xương khô này. Ngạo Thiên gần đây miệng lưỡi cũng có phần châm chích giống như Tiểu Mạn. Khỏi phải nói cũng biết bọn Quỷ môn Thần hai tên vừa kinh hãi như thế nào. Chúng là thủ hạ của tên bại tướng dưới tay Ngạo Thiên. Ngày nay lại nhìn thấy chàng từ địa ngục sống dậy, bất thành linh xuất hiện khiến cho chúng hoảng sợ run lấy bầy:

- Người. . . Người là. . . Cả hai cùng lấp bắp:

- Tiểu tử, người. . . Người. . . Làm sao mà vẫn còn sống?

- Điều đó, các người hãy đợi xuống mà hỏi Diêm Vương lão gia. Bọn chúng tuy đã thập phần kinh hãi nhưng vẫn cố nói cứng:

- Bọn ta khuyên người không nên xen vào chuyện của bốn giáo thì hơn. Ngạo Thiên cười lạnh:

- Nếu bốn thiếu gia vẫn thích đa sự như vậy thì sao?

- Thì người sẽ chết không toàn thân chứ sao.

- Bốn thiếu gia trước tiên lấy mạng hai người đã. Dứt lời, thanh Lân Diện Tu La kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Lập tức, không khí trong đại sảnh như đông đặc lại vì hàn khí từ thanh kiếm. Hai tên quỷ vương bất giác không tự chủ được, lùi lại một bước. Chúng đã từng tận mắt được chứng kiến thanh Lân Diện Tu La kiếm một chiêu đã bại Tứ Đại Hộ Pháp của Thuận Thiên giáo, cầm cự với Xà Vương Dịch Thiên Thu. Ngày hôm nay, Ngạo Thiên từ cõi chết trở về càng làm cho chúng khiếp đảm. Ngạo Thiên đối với Thuận Thiên giáo ngày hôm nay đã không còn ý nhân nhượng nữa. Chàng lạnh lùng nói:

- Hai người hãy chuẩn bị nạp mạng đi thôi. Bọn chúng bị dồn vào tử lộ, hóa ra liều mạng. Hai tên sát cánh với nhau cùng đồng loạt phát chưởng đánh ra. Chưởng này trong lúc cùng đường đã được phát ra với thập thành công lực. Hai tên đã dụng hết sở học bình sinh của mình. Chưởng phong mù mịt xen lẫn với tiếng

ma kêu quỷ gào phút chốc biến tòa đại sảnh của Tạ gia tựa như cảnh tượng dưới mười tám tầng địa ngục. Những người đứng ngoài không ai là không khiếp hãi. Chỉ có Ngạo Thiên tâm thần không một chút rung động. Chàng bình tĩnh vận nội công vào bảo kiếm, đợi cho chưởng của đối phương đến gần mới hét lên:

- Chết! Chiêu Hàng Ma Diệt Yêu đánh ra với tám thành công lực vạch lên những tia chớp xuyên qua màn chướng phong lấy mạng đối phương. Hai tiếng thét hãi hùng vang lên, bóng chưởng vụt tắt. Lãnh Diện Tu La kiếm cùng lúc cũng chui vào bao, tất cả diễn ra trong chớp mắt, nhanh nhẹn thần tốc và cực kỳ chính xác. Ngạo Thiên kết liễu cuộc đời của hai đại ma đầu trong sự ngỡ ngàng của tất cả những người có mặt. Họ vẫn biết chàng có cái thể thần công, nhưng không ngờ ngày hôm nay chàng có thể kết thúc trận chiến chóng vánh đến thế, tinh minh đến thế. Đó chính là sự tiến bộ không thể tưởng tượng được trong võ công của Ngạo Thiên. Tạ Ứng Long vòng tay cung kính xá Ngạo Thiên một cái:

- Âu Dương thiếu hiệp! Ngày hôm nay Tạ gia chịu đại ân của thiếu hiệp.

- Xin Tạ tiền bối đừng nói thế! Đối với uy danh của Tạ gia, văn bối vẫn hết sức kính phục.

- Mời thiếu hiệp và Chu cô nương sang phòng bên uống chung rượu để Tạ gia chúng tôi được bày tỏ lòng biết ơn.

- Đa tạ Tạ tiền bối, văn bối muôn vàn cảm kích. Hiện giờ văn bối còn nhiều chuyện phải làm, chỉ xin được lãnh giáo tiền bối hai chuyện. Thứ nhất, văn bối muốn hỏi thăm tin tức của Xú lão huynh và Hoàng nhị sư huynh.

- Từ sau đại hội võ lâm trên Ngọc Giác đài, Xú Hòa Thượng đi đâu bọn ta cũng không rõ. Còn Hoàng đại hiệp thì đã đưa người đàn bà điên về lều tranh của lão tiếp tục trị bệnh.

- Việc thứ hai mà văn bối muốn hỏi là, nếu lần này văn bối đứng ra hiệu triệu anh hùng võ lâm chống lại Thuận Thiên giáo thì các vị có ủng hộ chăng? Tạ đại hiệp khẳng khái nói:

- Lão phu đặt hết lòng tin vào thiếu hiệp, quyết một lòng tận lực tương trợ.

- Văn bối dự định sau khi tìm gặp nhị sư huynh sẽ chọn ngày kêu gọi võ lâm toàn lực tấn công Thuận Thiên giáo.

- Đó là cái phúc lớn của võ lâm Trung Nguyên. Bắt đầu từ bây giờ, Tạ gia chúng tôi sẽ chia nhau đi kêu gọi quần hùng. Chỉ cần đến ngày đó, Âu Dương thiếu hiệp kêu một tiếng thì chúng tôi sẽ lập tức có mặt. Thế là đại sự đã được định xong. Có lời hứa của Tạ gia, Ngạo Thiên cũng yên tâm phần nào. Chàng bỗng hướng vào Tuyết Từ nói:

- Lần trước, Tạ cô nương có nói về chuyện hài cốt của Bạch sư huynh, tại hạ xin được đến thắp cho người ba nén hương.

- Di hài lệnh huynh đang ở trong từ đường của Tạ gia, mời Ngạo Thiên đại ca theo muội.

- Mạn muội! Chúng ta đi thắp hương cho Bạch sư huynh nhé. Ngạo Thiên thật lòng muốn Tiểu Mạn cùng đi, nhưng không ngờ nàng tử tế đến khó tin. Nàng nói nhỏ vào tai Ngạo Thiên:

- Đại ca đi đi, có chuyện gì muốn nói với người ta thì hãy nói hết một lần.

- Thế thì huynh đi đây. Ngạo Thiên không nhận ra rằng mình cũng muốn một lần cuối cùng được đối diện cùng với Tuyết Từ. Đối diện trong hoàn cảnh chỉ có hai người với nhau. Riêng Khương Ninh Bảo từ lâu vẫn ngầm ngầm ghen tuông với Ngạo Thiên nên gã vội vàng định đi theo, nhưng Tuyết Từ đã lạnh lùng nói:

- Sư đệ nên ở đây thì hơn.

- Tiểu đệ. . . Khương Ninh Bảo mặc dù đã được một lời hứa hôn từ miệng Tạ Ứng Long, nhưng theo lẽ thì hiện tại hắn vẫn phải gọi Tuyết Từ bằng sư tỷ. Hắn ầm ục, ngậm ngùi nhìn theo bóng hai người.

-oOo-

Nhìn thấy hài cốt và bài vị của Bạch Bình, Ngạo Thiên không kiềm được lòng bất giác để rơi hai giọt lệ. Chàng đốt cho lão ba nén hương rồi quỳ xuống, lẩm rầm khấn vái:

- Đại sư huynh ơi, người có linh thiêng nơi chín suối, xin về đây chứng giám và hỗ trợ cho tiểu đệ trong cuộc chiến diệt yêu trừ ma vệ đạo. Ngày hôm nay, đệ đã luyện thành võ công của ân sư, quyết lòng nổi nghiệp sư huynh và sư phụ, tạo dựng đại nghiệp trấn áp tà ma, bảo vệ sự thanh bình cho võ lâm. Trong lúc Ngạo Thiên làm lễ thì Tuyết Từ vẫn đứng ở xa xa ngoài cửa nhìn chàng. Cuối cùng, Ngạo Thiên cũng bước ra, chàng chấp tay trịnh trọng hướng về nàng:
- Tại hạ vô cùng biết ơn sự chu toàn của Tạ cô nương. Tuyết Từ giương đôi mắt hồ thu, lặng lẽ nhìn chàng:
- Đại ca khóc đấy ư? Ngạo Thiên ngượng ngùng đáp:
- Sư huynh đối với tại hạ tình sâu như biển khiến tại hạ một khi nghĩ đến không kiềm được nước mắt. Hai người lặng lẽ sóng vai nhau đi trong hậu viện. Tuyết Từ là một cô gái xinh đẹp như hoa, nhưng ngày hôm nay không khác gì một bông hoa héo úa. Nàng không chỉ tiêu tụy dung nhan mà tâm tình cũng đốn đau, nguội lạnh muôn phần. Sự im lặng kéo dài làm cả hai người cùng bối rối, những chuyện muốn nói trong một lúc khó mà mở miệng được. Cuối cùng thì Ngạo Thiên cũng đánh bạo lên tiếng:
- Tạ cô nương! Tại hạ xin có lời chúc mừng cho cô nương và Khương công tử. Tuyết Từ đưa đôi mắt buồn bã nhìn chàng:
- Đại ca đã nghe cả rồi sao? Ngạo Thiên không đáp, Tuyết Từ nở nụ cười buồn:
- Vui mừng hay không, sung sướng hay không thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Ngạo Thiên cũng hiểu, nhưng có điều chàng không thể mở miệng nói ra được.
- Tuyết Từ cũng xin chúc mừng đại ca.
- Tại hạ có gì vui mừng đâu.
- Đại ca có hồng nhan tri kỷ Chu Tiểu Mạn không phải là việc vui mừng đó sao?
- Cái đó. . . Nàng nhẹ nhàng cắt lời chàng:
- Hành động của Chu cô nương trên Ngọc Giác đài, Tuyết Từ hổ thẹn không thể sánh được. Nói đến đó, nước mắt nàng lại trào ra. Ngạo Thiên cố tìm lời an ủi nàng:
- Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau. Không phải ai cũng làm được điều mà người khác làm. Tại hạ đã nhiều lần lãnh nhận ân tình của cô nương, nguyện suốt đời không khi nào quên.
- Một lời nói đó của đại ca đã an ủi Tuyết Từ rất nhiều.
- Tạ cô nương. . .
- Đại ca có thể một lần gọi tiểu muội là Từ muội không?
- Tại hạ vẫn mong được như thế. Rồi chàng nở một nụ cười:
- Từ muội, Âu Dương đại ca sẽ mãi nhớ đến Từ muội.
- Cảm ơn đại ca! Đi hết hậu viện, nàng bỗng dừng lại:
- Đại ca đi đi, Tuyết Từ không tiễn nữa. Trong giờ phút đó, mỗi người mang một nỗi đau không sao mở miệng nói thành lời. Tuyết Từ chơi vơi như con thuyền giữa biển khơi, một nửa muốn chìm đi để có thể kết thúc sự vui đập của bão tố, một nửa muốn cố gắng chống chọi vì còn luyến tiếc nhân gian. Ngạo Thiên thì không sao quên được những lần gặp gỡ đầu tiên. Ngày đó, một lời mời ghé thăm Thành Nam ghé qua Tạ gia, ngày hôm nay một lần tới Tạ gia để ra đi vĩnh viễn. Chàng cắn răng nói lời từ biệt:
- Từ muội, ngu huynh phải đi đây. Tuyết Từ không nói thêm một lời nào nữa, nước mắt đã chảy trên má nàng.

42. Tình Thâm Cốt Nhục

- Mạn nhi nhìn thấy mắt đại ca đỏ hoe, phải chăng đại ca đã khóc?
- Tiểu Mạn sao mà tinh mắt thế?

- Đại ca khóc vì Tạ cô nương đó sao? Ngạo Thiên phì cười:
- Huynh lại nghĩ thấy mùi giấm chua rồi. Tiểu Mạn gắt gỏng:
- Muội không đùa đâu. Nếu đại ca còn luyến tiếc cô ấy thì sao không ở lại đi?
- Ngốc ơi! Đại ca khóc vì nhớ thương đại sư huynh Bạch Bình thôi mà. Tiểu Mạn nghi ngờ:
- Có thật thế không?
- Đại ca có bao giờ nói dối Mạn nhi đâu. Tạ cô nương còn chúc mừng cho ngu huynh vì đã tìm được hồng nhan tri kỷ Chu Tiểu Mạn nữa kìa.
- Hứ! Ai thèm làm hồng nhan tri kỷ của huynh chứ. Tiểu Mạn ngoài miệng nói thế, nhưng bàn tay nàng lại tìm tay Ngạo Thiên. Nàng nũng nịu nói:
- Đại ca ơi! Chúng ta tìm chỗ nào ngồi nghỉ đi. Tiểu muội mệt quá rồi. Ngạo Thiên chiều ý nàng, tìm một chỗ bằng phẳng trong rừng, đốt lửa ngủ qua đêm. Lần này chàng đi kiếm củi khô, còn nàng bẻ lá trải làm nệm. Hôm nay, Tiểu Mạn chỉ lót có mỗi một chiếc nệm và thế là hai người nằm bên nhau. Tiểu Mạn rúc sâu vào lòng Ngạo Thiên, sung sướng tận hưởng sự ấm áp từ tình lang. Nam nữ tuy gần nhau nhưng Ngạo Thiên là người quân tử, tấm lòng trong sáng, chàng lại có định lực thâm hậu nên không có chuyện gì xảy ra. Tiểu Mạn thì thầm nói:
- Mạn nhi muốn về thăm nội tổ. Chắc người đau lòng và nhớ thương tiểu muội lắm.
- Từ đây về chỗ Hoàng sư huynh gần hơn, chúng ta cứ đến đó trước, rồi đại ca sẽ đưa muội về thăm nội tổ. Đại ca còn muốn đánh với người một ván cờ. Đó là chàng muốn nhắc đến chuyện xưa. Nhắc chuyện năm xưa làm Tiểu Mạn nhớ đến lần đầu tiên cả hai đốt lửa ngủ trong rừng. Nàng hỏi Ngạo Thiên có nhớ không. Chàng đáp:
- Huynh nhớ chứ, làm sao có thể quên được. Lần đó Mạn nhi lót hai chiếc nệm lá chứ đâu phải là một chiếc như hôm nay. Tiểu Mạn đỏ mặt, đầm lên ngực chàng:
- Hứ! Muội chỉ nhớ trong khi người ta vật lộn với hai con ngựa, nào là tắm rửa, cho ăn. Thế mà có người nằm vắt chân ngủ khoèo hết sức sung sướng.
- Đó là do muội tự nguyện đấy chứ.
- Chẳng qua là vì muội quá yêu thích mã huynh.
- Nhắc đến mã huynh, phải chi giờ này có thần mã ở đây, chúng ta sẽ chẳng mấy chốc đã có thể đến nơi rồi. Ngạo Thiên vừa dứt lời, bỗng có tiếng ngựa hí vọng lại. Tiếng ngựa hí mơ hồ như từ một nơi rất xa vọng đến nhưng với thính lực tinh tường của Ngạo Thiên, chàng vẫn nghe thấy. Chàng ngồi bật dậy:
- Mạn nhi! Muội có nghe gì không? Có tiếng ngựa hí đấy. Tiểu Mạn cũng ngồi bật dậy, ngơ ngác:
- Tiểu muội có nghe gì đâu? Lại có một tiếng hí dài nữa, Ngạo Thiên mừng rỡ la lên:
- Đúng là mã huynh rồi. Chàng vận công, hú lên một tiếng thật to, tiếng hú lay động cả núi rừng. Rồi chàng lại hú một tiếng sáo dài truyền đi trong không gian. Lập tức có tiếng linh mã đáp lại. Tiếng ngựa từ xa đến gần, cho đến khi Tiểu Mạn reo lên:
- Muội nghe thấy rồi! Muội nghe thấy rồi. . . Tiểu Mạn vừa dứt lời thì linh mã cũng vừa xuất hiện như một cơn lốc. Thân vật quả nhiên là thân vật. Nó có linh tính từ ngoài trăm dặm. Điều đó thể hiện cái tình giữa người và vật thâm sâu và vô cùng vi diệu. Ngạo Thiên và Tiểu Mạn, một người ôm cổ, một người vuốt bờm linh mã. Ngựa Bạch Mã Huyết Hoa gặp lại chủ cũ thì dường như cũng biết rơi nước mắt vì vui mừng. Ngạo Thiên xúc động quá, thốt lên những lời chân tình:
- Mã huynh ơi mã huynh! Tiểu đệ từ nay lại được bầu bạn với huynh rồi!
- Cả tiểu muội nữa chứ. Tiểu muội thích nhất là được tắm rửa, kỳ cọ, vuốt ve mã huynh mà. Ôi chao! Mã huynh chính là con ngựa đẹp nhất trên thế gian này. Sau đó, vì vui mừng không ngủ được, họ khởi hành ngay trong đêm. Bạch Mã Huyết Hoa chở trên lưng hai người mà vó ngựa vẫn như bay. Hai người dừng lại trước lều tranh của Hoàng Nhạn Ca một quãng xa xa. Ngạo Thiên trong lòng cảm khái buột miệng hú lên

một tràng dài vang vọng khắp núi rừng. Một bóng nhân ảnh xuất hiện, chớp mắt họ Hoàng đã đứng trước mặt hai người. Ngạo Thiên nhảy xuống ngựa, ôm chầm lấy lão:

- Nhị sư huynh!
- Ngũ đệ đây ư? Họ Hoàng run giọng:
- Nhị ca không phải là đang nằm mơ đấy chứ?
- Nhị ca ơi! Bọn muội chính là hai con quỷ sống đây. Tiểu Mạn vừa nghe rằng ra dọa lão vừa nói. Họ Hoàng bật lên một tràng cười sảng khoái:
- Ha. . . Ha. . . Trời cao có mắt đây mà!
- Nhị sư huynh, người vẫn khỏe chứ?
- Ta khỏe, rất khỏe! Vào nhà đi, vào nhà đi! Vào nhà rồi, Ngạo Thiên lần lượt kể lại toàn bộ câu chuyện đã xảy ra. Nghe xong, họ Hoàng nói:
- Lão già đó chính là bằng hữu của Công Tôn Ngạn, biệt hiệu là Tam Tà Du Địch Long.
- Tại sao lại gọi lão là Tam Tà?
- Du Địch Long tính tình cổ quái. Cái tà thứ nhất là ở chỗ thích nghe người ta nói lời trái tai, ai càng ăn nói thô lỗ với lão, lão ta càng thích.
- Thảo nào, lão ta lại rất thích Mạn nhi.
- Cái tà thứ hai là lão chỉ giết người trong lúc say rượu. Thứ ba là lão không thích cưới vợ sinh con. Lão si mê Tư Mã Quỳnh Dao nhưng nhất quyết không chịu cưới ả làm vợ và cũng không chịu cùng ả sinh con. Có lẽ cũng vì lý do đó mà Tư Mã Quỳnh Dao chán ghét lão. Sau khi gặp được ma đầu Công Tôn Ngạn thì lập tức nảy sinh tình ý với nhau, dẫn đến việc mưu sát Tam Tà Du Địch Long.
- Nhị ca suy luận rất phải.
- Hơn hai mươi năm trước, Tam Tà Du Địch Long đột nhiên mất tích trên giang hồ, Tư Mã Quỳnh Dao về làm vợ Công Tôn Ngạn. Giang hồ tuy cũng có lời đồn đãi nhưng vì không có chứng cứ xác thực nên sự việc dần chìm vào quên lãng. Hơn nữa, Tam Tà Du Địch Long vốn là người sống cô độc nên cũng không có người nào vì sự mất tích của lão mà tiến hành tìm kiếm. Chuyện trò một lúc, họ Hoàng quay sang Tiểu Mạn hỏi:
- Chu muội có về thăm ông nội chưa? Tiểu Mạn khịt khịt nói:
- Tiểu muội đang nhớ lão nhân gia đến chết đi được đây!
- Sau vô lâm đại hội, huynh có gặp Dưộc Thánh đi cùng với Điều Ông - Tẩu Bà lên Ngọc Giác đài cúng tế cho muội. Theo huynh thấy thì muội nên về thăm Dưộc Thánh ngay, kéo ông ấy cứ tưởng muội đã chết, buồn rầu đến sinh bệnh luôn mất thôi. Tiểu Mạn nghe đến đó thì nước mắt lưng tròng, liền kéo tay Ngạo Thiên:
- Đại ca! Huynh đưa Mạn nhi về thăm nội tổ ngay đi. Ngạo Thiên chưa kịp trả lời thì họ Hoàng đã nói:
- Chu muội cứ lấy linh mã mà đi. Sư huynh còn có việc muốn bàn với Ngạo Thiên.
- Không! Huynh phải để cho Ngạo Thiên ca ca về thăm nội tổ với muội cơ. Ngạo Thiên cũng nói vào:
- Sư huynh! Tiểu đệ và Mạn nhi đã có lời thề không rời xa nhau nửa bước. Tiểu Mạn lại nói thêm:
- Nhị sư huynh còn nhớ đã hứa gì với muội trên Ngọc Giác đài hay không?
- Tất nhiên là huynh nhớ, nhưng. . . Họ Hoàng nghiêm mặt nói:
- Ngạo Thiên ngày hôm nay trên vai gánh nặng trách nhiệm vô lâm. Nhị sư huynh ta chỉ muốn tuân lời di mệnh của tiên sư, hoàn thành đại nghiệp diệt ma vệ đạo trước đã. Thấy Tiểu Mạn không vui, lão liền an ủi:

- Chu muội lấy linh mã mà đi, về cho ông nội biết tin mừng rồi lập tức quay lại đây, như thế hai người chẳng phải là chỉ xa nhau có một ngày thôi sao? Ngạo Thiên biết họ Hoàng có việc muốn chàng ở lại nên cũng an ủi Tiểu Mạn vài lời rồi tiễn nàng lên đường. Chu Tiểu Mạn trước khi đi còn dặn dò:
- Tiểu muội đi rồi sẽ trở lại ngay. Ngạo Thiên ca ca phải chờ muội ở đây, không được đi đâu đấy nhé.
- Được rồi, huynh nhớ mà! Chàng vỗ nhẹ vào mông linh mã, con ngựa liền cất vó phóng đi, chỉ còn giọng của Tiểu Mạn vọng lại:
- Mạn nhi yêu Ngạo Thiên ca ca lắm! Ngạo Thiên nghe lời thổ lộ này thì tâm tình xúc động, những muốn đuổi theo nàng. Họ Hoàng đến bên chàng nói:
- Ngũ đệ được một người con gái như Chu Tiểu Mạn yêu thương, dám đem cả cuộc đời lẫn sinh mạng của mình ra vì tình yêu thật là điều may mắn và diễm phúc mà không thấy ai có được. Ngạo Thiên cười ngượng ngùng. Họ Hoàng chợt đổi giọng nói:
- Nhưng còn có một người con gái khác cũng đã trao cả tâm tư cho ngũ đệ, người có biết không?
- Nhị ca muốn nói đến Tạ cô nương đấy ư? Người đó nay đã có lời hôn ước rồi.
- Không phải họ Tạ, mà là họ Lục. Ngạo Thiên khẽ chau mày:
- Tiểu đệ không muốn nhắc tới người này nữa.
- Còn chiếc vòng lục lạc thì sao? Chẳng phải đệ vẫn luôn giữ nó bên mình đó sao? Ngạo Thiên bị họ Hoàng lật tẩy tâm tình thì lấy làm không vui:
- Chuyến này, đệ sẽ đem nó trả lại cho cô ta. Nhị sư huynh! Sau khi Tiểu Mạn trở về, phiền huynh đến thông báo với Tạ gia ngày mồng năm tháng này đệ sẽ đánh vào tổng đàn của Thuận Thiên giáo. Xin huynh hẹn với Tạ gia đến đây họp mặt. Còn tiểu đệ và Mạn nhi sẽ đi thăm tứ sư tỷ và xin người giúp một phần.
- Đệ muốn tận diệt Thuận Thiên giáo thật sao?
- Quyết không chừa một mạng.
- Theo huynh thấy thì đệ chỉ nên tiêu diệt những phần tử đầu sỏ thôi. Còn lại các môn đồ, giáo chúng thì hãy đuổi hết về quan ngoại là được rồi. Ngạo Thiên kiên quyết nói:
- Bản chất của ma đạo là không thay đổi. Năm xưa, một kiếm của sư phụ không giết chết Dịch Thiên Thu để di họa cho võ lâm đến hôm nay. Vợ chồng Lý thị chẳng phải cũng vì sư phụ nương tay đuổi về quan ngoại để chúng rước giặc về nhà, tạo thêm điều ác nghiệt đó sao? Đệ muốn tiêu diệt tà ma, không phải vì dương danh cho mình, mà vì nghĩ đến mai hậu thôi.
- Ngũ đệ có cái lý của mình, nhưng phàm là người thì nên giữ lấy chữ nhân làm gốc. Cổ nhân có nói, chẳng thà để người phụ mình chứ mình đừng phụ người. Nhà Phật cũng chẳng phải đã răn dạy chúng sinh lấy đức hiếu sinh làm trọng đó sao? Ngũ đệ, những lời nhị ca vừa nói, mong đệ hãy suy nghĩ lại. Họ Hoàng dừng lại một chút rồi tiếp:
- Bây giờ, huynh có chuyện muốn nói với đệ đây.
- Tiểu đệ xin nghe!
- Chuyện này. . . Làm sư huynh của người đau đầu suy nghĩ bấy lâu. Ta nửa muốn nói với người, nửa lại không. Chỉ sợ khi tiết lộ ra rồi, sẽ ảnh hưởng đến đại cuộc cũng như ảnh hưởng đến tinh thần của đệ. Tiếng lão hết sức nghiêm trang làm Ngạo Thiên cũng dậm lo.
- Nhị sư huynh! Chuyện có liên quan đến đệ sao?
- Liên quan rất nhiều.
- Vậy thì nhị sư huynh hãy nói ra đi.
- Ta sẽ nói. . . Sẽ nói. . . Đến nước này rồi thì lão huynh không thể không nói được rồi. Lão dừng lại một lúc rồi bắt đầu:

- Đệ còn nhớ huynh có nói là sẽ nhờ người chữa bệnh cho người đàn bà điên ấy không?
- Đệ nhớ.
- Sau khi uống thuốc của Chu muội đưa cho bà ta, đệ đoán huynh đang nhốt bà ấy trong Loạn Nhân Mê Tâm trận?
- Đúng vậy. Thế trong những lúc tinh thần tỉnh táo, bà ta nói gì? Lão nhìn thẳng vào Ngạo Thiên, rồi nói:
- Căn cứ vào những lời bà ta nói thì sư huynh có thể khẳng định là Thuận Thiên giáo chủ chính là vợ thứ hai của Công Tôn Ngạn, con gái tù trưởng bộ lạc Hắc Nhĩ tên gọi là Cáp Nhĩ Ca Da. Còn Lục cô nương chính là đứa con gái mà bà ta suốt đời đi tìm kiếm và cũng là con gái của Công Tôn Ngạn. Ngạo Thiên nghe đến đó thì ngẩn ngơ một lúc rồi thở dài:
- Không ngờ đệ đây đã từng đính hôn với đứa con của đại ma đầu Công Tôn Ngạn.
- Đệ không phải hối tiếc vì điều đó.
- Huynh nói như thế nghĩa là sao?
- Những gì huynh sắp nói ra mới chính là bí mật trọng đại. Sở dĩ huynh muốn Chu cô nương đi cũng là vì muốn nói với đệ chuyện này.
- Sư huynh! Người làm đệ hồi hộp quá. Sao huynh không nói nhanh đi?
- Đệ nghe xong phải giữ bình tĩnh mới được.
- Đệ đang rất bình tĩnh đây.
- Huynh cho đệ biết, Lục cô nương không phải tự ý rời khỏi Độc Phong động mà là vì Thuận Thiên giáo chủ, tức là Cáp Nhĩ Ca Da bắt buộc.
- Không thể như thế được. Con đường bí mật dẫn vào Độc Phong động chỉ có mình đệ và Linh Lăng biết mà thôi.
- Vấn đề là ở đó. Đệ chắc là không biết rằng năm xưa, trong cuộc chiến tranh giành quyền lực hậu cung của mấy bà vợ của Công Tôn Ngạn, Tư Mã Quỳnh Dao đã từng ném Cáp Nhĩ Ca Da xuống Độc Phong động. Hẳn là bà ta cũng may mắn, gặp lúc có luồng quái phong thay đổi mà toàn mạng như đệ. Ngạo Thiên nghe đến đó thì tâm thần rúng động. Họ Hoàng nói tiếp:
- Trước lúc Thuận Thiên giáo tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn, sư huynh từng đi gặp Lục cô nương. Chính miệng cô ấy đã nhờ huynh nói với đệ về tất cả những sự việc đã xảy ra. Cáp Nhĩ Ca Da lấy sinh mạng của đệ làm áp lực, buộc cô ấy trở về làm chủ nhân kiêu hoa. Mục đích của bà ta chính là để chia rẽ hai người. Ngạo Thiên run rẩy kêu lên:
- Trời ơi! Đệ quả thật là ngu muội, hồ đồ. Đệ đã trách lầm Linh Lăng mất rồi.
- Đệ tin lời ta nói rồi chứ? Tất cả những sự kiện đó giải thích tại sao có mối thâm thù bất cộng đái thiên giữa Thuận Thiên giáo và Ngũ Kiếm Kỳ môn. Kỳ thực nó là mối thù cá nhân giữa Tư Mã Quỳnh Dao và Cáp Nhĩ Ca Da.
- Đệ sẽ đi cứu Lăng nhi.
- Huynh còn chưa nói hết. Đợi sau khi huynh nói hết những chuyện sau đây rồi thì đệ có toàn quyền quyết định. Thứ nhất, Cáp Nhĩ Ca Da đã buộc Lục cô nương ba điều: không được chết, không được bỏ trốn và phải làm chủ hoa kiêu. Lục cô nương vì lo sợ cho tính mạng của đệ nên phải cần tuân chịu theo những điều kiện đó. Ngạo Thiên lúc này hai mắt đỏ ngầu, lòng thù hận lên đến cực điểm. Chàng nghiêng răng nói:
- Còn gì nữa, huynh hãy nói luôn ra đi.
- Đây là điều mà đệ nghe xong cần phải hết sức bình tĩnh mới được. Ta cho đệ biết, ngũ đệ, người đã có cốt nhục với Lục cô nương. Ngạo Thiên trợn tròn hai mắt, tay chân run rẩy, miệng không thốt nên lời.

- Theo như sự tính toán của Lục cô nương thì đứa bé đã sắp đến ngày ra đời. Ngu huynh gần đây muốn vào tổng đàn của Thuận Thiên giáo để cứu hai mẹ con ra nhưng ý định bất thành, lực bất tòng tâm. Thuận Thiên giáo canh phòng nghiêm mật, bọn võ sĩ đều là những tay cao thủ bậc nhất khiến huynh đành bất lực.

- Nhị sư huynh. . . Ngạo Thiên cất giọng âm trầm nói:

- Tất cả những chuyện huynh vừa nói đều là sự thật cả, đúng không?

- Đúng là sự thật cả.

- Vậy thì đệ phải đi cứu thể nhi của mình đây.

- Huynh cũng biết đệ sẽ làm như thế. Đệ cứ đi đi! Mong rằng anh linh của tiên sư và vong hồn đại sư huynh sẽ hộ trì cho đệ.

- Đệ. . . Đi đây! Bóng người nhoáng lên, trong chớp mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng Ngạo Thiên đâu nữa. Giờ đây, chàng một mình dấn thân vào hang hùm, không phải chỉ vì sự nghiệp trừ ma vệ đạo mà còn mang nặng trong lòng một mối thâm tình nhi nữ.

-oOo-

Ngày hôm sau, Chu Tiểu Mạn trở lại, quả nhiên nàng không thể rời xa Ngạo Thiên quá một ngày. Linh mã vừa dừng vó là Tiểu Mạn đã tung mình nhảy xuống, miệng luôn miệng gọi:

- Âu Dương đại ca, Mạn nhi đã về rồi đây! Hoàng Nhạn Ca từ trong lều bước ra. Tiểu Mạn hôm nay lại mặc đồ võ phục, tay vung vẩy chiếc ngân tiên, mặt mày rạng rỡ như hoa. Nàng kéo tay họ Hoàng, hớn hờ nói:

- Nhị sư huynh! Muội về tới đây rồi này. Họ Hoàng cất lời hỏi thăm:

- Được Thánh có khỏe không, hử Chu muội?

- Ông nội gầy quá, nhưng khi nhìn thấy muội thì lão nhân gia reo lên, vui mừng như một đứa trẻ. Lão nhân gia nghe nói đại ca sắp đánh Thuận Thiên giáo nên cho Điều Ông - Tẩu Bà theo muội trợ chiến. Hai con đười ươi đó chậm chạp, chắc là trong một hai ngày nữa mới tới đây.

- Chu muội! Không cần phải đi đánh Thuận Thiên giáo nữa đâu. Chu Tiểu Mạn nghe Hoàng Nhạn Ca nói như thế thì ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt nhìn lão:

- Sao lại không đánh? Ngạo Thiên ca ca đời nào lại bỏ qua cho bọn phản đồ tà giáo đó.

- Ngạo Thiên đúng là không bao giờ tha cho chúng.

- Nhị sư huynh, người nói gì mà tiểu muội không hiểu. Họ Hoàng mặt mày rầu rĩ làm Tiểu Mạn sinh nghi, nàng dáo dác nhìn vào trong lều tranh:

- Ngạo Thiên ca ca sao lại không ra đón muội?

- Hử. . . Đi rồi!

- Nhưng đi đâu mới được chứ?

- Đi đánh Thuận Thiên giáo. Chu Tiểu Mạn ngẩn ngơ:

- Đi rồi sao?

- Phải, đi rồi. Hử ta một người một kiếm đi rồi. Tiểu Mạn nước mắt rưng rưng, giậm chân hét lên:

- Ngạo Thiên ca ca không giữ lời hứa với muội. Tại sao vậy chứ? Tại sao lại không chờ muội cùng theo. Dứt lời, nàng quay người định phóng lên lưng linh mã, nhưng Hoàng Nhạn Ca đã kịp ngăn lại. Lão nắm tay Tiểu Mạn, nghiêm mặt hỏi:

- Muội muốn đi tìm Ngạo Thiên phải không?

- Muội và Ngạo Thiên ca ca đã có lời thề kiếp này không rời xa nhau, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết.

- Thế muội muốn Ngạo Thiên bình yên trở về, hay là muốn hấn bỏ mạng dưới tay bọn Thuận Thiên giáo? Tiểu Mạn chừng hững nhìn lão:

- Nhị sư huynh nói như thế nghĩa là thế nào?

- Muội vẫn chưa hiểu ư? Sở dĩ lão huynh ngày hôm nay vẫn ngồi đây là vì không muốn đi theo làm vương tay, vương chân Ngạo Thiên. Ngũ đệ vốn thân công cái thế, chuyển đi này mười phần có đến sáu phần chiến thắng. Nhưng nếu ngộ nhờ muội hoặc huynh mà rơi vào tay bọn Thuận Thiên giáo thì. . . Muội cũng biết tính khí của Ngạo Thiên rồi đấy. Hấn chắc chắn sẽ lấy mạng mình đổi lấy mạng của người thân. Đó cũng chính là nỗi lo lớn nhất trong lòng Hoàng Nhạ Ca trong chuyến đi này của Ngạo Thiên. Chu Tiểu Mạn nước mắt rơi lã chã, ghen ngào nói:

- Hoàng nhị sư huynh! Chúng ta phải làm gì cho Ngạo Thiên ca ca đây?

- Muội hãy cầu nguyện thần linh phù trợ cho Ngạo Thiên đệ đệ đi. Tiểu Mạn buông chiếc ngân tiên trên tay, lập tức quỳ xuống giữa trời, chấp tay khấn vái:

- Ông trời ơi! Ông ở trên cao xin chứng giám cho lòng thành của con là Chu Tiểu Mạn. Con cầu xin ông độ trì, bảo hộ cho Ngạo Thiên ca ca chiến thắng trở về. Con cầu xin ông đấy. Họ Hoàng cảm khái nói:

- Huynh tin rằng, trời xanh sẽ nghe thấu nỗi lòng của muội. Chu muội! Chúng ta vào nhà đi thôi!

- Không! Muội sẽ quỳ ở đây cầu xin ông trời cho đến khi Ngạo Thiên ca ca trở về.

- Muội tội tình gì mà phải dày dạn thân mình như thế chứ? Tiểu Mạn trừng mắt nhìn lão quát lên:

- Huynh nói xàm! Huynh không được nói những lời bất kính như thế, ông trời sẽ trừng phạt lên người Ngạo Thiên ca ca.

Rồi nàng nhắm mắt lâm râm cầu khấn. Tiểu Mạn là một cô gái ngang tàng, tính khí có phần bá đạo, thế mà hôm nay lại một lòng cầu khấn cao xanh khiến cho họ Hoàng cảm động muốn rơi nước mắt.

43. Rửa Thù Huyết Hận

Con đường dẫn lên tổng đàn của Thuận Thiên giáo cứ cách ba bước lại có một võ sĩ áo vàng đứng canh, chín bước lại đặt một vọng gác. Cho dù là cao thủ bậc nhất võ lâm cũng không thể nào đột nhập vào mà không bị phát hiện.

Âu Dương Ngạo Thiên từng bước từng bước tiến vào trọng địa, Lãnh Diện Tu La kiểm cầm sẵn trên tay, hàn khí phát ra lạnh lẽo cả đất trời. Bọn võ sĩ áo vàng nhìn thấy hung thần xuất hiện liền hô hoán lên:

- Đại địch đến rồi! Đại địch đến rồi. . . ! Phút chốc, cả ngọn núi rừng rình chuyển động, trên chính điện, ba hồi chuông lớn vang lên báo hiệu một trận huyết chiến đầu rơi máu đổ chuẩn bị khai diễn. Ngạo Thiên mặt lạnh như tiền, cất giọng khùng bố:

- Ngày hôm nay bản nhân sẽ khai tử Thuận Thiên giáo, kẻ nào tránh đường thời sống, chặn ta thời chết. Bọn võ sĩ áo vàng vây chặt lấy chàng, không lùi một bước. Ngạo Thiên gầm lên:

- Các ngươi muốn chết? Dứt lời, ánh kiếm vung lên, hàn khí tua tủa bắn ra bốn hướng như có trận mưa tên. Hàng chục tiếng kêu thét hãi hùng cùng bóng người rầm rập đổ xuống. Ngạo Thiên đứng giữa vòng vây của bọn võ sĩ, trông chàng hung hãn như hổ đứng giữa bầy dê con. Thần kiếm đi đến đâu là bóng người ngã rạp xuống đến đó. Phút chốc, đã có hơn hai mươi tay kiếm thủ lìa đời, nhưng bọn chúng vẫn ngoan cố vây chặt chàng. Âu Dương Ngạo Thiên hai mắt đỏ ngầu, trường bào vấy máu, sát khí bùng lên thấu tận mây xanh. Tiếng gầm của chàng tưởng có thể làm rung chuyển trời đất:

- Các ngươi phải chết! Thân hình chàng nháng lên tựa hồ như bóng ma, tay kiếm tay chưởng, kết hợp giữa thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên lẫn bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân cùng bốn môn võ công tuyệt học của Trí Nguyên đại sư. Những nơi chàng đi quả chỉ còn để lại xác người. Cảnh tượng hôm đó là cảnh tượng thê

thảm nhất, rùng rợn nhất trong lịch sử võ lâm. Từ trên đại điện, bóng nhân ảnh thấp thoáng bay xuống chặn đường Ngạo Thiên. Tứ Đại Hộ Pháp cùng với Mã Siêu dẫn hơn năm mươi thủ hạ vây chặt lấy chàng. Một tên hộ pháp hét lên:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Người quả là quá ngông cuồng rồi. Ngạo Thiên trong cơn say máu cũng gầm lên:
- Bản nhân lấy mạng các người đây!

Lời vừa dứt, thần kiếm đã vung lên. Chiêu Hàng Ma Diệt Yêu được chàng đánh ra với mười thành công lực, khí thế nghiêng trời lệch đất. Ngạo Thiên ra chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, lần gặp sau lợi hại hơn lần gặp trước khiến đối phương không tài nào lường được, đành chịu cảnh thảm bại.

Lần đầu tiên, kể từ khi mở ra trận đại khai sát giới này, Ngạo Thiên mới phải dùng đến tuyệt chiêu trong Thông Thiên kiếm pháp. Kiếm chạm kiếm tạo nên một tràng tiếng kêu lạnh như không dứt, xen lẫn trong đó là tiếng hét hãi hùng của bốn tên hộ pháp. Nhìn lại thì thấy chúng quần quai đau đớn, tám cánh tay rớt lìa ra, máu từ các vết thương phun ra thành vòi. Cảnh tượng thật vô cùng kinh khiếp.

Từ trên tổng đàn lại có thêm bóng người lao xuống, Tứ Đại Linh Vương nhìn thấy cảnh đó thì hồn phi phách tán, mặt mày nhợt nhạt không còn một chút máu. Chúng trở mắt nhìn chàng vừa kinh hãi vừa thù hận:

- Người. . . Người thật là độc ác. Ngạo Thiên nhếch môi cười khẩy:
- Các người lại muốn đến nạp mạng chăng? Bọn chúng tiến thoái đều lưỡng nan nên đành liều lĩnh quát lên:
- Bọn ta liều mạng với người.
- Hừ! Thuận Thiên giáo chủ đưa các người đến làm bia thịt rồi.
- Cái đó thì chưa chắc.

Vừa dứt lời thì cả bốn tên đồng loạt vung chưởng công ra. Vợ chồng Lý thị đầu lưng vào nhau đánh ra chiêu Tương Quy Triệt Cốt Chưởng. Thổ Thần Vương, Thiên Thủy Thần Vương bốn chưởng tận lực quét ra vây phủ lấy chàng.

Ngạo Thiên ngày hôm nay công lực nghiêng thành lở đất nên đâu còn coi bọn Tứ Đại Linh Vương ra gì. Chàng cảm Lãnh Diện Tu La kiếm xuống đất, đợi cho chưởng đối phương tới gần mới vung tay đánh ra hai ngọn Hàn Băng Bách Phiến.

Bùng. . . Bùng. . . Hàng loạt tiếng nổ vang lên, bốn bóng người bị đánh ra năm trượng, ngã nhào xuống đất. Nhìn lại thì thấy Tứ Đại Linh Vương thất khiếu ứa máu, hồn đã quy địa phủ. Hàn Băng Bách Phiến công phu cực hàn, trong phút chốc làm cho đối phương cảm thấy thân hình đông cứng như đá, các vết máu lập tức thâm đen lại. Mã Siêu và bọn đệ tử Ngoại Biên đường lúc đó mới biết thế nào là sợ chết. Bọn chúng không thể ngờ đối phương chỉ trong vòng hai chiêu, một chưởng một kiếm mà đã lấy mạng được tám nhân vật đầu sỏ trong giáo.

Ngạo Thiên cầm Lãnh Diện Tu La kiếm xông lên tổng đàn. Từ giờ phút đó, chàng không gặp một sự kháng cự nào của bọn môn đồ giáo chúng của Thuận Thiên giáo nữa. Trên tòa chính điện, tám biển sơn son thếp vàng của Ngũ Kiếm Kỳ môn không còn nữa, mà thay vào đó là ba chữ Thuận Thiên giáo. Âu Dương Ngạo Thiên đứng trong đại sảnh, cất tiếng vang vang:

- Thuận Thiên giáo chủ, bà ra đây đi! Vừa nói, chàng vừa phóng kiếm chẻ tám biễn ghi chữ “Thuận Thiên giáo” ra làm tám mảnh. Ngạo Thiên lúc này khắp người nhuộm đỏ máu tươi, gương mặt đờ đờ sát khí khiến cho ai nhìn thấy cũng phải run sợ.
- Cuồng đồ! Người tự tìm cái chết rồi! Một giọng nói phát ra cùng với một bóng người xuất hiện. Dịch Thiên Thu thân hình khắng khiu, ốm đói nhưng hai hốc mắt như phát ra hai luồng điện quang. Thanh Linh Xà Kiếm phát ra ánh sáng xanh lè. Lão quắc mắt nhìn chàng:
- Mạng người cũng lớn quá nhỉ.
- Dịch Thiên Thu! Bản nhân hôm nay sẽ thành toàn nhất kiếm năm xưa của ân sư, đồng thời đòi lại món nợ trên Ngọc Giác đài. Lão chuẩn bị nộp mạng đi!

- Người là thủ hạ bại tướng dưới tay ta, không đáng để cho ta ra tay.
- Ngày hôm nay, bản nhân sẽ cho người nếm mùi Thông Thiên kiếm pháp. Dịch Thiên Thu đối với Thông Thiên kiếm pháp có phần e dè. Năm xưa, lão từng là bại tướng dưới tay Trí Nguyên đại sư, mới đây, trên Ngọc Giác đài, chỉ với một chiêu Hàng Ma Diệt Yêu mà Ngạo Thiên đã lấy huyết lão. Bởi vì thế, lão đối với môn kiếm pháp này có chút e dè:
- Lẽ nào người đã luyện được hai chiêu sau trong Thông Thiên kiếm pháp? Ngạo Thiên cười khẩy:
- Người sắp được chứng kiến rồi đó. Dịch Thiên Thu nửa tin nửa ngờ, hỏi lại:
- Người vì sao rút xuống vực sâu mà lại không chết? Ngạo Thiên ngửa cổ, phát ra một tràng cười cuồng ngạo:
- Ha. . . Ha. . . Bản nhân bị Diêm Vương lão gia từ chối bởi ta chưa hoàn thành xong sứ mạng trừ ma vệ đạo.
- Thế thì hôm nay, lão phu sẽ buộc lão Diêm Vương nhận người thôi. Ngạo Thiên dựng thanh Lãnh Diện Tu La kiếm lên nói:
- Dịch Thiên Thu, người nghe đây! Bản nhân nhất định trong hai chiêu sẽ lấy được mạng lão. Xà Vương Dịch Thiên Thu cũng tuốt thanh Linh Xà Kiếm ra thủ thế. Lão đã biết chàng đối với độc được miễn nhiễm, nên cũng không muốn tổn công phóng độc vô ích. Lãnh Diện Tu La kiếm cộng với nguồn nội lực cực hàn tạo nên một trận mưa tuyết lạnh tả tơi. Cảnh tượng trông như mùa đông đang tới. Bên kia, Linh Xà Kiếm rít lên những tiếng kêu quái dị, uy hiếp tinh thần đối phương. Ngạo Thiên thét lên một tiếng, chủ động ra chiêu tấn công.
- Hàng Ma Diệt Yêu! Bóng người nhoáng lên, ánh kiếm chớp chờn vạch những tia chớp dọc ngang trời đất. Lãnh Diện Tu La kiếm và Linh Xà Kiếm chạm vào nhau tạo nên một tràng âm thanh chói tai. Qua chiêu đầu, Xà Vương Dịch Thiên Thu đã nhận lãnh một kiếm vào ngực. Cùng lúc đó, vang lên tiếng thét thứ hai từ miệng Ngạo Thiên:
- Bài Sơn Đảo Hải! Lập tức cuồng phong nổi lên, Thông Thiên kiếm pháp chiêu sau lợi hại hơn chiêu trước. Một khi người sử dụng nó thuần thục đánh ra thì kiếm quang liên miên bất tuyệt khiến đối phương không kịp trở tay. Chỉ nghe Dịch Thiên Thu rú lên một tiếng thê thảm. Thanh Linh Xà Kiếm rút xuống đất, trên người lão xuất hiện tám vết thương, từ đó máu tuôn ra xối xả. Đôi mắt lão trắng dã nhìn Ngạo Thiên, miệng thều thào:
- Người. . . Người quả nhiên là đã luyện thành Thông Thiên kiếm pháp.
- Chỉ tiếc là người không được nhìn thấy uy lực của chiêu kiếm thứ ba, Thiên Hồn Địa Âm.
- Lão phu. . . Lão phu chết cũng không nhắm mắt rồi. . . Dứt lời, lão nằm ngửa ra, hồn quy địa phủ. Lập tức, bên trong có tiếng cười lạnh lẽo của lão phụ nhân rồi có tiếng nói phát lên:
- Thằng gù khốn kiếp! Người phá tan cơ nghiệp của bốn giáo chủ rồi.
- Cáp Nhĩ Ca Da! Mụ còn chờ gì nữa mà không hiện thân ra đi.
- Người. . . Người. . . Làm sao mà người biết được? Quả nhiên là suy luận của Hoàng Nhạn Ca không sai. Mục đích của Ngạo Thiên trong chuyến đi này một là trừ khử tà giáo, hai là cứu thoát thê tử. Nhưng dần đến cuối, chàng tuyệt nhiên không dám nhắc đến họ, chỉ sợ Cáp Nhĩ Ca Da trong lúc đường cùng sẽ đem Lục Linh Lăng ra uy hiếp chàng. Bóng người xuất hiện, Cáp Nhĩ Ca Da từ sau bức trướng bước ra với tấm khăn sa lúc nào cũng che trên mặt. Mụ quắc mắt nhìn chàng, hỏi:
- Người làm sao lại biết được thân phận thật sự của ta?
- Mụ năm xưa là vợ thứ hai của Công Tôn Ngạn, từng bị Tư Mã Quỳnh Dao ném xuống Độc Phong động, may mắn nhờ luồng quái phong thay đổi mà thoát chết. Sau đó, mụ cướp đi đứa con gái của Thiết Phiến phụ nhân, tức là người vợ thứ nhất của Công Tôn Ngạn rồi tẩu thoát ra ngoài quan ngoại, trở về bộ tộc Hắc Nhĩ rèn luyện võ công, thu thập thêm môn đồ chờ ngày trở về Trung Nguyên rửa hận. Cáp Nhĩ Ca Da bị đối phương vanh vách nói rõ chân tướng thân phận của mình, mụ vừa sợ vừa giận nói:

- Người. . . Đúng là mầm mống đại họa. Bổng giáo chỉ tiếc là ngày trước đã không tận lực truy sát người. Từ sau bức trướng, bỗng có giọng cười phát ra:
- Mẫu thân! Lời người. . . Người đó vừa nói có phải là sự thật hay không? Ngạo Thiên nghe giọng nói đó thì không kiềm được phải kêu lên:
- Lãng nhi!
- Im miệng đi! Ai là Lãng nhi của người. Ngạo Thiên chưng hửng, trong lòng đau đớn như có gươm đâm vào trái tim, không làm sao thổ lộ được. Linh Lăng lại hỏi:
- Mẫu thân! Sao người lại không trả lời hài nhi? Cáp Nhĩ Ca Da buông giọng lạnh lùng:
- Phải, thế thì sao?
- Có nghĩa là. . . Hài nhi không phải là con thân sinh của mẫu thân?
- Đúng vậy.
- Lãng nhi là con của Công Tôn Ngạn và người đàn bà gọi là Thiết Phiến phu nhân, có phải không?
- Người hận ta lắm, phải không? Bên trong, không có tiếng trả lời mà chỉ có giọng cười như điên như dại của Lục Linh Lăng. Ngạo Thiên đau lòng quá không chịu được, chàng định lao vào cứu nàng nhưng Thuận Thiên giáo chủ Cáp Nhĩ Ca Da đã đọc được ý đồ của chàng. Mụ quát lên:
- Người đứng yên đó cho ta! Ngạo Thiên đôi mắt đỏ ngầu dựng đứng Lãng Diện Tu La kiếm lên nói:
- Mụ lòng dạ độc ác như lang sói, ngày hôm nay nếu ta không giết mụ thì trên phụ ý trời, dưới phụ lòng người.
- Bổng giáo chủ e rằng người không làm được chuyện đó đâu. Mụ phát cánh tay:
- Mang nó ra đi! Lục Linh Lăng đầu tóc rũ rượi bị hai tỳ nữ xốc nách mang ra. Có lẽ nàng đã bị khổng chế huyết đạo. Ngạo Thiên nhìn thấy nàng thì biết rằng hài nhi đã ra đời rồi. Linh Lăng ngày hôm nay so với nàng thiếu nữ áo hồng hôm nào trông thật khác xa một trời một vực. Nàng má hóp môi thâm, hình dung tiêu tụy, nhan sắc tàn phai. Nàng chỉ khẽ đưa ánh mắt u oán nhìn chàng rồi quay sang Cáp Nhĩ Ca Da, cất giọng hờn oán:
- Bà. . . Tại sao bà lại có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như thế?
- Bởi vì ngươi là con gái của Công Tôn Ngạn. Ta đã có lời thề là phải hủy diệt tất cả những gì thuộc về Công Tôn Ngạn. Lục Linh Lăng gào lên, hai dòng nước mắt lăn chã rơi trên má nàng:
- Tại sao. . . Tại sao lại như vậy chứ?
- Mối hận thiên thu trong lòng ta, làm sao ngươi có thể hiểu được. Tiểu nha đầu! Có trách chỉ trách ngươi đầu thai làm con của Công Tôn Ngạn. Lục Linh Lăng điên điên đại đại nói:
- Trời ơi! Hóa ra ta lại là con của tên đại ma đầu Công Tôn Ngạn đấy sao? Hoàng thiên ơi! Sao ông nỡ đối xử với Linh Lăng tàn nhẫn như thế này? Ngạo Thiên từ đầu đến cuối chứng kiến cảnh tượng thê thảm của Linh Lăng, lòng đau như cắt nhưng không làm gì được. Từ khoảng cách của chàng, dù có ra tay nhanh mấy cũng không thể cứu thoát Linh Lăng ra khỏi tầm khổng chế của Cáp Nhĩ Ca Da. Hơn nữa, mụ ta là người tâm cơ xảo quyết, nên lúc nào cũng để mắt gườm gườm nhìn chàng. Cách duy nhất bây giờ là phải giết cho bằng được Cáp Nhĩ Ca Da. Nghĩ thế nên Ngạo Thiên liền quát lên:
- Cáp Nhĩ Ca Da! Mụ chuẩn bị đền mạng đi thôi. Chỉ nghe bà ta cười nhạt nói:
- Người lớn lối quá! Chắc ngươi còn chưa biết Linh Lăng đã có cốt nhục với ngươi, đúng không? Cuối cùng thì điều mà Ngạo Thiên lo sợ nhất cũng đã xảy ra. Chàng ngậm vận công vào thanh Lãng Diện Tu La kiếm, quyết một chiêu bất ngờ lấy mạng đối phương. Nhưng Cáp Nhĩ Ca Da có thừa kinh nghiệm. Mụ lập tức đọc được ý đồ của chàng:
- Ta cảnh cáo ngươi. Mụ nói:

- Nếu người động thủ thì ta lập tức sẽ giết Lục Linh Lăng, đồng thời, con của người cũng phải chết. Ngạo Thiên khí giận xung thiên, hai mắt đỏ ngầu, nghiêng rằng nói:
- Mụ muốn gì đây? Bà ta nhìn chàng bằng ánh mắt nham hiểm:
- Đường như người cũng đã biết chuyện người có cốt nhục với Linh Lăng. Đó là một đứa bé trai. Thì ra ta đã có một đứa con trai. Ngạo Thiên đưa ánh mắt âu yếm nhìn Lục Linh Lăng. Người con gái đã cho chàng tình yêu và mầm mống của sự sống. Đến giờ phút này, không còn gì kiêng dè nữa, Ngạo Thiên cất giọng âu yếm gọi:
- Lăng nhi! Muội yên tâm đi. Đại ca sẽ cứu cả hai mẹ con ra. Lục Linh Lăng cũng không còn gì để mất nữa. Nàng ngược đôi mắt đầm lệ nhìn chàng:
- Ngạo Thiên! Huynh không hận muội chứ?
- Không đâu. Đại ca đã biết tất cả mọi chuyện rồi.
- Đại ca còn giữ chiếc vòng lục lạc của Lăng nhi chứ?
- Huynh vẫn luôn mang nó bên mình. Chàng cho tay vào áo lấy ra chiếc vòng lục lạc. Tiếng kêu lanh canh của nó vang lên. Thứ âm thanh quen thuộc dường như đánh động vào tiềm thức làm sống dậy những tình cảm ngọt ngào, say đắm nhất trong lòng hai người. Linh Lăng nở một nụ cười héo hắt:
- Tấm lòng của Ngạo Thiên ca ca hôm nay làm cho Lăng nhi mãn nguyện lắm rồi. Lăng nhi cuối cùng có cha. Nhưng tiếc thay cha của Lăng nhi lại là một tên ma đầu cái thể. Lăng nhi cũng có mẹ mà cũng như không, có chồng mà không được gần gũi, có con thì cứ mãi sợ con bị người ta giết mất. Cuộc đời của Lăng nhi dù có sống thêm cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Cáp Nhĩ Ca Da cười nhạt:
- Nhưng người không thể chết được. Lục Linh Lăng trợn trừng đôi mắt oán hận nhìn người đàn bà độc ác trước mặt:
- Bà đã hủy cả cuộc đời tôi. Nuôi dưỡng tôi chỉ để lợi dụng tôi, khống chế tôi. Ngày hôm nay, tôi nhất định không để cho bà khống chế, uy hiếp tôi nữa đâu. Nàng quay lại nhìn Ngạo Thiên, nói:
- Ngạo Thiên ca ca, muội sợ dĩ phải tiếp tục thân phận chủ nhân của hoa kiêu, giết người vô tội là vì lo sợ cho tính mạng của ca ca. Ngày hôm nay, nhìn thấy Ngạo Thiên ca thần công cái thể. Vậy chàng hãy vì muội mà lấy mạng người đàn bà độc ác này đi.
- Nhưng. . . Nàng ngắt lời chàng:
- Bà ta võ công không đáng là bao, chỉ có tà công Tá Lực Đả Lực là đáng sợ. Ca ca không nên đấu chưởng, không nên vận công lực, mà phải lấy nhu khắc cương. Điều cốt yếu là phải làm cho bà ta ra tay tấn công trước. Đó chính là lúc mà bà ta không thể sử dụng được công phu Tá Lực Đả Lực. Cáp Nhĩ Ca Da sợ dĩ để yên cho Linh Lăng nói ra sở đoản của mình là vì còn ý vào một chiêu bài khác. Quả nhiên, mụ ta chỉ cười nhạt ra vẻ xem thường:
- Nha đầu! Dụng tâm của người cũng đáng sợ thật. Nhưng người quên là trong tay ta còn đứa con trai của người đó sao? Âu Dương Ngạo Thiên! Người buông kiếm đầu hàng đi. Nếu không, chỉ cần bốn giáo chủ hạ lệnh thì trong kia sẽ có người lấy mạng con người lập tức.
- Đại ca còn nhớ căn lều trước kia, nơi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt không? Trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng như thế này mà Linh Lăng bỗng hỏi chuyện đó khiến cho Ngạo Thiên không khỏi ngạc nhiên nhưng chàng cũng đáp:
- Huynh nhớ.
- Tốt lắm. Linh Lăng bỗng nở nụ cười buồn bã:
- Muội là đứa con gái lạc loài, là nghiệp chương trong thiên hạ. Ngày hôm nay dù có chết đi đâu cũng là trả nợ máu cho đời. Âu Dương đại ca, sau khi muội chết rồi, huynh hãy đến nơi lều tranh đón con trai của chúng ta. Hương Đào, Hương Cúc đã vì muội mà mạo hiểm tính mạng một phen rồi.

Thì ra hai tỳ nữ của Hương Đào, Hương Cúc của Linh Lăng được giao nhiệm vụ chăm sóc cho đứa con trai của hai người. Bọn chúng từ nhỏ lớn lên với Linh Lăng, tình nghĩa không khác gì chị em ruột, nên đã vì Linh Lăng mà phản bội Thuận Thiên giáo. Cả Ngạo Thiên lẫn Cáp Nhĩ Ca Da trong lúc bàng hoàng không kịp phản ứng thì đã nghe Linh Lăng nói hai tiếng cuối cùng “Vĩnh biệt Ngạo Thiên ca ca” rồi từ miệng nàng trào ra một dòng máu đỏ tươi. Nàng. . . Đã cắn lưỡi, tự vẫn mà chết. Lục Linh Lăng chọn cái chết là vì nàng không muốn Cáp Nhĩ Ca Da dùng mình uy hiếp Ngạo Thiên. Vì nợ máu mà nàng dùng thân phận chủ nhân của hoa kiêu, đã gây ra nhiều nợ máu cho vô lâm Trung Nguyên. Vì. . . Nàng là con gái của ma đầu Công Tôn Ngạn. Đường như số mạng của nàng đã được an bài như thế. Số mạng muốn nàng sau này phải chết để đền một phần nợ máu cho cha. Cuộc đời nàng phải như thế, không còn cách nào khác hơn được nữa.

Chỉ nghe tiếng thét xé lòng của Ngạo Thiên. Chàng lao đến, ôm chầm lấy thân thể người vợ tội nghiệp. Linh Lăng không còn nói được nữa, đôi mắt nàng đại đi nhìn Ngạo Thiên, môi khẽ nhếch một nụ cười. Nàng. . . Trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay Ngạo Thiên.

- Lăng nhi. . . ! Tiếng thét của Ngạo Thiên làm rung chuyển tòa đại sảnh. Đó là tiếng thét đau đớn nhất, hãi hùng nhất trong cuộc đời chàng. Cáp Nhĩ Ca Da môn hạ đã chết hết, sở trường võ công bị lật tẩy, quân bài mẹ con Linh Lăng cũng không còn dùng được nữa. Trong cuộc chiến này, họ đã hoàn toàn thất bại. Người đàn bà vì hận hóa ác độc ấy nhân lúc Ngạo Thiên đang thương tâm, len lén rời khỏi hiện trường. Nhưng hành động của họ đã bị Ngạo Thiên phát hiện. Chàng thét lên:

- Họ chạy đi đâu? Chàng quát người đuổi theo đối phương, tay tung chưởng đánh ra tức thì. Bình. . . Bình. . . Hai tiếng nổ vang lên, Ngạo Thiên bị hất ngược trở lại, miệng búng ra một búng máu tươi. Ngạo Thiên trong lòng phần uất đã quên đi lời cảnh báo của Linh Lăng. Cũng may là trong lúc cấp bách, chàng đánh chưởng ra chỉ có năm thành công lực nên bị thương không nặng. Công phu tá lực của Cáp Nhĩ Ca Da quả nhiên lợi hại phi thường. Bà ta nhìn chàng, miệng nở nụ cười nham hiểm:

- Âu Dương Ngạo Thiên, người trúng kế của bốn giáo chủ rồi. Thì ra bà ta xảo quyệt, giả vờ đào tẩu để Ngạo Thiên nóng lòng tấn công trước, quả nhiên chàng đã trúng kế. Ngạo Thiên tự chất thông minh cho nên là dù ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng giữ được sự sáng suốt nhất định. Lúc này, bên tai chàng vang vọng lời dặn dò của Linh Lăng, “điều cốt yếu là phải làm sao cho bà ta ra tay tấn công trước, đó chính là lúc bà ta không thể sử dụng được công phu Tá Lực Đả Lực”. Ngạo Thiên cố tình vận ngược chân khí, làm cho khí huyết nhộn nhạo, miệng ói ra thêm mấy búng máu tươi nữa. Chàng trợn mắt nhìn Cáp Nhĩ Ca Da, thều thào nói:

- Họ. . . Họ quả là một người xảo quyệt. Cáp Nhĩ Ca Da đắc ý cười dài:

- Ha. . . Ha. . . Nếu bốn giáo chủ không có chút bản lĩnh thì làm sao có thể sai khiến được lũ ma đầu như Dịch Thiên Thu? Ngạo Thiên cười gằn:

- Nếu bản thân cũng không có một chút bản lĩnh thì làm sao có thể đảm nhận trách nhiệm trừ ma vệ đạo? Dứt lời, chàng búng người lộn ngược trở lại ra vẻ như muốn tháo chạy. Miệng còn nói thêm câu khiêu khích:

- Quân tử trả thù mười năm vẫn còn chưa muộn. Bản thân hẹn gặp người sau vậy.

Con người ta cho dù có tinh minh, xảo quyệt đến mấy thì cũng có lúc phạm phải sai lầm. Cáp Nhĩ Ca Da đối với thần công của Âu Dương Ngạo Thiên đã muôn phần khiếp sợ nên không bao giờ muốn gặp lại chàng trong những lúc chàng công lực sung mãn. Làm người nếu tâm thuật bất chính, lòng dạ hiểm ác thì sẽ có lúc vì lòng tham ấy mà mất đi sự sáng suốt.

Cáp Nhĩ Ca Da mưu đồ bá chủ vô lâm, những muốn trùng đài Thuận Thiên giáo, tiếp tục khống chế vô lâm Trung Nguyên. Mà nếu muốn như thế thì phải làm sao tiêu diệt được Âu Dương Ngạo Thiên. Chính vì lòng tham đó mà trong một lúc họ hồ đồ mắc phải sai lầm. Bà ta cho dù có nằm mộng cũng không ngờ Ngạo Thiên lại sử dụng chính mưu kế của mình đã sử dụng.

Trước mắt, nhìn thấy kẻ đại địch sắp sửa tẩu thoát, họ không cam lòng vội vàng phóng theo, tay vờ ra một chưởng dừng mãnh hồng trong một chiều lấy mạng đối phương. Ngạo Thiên chỉ chờ có thế, chàng lập tức sử dụng thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân, thân hình đang chạy bỗng quay ngoắt lại, đối diện với đối phương. Thần công Hàn Băng Bách Phiến đã được vận sẵn ở hai tay được xô ra với kinh lực nghiêng trời lở đất.

Bảy mươi năm công lực của Ngạo Thiên phổ vào chiêu Hàn Băng Bách Phiến, cho dù là trong lúc chàng bị thương, uy lực của nó cũng đủ sức dời núi lấp biển. Cáp Nhĩ Ca Da làm sao có thể là đối thủ! Sau một tiếng nổ lớn, thân hình của Cáp Nhĩ Ca Da bị bắn văng lên không trung. Ngạo Thiên lập tức điểm thân sử dụng khinh công Bạch Hạc Phi Thiên lao theo liên tiếp đánh ra thêm hai chiêu nữa.

- Hự! Hự. . . ! Cáp Nhĩ Ca Da trúng chiêu, thân hình bà ta bị nhồi như quả bóng, máu tươi từ miệng bà ta phun ra có vòi trông hết sức ghê rợn. Ngạo Thiên lòng ngập đầy thù hận, vừa chạm chân xuống đất liền phóng lên đánh tiếp hai chiêu nữa. Thân hình Cáp Nhĩ Ca Da bị Hàn Băng Bách Phiến xé ra thành hàng chục mảnh, tất cả đều đông lại thành đá. Thuận Thiên giáo từ nay bị phá hủy hoàn toàn.

-oOo-

Trận chiến trên tổng đàn Thuận Thiên giáo diễn ra hơn nửa ngày trời. Âu Dương Ngạo Thiên một mình giết sạch từ giáo chủ, những nhân vật đầu não đến gần một trăm tên môn đồ, giáo chúng. Một số tên còn may mắn sống sót lập tức trốn khỏi Trung Nguyên. Từ đó, khiếp sợ oai danh của chàng mà chúng không dám trở lại Trung Nguyên nữa.

Buổi chiều hôm đó, người ta nhìn thấy một thanh niên từ đầu đến chân nhuộm đỏ máu tươi, bông trên tay thi thể của một người con gái, đi lần xuống núi. Chàng chọn một nơi cao ráo có phong cảnh tươi tốt, đào một huyệt mộ rồi đặt nàng nằm xuống. Chôn theo thi thể của Linh Lăng còn có chiếc vòng lục lạc và những giọt nước mắt hùng anh. Chàng lập mộ bia rồi quỳ ở đó suốt mấy canh giờ, bầu bạn với nàng như không muốn rời xa.

44. Tình Nghĩa Vẹn Toàn

Ngạo Thiên cuối cùng cũng trở về. Từ xa, nhìn chàng như một cột máu biết đi. Chàng bông trên tay đứa con trai chưa đầy tháng tuổi do hai tỷ nữ Hương Đào và Hương Cúc phụng mệnh chủ nhân trao lại. Điều Ông nhìn thấy chàng trước tiên. Lão la ré lên:

- Trở về rồi! Âu Dương công tử trở về rồi! Chu Tiểu Mạn vụt phóng dậy nhưng do quỳ quá lâu, hai chân đã tê rần nên nàng lại té khụy xuống. Tẩu Bà vội vàng chạy đến đỡ nàng dậy. Bà rên lên:

- Tiểu thư ơi! Người sao lại phải khổ sở như thế này?

- Người mặc kệ ta! Nàng gạt phắt Tẩu Bà ra, tất tả chạy đến bên Ngạo Thiên. Những giọt nước mắt mừng mừng tủi tủi rơi trên má nàng. Ngạo Thiên dừng lại, đôi mắt chàng buồn bã nhìn Tiểu Mạn:

- Mạn nhi đây ư?

- Tiểu muội đây. Đại ca có bị làm sao không? Có bị thương tích gì không? Còn đứa bé này. . . Ngạo Thiên cúi xuống nhìn đứa bé trên tay mình, môi nở một nụ cười héo hắt:

- Nó là con trai của huynh.

- Con của huynh? Tiểu Mạn chưng hửng như người từ trên trời rơi xuống:

- Làm sao có thể như thế được? Họ Hoàng cũng vừa ra tới. Lão đến bên chàng, khẽ nói:

- Ngũ đệ cho nhị thúc bông cháu xem nào. Ngạo Thiên đặt đứa bé vào tay lão. Em bé mày rậm, trán cao, đôi mắt long lanh màu mắt của mẹ nó. Ngạo Thiên âu yếm nựng nịu đứa bé rồi nói với Hoàng Nhạn Ca:

- Phiến nhị sư huynh giữ đứa bé giùm đệ một chút nhé.

- Ngũ đệ yên tâm đi, ngu huynh sẽ chăm sóc cháu cho. Rồi lão hỏi:

- Thuận Thiên giáo thế nào? Ngạo Thiên cười nhẹ:

- Từ nay không còn Thuận Thiên giáo nữa. . .

- Còn Lục cô nương?
 - Nàng. . .
 - Ngạo Thiên không kèm được ghen ngào
 - Nàng cũng. . . Không còn nữa. Họ Hoàng thở dài:
 - Âu cũng là phần số. Tiểu Mạn không nhịn được, kêu lên:
 - Tất cả những chuyện này là thế nào? Ngạo Thiên ca ca! Ca ca nói cho muội biết đi.
 - Đại ca. . . Xin muội. . . Mạn nhi, xin hãy cho đại ca một chút thời gian. Nói rồi, Ngạo Thiên quay lưng bỏ đi. Tiểu Mạn muốn đuổi theo chàng nhưng Hoàng Nhạn Ca đã kéo nàng lại:
 - Muội để cho hán thư thả một chút.
 - Nhưng muội không hiểu. Nhị sư huynh, đứa bé này tại sao lại là con của Ngạo Thiên ca? Còn mẹ của nó đâu?
 - Chuyện này. . . Rồi Ngạo Thiên sẽ đích thân kể lại cho muội. Bây giờ, lão huynh phải đi làm vú em đây. Tiểu Mạn nhìn đứa bé trên tay họ Hoàng mà tâm thần bấn loạn cả lên. Đứa bé rất dễ thương, miệng nó nở một nụ cười với nàng làm nàng không ngăn được ý định bế nó lên.
 - Sư huynh! Người để đó cho muội. Nàng nhận đứa bé từ tay họ Hoàng rồi tất tả đi vào lều tranh.
- oOo-
- Ngạo Thiên nhìn thấy người đàn bà điên trong thạch động, nơi chàng đã sống qua một thời gian để ôn luyện cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân. Bà ta hôm nay thần sắc đã khá hơn nhiều, không còn luôn miệng đòi con nữa nhưng đôi mắt thì vẫn đại đại khờ khờ. Ngạo Thiên đến quỳ xuống trước mặt bà, cất tiếng gọi khẽ trong niềm đau thương khi nghĩ đến Linh Lăng:
- Nhạc mẫu! Bà ta bối rối nhìn chàng:
 - Người. . . Người là ai?
 - Tiểu tử là Âu Dương Ngạo Thiên, xin thay mặt Linh Lăng đến đây lạy người đây. Nói rồi, chàng cúi xuống hành đủ đại lễ. Người đàn bà điên bỗng rú lên cười:
 - Người. . . Người làm trò khỉ gì thế? Ngạo Thiên thở dài đáp:
 - Từ nay, tiểu tử sẽ thay cho Linh Lăng chăm sóc cho nhạc mẫu. Cho dù trước đây người có thân phận như thế nào thì người cũng là mẫu thân của Lăng nhi. Tình thương con đến hóa điên hóa dại của người cũng đã chứng minh rằng người quả đúng là một người mẹ hiền lương nhất trên cõi đời này. Ngạo Thiên nhốt mình trong động suốt mấy canh giờ, nghiền ngẫm về mọi chuyện đã xảy ra và những chuyện sắp tới chàng phải làm. Giờ đây, tâm trí chàng chỉ còn nhớ đến Lăng nhi, người con gái đã hy sinh cả cuộc đời và mạng sống của mình vì chàng. Người đã để lại trên thế gian này một giọt máu chung của hai người. Lúc chàng rời khỏi động thì trời đã hoàng hôn. Ánh sáng leo lét hắt ra từ lều tranh. Trước lều, Điếu Ông
 - Tẩu Bà đang thi nhau phì phà khói thuốc. Họ mỉm cười khi nhìn thấy chàng.
 - Công tử chịu ra rồi đấy sao? Điếu Ông hỏi.
 - Trông kia. Tẩu Bà chỉ tay vào lều tranh:
 - Từ chiều đến giờ tiểu thư vẫn lo nấu cháo, tìm sữa cho đứa bé. Mà này, đứa bé nó là con của công tử thật sao? Ngạo Thiên không trả lời mà đi thẳng vào lều. Tiểu Mạn đang bồng đứa bé trên tay, lắc lư ru cho nó ngủ. Ngạo Thiên đến bên nhìn con. Lòng chàng chợt dâng lên một thứ tình cảm rất lạ, cảm giác đó lần đầu tiên trong đời chàng có được. Tiểu Mạn không đợi chàng hỏi đã nói:
 - Nhị sư huynh đã ra thị trấn mua một ít đồ dùng cho đứa bé. Đại ca sao không đi tắm rửa rồi thay bộ đồ gấm ghiếc đó ra đi.

- Mạn nhi! Huynh có chuyện cần nói với muội. Tiểu Mạn đưa mắt nhìn chàng rồi quay lại nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống chõng tre. Nàng cẩn thận đắp cho nó một tấm chăn xong, đứng lên nhìn chàng, nhoẻn miệng cười:
- Đại ca thấy tiểu muội có giống một vị từ mẫu không? Nhưng Ngạo Thiên không đùa, chàng nghiêm trang nói:
- Đại ca từng hứa với muội là lúc nào thuận tiện sẽ kể cho muội nghe câu chuyện liên quan đến chủ nhân của chiếc vòng lục lạc mà huynh vẫn luôn mang theo bên người. Mạn nhi! Hôm nay huynh sẽ nói rõ tất cả với muội.
- Nhưng bây giờ muội lại không muốn nghe nữa. Tiểu Mạn quả nhiên là một cô gái thông minh. Bằng vào linh cảm và sự suy luận của mình, nàng đã phần nào đoán ra được câu chuyện mà Ngạo Thiên sắp nói. Nàng không muốn Ngạo Thiên nói ra, vì biết câu chuyện sẽ không có lợi cho mình.
- Nhưng huynh không thể không nói được. Thái độ dứt khoát của Ngạo Thiên làm cho Tiểu Mạn biết mình nhất định phải đương đầu với sự thật. Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng:
- Thôi được. Nếu đại ca đã nói như thế thì muội nghe đây. Ngạo Thiên bắt đầu câu chuyện của mình:
- Muội đã biết chủ nhân của chiếc vòng lục lạc cũng là chủ nhân của chiếc hoa kiệu, đúng không?
- Cũng là con gái của Thuần Thiên giáo chủ, phải không?
- Không. Nàng là con của người đàn bà điên mà muội đã chữa bệnh cho bà ta. Rồi Ngạo Thiên đem tất cả câu chuyện thương tâm có liên quan đến cuộc đời của Linh Lăng kể ra một lượt. Chàng cũng kể luôn chuyện dưới Độc Phong động, chuyện hai người đã kết hôn như thế nào, rồi chàng hiểu lầm Linh Lăng ra sao, tất cả đều được chàng nói ra. Tiểu Mạn nghe xong câu chuyện thì không khỏi cảm động, ngậm ngùi:
- Cuộc đời của Lục tỷ thật đáng thương. Muội không thể cầm được nước mắt rồi đây. Tiểu Mạn khóc thật, trông nàng giống như một đứa trẻ nhưng lại cực kỳ đáng yêu. Ngạo Thiên thần thờ nói:
- Huynh đã có lỗi với Linh Lăng. Điều đáng hận là huynh mãi mãi không còn cơ hội sửa chữa sai lầm của mình nữa.
- Muội hiểu, huynh chắc là đau lòng lắm. Nhưng muội tin là Lục tỷ vẫn yêu huynh và vẫn sẵn sàng tha thứ cho huynh.
- Điều huynh muốn nói là huynh cũng cầu xin Mạn nhi hiểu và tha thứ cho huynh. Tiểu Mạn đã có linh cảm không hay, nàng run giọng nói:
- Muội thì có gì mà huynh phải xin muội tha thứ?
- Mạn nhi. . . Ngạo Thiên nói mà không dám nhìn nàng:
- Đại ca đã quyết định suốt cuộc đời không kết hôn nữa. Đó là cách duy nhất để đại ca chuộc lại những lỗi lầm với Lăng nhi. Tiểu Mạn nghe xong mấy lời đó thì chao đảo như vừa trúng phải một chưởng. Nàng đau đớn kêu lên:
- Còn Mạn nhi, đại ca bỏ mặc Mạn nhi sao?
- Xin muội hãy tha thứ cho huynh.
- Muội không tha thứ. Tiểu Mạn gào lên, nước mắt lưng tròng:
- Đại ca đã có lời thề, kiếp này cùng sống cùng chết với muội, vĩnh viễn không rời xa nửa bước. Giờ đại ca đã quên rồi sao?
- Đại ca. . . Đành phải phụ lòng Mạn nhi thôi.
- Không. . . Không thể như thế được. Đại ca mà làm thế, Mạn nhi sẽ hận đại ca suốt đời.
- Huynh đành chịu vậy. Mặc cho nước mắt của Tiểu Mạn rơi lã chã. Ngạo Thiên vẫn một lòng sắt đá. Chàng nhất định không thay đổi quyết định. Tiểu Mạn vừa khóc lóc vừa thét lên:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Muội hận huynh. Ngạo Thiên tảng lờ như không nghe thấy gì hết. Chàng cúi xuống bồng con đi ra. Vừa may gặp phải Hoàng Nhạ Ca:
- Đệ muốn đi đâu?
- Tiểu đệ sẽ cất nhà bên mộ Lăng nhi, suốt đời ở bên cạnh bầu bạn với nàng. Họ Hoàng kêu lên:
- Người điên rồi! Người làm sao có thể làm như vậy được? Ngạo Thiên nghiêm nét mặt nói:
- Ý đệ đã quyết, sư huynh không cần nói thêm gì nữa.
- Đệ quên Tư Mã Quỳnh Dao vẫn còn sống sao? Còn Ngũ Kiếm Kỳ môn, còn Công Tôn Ngạn, bọn chúng rồi đây sẽ đội mồ sống dậy, ra tay thì còn ai có thể đứng ra nhận lãnh trách nhiệm này?
- Chừng nào tìm được tung tích của Tư Mã Quỳnh Dao. Nhị ca hãy nói cho tiểu đệ biết. Ngày Công Tôn Ngạn xuất quan, đệ sẽ lên Tuyết Sơn đón hấn. Họ Hoàng thấy chàng sắt đá như vậy thì biết là không thể làm chàng lay chuyển ý định được. Ngạo Thiên bỗng nói:
- Tiểu đệ có điều muốn nhờ nhị ca đây. . .
- Người cứ nói!
- Phiền nhị huynh chăm sóc chạy chữa cho nhạc mẫu. Khi nào tiểu đệ ổn định được chỗ ở, đệ sẽ đến rước bà ấy đi.
- Người nhất quyết làm như thế sao? Ngạo Thiên không trả lời mà bồng con đi thẳng. Sau lưng chàng, Tiểu Mạn gào lên:
- Âu Dương Ngạo Thiên! Người nghe đây, rồi người sẽ hối hận về việc làm hôm nay. Chu Tiểu Mạn sẽ làm Lục Linh Lăng thứ hai, để người ôm oán hận ngàn thu. Câu nói đó chỉ làm Ngạo Thiên ngập ngừng một chút chứ không giữ được chân chàng. Bỗng chàng chớp lên, trong thoáng chốc đã không còn nhìn thấy nữa.

45. Oán Tình Khó Phân

- Ta đi đâu mặc ta. Ai bảo các người cứ lẻo đẻo theo ta làm gì?
- Được rồi. . . Được rồi. . . Tiểu thư muốn đi thì cứ đi. Nhưng sao người không đi ngoài đường cái quan mà cứ băng rừng băng rú thế này? Trời tối rồi, chúng ta tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi rồi sớm mai lại lên đường, được không?
- Hai con đười ươi đáng ghét này! Các người có cảm miệng lại đi không? Bốn tiểu thư đi tìm cái chết thì việc gì đến các người, việc gì phải sợ trời tối với rừng rú?
- Tiểu thư. . . Người muốn chết thật à?
- Phải đấy. Ta phải làm cho Âu Dương Ngạo Thiên suốt đời oán hận, suốt đời nhớ đến ta. Điều Ông - Tẩu Bà nghe đến đó thì hồn phi phách tán. Chúng nín lấy Tiểu Mạn mà nằn nì:
- Tiểu thư ơi là tiểu thư! Người ngàn vạn lần không nên làm như thế. Người mà chết rồi thì chúng tôi làm sao mà sống nổi với lão gia. Chắc chúng tôi cũng đành chết theo tiểu thư mà thôi.
- Nói láo! Chẳng phải trước đây bốn tiểu thư cũng đã chết một lần rồi sao? Sao chẳng thấy các người chết đi? Nàng nghĩ đến ông nội thì cũng cảm thấy có một chút ngậm ngùi:
- Chỉ thương cho ông nội, chắc người sẽ đau lòng lắm. Điều Ông - Tẩu Bà cứ lách thếch theo nàng nhì nhằng mãi mà chẳng làm nàng thay đổi quyết định chút nào. Tiểu Mạn trong lúc buồn bã, oán hận Ngạo Thiên cứ lựa hướng rừng rú mà đi. Đột nhiên, giữa đêm tối vang lên một tiếng rú vô cùng thảm thiết. Tiếng rú giữa rừng sâu trong đêm khuya thanh vắng nghe lồng lộng và đầy vẻ đau đớn thê lương. Tiểu Mạn chỉ ngáp

ngừng một chút rồi lại đi tiếp. Điều Ông - Tẩu Bà là giang hồ lão thành nhưng nghe âm thanh rùng rợn đó cũng phải run giọng:

- Tiểu thư! Người có nghe thấy tiếng gì không?

- Ta chẳng nghe gì hết. Người phiền phức quá. Nàng vừa dứt lời thì tiếng rú thứ hai vang lên, lần này nghe lại càng thảm thương, đau đớn hơn. Điều Ông lịch lãm giang hồ hơn, lão nói:

- Có người đang bị tra tấn đấy! Tẩu Bà trề môi nhìn lão:

- Người chỉ giỏi nói phét. Làm sao người biết được? Lão nương thì tin rằng đã có án mạng xảy ra rồi.

- Không. Người này sức cùng lực kiệt nhưng vẫn còn sống. Tiểu Mạn trong lúc buồn bực chỉ ước gì có người gây sự đánh nhau cho có chỗ tiết hận, nghe Điều Ông nói như thế thì liền bảo:

- Chúng ta tới đó xem sao. Dứt lời, nàng phóng vù đi. Điều Ông - Tẩu Bà cũng vội vàng đuổi theo. Tiếng rú phát ra từ một ngôi miếu hoang, trong đó hắt ra ánh đèn heo hắt. Ba người sử dụng khinh công, nhẹ nhàng áp sát ngôi miếu. Chợt từ trong đó vọng ra nhiều giọng cười khoái trá, cùng với tiếng của một gã nào đó:

- Xú Hòa Thượng! Người cảm thấy mùi vị như thế nào? Có giọng thều thào đau đớn của một người đàn ông:

- Lão gia nguyên rửa mười tám đời tổ tông nhà các người.

- Hừ! Người cứ ở đó mà chửi rửa. Bọn ta mỗi ngày lại cắt của người vài miếng thịt mới mong trả được mối hận giết huynh đệ bọn này.

- Ha Ha. . . Ha. . . Bọn các người Thất Sát Dao còn lại Ngũ Sát Dao. Lão phu nguyên rửa cho các người rồi đây chỉ còn tứ sát, rồi tam sát rồi cuối cùng không còn một móng nào nữa. Tiểu Mạn nghe tới đó thì đã biết rõ lai lịch từng người trong miếu. Nàng cũng biết Xú Hòa Thượng đối với Ngạo Thiên có ân tình sâu nặng nên nàng không chần chừ nữa, liền co chân đạp tung cửa bước vào. Ngũ Sát huynh đệ nhìn thấy Tiểu Mạn thì hồn phi phách tán, muốn tìm đường tẩu thoát nhưng Tiểu Mạn đã đứng chặn ngay cửa, nàng mỉm cười:

- Các người hôm nay gặp bốn cô nương thì đúng là không còn một sát đao nào nữa cả. Xú Hòa Thượng bị trói gô nằm lún lóc dưới đất, khắp người lão nhuộm đỏ máu tươi, da thịt bị xéo nhiều miếng lớn trông rất thảm thương, nhưng lão vẫn lớn giọng cười ha hả:

- Ha. . . Ha. . . Lão phu quả nhiên mồm miệng linh thiêng. Vừa dứt lời nguyên thì đã linh nghiệm tức thì. Chu cô nương! Cô nương chớ để sống một tên nào nhé.

- Tiền bối yên tâm. Tiểu Mạn mà để mất một tên thì không gọi là Chu Tiểu Mạn nữa. Một tên trong ngũ sát gần giọng:

- Tiểu nha đầu! Bọn ta với người không thù không oán, có sao người lại năm lần bảy lượt xen vào chuyện của huynh đệ ta?

- Bốn cô nương thích can dự thì sao?

- Hôm nay Ngũ Sát huynh đệ sẽ liều chết với người. Dứt lời, hắn ta ra hiệu cho đồng bọn. Năm tên lập tức rút đao xông vào. Bên ngoài Điều Ông - Tẩu Bà nhảy xổ vào. Hai chiếc điều cây vung lên nhoang nhoáng, phút chốc đã đập gãy tay mấy tên. Tiếng người la hét, tiếng kêu rên vang dội cả một góc rừng. Xú Hòa Thượng miêng la lên:

- Chừa mạng chúng, chừa mạng chúng cho lão phu. Chu Tiểu Mạn nhắc thuộc hạ:

- Chớ có đánh chết người.

- Tiểu thư yên tâm. Bọn tôi chỉ đập cho chúng gãy đủ mười cánh tay thôi. Quả nhiên, Điều Ông - Tẩu Bà ra tay cực kỳ chính xác. Thoáng chốc, Ngũ Sát huynh đệ, năm mạng, mười cánh tay đã bị đánh gãy. Tiếng xương gãy vang lên rầm rắc cùng với tiếng la hét đau đớn, nghe lạnh cả sống lưng. Cuộc hỗn chiến không

cần sức kết thúc một cách nhanh chóng. Tiểu Mạn lo cởi trói cho Xú Hòa Thượng, trong khi Điều Ông - Tẩu Bà vung chân đá cho năm tên Ngũ Sát đao văng nằm một đồng dưới bệ thờ thành hoàng.

- Tiền bối sao lại bị bọn tiểu nhân làm hại thế này?

- Hừ! Ngươi chúng thì làm gì được lão phu. Chúng hận lão phu nên dẫn thân vào Ngũ Kiếm Kỳ môn, nhờ tay Công Tôn Thiếu Dương bắt lão phu đây chứ. Xú Hòa Thượng vừa được giải thoát liền vùng ngồi dậy. Nhưng lão toàn thân thương tích, lở lói cùng mình, đau đớn quá kêu rú lên một tiếng, ngã nhào xuống đất. Lão thều thào nói:

- Lão phu. . . Lão phu không xong rồi.

- Tiền bối không chết được đâu. Đã có cháu gái của Được Thánh Chu Bồ Công ở đây thì làm sao để cho tiền bối chết một cách dễ dàng như thế được? Nói rồi, Chu Tiểu Mạn mỉm cười lấy thuốc ra vừa cho lão uống, vừa thoa lên vết thương. Xú Hòa Thượng bỗng nhớ ra liền ngạc nhiên hỏi:

- Ủa lạ! Chẳng phải là cô nương trên Ngọc Giác đài đã nhảy xuống vực sâu, cùng chết với Âu Dương Ngạo Thiên rồi sao?

- Chuyện này dài dòng lắm, để sau này gặp lại Ngạo Thiên, hắn ta sẽ kể lại cho tiền bối nghe.

- Âu Dương Ngạo Thiên? Hắn chưa chết sao? Tiểu Mạn nhăn mặt nói:

- Hắn vẫn còn sống, nhưng sống cũng như chết. Thà hắn chết quách đi còn hơn.

- Lão phu không hiểu gì cả. Chu cô nương, cô nói huych toẹt ra cho lão phu nghe xem nào.

- Tiền bối đợi sau này gặp lại Ngạo Thiên sẽ biết.

- Hiện giờ hắn đang ở đâu?

- Tiền bối cứ đi tìm Hoàng sư huynh của hắn mà hỏi. Điều Ông lên tiếng:

- Tiểu thư! Bây giờ phải xử lý năm tên này như thế nào? Vừa lúc Tiểu Mạn thoa thuốc cho Xú Hòa Thượng xong. Nàng xoa tay đứng lên đi về phía bọn Ngũ Sát đang rên rĩ vì đau đớn. Mười cánh tay gãy lìa của chúng trong thoáng chốc đã sưng vù lên. Tiểu Mạn chống nạnh nhìn chúng, cười nhạt:

- Hừ! Các người quả là hạng cùng hung cực ác, bản chất khó mà thay đổi. Bồn cô nương hôm nay không thể tha cho các người được nữa rồi.

- Ngươi cứ giết bọn ta đi.

- Giết các người thì quá dễ cho các người rồi còn gì? Dứt lời, nàng co chân đá vào cánh tay gãy của một tên làm hắn đau đớn quá, kêu rú lên. Hắn đau đến nỗi hai mắt trợn ngược, vãi đái trong quần. Xú Hòa Thượng mấy ngày liền bị chúng cắt thịt xẻo da, có thể nói lão đã hận bọn này thấu tận xương tủy. Nhìn thấy thủ đoạn của Tiểu Mạn, lão tán thưởng ngay:

- Đá hay lắm! Đá hay lắm! Chu cô nương, làm ơn thay lão phu tặng cho mỗi tên thêm vài đá nữa đi. Tiểu Mạn vừa co chân lên, bọn chúng đã rớt rít van xin:

- Xin đừng. . . ! Xin đừng. . . ! Chu cô nương hãy vì đức hiếu sinh mà ra tay giết quách bọn tôi đi, đừng hành hạ chúng tôi nữa.

- Hừ! Ngươi các người mà cũng nói đến đức hiếu sinh sao? Thế khi các người hành hạ Xú Hòa Thượng tiền bối thì có nghĩ đến đức hiếu sinh hay không?

- Bọn tôi biết tội rồi, biết tội rồi. . . Xin Chu cô nương thành toàn cho. Tiểu Mạn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được. Bồn cô nương sẽ cho các người được chết một cách êm ái, nhưng phải có điều kiện.

- Xin Chu cô nương cứ nói ra.

- Các người phải cho bồn cô nương biết, hiện nay Tư Mã Quỳnh Dao và tay chân thuộc hạ của mụ ta ở đâu?

- Cái đó. . .

- Các người trước sau gì cũng chết. Chết êm ái hay đau đớn đều tùy các người lựa chọn. Nhưng ta cũng nói trước thủ đoạn của bốn cô nương thì nhiều vô kể. Ta đảm bảo với các người là ta có đủ các trò hành hạ mà kể cả tổ tông của các người cũng không thể nghĩ ra. Con người ta khi biết mình phải chết thì tất không còn cảm thấy sợ chết nữa. Nhưng chết cũng có nhiều cách, đặc biệt là cái chết từ từ, chết trong đau đớn thì không ai muốn. Bốn ngũ sát đao là hạng tiểu nhân nên không ngần ngại gì mà không bán chúa. Đặc biệt là khi biết chúng trước sau gì mình cũng phải chết. Thôi thì chọn cái chết cho êm ái một chút. Tên cầm đầu của cả bọn đau đớn nói:
- Ở phía nam Tây quận, có một trang viện gọi là Tử Vân trang. Trong đó toàn là bọn tỳ nữ của Bích Loan cung giả dạng thường dân trấn giữ. Chúng tôi không biết chính xác nhưng có thể đoán là phía dưới của trang viện đó có một căn cứ bí mật. Chu cô nương cứ đến đó lục soát sẽ tìm thấy.
- Người không định lừa bốn cô nương đấy chứ?
- Bốn tôi trước sau gì cũng phải chết, lừa cô nương để làm gì?
- Cái đó thì chưa chắc. Bốn cô nương đối với những thủ đoạn ma mãnh của các người thì còn lạ gì. Nói rồi, nàng quay lại, ra lệnh cho bọn Điều Ông - Tẩu Bà:
- Hai người đưa Xú tiên bối và năm tên này về chỗ Hoàng sư huynh rồi tìm cách báo cho Ngạo Thiên biết.
- Còn tiểu thư?
- Bốn tiểu thư đi thăm Tử Vân trang một chuyến.
- Tiểu thư, người không nên làm thế. Nếu chỗ đó đúng là nơi ẩn náu của bọn Tư Mã Quỳnh Dao thì tiểu thư tới đó nhất định sẽ nạp mạng cho bọn chúng thôi. Tiểu Mạn làm sao không biết điều đó. Nhưng sẵn trong lòng nàng đang oán hận Ngạo Thiên nên nàng đối với cái chết không hề sợ hãi giống như bọn ngũ sát đao đó. Xú Hòa Thượng cũng lên tiếng can ngăn:
- Chu cô nương nên về gặp Ngạo Thiên với chúng tôi, rồi sau đó cùng đi thì hơn.
- Tiên bối! Người không cần phải lo cho tiểu nữ. Rồi nàng nghiêm mặt, can dặn thuộc hạ:
- Các người hãy nói với Âu Dương Ngạo Thiên đến Tử Vân trang mà nhật xác ta.
- Bốn tôi không thể làm như thế được.
- Các người dám cãi lại lệnh ta chẳng?
- Nếu vì sự an nguy của tiểu thư thì chúng tôi đành phải làm như thế thôi. Tiểu Mạn cười nhạt rồi cho tay vào áo, lấy ra một lọ thuốc màu đen, mùi vị hôi như xác chết. Nàng giơ hoàn thuốc lên hỏi:
- Các người có biết đây là loại thuốc gì không? Điều Ông - Tẩu Bà thấy hoàn thuốc đó thì mặt mày thất sắc. Tiểu Mạn nói luôn:
- Nếu ta mà uống hoàn thuốc này vào thì cho dù ông nội có mặt ở đây cũng không cứu được. Điều Ông - Tẩu Bà, hai người có nghe lệnh hay không?
- Chúng tôi. . .
- Bốn tiểu thư đi đây. Nếu hai người mà chạy theo thì ta lập tức uống hoàn thuốc này ngay. Nói rồi, Tiểu Mạn bước ra cửa đi luôn vào bóng đêm. Quả nhiên, Điều Ông - Tẩu Bà chỉ biết đứng dậm chân than trời mà chẳng dám đuổi theo. Xú Hòa Thượng gất lên:
- Hai người còn đứng đó làm gì nữa. Mau giết quách năm tên này rồi ba chân bốn cẳng chạy về báo cho Ngạo Thiên biết ngay đi. May ra hấn kịp đến cứu người. Điều Ông
- Tẩu Bà như sức tỉnh con mơ, nói:
- Xú Hòa Thượng! Người nói phải lắm. Hai chiếc điều cày trong tay chúng nhoáng lên. Ngũ Sát đao trong phút chốc chỉ còn là năm xác chết. Xú Hòa Thượng mượn tay người trả được hận thì thích chí cười vang.

46. Ân Tình Không Phai

- Cô nương muốn tìm ai? Chu Tiểu Mạn không chút khách khí nói luôn:
- Bỏn cô nương tìm Tư Mã Quỳnh Dao! Gương mặt thiếu nữ đó thoảng biến sắc nhưng vẫn cố cười nói:
- Cô nương làm rồi chẳng? Ở đây không có người nào tên gọi như thế cả.
- Bỏn cô nương có thể làm nhưng cây ngân tiên của bỏn cô nương thì không làm một chút nào.
- Người. . . Người muốn sinh sự phải không?
- Phải, thế thì sao? Thiếu nữ ra mở cửa nhìn Tiểu Mạn từ đầu đến chân rồi cười nhạt nói:
- Ta thấy người chán sống rồi đấy!
- Bỏn cô nương đúng là đang chán sống đây. Dứt lời, cây roi bạc vung lên tức thì. Thiếu nữ giữ cửa có phần bất ngờ nhưng cũng kịp lùi lại tránh một chiêu đầu của đối phương. Tiểu Mạn sẵn tới bước qua ngạch cửa cười nhạt:
- Bỏn cô nương hôm nay quyết đánh cho mụ Tư Mã Quỳnh Dao phải chịu ló mặt ra. Chiếc roi trên tay Tiểu Mạn rít lên vù vù, uốn éo như một con rắn vẫy chặt lấy đối phương. Thiếu nữ kia thét lên:
- Chị em đâu, ra bắt nghịch tặc. Lập tức từ trong trang viện phóng ra ba bóng thiếu nữ khác. Chúng vây lấy Tiểu Mạn vào giữa, bốn thanh liễu kiếm từ bốn phía nhất loạt đâm vào người nàng. Ngũ Kiếm Kỳ môn từ ngày bị Thuận Thiên giáo tiêu diệt thì hàng ngũ tan rã, chỉ còn lại những nhân vật đầu não và một số thị nữ thân cận của Tư Mã Quỳnh Dao. Chúng tuy còn trẻ tuổi nhưng tất cả đều là cao thủ nhất lưu, võ nghệ giang hồ hiếm thấy. Tiểu Mạn chỉ giỏi tài dùng tiểu xảo chứ võ công chẳng đáng kể, chẳng mấy chốc nàng đã bị đối phương đánh đến hoa đầu váng mắt. Nàng thét lên:
- Giỏi lắm! Giỏi lắm. . . ! Bỏn cô nương chẳng đùa với các người nữa. Chỉ thấy nàng khẽ vịn cổ tay, cây ngân tiên lập tức phóng độc. Cây roi của Tiểu Mạn ở giữa vốn rỗng ruột. Trong đó chứa đủ loại chất độc cổ kim hiếm có, chỉ cần ấn ngón tay cái vào cái nút nhỏ gần chỗ cán roi thì lập tức có chất độc phóng ra. Bốn tên tỳ nữ Bích Loan cung đang chiếm thế thượng phong bỗng cảm thấy đầu váng mắt hoa, chân tay rũ rượi không vung nổi kiếm nữa. Bốn chúng kêu lên thất thanh:
- Có độc!
- Giải tán công! Tiểu Mạn bật cười chát chúa:
- Hắc. . . Hắc! Bỏn cô nương chỉ mới giở một chút thủ đoạn với các người mà các người đã không chịu nổi rồi sao?
- Người. . . Người dê tiện.
- Mắng hay lắm! Bỏn cô nương chính là đồ dê tiện nhất trên đời này đấy. Cây ngân tiên trên tay Tiểu Mạn lại vung lên quất đen đét vào người bọn tỳ nữ lúc này đã không còn sức kháng cự nữa. Chúng đau đớn la thét rên rĩ nhưng không cách gì né tránh được. Tiểu Mạn đánh cho sưng tay một lúc rồi thét lên:
- Ta hỏi các người, Tư Mã Quỳnh Dao đang ở đâu? Bọn tỳ nữ nghiêng rặng nói:
- Bọn ta không biết! Tiểu Mạn lại vung roi lên:
- Không biết này! Không biết này. . . ! Xui xẻo cho bọn tỳ nữ Bích Loan cung, Ngày hôm nay gặp phải lúc Chu Tiểu Mạn không được vui nên ra tay không một chút xót thương. Bốn ả lẫn lộn kêu gào thảm thiết dưới ngọn roi của Tiểu Mạn. Phút chốc, mặt mày, thân thể của chúng xuất hiện lần ngang lần dọc chỉ chút những vết roi rớm máu. Đánh mãi cũng mệt, Tiểu Mạn lại dừng tay hỏi:
- Thế nào! Giờ các người đã biết Tư Mã Quỳnh Dao ở đâu rồi chứ? Bốn tên tỳ nữ vẫn gan lì:
- Không biết! Có đánh chết cũng không biết! Tiểu Mạn trước khí thế của đối phương cũng không thể không phục:

- Kể ra các người cũng còn khá hơn năm tên ngũ sát đao nhiều. Thôi được, bốn cô nương khâm phục khí tiết của các người mà cho các người được chết toàn thân! Dứt lời, nàng vung roi, nhắm đầu bọn chúng quất xuống. Nhưng đột nhiên, nàng bỗng dừng tay lại giữa thình không rồi buông roi xuống, vẻ mặt buồn bã khác thường. Tiểu Mạn tuy bề ngoài tàn ác hung bạo, thủ đoạn hơn người nhưng kỳ thực, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng giết qua một người nào. Được Thánh ông nội nàng tuy làm cho người ta nghe đến tên phải sợ hãi nhưng kỳ thực, lão ta cứu người nhiều hơn là hại người. Tiểu Mạn trong lòng buồn bã, nghĩ đến Ngạo Thiên, đột nhiên nước mắt nàng lăn chã rơi. Nàng tự nhủ: “Tiểu Mạn ơi là Tiểu Mạn! Người vô dụng như thế này, thảo nào mà người ta chẳng thêm đoái hoài gì đến người. Thôi thì, người chết quách đi cho xong. Mà có chết thì cũng nên tìm cách nào chết cho oai phong một chút!” Nghĩ thế nên nàng bỏ bốn tên tỷ nữ ở đó, nhảy vào trong trang viện, thét lên:

- Tư Mã Quỳnh Dao! Mụ ra đây đi! Tiếng thét lạnh lạnh của Tiểu Mạn không có người đáp lại:

- Tư Mã Quỳnh Dao! Bốn cô nương biết mụ có ở đây mà. Mụ còn định làm con rùa rút cổ đến bao giờ nữa? Nếu mụ mà không chui ra, bốn cô nương với một mối lửa sẽ thiêu rụi cả Tử Vân trang của mụ đấy! Nàng vừa dứt lời thì đột nhiên có tiếng cười lạnh vang lên sau lưng. Nàng giật mình quay phắt người lại, đối phương không biết tự lúc nào đã đứng cách nàng ba trượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng không chớp. Tiểu Mạn nhận ngay ra hẳn chính là Đệ Tam Thái Bảo, tổng giám tổng đàn chủ Mông Khắc Diễm, người ở trên Ngọc Giác đài đã thay lời Tư Mã Quỳnh Dao xưng lãnh quần hùng. Mông Khắc Diễm buông giọng lạnh băng:

- Bốn môn với Được Thánh không có thù oán gì, tại sao người lại tìm đến đây gây chuyện? Tiểu Mạn cất giọng ngang ngược:

- Bốn cô nương thích gây chuyện thì gây chuyện, cần gì phải có thù với oán.

- Xem ra người đang chán sống thì phải.

- Mông Khắc Diễm, người mau gọi Tư Mã Quỳnh Dao ra đây nói chuyện với bốn cô nương.

- Vậy thì phải xem người có bản lĩnh gì đã! Dứt lời, họ Mông phóng tới vùng chướng đập thẳng vào nàng. Chu Tiểu Mạn võ công kém cỏi nhưng tài dụng độc thì chẳng ai bằng. Nàng cũng thừa biết họ Mông lợi hại như thế nào nên không một chút chậm trễ, vung tay phóng độc tức thì. Từ trong ống tay áo nàng bay ra một làn khói trắng có mùi hăng hắc tựa như mùi trong ống điều cày của Điều Ông - Tẩu Bà. Mông Khắc Diễm biết rõ sự lợi hại của nàng nên vội vàng thu chướng nhảy lùi lại bệ khí tránh độc. Tiểu Mạn đắc ý cười vang:

- Ha. . . Ha. . . Họ Mông người thì ra cũng biết sợ sao?

- Người chó vọi đắc ý! Giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau lưng làm Tiểu Mạn lạnh người. Nàng định vung tay vòng ra sau phóng độc nhưng không còn kịp nữa. Nàng cảm thấy bả vai tê buốt, rồi toàn thân mềm nhũn ra, ngã nhào xuống đất. Công Tôn Thiếu Dương tay phe phẩy chiếc quạt nở nụ cười nham hiểm nói:

- Nha đầu! Người tự tìm cái chết rồi. Tiểu Mạn uất ức trợn mắt lên nhìn đối phương:

- Người hèn hạ ra tay đánh lén bốn cô nương thì đâu gọi là anh hùng.

- Bốn thiếu gia cũng không muốn ai gọi mình là anh hùng hảo hán gì.

- Người bỉ ổi, vô liêm sỉ! Công Tôn Thiếu Dương quả nhiên là bỉ ổi cùng cực. Hắn không những không giận mà còn nở một nụ cười ra chiều đắc ý.

- Ha. . . Ha. . . Người mắng hay lắm! Bốn thiếu gia mà không bỉ ổi vô sỉ thì không phải là người rồi. Nói rồi, hắn quỳ xuống đưa tay vuốt má nàng:

- Thiếu gia nghe nói người là hồng nhan tri kỷ của tên Âu Dương Ngạo Thiên đó. Hừ! Tên tiểu tử lưng gù thói tha đó không biết có gì hay ho mà gồm thâu người đẹp cả thế gian này. Ngày hôm nay, bốn thiếu gia bắt được người thì phải tận hưởng khoái lạc một phen mới trả được nỗi uất hận của bốn thiếu gia đối với tên tiểu tử thói tha Âu Dương Ngạo Thiên đó. Tiểu Mạn nghe mấy lời này cùng với ánh mắt dâm dăng của Công Tôn Thiếu Dương thì hồn phi phách tán. Nàng trong lúc oán hận Ngạo Thiên, chỉ muốn tìm đến cái

chết nhưng đối với sự ô nhục của bản thân thì nàng không chịu được. Công Tôn Thiếu Dương nhìn thấy thần sắc của nàng thì đắc ý cười vang:

- Ha. . . Ha. . . Người đẹp sợ đấy sao? Đừng sợ, bổn thiếu gia hứa sẽ đối xử với nàng dịu dàng với người. Rồi người đẹp sẽ thấy bổn thiếu gia so với Âu Dương Ngạo Thiên mười phần điêu luyện hơn nhiều. Tiểu Mạn sợ đến nỗi ấp úng không nói nên lời:

- Người. . . Người mà động đến ta thì nội tử ta sẽ xé xác người ra thành muôn mảnh.

- Ha. . . Ha. . . Được Thánh mà có đến đây thì chỉ có nước tác thành cho chúng ta thôi. Người đẹp, chúng ta bắt đầu vui vậy thôi. Nói rồi, hắn luôn tay bế nàng đi. Mông Khắc Diễm này giờ vẫn còn đứng đó. Hắn nhắc:

- Thiếu chủ! Chúng ta xuống địa đạo thôi!

- Người đi trước đi, bổn thiếu gia còn phải vui vẻ một chút.

- Con nha đầu này với Âu Dương Ngạo Thiên là một cặp, thuộc hạ e rằng thằng gù đó chỉ quanh quẩn ở đầu dây thôi. Công Tôn Thiếu Dương đang cơn thèm khát nên quát liền:

- Người sợ gì chứ? Bổn thiếu gia chỉ mong hắn mau đến đây đấu với ta một trận.

- Cung chủ đã có lời huấn thị chúng ta phải tạm thời án binh bất động, chờ ngày môn chủ xuất quan. Thiếu môn chủ quên rồi sao?

- Người thật phiền phức quá! Bổn thiếu gia chỉ muốn vui vẻ một chút cũng không được sao? Người đứng đây canh cửa cho ta. Nói rồi, hắn cúi xuống, hôn lên má Tiểu Mạn, môi nở một nụ cười dâm dăng:

- Người đẹp phải chờ lâu rồi! Chúng ta đi thôi! Chu Tiểu Mạn lần đầu tiên trong đời bị ức hiếp đến cùng cực như thế này thì không kềm được nước mắt. Nàng tuy có oán hận Ngạo Thiên đến mấy thì chung quy cũng vì quá yêu chàng mà ra. Ngày hôm nay bị tên ma đầu dâm dăng Công Tôn Thiếu Dương đụng chạm đến thân thể trinh bạch của mình thì thực sự không còn muốn sống nữa. Giữa lúc Công Tôn Thiếu Dương chỉ còn một bước chân nữa là đã đưa được Chu Tiểu Mạn vào phòng, giữa lúc sắp có người con gái thứ hai vì Âu Dương Ngạo Thiên mà cắn lưỡi tự tận thì đột nhiên có tiếng linh mã hí vang, tiếng vó ngựa dồn dập như nước cuốn mây trôi. Tiểu Mạn như người chết đi sống lại, vui mừng tận lực hét lên:

- Âu Dương đại ca, mau đến cứu muội! Mông Khắc Diễm mặt mày thất sắc kéo Công Tôn Thiếu Dương:

- Thiếu môn chủ, chúng ta đi thôi!

- Các người muốn chạy đi đâu? Ngạo Thiên xuất hiện nhanh như tia chớp. Chàng nhìn thấy Chu Tiểu Mạn đang nằm trong tay của Công Tôn Thiếu Dương thì nổi giận gầm lên:

- Tiểu ma đầu! Người mau bỏ Mạn nhi xuống cho ta. Tiểu Mạn khóc nức nở nói:

- Đại ca, mau cứu muội đi! Hắn. . . Hắn ức hiếp muội, hắn muốn làm nhục muội.

- Mạn nhi yên tâm. Đã có đại ca ở đây rồi thì không ai làm gì được muội đâu. Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt nói:

- Hừ! Âu Dương Ngạo Thiên! Hôm nay người tự dẫn xác đến đây thì không còn đường về nữa rồi, ở đó mà còn muốn che chở cho người khác.

- Cái đó thì chưa chắc.

- Mông Khắc Diễm! Người lấy mạng hắn cho ta!

Họ Mông không phải là không biết sự lợi hại của Ngạo Thiên, nhưng lệnh của Công Tôn Thiếu Dương, hắn không thể không chấp hành. Họ Mông liều chết nghĩ rằng vận dụng tới đa nội lực vào song chưởng, đánh ra chiêu Tụ Hỏa Dương Quang. Họ Mông bản thân là Đệ Tam Thái Bảo, thần công Tụ Hỏa đã luyện tới mức tinh vi. Quả cầu lửa từ tay hắn phát ra sức nóng ghê gớm tưởng chừng như muốn thiêu cháy cả Tử Vân trang.

Nhưng Âu Dương Ngạo Thiên ngày hôm nay với bảy mươi năm công lực cùng công phu Hàn Băng Bách Phiến đã đạt tới mức thập thành, chàng đối với chiêu của Mông Khắc Diêm, chỉ cần vận sáu thành công lực phát chiêu ứng phó. Hai luồng chiêu, một âm hàn, một nhiệt chạm vào nhau phát ra hai tiếng nổ cực lớn. Quả cầu lửa vụt tắt, hàn băng quét tới hất Mông Khắc Diêm văng ra xa ba trượng, tay chân lạnh giá, khí huyết đông lại mà tắt thở, chết ngay tức khắc.

Công Tôn Thiếu Dương cũng không phải là không biết sự lợi hại của Ngạo Thiên. Hắn một mặt ra lệnh cho Mông Khắc Diêm ra ứng chiến, một mặt định tìm đường tẩu thoát. Chỉ có điều là hắn không thể tưởng tượng được Ngạo Thiên ngày hôm nay đã quá sức lợi hại, chỉ trong một chiêu chàng đã lấy mạng Mông Khắc Diêm. Đồng thời, Ngạo Thiên đang thi triển bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân áp sát vào hắn.

- Người. . . ! Công Tôn Thiếu Dương chỉ kịp kêu lên một tiếng thì tay chân mềm nhũn. Hắn đã bị Ngạo Thiên phong tỏa huyết đạo. Ngạo Thiên vừa ra tay đã lấy mạng Mông Khắc Diêm, vừa phóng tới truy sát Công Tôn Thiếu Dương, giải cứu cho Tiểu Mạn. Tất cả những hành động đó diễn ra chỉ trong chớp mắt, nhanh nhẹn phi thường, vượt ra ngoài sức tưởng tượng. Tiểu Mạn vừa được Ngạo Thiên giải huyết liên nhào vào lòng chàng khóc nức nở:

- Ngạo Thiên ca ca! Hắn. . . Làm nhục tiểu muội rồi. Âu Dương Ngạo Thiên từ lúc nghe Điếu Ông - Tẩu Bà báo tin thì trong lòng nóng như lửa đốt. Chàng lập tức giao con lại cho họ Hoàng, lên lưng linh mã phóng đi. Cũng nhờ có tốc độ phi thường của Huyết Hoa Linh Câu mà chàng đến đây vừa kịp lúc.

47. Ngày Tàn Của Ngũ Kiếm Kỳ Môn

- Muội thật là khờ quá! Sao lại tự đi tìm cái chết chứ? Muội không biết là nếu muội chết đi thì huynh cũng không thiết sống nữa à? Tiểu Mạn đâm nhẹ vào ngực Ngạo Thiên trách móc:

- Ai bảo huynh bỏ rơi muội. Huynh làm cho muội đau lòng đến nỗi chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

- Mạn nhi ơi! Ngạo Thiên ca ca cũng đau lòng lắm, muội có biết không?

- Muội không biết! Muội chỉ biết huynh rất nhẫn tâm đối với muội.

- Thôi được rồi! Ngạo Thiên đỡ nàng dậy, âu yếm lau nước mắt cho nàng:

- Hai chúng ta đã có lời thề sinh tử, vậy thì từ này không có ai được quyền nghĩ đến cái chết nữa, muội có hứa với huynh như thế không?

- Muội không hứa! Tiểu Mạn trở giọng bướng bỉnh, rồi bỗng nàng đỏ mặt hạ giọng nói:

- Trừ phi là huynh phải đồng ý thành thân với muội. Hai người họ thâm tình quá sâu nặng, đứng giữa chiến trường chết chóc mà vẫn có thể nói chuyện tình yêu, quả nhiên là một đôi nam nữ si tình nhất trên cõi đời này. Tuy nhiên, Ngạo Thiên cũng không vì thế mà mất cảnh giác. Chàng phát hiện ra có kẻ lẩn mò đến, định giải thoát cho Công Tôn Thiếu Dương. Chàng liền cười nhạt:

- Cút đi cho ta! Chiêu của chàng đánh ra nhằm vào kẻ đang núp sau bức bình phong, một tiếng nổ vang lên, tấm bình phong không chịu nổi, nát vụn ra như cám. Ngạo Thiên bị bức lùi lại một bước kéo theo cả Chu Tiểu Mạn. Chàng hãi kinh nhìn nhân vật vừa mới xuất hiện. Âu Trường Toàn, Đệ Nhất Thái Bảo mặc chiếc áo đỏ rực như máu lom lom nhìn chàng. Qua một chiêu vừa rồi, hắn cũng kinh hãi chẳng kém gì đối phương. Ngạo Thiên qua phút bàng hoàng liền đẩy Tiểu Mạn lui về phía sau, một mặt bước lên án ngữ trước Công Tôn Thiếu Dương với mục đích giữ hắn làm con tin hòng ép Tư Mã Quỳnh Dao phải xuất hiện. Chàng nhìn đối phương nói:

- Xem ra lai lịch của ngươi cũng không nhỏ. Báo danh đi! Lần trước, trên Ngọc Giác đài vì Ngạo Thiên đến muộn nên không kịp nhìn thấy họ Âu, hắn trầm giọng nói:

- Bản nhân đệ nhất Thái Bảo, phó môn chủ Âu Trường Toàn. Công Tôn Thiếu Dương dù bị Ngạo Thiên khống chế nhưng cũng không hề tỏ ra sợ hãi. Hắn quát lên:

- Âu Trường Toàn! Người lấy mạng hân cho ta.
- Thiếu môn chủ yên tâm! Ngày hôm nay hân đã tới đây thì không có đường về nữa đâu.
- Họ Âu kia, khẩu khí của người quả nhiên lớn thật đấy! Tư Mã Quỳnh Dao đâu, sao không chịu hiện thân ra đi? Nếu mụ còn không chịu ra nạp mạng thì bản nhân sẽ đập vỡ sọ tên tiểu tử này. Vừa nói, chàng vừa đặt tay lên Thiên Linh cái của Công Tôn Thiếu Dương. Âu Trường Toàn mặt mày biến sắc, quát lên:
- Thằng gù kia! Người mà làm rụng một sợi tóc của thiếu môn chủ thì bốn môn chủ sẽ lột xác người ra.
- Thế ư? Ngạo Thiên cười gằn:
- Bản nhân đếm tới ba mà Tư Mã Quỳnh Dao vẫn không xuất hiện thì hãy xem chừng cái sọ của hân. Chàng vừa dứt lời thì phía trong có tiếng cười nhạt:
- Người muốn gặp bốn cung đấy ư? Cùng với tiếng nói thì một bóng người xuất hiện. Không chỉ một mình Tư Mã Quỳnh Dao mà hầu như tất cả các nhân vật chủ chốt trong Ngũ Kiếm Kỳ môn đều có mặt. Ngũ Kiếm Kỳ môn Thập Tam Thái Bảo trước đây đã chết mất bốn tên. Vừa rồi, Mông Khắc Diễm táng mạng, cộng vào nữa là năm tên. Cả tám tên còn lại, từ Âu Trường Toàn trở xuống tất cả cùng có mặt. Ngạo Thiên điểm danh qua một lượt, có kẻ chàng đã từng chạm trán, cũng có tên chưa giáp mặt lần nào. Chàng cất giọng cười sảng khoái rồi nói:
- Hay lắm! Các người có mặt đầy đủ thế này đỡ mất công bản nhân đi tìm kiếm nữa. Tư Mã Quỳnh Dao bình thường dung mạo xinh đẹp như tiên, nhưng đến lúc mụ nổi giận lên thì trông ác độc khôn tả. Mụ trừng trừng nhìn chàng nói:
- Âu Dương Ngạo Thiên, người thả con trai ta ra, từ nay giữa người và bốn môn xóa sạch hận thù, nước sông không phạm nước giếng. Còn nếu như người làm bậy thì bốn cung thẻ lột da người, băm người ra làm hàng ngàn vạn mảnh.
- Mụ nói nghe hay lắm. Ngày hôm nay bản nhân sẽ thể thiên hành đạo, tận diệt tà ma các người. Tư Mã Quỳnh Dao! Bản nhân hỏi mụ một câu, mụ còn nhớ Tam Tà Du Địch Long không? Tư Mã Quỳnh Dao biến sắc mặt:
- Người. . . Người làm sao mà biết hân được?
- Hừ! Mụ quả nhiên làm ác nên giết mình, Du tiền bối có lời hỏi thăm mụ đấy.
- Hân hiện giờ đang ở đâu?
- Du tiền bối đang chờ người dưới vực sâu trên Ngọc Giác đài, chờ người xuống bầu bạn đấy.
- Hóa ra lần trước người rơi xuống dưới đó đã gặp lại Du Địch Long?
- Mụ thừa nhận tội ác của mình chứ? Tư Mã Quỳnh Dao cười sảng sắc đáp:
- Bốn cung sợ gì mà không dám nhận. Du Địch Long tàn phế tay chân, lẽ ra nên chết sớm thì hơn.
- Du tiền bối sở dĩ vẫn cố sống qua ngày là vẫn có lòng mong chờ được gặp lại mụ. Tư Mã Quỳnh Dao, mụ nghe đây! Bản nhân và Chu Tiểu Mạn ngày hôm nay nhân danh Du tiền bối đến đòi nợ người đây!
- Người thả Dương nhi ra rồi cùng ta quyết đấu một trận. Công Tôn Thiếu Dương gầm lên:
- Mấu thân! Người mặc kệ Dương nhi, xin hãy lo giết tên tiểu tử này đi. Được thể cho dù Dương nhi có chết thì cũng nhắm mắt. Ngạo Thiên nhìn Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt nói:
- Hừ! Kể ra người cũng có chút chí khí đấy. Ngày hôm nay bản nhân thay mặt các oan hồn uống tử, thay mặt đồng đạo vô lâm trừng trị người đây. Người chết đi! Dứt lời, chàng nhả kinh lực ra. Với công lực nghiêng trời lệch đất của Ngạo Thiên hôm nay thì việc bóp nát đầu Công Tôn Thiếu Dương một cách dễ dàng. Chỉ nghe “bụp. . .” một tiếng. Công Tôn Thiếu Dương thét lên một tiếng rùng rợn. Chiếc đầu đã bị chưởng lực của Ngạo Thiên đập nát, máu và óc trắng hòa lẫn với nhau văng tung tóe. Tư Mã Quỳnh Dao kêu rú lên, đôi mắt trợn tròn trắng dã nhìn Ngạo Thiên căm hờn:
- Dương nhi. . . Dương nhi! Mụ gầm lên như con hổ cái mất con:

- Mẫu thân sẽ trả thù cho con đây. Các người cùng xông lên đây cho ta.

Âu Dương Ngạo Thiên sở dĩ ra tay tàn độc như vậy là vì mối hận chặt tay chặt chân của Du Dịch Long, vì trả thù cho Xú Hòa Thượng bị xẻo da cắt thịt, vì mối thống hận trong tòa miếu hoang hôm nào hắn đã tra tấn chàng không một chút nương tay. Và cũng vì mối đây hắn dám ngang nhiên xúc phạm đến tình nhân tri kỷ Chu Tiểu Mạn của chàng.

Ngạo Thiên trước khi ra tay giết người đã đoán biết đối phương sẽ tung toàn lực truy sát mình. Một tay chàng đẩy Chu Tiểu Mạn lùi về phía sau, một tay chàng rút thanh Lân Diện Tu La kiếm ra khỏi vỏ. Thoáng chốc, Ngạo Thiên đã bị tám tên đệ tử của Công Tôn Ngạn vây chặt vào giữa. Bóng chưởng từ bốn phía chụp xuống người chàng tựa như năm xưa Hầu Tôn bị Phật Tổ đè dưới Ngũ Hành sơn.

Từ khi chàng xuất đạo từng chạm mặt không biết bao nhiêu cao thủ, nhưng chưa bao giờ trải qua trận đấu nào kinh hồn như thế này. Áp lực từ phía đối phương dồn về phía chàng là không thể tưởng tượng được. Sức nóng của Tụ Hỏa Thần Công hừng hực như Hỏa Diệm sơn lập tức dập tắt luồng hàn nhiệt từ Lân Diện Tu La kiếm phát ra. Tuy nhiên, Ngạo Thiên đã lường trước tình huống này. Âu Dương Ngạo Thiên ngày hôm nay có thể gọi là cao thủ ngoại hạng. Trong trời đất không thể tìm ra được người thứ hai. Chàng sở hữu bốn loại thần công đại pháp của Trí Nguyên đại sư, tất cả đều luyện đến mức đại thành. Giữa bức màn lửa khổng lồ của tám tên Thái Bảo của Công Tôn Ngạn, chỉ thấy thân hình Ngạo Thiên nhoáng lên, lập tức bóng chàng mờ mịt như sương khói rồi sau đó mất hút không còn nhìn thấy đâu nữa. Đó chính là tối cực của công phu Vạn Ảnh Phù Vân. Từ chỗ một người biến thành vạn người rồi hóa thân không còn hình ảnh nữa. Trình độ cước pháp đó ngàn năm nay chưa có người luyện được. Ngay cả với Trí Nguyên đại sư cũng phải chịu kém một bậc. Đột nhiên, thân ảnh Ngạo Thiên biến mất làm đối phương thoáng chút dao động. Chính vào thời điểm đó, chàng từ trong bóng tối tung ra đòn sát thủ. Chỉ nghe tiếng chàng lạnh lẽo thét lên:

- Hàn Băng Bách Phiến - Hàng Ma Diệt Yêu! Phút chốc, chớp giạt sấm giăng, bầu trời như sắp nổi cơn giông bão. Âu Dương Ngạo Thiên vừa chưởng vừa kiếm tung hoành giữa vòng vây của địch nhân. Cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân được thi triển đến cực hạn khiến cho đối phương không biết đâu mà tấn công. Ngay chiều đầu tiên đã có hai thầy người ngã xuống. Rồi tiếp theo là tiếng thét thứ hai:

- Bài Sơn Đảo Hải! Lại có hai thầy người ngã xuống, tiếng thét lia đời hòa lẫn trong tiếng chưởng phong, tiếng kiếm rút tạo thành một trận ai chiến vô cùng rùng rợn. Tiếp theo đó, người ta nghe tiếng thét thứ ba, tiếng thét hùng hồn đầy uy lực của Âu Dương Ngạo Thiên:

- Thiên Hồn Địa Ám! Lần đầu tiên, Ngạo Thiên đánh ra chiêu tối thượng này trong lúc giao tranh. Một chiêu Thiên Hồn Địa Ám vừa được thi triển lập tức làm rung chuyển trời đất. Sấm chớp, cuồng phong cát chạy đá bay ầm ầm như tiếng thiên binh vạn mã. Thần kiếm chém phăng tất cả những trở ngại trên đường đi của nó. Thêm ba thầy người đổ xuống, lần này không một tiếng kêu rên. Âu Trường Toàn mang danh là Đệ Nhất Thái Bảo, thần công cái thể cũng không tránh khỏi sát thương. Hắn khắp người nhuộm đầy máu tươi, mắt trợn tròn, kinh hãi nhìn Ngạo Thiên:

- Người. . . Người. . . Hắn chỉ lấp bắp được bấy nhiêu rồi đổ xuống, từ giữa cuộc đời. Ngạo Thiên sau một lúc thi triển toàn bộ ba chiêu Thông Thiên kiếm pháp, nguồn chân lực cũng bị hao tổn không ít. Cũng may là Tư Mã Quỳnh Dao lúc đó vì quá đau đớn trước cái chết thê thảm nên không còn nghĩ đến chuyện gì khác ngoài việc ôm xác con gào khóc thê thảm. Nhân cơ hội đó, Ngạo Thiên vận công bồi bổ lại chân khí. Chàng vốn có cốt cách đặc biệt của người luyện võ nên chẳng mấy chốc đã hoàn toàn hồi phục công lực. Tư Mã Quỳnh Dao vẫn gào khóc thê thảm, mặt gần như hoàn toàn không hay không biết gì đến những chuyện đã xảy ra chung quanh. Tiểu Mạn đến bên Ngạo Thiên, kéo tay chàng nói:

- Đại ca! Mụ ta điên rồi chẳng? Ngạo Thiên bất giác nghĩ đến người mẹ tội nghiệp của Linh Lăng, chàng buông tiếng thở dài:

- Âu cũng là quả báo! Nhưng Tư Mã Quỳnh Dao không điên. Người đàn bà bản lĩnh nghiêng trời như mụ ta cho dù gặp phải chuyện kinh thiên động địa gì cũng giữ được bản lĩnh hơn người của mình. Qua phút đau lòng, mụ bàng hoàng nhìn đám thủ hạ phơi xác đương trường, ánh mắt mụ lóe lên tia lửa tàn độc rọi vào Ngạo Thiên:

- Bốn cung chủ liều mạng với người đây!

Dứt lời, mũi phóng vào Ngạo Thiên với toàn bộ công lực bình sinh. Chiêu Tuyệt Miên Liên Hoa được mũi đánh ra trong lúc tức giận cùng cực đồng thời với ý niệm cùng liều mạng chết với đối phương có uy lực nghiêng trời lệch đất. Tư Mã Quỳnh Dao từng bại dưới tay giáo chủ Thuận Thiên giáo nhưng thực tế, công lực của mũi thâm hậu hơn Cáp Nhĩ Ca Da mấy phần. Cáp Nhĩ Ca Da chỉ dựa vào tà công Tá Lực Đả Lực mới có thể thủ thắng trước Tư Mã Quỳnh Dao.

Trước khí thế hung hãn của đối phương, Ngạo Thiên không dám coi thường. Chàng vận mười thành công lực tung ra song chưởng đỡ chưởng của đối phương. Bùng. . . ! Sau một tiếng nổ lớn, song phương cùng bị bức lùi lại một bước. Ngạo Thiên kinh hãi thán cho cái uy lực ghê gớm của đối phương. Nếu vừa rồi, Tư Mã Quỳnh Dao không vì thương tâm cho con mà cùng lao vào hợp công với bọn Thái Bảo thì không biết cục diện đã thay đổi. Tư Mã Quỳnh Dao vừa bị đẩy lùi lại lập tức xông vào. Quả nhiên, mũi ta muốn liều mạng với Ngạo Thiên. Trong tình thế đó, Ngạo Thiên đành phải sử dụng bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân, né tránh tầm sát thương của chưởng do đối phương gây ra. Chàng âm thầm vận bảy thành công lực chờ đợi thời cơ lập tức ra tay.

Quả nhiên, Tư Mã Quỳnh Dao trong lúc quá tức giận, chưởng lực tuy có hung hãn nhưng lại có nhiều sơ hở. Ngạo Thiên chớp lấy thời cơ quật chưởng trúng vai của Tư Mã Quỳnh Dao, hất mũi ngã nhào xuống đất. Liền đó, chàng phóng theo điểm luôn vào mấy đại huyệt trên người mũi. Tư Mã Quỳnh Dao đã hoàn toàn bị khống chế. Ngạo Thiên không muốn nghe mũi mắng chửi nhiều lời nên điểm luôn vào á huyệt.

Ngày hôm sau, nhờ linh mã thần tốc đã đưa hai người lên Ngọc Giác đài. Chu Tiểu Mạn đối với tội ác của Tư Mã Quỳnh Dao rất căm hận nên nàng giành phần tự tay đẩy mũi xuống vực. Nàng ném hòn đá to xuống trước theo lời dặn dò trước đây của Du Dịch Long rồi quay sang Tư Mã Quỳnh Dao, xoa tay ra chiều thích thú:

- Bây giờ đến lượt mũi đây! Tư Mã Quỳnh Dao bị khống chế huyệt đạo, muốn la mắng cũng không tài nào mở miệng được, mũi chỉ biết mở trừng trừng nhìn Tiểu Mạn và Ngạo Thiên với vẻ thù hận không thể tả. Tiểu Mạn cong môi mắng:

- Mũi nhìn cái gì? Có muốn bốn cô nương móc mắt mũi luôn không? Năm xưa mũi tạo nghiệp thì hôm nay phải nhận lấy hậu quả thôi. Đi thôi nào, Du tiên bối đang chờ mũi dưới kia đây! Nàng xô mạnh một cái làm Tư Mã Quỳnh Dao văng luôn xuống vực. Kết thúc một cuộc đời tạo nhiều nghiệp chướng. Tiểu Mạn cũng không quên mua mấy vỏ rượu ngon cùng với nào là thịt dê thịt ngựa, tất cả cho vào một cái bao ném luôn xuống vực. Xong việc, nàng xoa tay nói:

- Mong là Du tiên bối sẽ được toại nguyện. Ngạo Thiên từ lúc rời Tử Vân trang trong lòng không vui cũng không buồn. Chàng tuy đã hoàn thành đại nghiệp trừ ma diệt yêu, giữ thanh bình cho võ lâm nhưng hai bàn tay đã nhuộm đầy máu tươi. Dưới Lãnh Điện Tu La kiếm của chàng, có đến hàng trăm sinh linh tử nạn, quả là một tội nghiệt rất lớn. Tiểu Mạn nhìn thấy chàng như thế thì lo lắng hỏi:

- Đại ca nghĩ gì mà trông có vẻ không vui? Ngạo Thiên trút tiếng thở dài:

- Mạn nhi! Đại ca muốn từ nay gác kiếm, quy ẩn giang hồ.

- Có phải đại ca nghĩ rằng mình đã giết chết quá nhiều người không? Ngạo Thiên đưa ánh mắt âu yếm nhìn Tiểu Mạn:

- Mạn nhi đọc được tâm sự của ta sao? Nàng hấp háy mắt nhìn chàng, giọng nói vui vẻ, hồn nhiên:

- Mạn nhi ở trong lòng đại ca mà. Rồi nàng nói tiếp:

- Tuy rằng đại ca hai tay nhuộm đầy máu, nhưng phạm những kẻ đại ca giết tội ác đầy mình, không thể không chết được.

- Năm xưa tiên sư mấy mươi năm hành hiệp giang hồ cũng chưa từng giết người như thế.

- Đại ca ơi! Thời cuộc mỗi lúc mỗi khác, làm sao có thể so sánh được. Ngạo Thiên trầm tư suy nghĩ một lúc rồi nhìn nàng:

- Đại ca quyết định về cất nhà bên mộ Linh Lăng. Cha con huynh sẽ chịu tang nàng ba năm. Mạn nhi! Tấm lòng của muội, huynh đây rất hiểu. Chúng ta cuộc đời này đã có lời thề sống chết bên nhau, không rời xa

nửa bước. Vậy Mạn nhi hãy tự quyết định đi! Nàng nói ngay không cần suy nghĩ:

- Tiểu muội cũng sẽ dựng một túp lều tranh bên cạnh căn nhà của cha con huynh. Muội sẽ giúp huynh chăm sóc hài nhi, cùng huynh ngày ngày hương hoa cho Lăng tỹ. Tiểu muội bằng lòng chờ đợi huynh ba năm. Ngạo Thiên nghe xong mấy lời chân thành thống thiết đó thì động lòng kéo Tiểu Mạn vào lòng dịu dàng nói:

- Mạn nhi ơi! Đời này, đại ca có được Mạn nhi quả là phúc lớn trong thiên hạ. Ngày hôm sau, họ về tới căn lều của Hoàng Nhạn Ca. Từ xa, Ngạo Thiên đã nghe tiếng quần hùng tụ hội huyên náo cả một góc rừng, hẳn là Tà gia đã đứng ra hô hào quy tụ nhân sĩ võ lâm về đây cùng đứng lên tiêu diệt tà giáo. Có lẽ đến lúc này họ cũng chưa biết tin Ngạo Thiên đã hoàn thành đại nghiệp. Ngạo Thiên dừng ngựa cạnh bìa rừng rồi nói:

- Mạn nhi hãy thay huynh về gặp họ nhé.

- Đại ca không muốn gặp quần hùng võ lâm sao?

- Mạn nhi hãy nói với họ rằng Ngạo Thiên không muốn làm minh chủ võ lâm. Ngày hôm nay võ lâm đã bình yên, còn trận đánh cuối cùng trên đỉnh Tuyết Sơn, Ngạo Thiên sẽ tự giải quyết, chỉ mong từ nay thiên hạ thái bình, an cư lạc nghiệp. Tiểu Mạn biết ý Ngạo Thiên đã quyết, nàng cũng không có thêm gì nữa. Ngạo Thiên lại dặn dò:

- Đại ca sẽ đến chỗ ở mới của chúng ta dựng nhà chờ muội. Đại ca gửi hài nhi ở chỗ nhị sư huynh, xong việc ở đây rồi, muội hãy bẩm báo hài nhi đến đó hội ngộ với đại ca.

- Muội đồng ý, huynh hãy lấy binh mã mà đi. Liền đó, Ngạo Thiên từ giả Tiểu Mạn ra đi. Quả nhiên, võ lâm quần hùng đang chờ đợi chàng trở về để tôn chàng lên làm minh chủ. Tiểu Mạn chuyển lời của Ngạo Thiên đến họ, thông báo tình hình Ngũ Kiếm Kỳ môn đã bị tiêu diệt. Quần hùng võ lâm vừa vui vừa buồn. Vui vì từ nay ma đạo suy vi, bạch đạo cường thịnh. Thất vọng vì Ngạo Thiên xa lánh thế sự, võ lâm mất đi một vị minh chủ trăm năm có một. Quần hùng võ lâm, ai về nhà nấy, trong số họ có một hình bóng lẻ loi ôm trong lòng mối u tình ẩn uất. Nàng sao nói được nên lời. Người đó chính là người con gái đầu tiên đã dành những tình cảm tốt đẹp nhất cho Ngạo Thiên, người đó là Tà Tuyết Từ.

48. Cổ Phù Bí Lục

- Âu Dương Ngạo Thiên mau ra đón khách đi thôi. Ngạo Thiên xuất hiện ở cửa tươi cười nhìn mọi người. Hôm nay chàng mặc áo vải thô, lưng không mang kiếm, quả nhiên không còn vẻ gì là người của võ lâm nữa. Xú Hòa Thượng nhìn sững chàng một lúc rồi thở dài hỏi:

- Tiểu huynh đệ ơi! Người đành lòng ẩn cư ở chốn thâm sơn này thật sao? Ngạo Thiên mỉm cười đáp:

- Mấy ngày vừa qua văn bối mới cảm thấy cuộc sống thật là thú vị. Văn bối quyết định từ hôm nay nơi đây là nhà của mình.

- Người thật càn rỡ. Chúc minh chủ võ lâm bao nhiêu người thèm muốn không được. Thế mà người lại phải tay từ chối. Nhưng thôi, ngày hôm nay lão phu đến là để chúc mừng người vừa có con ngoan, vợ đẹp, công thành danh toại. Vừa nói lão vừa vỗ vỗ vào mấy vò rượu mang lưng lửng bên mình.

- Chúng ta uống một bữa cho thật say nhé. Mấy người kia cũng vừa đi tới. Ngạo Thiên đón con từ tay Tiểu Mạn trông có vẻ rất giống một người cha thuần thực. Họ Hoàng lên tiếng:

- Ngũ đệ! Nhị sư huynh có đại sự muốn bàn với đệ đây. Ngạo Thiên trao con lại cho Tiểu Mạn rồi chỉ túp lều tranh gần đó nói:

- Muội và nhạc mẫu ở đó nhé. Huynh nhờ muội thuốc thang cho nhạc mẫu khỏi hẳn bệnh. Tiểu Mạn vui vẻ bẩm báo con của Ngạo Thiên, dắt tay Thiết Phiến phu nhân đi vào túp lều tranh Ngạo Thiên vừa chỉ. Người ngoài có lẽ sẽ không hiểu được tại sao Tiểu Mạn phải hy sinh ba năm chờ đợi, tại sao phải gánh lấy trách

nhệm chăm sóc một đứa bé chưa đầy tháng tuổi và một người đàn bà nửa điên nửa tỉnh kia. Chỉ có nàng, chỉ nàng mới hiểu được rằng cho dù phải hy sinh nhiều hơn nữa để có được Ngạo Thiên, nàng vẫn cam lòng. Ba người ngồi quây quần bên chiếc bàn tre bày ra một tiệc rượu nho nhỏ. Qua mấy tuần rượu, Ngạo Thiên hỏi:

- Nhị sư huynh bảo có chuyện đại sự gì muốn nói với đệ? Họ Hoàng nói luôn:
- Ngũ đệ đối với trận chiến sắp tới với Công Tôn Ngạn đã có dự tính gì chưa?
- Tiểu đệ sẽ tận lực chiến đấu.
- Ngũ đệ có bao nhiêu phần tự tin chiến thắng? Ngạo Thiên thành thật đáp:
- Đệ không biết. Quả thật là không thể lường trước được. Hoàng Nhạn Ca trầm tư một lúc rồi nói:
- Ngày hôm nay võ công của đệ có thể nói là anh hùng cái thế, tuy nhiên chúng ta không ai biết trong cổ thành chứa đựng tuyệt học gì, Công Tôn Ngạn sau khi khai quan sẽ đạt đến trình độ thế nào. Tuy nhiên Công Tôn Ngạn trước khi nhập thành đã là một ma đầu cái thế, võ công của hắn chắc chắn sẽ lại càng ghê gớm hơn. Lão dừng lại lấy ra một miếng thép, một phần của Cổ Phù trao cho Ngạo Thiên:
- Ngũ đệ hãy giữ cái này, chỉ tiếc là tam đệ chưa xuất hiện. Nếu không đệ đã có thể luyện võ công trong Cổ Phù mà chờ ngày quyết đấu.
- Nhị ca cứ tạm giữ đó, bây giờ Cổ Phù năm miếng còn thiếu một, đệ có lấy nó cũng vô dụng. Ngạo Thiên vừa dứt lời, bỗng bên ngoài có tiếng con gái dịu dàng vọng vào:
- Âu Dương công tử có ở đây không? Ba người vội vàng bước ra. Đứng trước lều tranh là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp như tiên, nàng chính là tỷ nữ của tứ sư tỷ Hà Uyên Uyên. Thấy Ngạo Thiên nàng khẽ nhún mình thi lễ rồi nói:
- Chủ nhân sai nô tỳ mang vật này đến cho công tử. Trên tay nàng là miếng thép thứ tư trong bộ Cổ Phù. Ngạo Thiên bước tới đáp lễ nàng rồi hỏi thăm:
- Xin hỏi cô nương, chẳng hay tứ sư tỷ có được khỏe mạnh không?
- Chủ nhân vẫn khỏe, người gửi lời chúc công tử an khang.
- Phiền cô nương chuyển lời cảm tạ của tai hạ đến tứ sư tỷ. Tại hạ nhờ sư tỷ giữ hộ vật này, khi nào Cổ Phù có đủ năm miếng tại hạ sẽ đến nhận lại.
- Cái đó. . .
- Cô nương trở về cứ nói với sư tỷ y như thế. Một ngày gần đây tại hạ sẽ đến thăm người.
- Nếu ý công tử đã quyết như thế nô tỳ xin cáo từ. Nàng cúi chào ba người rồi phi thân đi mất. Thân pháp của nàng nhẹ nhàng như cánh chim, quả thật là một tiên nữ nơi trần gian. Xú Hòa Thượng và Hoàng Nhạn Ca ở lại chơi hết ngày hôm đó thì từ biệt Ngạo Thiên. Hoàng Nhạn Ca trở lại lều tranh, còn Xú Hòa Thượng quen thói giang hồ phiêu bạt lại tiếp tục cuộc hành trình của lão. Ngạo Thiên đặt tên cho con trai mình là Âu Dương Linh Trung, lấy họ của chàng và một chữ trong tên của Linh Lăng mà đặt. Đứa bé khôi ngô bụ bẫm, tuy chưa đầy tháng lại thiếu sữa mẹ nhưng nó vẫn khỏe mạnh hơn người. Cũng may nhờ có Tiểu Mạn chăm sóc chứ nếu để cảnh gà trống nuôi con thế thì Ngạo Thiên chắc không kham nổi. Một hôm, giữa lúc hai người đang chuyện trò e a với Linh Trung thì bỗng có một tràng cười chói tai vang lên. Tiểu Mạn nghe thấy thì vui mừng kêu lên:
- Nội tổ đến rồi. Nàng ba chân bốn cẳng chạy ra, quả nhiên Được Thánh Chu Bồ Công dẫn theo Điều Ông
- Tẩu Bà đến thăm. Tiểu Mạn chui ngay vào lòng lão, nũng nịu:
- Nội tổ ơi! Mạn nhi nhớ người chết đi được. Chu Bồ Công trệu trạo nói:
- Hừ. . . hừ. . . Người nhớ lão già này thật sao? Người cả gan không xin phép ta bỏ nhà theo trai có biết tội gì không? Tiểu Mạn ngẩng đầu lên giả vờ ngạc nhiên hỏi:
- Ô. . . Hay. . . Chẳng phải nội tổ đã cho phép Mạn nhi rồi đó sao?

- Người nói nhảm! Lão phu gặt đầu bao giờ?
- Hôm Mạn nhi về thăm nội tổ người nói như thế này: “Nếu người đã dám liều mạng nhảy theo thằng nhỏ đó xuống vực sâu, thì lão nội của người đây cũng đành giao người cho nó chứ biết làm sao”. Tiểu Mạn bắt chước y giọng ông nội làm lão cứng họng không nói gì được nữa. Ngạo Thiên bước tới vòng tay cúi chào lão.
- Văn bối xin thỉnh an tiền bối. Chu Bồ Công trợn mắt nhìn Ngạo Thiên:
- Hừ! Người đã dẫn cháu gái lão phu đi mà còn văn bối tiền bối với lão phu sao? Ngạo Thiên bị lão bắt bẻ thì đỏ mặt lúng túng nói:
- Văn bối. . . Văn bối và Mạn nhi vẫn. . . Vẫn chưa chính thức. . . Chính thức.
- Chính thức cái gì? Người làm sao mà ấp a ấp úng như đàn bà thế? Tiểu Mạn vọt miệng đáp:
- Chưa chính thức thành thân chứ còn gì nữa. Ông nội không được ăn hiếp Ngạo Thiên ca ca đâu. Chu Bồ Công xua tay nói:
- Thôi thôi, không nói chuyện này nữa. Hôm nay lão phu đến đây là để đánh với người một ván cờ. Lần trước thua người, lão gia không phục. Ngạo Thiên vui vẻ đáp:
- Văn bối xin được phụng bồi. Họ Chu quay lại ra lệnh cho Điều Ông - Tẩu Bà:
- Hai người vào rừng bày cờ cho lão phu, canh gác cẩn thận chớ để người khác quấy rầy lão phu chơi cờ đấy nhé. Tiểu Mạn ngạc nhiên hỏi:
- Nội tổ sao không vào nhà chơi mà lại kéo ra rừng?
- Người biết gì mà nói. Người cũng không được quấy rầy lão phu đấy.
- À! Mạn nhi hiểu rồi, ông nội sợ người ta biết mình thua cờ thì xấu hổ chứ gì. Tiểu Mạn nói rồi, liền co giò chạy mất, để lại giọng cười trong trẻo hồn nhiên đúng như bản chất của nàng.
- oOo-
- Ván cờ được bày ra. Hôm nay, Dục Thánh là người đi trước. Lão dịch pháo vào trung cung. Ngạo Thiên với thân phận hậu bối liền thượng tướng mở ra thế trận phòng thủ. Dục Thánh vuốt râu cười khà ra vẻ hài lòng lắm. Lão đi nước cờ thứ hai bình mã, rồi ngẩng lên nhìn chàng hỏi:
- Ván cờ sắp tới trên đỉnh Tuyết Sơn người vào pháo hay thượng tướng?
- Văn bối quyết một trận sống chết với Công Tôn Ngạn.
- Người không được chết. Nếu người mà chết thì cháu lão phu làm thế nào? Ngạo Thiên một tay đã đặt lên quân cờ bỗng dừng lại buông tiếng thở dài.
- Người làm sao thế? Ngạo Thiên đáp:
- Văn bối trận này không thể không đánh, sống chết vẫn còn chưa biết được. Tiền bối! Văn bối có một lời cầu xin.
- Người cứ nói!
- Sau khi văn bối lên đỉnh Tuyết Sơn, xin tiền bối đến đây sẵn sóc cho Mạn nhi, văn bối sợ rằng. . .
- Người tưởng lão phu có thể bắt được con nha đầu đó sao? Nó mà muốn làm gì thì đến lão phu cũng đành bó tay. Cho nên, trận chiến trước mắt người nhất định phải thắng, không được thua.
- Văn bối sẽ tận lực. Dục Thánh thò tay vào áo cầm một vật đưa ra:
- Người có biết vật này không? Ngạo Thiên vừa nhìn thấy vật đó thì liền quỳ xuống khấu đầu nói:
- Đệ tử xin ra mắt tôn sư. Thì ra miếng hồ phù thứ năm đang nằm trong tay Dục Thánh Chu Bồ Công. Món tuyệt học thứ năm của Trí Nguyên đại sư chính là truyền gia y pháp, thảo nào Dục Thánh tinh thông y lý đến vậy. Dục Thánh khoát tay nói:
- Người đứng lên đi! Ngạo Thiên đứng dậy có vẻ ngượng ngùng:

- Té ra tiền bối lại là tam sư huynh của Ngạo Thiên.
- Hừ! Bây giờ ngươi muốn gọi là tam sư huynh hay nhạc tổ phụ đây?
- Cái đó. . . Thấy chàng ngập ngừng, lão gần giọng nói:
- Ngươi phải trả lời cho mình bạch.
- Ngạo Thiên. . . Dĩ nhiên muốn gọi người là nhạc tổ phụ.
- Được lắm! Lão gật đầu ra vẻ hài lòng:
- Vậy từ nay ngươi hãy quên vị tam sư huynh đi. Còn với võ công trong Cổ Phù, Âu Dương Ngạo Thiên, ta có lời di huấn của tiên sư cho ngươi đây! Ngạo Thiên cúi đầu nói:
- Đệ tử xin nghe. Được Thánh Chu Bồ Công nghiêm giọng tuyên đọc:
- Di huấn của tiên sư truyền lại cho đệ tử thứ năm là Âu Dương Ngạo Thiên. Cổ Phù là môn võ công tối thượng trong trời đất, vạn bất đắc dĩ mới dùng tới nó. Bởi vì đây là một môn võ công mang nặng sát khí, kết hợp giữa chính tông đạo gia lẫn tâm ma đại pháp. Người luyện nó nếu không có cái tâm từ bi thì dễ sa vào ma chướng, lầm đường lạc lối, tạo nên sát nghiệp. Nay ta truyền lại cho hậu nhân, người nào luyện võ công trong Cổ Phù thì nhất thiết phải xuất gia đầu Phật, trước là luyện Phật pháp, sau mới luyện võ công. Ngạo Thiên nghe mấy lời đó thì nghĩ ngay đến Tiểu Mạn. Chàng cho dù có võ công cái thế nhưng chung quy vẫn chỉ là một người phạm tục không thể tránh khỏi. Được Thánh Chu Bồ Công nhìn chàng, nghiêm giọng hỏi:
- Ngươi đã nghe rõ cả chưa?
- Đệ tử đã rõ.
- Thế ngươi định thế nào? Ngạo Thiên trong một lúc không thể trả lời ngay được. Được Thánh dụ giọng hỏi:
- Ngươi đang nghĩ gì thế? Ngạo Thiên thành thật đáp:
- Vãn bối. . . Nghĩ đến Mạn nhi. Được Thánh có vẻ cảm động:
- Ngươi đối với Tiểu Mạn thâm tình như vậy, lão phu cũng an ủi rất nhiều. Năm xưa, sư phụ chúng ta vì đại cuộc mà thí phát quy y, từ đó tu thành chính quả, để lại tiếng thơm muôn đời. Tuy nhiên, sư phụ không có cái tình nghiệp nặng nề như ngươi. Ngày nay, ngươi không chỉ có Tiểu Mạn mà còn có một đứa con, trách nhiệm đó ngươi không thể không nhận được. Ngạo Thiên cương quyết nói:
- Vãn bối quyết định không học võ công trong Cổ Phù.
- Vậy thì ngươi sẽ chết. Ngươi thà chết còn hơn đi tu sao?
- Vãn bối chưa chắc sẽ bại.
- Nhưng cũng không nắm chắc phần thắng. Lão phu nói cho ngươi biết. Với võ công hiện tại của ngươi chắc chắn sẽ bại dưới tay Công Tôn Ngạn. Ngạo Thiên không phải là không biết điều đó, nhưng trong một lúc chàng không thể đưa ra quyết định được. Được Thánh nhìn chàng một lúc rồi nói:
- Lão phu có một cách giúp ngươi. Ngạo Thiên như người chết đuối vớ được phao mừng rỡ nói:
- Tiền bối có cách gì xin nói mau nói ra đi.
- Hiện tại ngươi sở hữu bảy mươi năm công lực phải không?
- Vâng!
- Lão phu cả đời tu luyện tích góp được ba mươi năm nội công, hôm nay sẽ tặng hết cho ngươi. Ngạo Thiên nghe nói thế thì kinh hãi kêu lên:
- Tiền bối không thể làm như thế được. Nên biết, người học võ đối với nguồn nội lực của chính mình là mạng sống, một khi nội lực không còn thì chẳng khác gì người tàn phế. Nay Chu Bồ Công muốn đem cả ba

mười năm công lực mà truyền hết cho Ngạo Thiên, thử hỏi làm sao chàng không kinh hãi cho được. Nhưng Chu Bồ Công dường như đã có quyết định dứt khoát, lão nhân nói:

- Cộng thêm ba mươi năm công lực của lão phu, người sẽ sở hữu tròn một trăm năm nội công. Từ xưa tới nay, trong lịch sử võ lâm chưa hề có tiền lệ như thế. Người chẳng những có một trăm năm công lực, mà còn có thể tự đả thông Nhâm Đốc - Huyền Quan nhị mạch, luyện thành Kim Cang Bất Hoại thần công. Cho dù Công Tôn Ngạn có học được thứ võ công kinh thiên động địa gì trong cổ thành cũng quyết không phải là đối thủ của người.

- Nhưng vẫn bối không thể tiếp nhận ân tình của tiền bối.

- Lão phu tặng nội công cho người không phải vì người, mà vì cháu gái Chu Tiểu Mạn. Hơn nữa là vì sự an nguy của võ lâm đồng đạo. Âu Dương Ngạo Thiên, người chuẩn bị nhận nội công đi!

Ngạo Thiên trước sự cương quyết của Dục Thánh và trước lý lẽ không thể bác bỏ của lão, chàng không còn cách nào khác đành phải nhận ân tình của lão. Hai người ngồi xuống đất theo lối tọa công, bên cạnh có Điều Ông - Tẩu Bà canh gác.

Chu Bồ Công vì hạnh phúc của cháu gái mà một lúc mang cả ba mươi năm nội công tu luyện cả đời truyền sang hết cho Ngạo Thiên. Qua thời gian độ tàn nén hương, Dục Thánh trút tiếng thở dài lão đảo đứng lên. Ông ta giờ đây không khác gì người bình thường, râu tóc bạc trắng, già đi đến hàng chục tuổi. Ngạo Thiên sau khi nhận ba mươi năm công lực thì cơ thể lảng lảng, thân hình nhẹ nhàng phiêu hốt tựa cánh chim. Nguồn nội lực cực kỳ sung mãn đó được chàng dẫn truyền đi khắp kinh kỳ bát mạch, xông phá huyền quan Nhâm Đốc lưỡng mạch. Lúc chàng mở mắt ra thì hai mắt sáng rực như sao, da dẻ hồng hào, giọng nói rõ ràng như chuông. Ngược lại, Dục Thánh chỉ nói được thều thào:

- Lão phu chúc mừng người đấy. Ngạo Thiên xúc động quá liền quỳ xuống lạy lão ba lạy:

- Nhạc tổ phụ! Tiểu tể là Âu Dương Ngạo Thiên xin thề từ nay sẽ hết lòng hết dạ yêu thương Mạn nhi. Tiểu tể sau khi trừ khử Công Tôn Ngạn sẽ về phụng dưỡng nhạc tổ phụ suốt đời. Chu Bồ Công vuốt râu cười thỏa mãn:

- Tốt lắm. . . Tốt lắm! Lão phu cũng chỉ mong có thế. Ngạo Thiên đứng dậy đỡ lão:

- Để tiểu tể dìu tổ phụ vào nhà nghỉ ngơi.

- Không cần! Lão phu không muốn nha đầu Tiểu Mạn nhìn thấy lão phu thế này. Còn nữa, lão phu đã sai người cất cho người một căn nhà nhỏ trên đỉnh Tuyết Sơn, người hãy dọn lên đó ở. Theo chỗ lão phu tính thì đã đến ngày Công Tôn Ngạn xuất quan, người chờ ở đó đợi hắn ra thì lập tức tiêu diệt.

- Tiểu tể xin vâng mệnh. Dục Thánh đánh tay lên vai Ngạo Thiên thân mật nói:

- Hiền tể! Lão tổ phụ chúc người mã đáo thành công.

- Tiểu tể nhất định sẽ chiến thắng trở về.

- Hay lắm! Bây giờ lão phu về Tử Lăng viên, dưỡng già trong Tùng Lâm Chi Bảo đây. Lão khoát tay gọi Điều Ông - Tẩu Bà đến dìu lão đi. Ngạo Thiên cũng dặn dò:

- Phiền tiền bối chăm sóc cho tổ phụ. Văn bối một ngày gần đây sẽ đến Tùng Lâm Chi Bảo hầu lão nhân gia. Điều Ông nhả một ngụm khói vàng rồi nói:

- Công tử cứ yên tâm, hẹn gặp lại ở Tùng Lâm Chi Bảo.

Ngạo Thiên đứng nhìn theo cho đến khi ba người khuất hẳn, liền ngậm vận công thử đánh ra một chuỗi. Chuỗi lực chàng chỉ sử dụng có năm thành công lực nhưng tạo thành một tiếng nổ lớn chưa từng có. Một chuỗi nhẹ nhàng đánh ra một lúc lật đổ ba cây đại cổ thụ làm kinh động cả một khu rừng.

49. Huyết Chiến Trên Đỉnh Sơn Vương

Trên đỉnh Sơn Vương hầu như không có ánh mặt trời, chỉ có cuồng phong bão tố, khí lạnh thấu xương. Người bình thường không thể lên tới đỉnh Tuyết Sơn, dẫu có lên được cũng không thể ở quá một canh giờ. Tuy nhiên, Âu Dương Ngạo Thiên đã luyện thành kim cương bất hoại, ngoại lực bất xâm, chàng đối với hàn nhiệt khắc nghiệt trên đỉnh Sơn Vương phù hợp với nguồn nội lực hàn băng trong người lại càng cảm thấy sảng khoái. Ngạo Thiên vì đứng bất động quá lâu nên bông tuyết bám vào trông chàng giống như một tượng tuyết.

Giữa lúc đó, thỉnh linh bỗng vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, cánh cửa băng khổng lồ đổ sụp xuống làm chấn động lớp băng dày trên đỉnh núi. Ngạo Thiên vẫn an nhiên nhắm mắt dưỡng thần như không hề hay biết những chuyện xảy ra xung quanh. Từ trong cổ thành có bóng nhân ảnh bay xẹt ra, cùng với tiếng rùng rợn của đại ma đầu đang hồi đắc chí:

- Ha. . . Ha. . . Ha. . . Lão phu xuất quan rồi đây. Người đó chính là Công Tôn Ngạn, sau một thời gian tu luyện nay đã phá được cửa băng trở về nhân gian. Trên người lão vẫn là chiếc áo bào đỏ rực, râu tóc dài hơn, đôi gò má xương xẩu lại càng gầy trơ những xương. Đặc biệt đôi mắt như hai đốm lửa và những sợi gân máu đỏ quạch trên người lão hôm nay trông lại càng gớm ghiếc hơn. Lão giật mình nhìn thấy Ngạo Thiên. Người đầu tiên lão gặp khi xuất quan là một chàng thanh niên trẻ tuổi khiến lão hơi bất ngờ:

- Người là ai? Lão cất giọng khàn khàn hỏi. Ngạo Thiên từ từ mở mắt ra. Tuy đây là lần đầu tiên gặp lão, nhưng lòng căm thù của chàng đối với lão đã chất cao như núi. Mỗi thù giết đại sư huynh và tội ác lão gây ra cho Du Định Long, ngày hôm nay chàng quyết tâm đòi cho kỳ hết. Chàng lạnh lẽo hỏi:

- Công Tôn Ngạn! Hơn một năm trước, người nhập cổ thành đã sát hại Bạch Hạc Lão Nhân, người còn nhớ không?

- Chuyện đó có liên quan gì đến người? Ngạo Thiên lại lạnh lùng hỏi tiếp:

- Hơn hai mươi năm trước người cùng với Tư Mã Quỳnh Dao chặt hết tay chân Du tiên bối ném xuống vực sâu, hẳn là người vẫn nhớ chứ? Công Tôn Ngạn gầm lên:

- Chung quy người là ai?

- Bản nhân cách đây hơn một tháng đã tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn, giết sạch Thập Tam Thái Bảo, lôi Tư Mã Quỳnh Dao lên Ngọc Giác đài ném xuống vực. Người trước khi dền tội cũng nên biết những điều đó. Công Tôn Ngạn mặc dù thân công cái thể, định lực thâm hậu, nhưng trong lúc vừa xuất quan nghe những lời bán tín bán nghi đó thì tâm thần không sao ổn định được. Lão lồng lộn gầm lên:

- Người là ai? Mau báo danh đi!

- Bản nhân Âu Dương Ngạo Thiên, đệ tử thứ năm của Trí Nguyên đại sư.

- Lại là lão già Trí Nguyên. . . Ha. . . Ha. . . Lão phu quả là có nhiều duyên nợ với lão.

- Bản nhân ngày hôm nay sẽ bắt người đem lên Ngọc Giác đài ném xuống vực sâu cho Du tiên bối xử trí.

- Thế ư? Người hù dọa lão phu nhiều quá rồi đấy. Hừ! Với thằng nhãi con như người mà dám huênh hoang nào là giết Thập Tam Thái Bảo, xóa sổ bốn môn ư?

- Đáng tiếc người không còn cơ hội để kiểm chứng nữa rồi. Dứt lời, lão ngựa cổ cất lên tiếng cười như ma trêu quỷ gào. Đó chính là công phu Tiệt Nhĩ Tàn Ma. So với hơn một năm trước đây thì tiếng cười của lão hôm nay nhiều lần lợi hại hơn. Tiếng cười của lão như một thứ sóng âm quái dị xoáy vào lỗ nhĩ, xông thẳng lên đại não. Người nào không chịu nổi tất sẽ bị phá hỏng màng nhĩ, sau đó nặng thì vỡ não mà chết, nhẹ thì hóa điên hóa dại. Ngày hôm nay, Ngạo Thiên đối với công phu này chỉ là trò trẻ con. Chàng nhắm mắt tập trung gạt bỏ tạp niệm, lập tức thân hình như tường đồng vách đá không gì xuyên qua được. Công Tôn Ngạn dứt tràng cười thì nhìn đối phương với vẻ hãi hùng kinh khiếp tột cùng. Cho dù lão có nằm mơ cũng không dám tin rằng một thanh niên mới chưa đầy hai mươi tuổi đã có thần công nhường ấy. Ngạo Thiên cười nhạt rồi đi đến bàn cờ ngồi xuống bên quân trắng:

- Lão còn chờ gì nữa mà không đấu với bản nhân một ván?

- Được lắm! Lão phu bắt đầu cảm thấy thích ngươi rồi.

Dứt lời, lão cũng đến ngồi bên quân đen. Nước cờ đầu tiên cả hai cùng đưa quân pháo vào trung cung, mở ra một trường quyết đấu không khoan nhượng. Nếu hơn một năm trước, ai từng chứng kiến ván cờ giữa Công Tôn Ngạn và Bạch Hạc Lão Nhân thì ngày hôm nay, với ván cờ kinh thiên động địa này mới thật sự là một trận đấu giữa hai tay dài cao thủ.

Công Tôn Ngạn sau khi luyện thành thần công trong cổ thành, bây giờ công phu Tụ Hỏa Dương Quang của lão đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Thân hình lão biến thành một cột lửa đốt chảy tan tã cả lớp băng quanh người lão, chỉ có điều bàn cờ và các quân cờ vẫn giữ nguyên.

Còn Âu Dương Ngạo Thiên, sau khi đã thông Nhâm Đốc - Huyền Quan nhị mạch, công phu Hàn Băng Bách Phiến đã biến chàng thành một khối băng tuyết cứng rắn như đá. Bên này Tụ Hỏa Dương Quang thiêu đốt, bên kia Hàn Băng Bách Phiến gìn giữ. Trận chiến diễn ra âm thầm nhưng cực kỳ khốc liệt. Thời gian trôi qua, Công Tôn Ngạn không cách gì thiêu chảy được băng kỳ. Lão vận chuyển toàn bộ thần công nội lực phát ra song chưởng cùng với tiếng thét kinh hồn:

- Sát. . . Âm. . . Âm. . . Hai tiếng nổ cùng lúc vang lên. Tiếng nổ thứ nhất là do nội lực song phương chạm vào nhau tạo thành. Tiếng nổ thứ hai là do toàn bộ tòa cổ thành bằng băng bị chưởng lực chấn động đổ sụp xuống. Sau khi chấn động kinh hồn đó, nhìn lại thì thấy Âu Dương Ngạo Thiên và Công Tôn Ngạn đứng cách nhau một trượng. Ngạo Thiên thần sắc chỉ thay đổi chút ít. Còn Công Tôn Ngạn thì sắc mặt nhợt nhạt, muôn phần kinh hãi. Lão run giọng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi làm sao có được công lực cái thể này?

- Trước khi bản nhân ném ngươi xuống vực, ta sẽ cho ngươi biết.

- Ngươi. . . Thật sự đã tiêu diệt bốn môn?

- Ngươi vẫn chưa tin sao? Dĩ nhiên là lão đã tin, bởi vì tin nên giọng lão càng run:

- Con trai của ta, ngươi. . .

- Hẳn đang chờ ngươi dưới suối vàng. Công Tôn Ngạn nghe tới đó thì phát cuồng lên, lão lao vào chàng với toàn bộ sức lực bình sinh:

- Lão phu đập chết ngươi!

Ngạo Thiên tay rút kiếm, chân thì triển bộ pháp né tránh. Tuy rằng chàng có chút lợi thế đối với Công Tôn Ngạn, nhưng tuyệt nhiên không dám coi thường đối phương. Rõ ràng, nếu không có ba mươi năm công lực của Được Thánh tặng cho thì chàng sẽ không chịu nổi dù chỉ một chiêu của lão.

- Hàng Ma Diệt Yêu! Ngạo Thiên tận lực thi triển bộ Thông Thiên kiếm pháp, kết hợp với Vạn Ảnh Phù Vân và khinh công Bạch Hạc Phi Thiên.

- Bài Sơn Đảo Hải! Ngày hôm nay với một trăm năm công lực, thần kiếm của Ngạo Thiên tạo ra một cơn chấn động không tưởng tượng nổi. Mặc dù vậy, Công Tôn Ngạn vẫn chưa nằm xuống. Ngạo Thiên vận đủ mười hai thành công lực phổ vào Lãnh Diện Tu La kiếm, kèm theo tiếng thét:

- Thiên Hồn Địa Ấm!

Lập tức, trời đất tối sầm lại. Hòa trong tiếng long chuyển của vũ trụ là tiếng thét đau đớn của Công Tôn Ngạn. Ngạo Thiên cho kiếm vào bao. Dưới chân chàng, Công Tôn Ngạn hai tay đứt lìa, máu từ vết thương rỉ ra lập tức cô đặc lại vì sức lạnh khủng khiếp của Hàn Băng. Âu Dương Ngạo Thiên cấp thân hình Công Tôn Ngạn bay xuống núi.

Trong không gian vang lên tiếng hí hùng tráng của linh mã. Ngày hôm sau, thần mã đưa Ngạo Thiên và Tiểu Mạn lên Ngọc Giác đài. Tiểu Mạn lại giành phần tự tay ném Công Tôn Ngạn xuống vực.

Sau đó, Ngạo Thiên đưa Tiểu Mạn về lại lều tranh tiếp tục chịu tang Linh Lăng. Tiểu Mạn điều trị bệnh cho Thiết Phiến phu nhân, cuối cùng bà ta cũng đã hoàn toàn hồi phục.

Ba năm sau, Ngạo Thiên và Tiểu Mạn chính thức thành thân, đưa Âu Dương Linh Trung về Tùng Lâm Chi Bảo phụng dưỡng tổ phụ Chu Bồ Công.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-thu-tinh-han>